

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

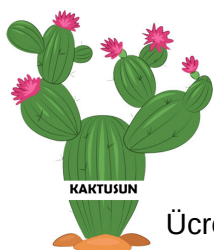
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SALLY THORNE

NEFRET OYUNU

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

DÜŞMAN (İSİM):

1) BİR İNSANIN YENEMEDİĞİ YA DA
ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİ BİR RAKİP

2) BİR İNSANIN FELAKETİ 3) JOSHUA TEMPLEMAN

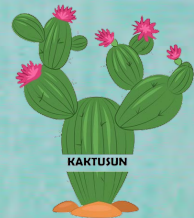
Lucy Hutton ve Joshua Templeman birbirlerinden nefret ediyordu. Bu sadece hoşlanmamak ve birbirlerine katlanmak zorunda kalmak da değildi. Gerçekten nefret ediyorlardı. Ortak iki CEO'nun asistanları olarak karşılıklı çalışırken, duygularını pasif agresif yollarla birbirlerine göstermekten hiç çekinmiyorlardı. Lucy, Joshua'nın işine neşesiz, sıkıntılı ve titiz yaklaşımını anlamıyor, Joshua ise Lucy'nin parlak elbiselerinden, acayıplıklarından ve iyimser tavrından dolayı hayrete düşüyordu.

Şimdi, aynı terfi için çabalarırken çekişmeleri doruk noktasına ulaşmış ve Lucy, bu son oyunları neredeyse onu işinden edecek olmasına rağmen geri adım atmayı reddetmişti. Fakat Joshua ve Lucy arasındaki gerilim kaynama noktasına gelecek ve Lucy, belki de Joshua'dan nefret etmediğini fark etmeye başlayacaktı. Hatta belki de Joshua'nın da onda nefret etmediğini. Yoksa bu sadece başka bir oyun muydu?

“Plajda bir gün için mükemmel bir seçim olacak mutlu bir hikâye, gerçekten harika.” –KIRKUS REVIEWS

“Komik, zekice, yeni ve ilk sayfasından en sonuna kadar tamamen eğlenceli. Kesinlikle öneriyorum.” –SUSAN ELIZABETH PHILLIPS, NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

“Bağımlılık yapacak, büyüleyici bir ilk kitap. Nefret Oyunu aşk (ve nefret) ve heves dolu.” –CHRISTINA LAUREN, NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

“ Sally Thorne, aşk hikâyelerinde kâhkahayı özleyenlerin isteklerini yerine getiriyor. Karakterlerin sivri zekâlarının birbirleriyle çarpışması son derece komik, iğneleyici, seksi ve gerilimle dolu. Sonuç, Joshua daha Lucy'nin kalbini çelmeden okuru kendine âşık edecek. Haylaz, alaycı, romantik bir hikâye.”

—SARAH MACLEAN, *WASHINGTON POST*

“ Muhteşem, iğneleyici ve çok komik, yeni bir ses. *Nefret Oyunu* romantik komedi dünyasını kasıp kavuracak. Bugüne kadar okuduğum en iyi kitaplardan biri.”

—KRISTAN HIGGINS, *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

“ Bazılarınız sadece ofisten uzaklaşmış olmak için plajlara kaçmış olabilir ama bize göre bu komik ve romantik ofis komedisi fikrinizi değiştirebilir. Lucy ve Joshua'nın hikâyesini keyifli ve seksi bulacağınızı biliyoruz.” —*BOOKISH*

“ Thorne, dikkat edilmesi gereken güçlü bir yazar. İlk kitabı okurların, her ne oyun oynarlarsa oynasınlar Joshua ve Lucy'yi desteklemesine sebep olacak.” —*LIBRARY JOURNAL*

NEFRET OYUNU

Nefret Oyunu
Özgün Adı | *The Hating Game*
Sally Thorne

Yabancı Yayınları | 228

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Arzu Altınarut, Su Akaydın
Düzeltili | Gizem Sert
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz, Hamdi Akçay

1. Baskı, Temmuz 2018, İstanbul

5. Baskı, Şubat 2022, İstanbul

ISBN: 978-605-217727-3

Türkçe Çeviri © Onur Kınacı Birler, 2017

© Yabancı Yayınları, 2018

© Sally Thorne, 2016

Sertifika No: 46603

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06

Sertifika No: 48625

SALLY THORNE

NEFRET OYUNU

Özellikle "Cecilia"

Özellikle Kıracı Birlik

Ivy Stone'un anısına...

Bölüm 1

BİR TEORİM VARDI. Birinden nefret etmek ve ona âşık olmak rahatsızlık verecek kadar birbirine benzer duygulardı. Aşk ve nefreti birbirleriyle kıyaslayacak çok fazla zamanım olmuştu ve bunlar tamamen benim gözlemlerimdi.

Aşk ve nefret iç organlarıyla ilgiliydi. O kişiyi düşündüğünüzde mideniz düğümlenirdi. Kalbiniz göğsünüzün içinde ağırlaşır, parlaklaşır, neredeyse teninizin ve giysilerinizin üzerinden görünür hale gelirdi. İştahınız ve uykunuz paramparça olurdu. Onunla her karşılaşmanız kanınızı tehlikeli oranda adrenalinle doldururdu ve uçmakla kavga etmek arasında bir eşige gelirdiniz. Vücudunuzun dizginleri nadiren sizin elinizde olurdu. Yanıp kül olurdunuz ve bu sizi korkuturdu.

Aşk da nefret de aynı oyunun aynadan yansımaları gibiydi ve kazanmak *zorundaydınız*. Neden peki? Kalbiniz ve egonuz için. İnanın bana, bunu bilen biri varsa o da benim.

Cuma akşamüstünün erken saatleriydi. Birkaç saatliğine daha masamda hapsolmuş durumdaydım. Bu durumu yalnız geçirmek istesem de maalesef bir hücre arkadaşım vardı. Saatinin her tik tak sesi sanki hücre duvarına atılmış çentikler gibi hissettiriyordu.

Sözcük gerektirmeyen çocuksu oyunlarımızdan biriyle meşguldük. Yaptığımız diğer her şey gibi bu da fazlasıyla çocukçaydı.

Benimle ilgili bilmeniz gereken ilk şey: Adım Lucy Hutton. Bexley & Gamin'in eş- CEO'su Helene Pascal'ın yönetici asistanıyım.

Bizim ufak Gamin Yayıncılık bir zamanlar çöküşün eşiğine gelmişti. Ekonominin gerçekleri insanları ev kredilerini bile ödeyemez duruma getirince edebiyat bir lükse dönüşmüştü. Şehirdeki kitapçılar mumlar misali tek tek sönüp gidiyordu. Bizler de kendimizi neredeyse kesin olan kapanışa hazırlamıştık.

Son anda, kapanmamak için mücadele eden başka bir yayıncıyla anlaşma imzalanmıştı. Gamin Yayıncılık, çekilmez Bay Bexley'nin yönetimindeki Bexley Kitapçılık adında, çökmekte olan şeytani bir imparatorlukla anlaşmalı bir evliliğe zorlanmıştı.

İki şirket de inatla bir diğerini kurtardığına inanıyordu. İkisi de eşyalarını toplamış ve evliliklerinin yeni evine taşınmıştı. Bu taşınmadan iki taraf da pek memnun değildi. Bexleyler eski yemekhanelerindeki nostaljik sepya tonlarında boyanmış lan-girt masalarını anıyordu. Hayallerinin peşinde koşan Gaminlerin ana performans göstergelerine olan umursamaz tavırları ve edebiyatın bir sanat olduğuna dair romantik ısrarcılıklarıyla bu kadar uzun süre dayanabilmiş olmalarına inanamıyorlardı. Bexleyler rakamların kelimelerden çok daha önemli olduğuna inanıyordu. Kitaplar ölçü birimiydi. Ölçü birimlerini satın. Bravo takım! Tekrarlayın.

Gürültücü yeni üvey kardeşleri, Brontelerin ve Austenlarının sayfalarını âdeta yırtıp atarken Gaminler korkuyla titreyerek izlemişlerdi. Bexley bu kadar aynı şekilde düşünen, kibirli ve daha çok muhasebeye ya da avukatlığa uygun tipi bir araya nasıl toplayabilmişti? Gaminler kitapların ölçü birimi olarak düşünülmesine içerlemişti. Kitaplar geçmişte de gelecekte de daima biraz büyümlü ve saygı duyulması gereken şeylerdi.

Bir yıl geçmiş olmasına rağmen fiziksel görünüşüne bakarak kimin hangi şirketten geldiğini anlayabilirdiniz. Bexleyler katı

geometriyse Gaminler yumuşak karalamalardı. Bexleyler köpekbalığı sürüsüydü, sayısal verilerden konuşurlardı ve daima uğursuz Planlama Toplantıları için telaş içinde toplantı salonuna giderlerdi. Daha çok Entrika Toplantıları da denilebilirdi bunlara. Gaminler ise ofisteki bölmelerinin içinde bir araya gelir, sessiz sakin çalışarak taslaklarına yoğunlaşıp bir sonraki edebiyat sansasyonunu ararlardı. Etraflarını saran hava yasemin çayı ve kâğıt kokardı. Posterlerini süsleyen kişi Shakespeare'di.

Yeni binaya taşınmak biraz travmatik olmuştu; özellikle de Gaminler için. Bu şehrin bir haritasını alın. İki tarafın da eski şirket binaları arasında düz bir çizgi çekin ve tam ortasına kırmızı bir nokta koyun. İşte tam oradaydık. Yeni Bexley & Gamin binası ucuz gri betondan yapılmış çirkin bir binaydı ve akşamüstleri içine karışmanın imkânsız olduğu ana trafik rotası üzerine konumlanmıştı. Sabahları gölge olduğunda buz gibi, akşamüstü ise ter bastırarak kadar sıcak olurdu. Binanın tek bir iyi tarafı vardı: zemin kattaki park yeri ki burası da genellikle erken gelenler, yani Bexleyler tarafından kapılırdı.

Helene Pascal ve Bay Bexley taşınmadan önce binayı gezmişlerdi ve nadir gerçekleşen bir şey olmuştu: İkisi bir şey üzerinde hemfikir olmuşlardı. Binanın üst katı tam bir rezillikti. Sadece bir tane yönetim ofisi olur muydu hiç? Genel bir tadilata ihtiyaç vardı.

Bir saat süren ve düşmanlıkla dolu beyin fırtınasından sonra içmimarın gözleri akmayan yaşlarla parıldarken Helene ve Bay Bexley, yeni mimari dizayn için sadece tek bir kelime üzerinde mutabık kalmışlardı: *parlak*. Bu onların son kez aynı fikirde olduğu ândı. Tadilat sonunda toplantıda konuşulan aynen gerçekleşmişti. Artık onuncu kat cam, krom ve siyah mermerle kaplıydı. Herhangi bir yüzeyi, duvarları, yerleri ya da tavanı ayna gibi kullanarak kaşlarınızı alabilirdiniz. Masalarımız bile kocaman cam plakalarından yapılmıştı.

Şu anda karşımdaki kocaman yansımama odaklanmıştım. Elimi kaldırdım ve tırnaklarıma baktım. Yansımam da aynısını yaptı. Elimi saçlarımin arasından geçirip yakamı düzelttim.

Trans halinde gibiydim. Bu oyunu Joshua'yla hâlâ oynadığımı neredeyse unutmuştum.

Burada bir hücre arkadaşıyla birlikte oturuyordum çünkü her güç delisi savaş generalinin, pis işlerini yaptırmak için bir komutan yardımcısına ihtiyacı olurdu. Aynı asistanı kullanmak asla bir seçenek olmamıştı çünkü böyle bir durum CEOlardan birine taviz vermeyi gerektirirdi. Bu yüzden ikimiz de iki yeni ofis kapısının dışına atılmış ve kendi başımızın çaresine bakmaya terk edilmiştik.

Bu sanki Koleyum'un arenasının ortasına zorla atılıp orada yalnız olmadığımı fark etmek gibiydi.

Şimdi de sağ elimi kaldırdım. Yansımam düzgünce aynısını yaptı. Çenemi avucuma dayayıp derin bir iç çektim ve aynısı içerde yankılandı. Sol kaşımı kaldırdım çünkü aynısını yapamaya-çağını biliyordum ve bunu yapmayı denerken alnı kırıştı. Oyunu ben kazanmıştım. Bunun heyecanı yüzüme yansımadı. Oyuncak bir bebek gibi sakın ve ifadesiz kaldım. Ellerimizi çenemize yaslamış halde birbirimizin gözlerine dik dik bakarak oturmaya devam ettik.

Burada asla yalnız olmuyordum. Karşı masada oturan adam Bay Bexley'nin yönetici asistanıydı. Onun sağ kolu ve uşağıydı. Benimle ilgili herkesin bilmesi gereken ikinci ve en *önemli* şey de şuydu: Joshua Templeman'dan nefret ediyordum.

Şu anda yaptığım her hareketin aynısını yapıyordu. Bu Ayna Oyunu'ydu. Dışarıdan birisi bunu kolayca anlayamazdı; bir gölge gibi güç algılanacak şekilde hareket ediyordu. Ama benim için değil. Yaptığım her hareket kısacık bir anlık gecikmeyle ofisin diğer ucundan taklit ediliyordu. Çenemi avucumdan kaldırdım ve döner sandalyemle kendi etrafımda döndüm; o da kolayca aynısını yaptı. Yirmi sekiz yaşındayım ve görünüşe göre cennet ve cehennemin çatlaklarının arasından kayıp arafa düşmüştüm. Anaokulundaki bir sınıfa. Bir akıl hastanesine.

Bilgisayarımın şifresini tuşladım: JOSHUADANSONSUZA-DEKNFRTEDYRM@. Daha önceki şifrelerim de Joshua'dan ne

kadar nefret ettiğimi gösteren çeşitli kombinasyonlardı. Hem de sonsuza dek. Onun şifresi de neredeyse aynıydı: LucindadanSnszaDekNfrtEdyrm. Telefonum çaldı. Telif hakları ve izinler bölümünden Julie Atkins arıyordu; başımın belası bir diğer kişi. Telefonumun fişini çekip çöp yakma fırınına atmak istedim.

“Selam, nasılsın?” Telefonda sesime daima fazladan bir sıcaklık verirdim. Odanın diğer ucundaki Joshua gözlerini devirip klavyesinde bir şeyler yazmaya başladı.

“Senden bir iyilik istemek zorundayım Lucy.” Ardından söyleceklerini neredeyse kelimesi kelimesine tahmin edebiliyordum.

“Aylık rapor için uzatmaya ihtiyacım var. Sanırım migrenim tutuyor. Bu ekrana artık daha fazla bakamayacağım.” *Miiiig-reeen* diye uzatarak söyleyen o korkunç tiplerden biriydi.

“Elbette, anlıyorum. Ne zamana bitirebilirsin?”

“Harikası. Pazartesi akşamüstü hazır olur. Sabah geç gelebilirim.”

Eğer evet dersem raporu salı günü sabah dokuzdaki yönetim toplantısına yetiştirebilmek için pazartesi akşamı geç saatlere kadar ofiste çalışmak zorunda kalacaktım. Önümüzdeki hafta şimdiden iğrençleşmişti.

“Tamam.” Midem sıkışmış gibi hissediyordum. “Yapabilecekğin en kısa zamanda yap lütfen.”

“Ah ayrıca Brian da kendininkini bugün veremeyecek. Çok iyisin. Bu kadar nazik olmanı takdir ediyorum. Hepimiz de yönetim katında muhatap olduğumuz en tatlı insanın sen olduğunu söylüyoruz. Oradaki *bazı insanlar* tam bir baş belası.” Aşırı nazik sözleri içimdeki kızgınlığı biraz olsun yatıştırmama yardımcı oldu.

“Sorun değil. Pazartesi görüşürüz.” Telefonu kapadım ve Joshua’ya bakma gereği bile duymadım. Başını onaylamaz bir ifadeyle salladığını biliyordum.

Birkaç dakika sonra ona göz attığımda bana dik dik baktığını gördüm. Hayatınızın en önemli görüşmesine girmeden iki

dakika öncesinde olduğunuzu hayal edin. Beyaz gömleğinize bakıyorsunuz ve açık turkuaz mavisi dolmakaleminizin cebinize aktığını görüyorsunuz. Bu iğrenç görüntüyle beyniniz patlıyor ve mideniz, kaynayan tüm sinir uçlarınıza panik iğneleri gönderiyor. Tam bir salaksınız ve her şeyi mahvettiniz. İşte Joshua'nın gözleri de bana bakarken tam bu renkti.

Keşke onun çirkin biri olduğunu söyleyebilseydim. Kısa, şişman, yarık damaklı ve sulu gözlü bir gudubet olabilirdi. Topalayan bir kambur. Sivilceli ve siğilli. Sarı peynir rengi dişli ve soğan gibi ter kokan. Ama öyle değildi. Aslında bunun oldukça zıddıydı. Bu dünyada adalet diye bir şeyin olmadığını bir diğer kanıtıydı bu.

Posta kutum öttü. Gözlerimi hızla Joshua'nın hiç de çirkin olmayan görüntüsünden uzaklaştırdım ve Helene'in bütçe tahmin rakamlarını isteyen e-postasını gördüm. Kaynak olması için geçen ayın raporunu açtım ve çalışmaya başladım.

Bu ayki rakamların geçen aya göre daha iyiye gideceğinden şüpheliydim. Yayıncılık sektörü yokuş aşağı iniyordu. Koridorlarda birkaç kere *yeniden yapılanma* kelimelerini işitmiştim ve bunun sonunun nereye varacağını biliyordum. Asansörden dışarı adımımı atıp da Joshua'yı gördüğüm her seferinde kendime şunu soruyordum: Neden yeni bir iş aramıyorum?

On bir yaşındayken yaptığımız bir saha gezisinden beri yayınevleri beni büyülüyordu. O zamanlar bile çılgın gibi kitap okurdum. Hayatım şehir kütüphanesine yaptığım haftalık geziler etrafında dönerdi. İzin verilen en çok sayıdaki kitabı ödünç alırdım ve her bir kütüphaneciyi koridorlardaki ayak seslerinden tanıyabilirdim. O saha gezisine kadar kütüphaneci olmakta kesin kararlıyım. Hatta kendi kitap koleksiyonum için bir kataloglama sistemi bile geliştirmiştim. Öylesine küçük bir kitap kurduydum.

Yayınevine yaptığımız seyahatten öncesine kadar bir kitabın nasıl meydana geldiğini hiçbir zaman düşünmemiştim. Bu bir aydınlanmaydı. Yazarları bulup, kitapları okuyup ve en nihaye-

tinde o kitapları yaratıp üstüne bir de para mı alıyordunuz? Yep- yeni kapaklar, kıvrılmamış ya da kalemle çizilmemiş sayfalar mı? Aklım başımdan gitmişti. Yeni kitaplara bayılırdım. Ödünç almayı en çok sevdiklerim onlardı. O gün eve döndüğümde aile- me şöyle demiştim: *Büyüyünce bir yayınevinde çalışacağım.*

Çocukluk hayallerimi gerçekleştiriyor olmam harikaydı. Ama eğer dürüst olmam gerekirse şu anda yeni bir iş aramamamın sebebi şuydu: Joshua'nın bunu kazanmasına izin veremezdim.

Çalıştığım sırada tek duyduğum ses Joshua'nın makineli tü- fek gibi klavyeye vuruşları ve klimadan gelen belli belirsiz vın- lamaydı. Arada sırada hesap makinesini eline alıyor ve tuşlarına basıyordu. Bay Bexley'nin de Joshua'dan aynı rakamları istediği- ne bahse girebilirdim. Böylece iki CEO da birbiriyle tutmayan ra- kamlarla silahlanmış olarak savaşa girebilirdi. Birbirlerine olan nefret ateşlerini körüklemek için ideal bir yakıttı bu.

“Bakar mısın Joshua?”

Beni bir dakika boyunca duymazdan geldi. Tuşlara vuruşları şiddetlendi. Piyano çalan Beethoven bile.şu anda onun yanında sönük kalırdı.

“Ne var Lucinda?”

Ailem bile bana Lucinda demezdi. Çenemi sıktım ama hemen suçlulukla kaslarımı serbest bıraktım. Dışım bu konuda bilinçli davranmam için bana âdeta yalvarmıştı.

“Önümüzdeki çeyrek dönem için tahmin rakamları üzerinde mi çalışıyorsunuz?”

İki elini de klavyeden kaldırdı ve bana dik dik baktı. “Hayır.”

Sinirle içimi çektim ve masama geri döndüm.

“Onları iki saat önce bitirdim.” Yazmaya geri döndü. Önüm- deki açık dosyaya baktım ve içimden ona kadar saydım.

İkimiz de hızlı çalışırdık ve İş Bitirici olmakla ünlüydük. Bi- lirsiniz işte, herkesin kaçındığı ağır ve çok zor işleri yapıp bitiren çalışanlara verilen isimdi bu.

Ben insanlarla oturup bir şeyleri karşılıklı konuşarak çözme taraftarıydım. Joshua ise kesinlikle e-posta insanıydı. E-posta-

larının sonu da daima *Syglr, J* diye biterdi. *Saygılar, Joshua* diye yazsa ölür müydü? Belli ki bunu yazmak için tuşlara çok fazla basması gerekecekti. Büyük ihtimalle bu şekilde B&G'ye yılda kaç dakika kazandırdığını ezbere biliyordu.

Birbirimize tam olarak denk olsak da aslında tamamen farklı uçlardaydık. Kurumsal görünebilmek için elimden geleni yap-sam da sahip olduğum her şey B&G için kısmen yanlıştı. Ben iliklerime kadar bir Gamin'dim. Rujum fazla kırmızıydı, saçım fazla asiydi. Ayakkabılarım mermer zeminde fazla yüksek sesle tıkırdıyordu. Siyah bir takım elbise almak için kredi kartımı kul-lanamazmışım gibi geliyordu. Gamin'deyken hiçbir zaman böy-le bir şey giymek zorunda kalmamıştım ve Bexleyle benzemeyi inatla reddediyordum. Benim gardırobum trikolardan ve retro giysilerden oluşuyordu. Bir nevi havalı kütüphaneci tarzıydı; yani öyle olduğunu umuyordum.

Raporu bitirmem kırk beş dakikamı aldı. Rakamlar benim pek iyi olduğum bir konu olmasa da âdeta saatle yarışmıştım çünkü Joshua'nın bunu yapmasının bir saat sürdüğünü tahmin ediyordum. Zihnimde bile onunla yarış halindeydim.

Belgeyi yolladığımda Helene'in parlak ofis kapısından, "Te-şekkürler Lucy!" diye seslendiğini belli belirsiz işittim.

Posta kutumu yeniden kontrol ettim. Her şey eksiksizdi. Saa-te baktım. Öğleden sonra üçü çeyrek geçiyordu. Bilgisayar ekra-nımın yanındaki parlak mermer duvardaki yansıamda rujumu kontrol ettim. Joshua'ya göz attığımda bana küçümser bir tavırla sert sert baktığını gördüm. Ben de ona dik dik baktım. Şimdi de Bakışma Oyunu'nu oynuyorduk.

Şunu belirtmek isterim ki oyunlarımızın temel hedefi bir di-ğerini güldürmek ya da ağlatmaktı. Ya da bunun gibi bir şey. Ne zaman kazanacağımı bilirdim.

Joshua'yla ilk karşılaştığımda bir hata yapmıştım: Ona gü-lümsemiştim. Tüm dişlerimi göstererek en sıcak gülümsememi sunmuş-tum; şirket birleşmesinin başıma gelen en kötü şey ol-madığı gibi iyimser bir düşünceyle gözlerim parlıyordu. Jos-

hua gözleriyle beni tepeden ayakkabılarımın tabanlarına kadar süzmüştü. Sadece bir elli iki boyunda olduğumdan bu durum o kadar da uzun sürmemişti. Ardından pencereden dışarı bakmıştı. Gülümsememe karşılık vermemişti ve o günden beri gülümsememi gömleğinin cebinde taşıyormuş gibi hissediyordum her nedense. Bir adım öndeydi. Kötü ilk karşılaşmamızdan sonra karşılıklı düşmanlığımıza yenik düşmemiz sadece birkaç haftamızı almıştı. Tıpkı küvete damlayan sular gibi eninde sonunda taşmaya başlamıştı.

Ağzımı elimin tersiyle kapatıp esnedim ve Joshua'nın sol göğüs kasına yapışmış gömlek cebine baktım. Her gün birbirinin aynısı modelde ama farklı renklerde gömlek giyerdi. Beyaz, kirli beyaz çizgili, krem, açık sarı, hardal sarısı, bebek mavisi, açık turkuaz, gri, lacivert ve siyah. Her biri hiç değişmeyen aynı sırayla giyilirdi.

Yeri gelmişken, benim en sevdiğim gömleği açık turkuaz mavi oldu ve en sevmediğimse şu anda üzerindeki hardal sarısıydı. Tüm gömlekleri üzerinde çok iyi dururdu. Tüm renkler ona çok yakıştırdı. Eğer hardal sarısını ben giysem kadavraya benzerdim. Ama işte o, bronz teni ve her zamanki sağlıklı görünümlüyle karşımda oturuyordu.

"Bugün hardalız," dedim yüksek sesle. Neden arı kovanına çomak sokuyordum ki? "Pazartesi günkü bebek mavisi için sabırsızlanıyorum."

Bana bakışı hem kibirli hem de rahatsız olmuş gibiydi. "Benimle ilgili çok fazla şeye dikkat ediyorsun Kurabiye. Ama dış görünüşle ilgili yorumların şirketin İK politikasına aykırı olduğunu hatırlatırım."

Ah, İK Oyunu. Bunu uzun zamandır oynamamıştık. "Bana Kurabiye demeyi kes yoksa seni İK'ya rapor ederim."

İkimiz de birbirimiz hakkında kayıt tutuyorduk. Gerçi öyle yaptığını sadece tahmin ediyordum çünkü tüm suçlarımı hatırlıyor gibi görünüyordu. Benimkisi kişisel dosyalarımdaydı sakladırı-

* İnsan Kaynakları. -çn

ğım şifre korumalı bir belgeydi ve Joshua Templeman'la şimdiye dek aramızda olup biten tüm pislikleri yazmıştım. Geçtiğimiz yıl ikimiz de birbirimiz hakkında İK'ya dörder kez şikâyetle bulunmuştuk.

Bana isim taktığı için hem sözlü hem de yazılı ihtar almıştı. Benim de iki ihtarım vardı: Biri sözlü tacizden, diğeryse kontrolden çıkan çocuksu bir eşek şakasındandı. Bundan gurur duymuyordum.

Verecek bir cevap bulamamış gibiydi ve birbirimize dik dik bakmaya geri döndük.

JOSHUA'NIN GÖMLEKLERİNİN renginin koyuya doğru gitmesini dört gözle bekliyordum. Bugün lacivert günüydü, ardından da siyah geliyordu. Muhteşem Maaş Günü Siyahı.

Finansal durumum şu şekildeydi: Birazdan B&G binasından yirmi beş dakikalık bir yürüyüşle Jerry'den (tamirciden) arabamı almaya gidecektim ve kredi kartımı üst limitine kadar boşaltacaktım. Maaş günü yarındı ve kredi kartımın bakiyesini yatıracaktım. Hafta sonu boyunca arabam koyu renkli yağlı şeylerden daha çok sızdıracaktı ve ben de bunu Joshua'nın gömleklerinin beyaza döndüğü günlerde fark edecektim. Jerry'yi arayacaktım. Arabayı geri götürecektim ve kısıtlı bütçemle kıt kanaat geçinecektim. Gömlekler gittikçe koyulaşacaktı. Bu arabayla ilgili bir şeyler yapmalıydım.

Joshua şu anda Bay Bexley'nin kapı çerçevesine yaslanıyordu. Vücudu girişin çoğunu kaplıyordu. Bunu görebiliyordum çünkü ekranımın yanındaki duvardaki yansımadan gizlice gözetliyordum. Bay Bexley'nin eşek anırması gibi kahkahasına hiç benzemeyen boğuk, yumuşak bir kahkaha duydum. Diken diken olan tüylerimi yatıştırmak için avuçlarımı kollarımda gezdirdim. Daha düzgün görebilmek için başımı çevirmeyecektim. Beni yakalardı. Daima yakalıyordu. Ondan sonra da bana kaşlarını çatarak bakardı.

Saat beşe doğru ağır ağır ilerlerken tozlu pencerelerin ardındaki fırtına bulutlarını görebiliyordum. Helene bir saat önce çıkmıştı; eş CEO olmanın faydalarından biri de bir okul çocuğunun saatlerinde çalışabilmek ve tüm işlerini bana devretmekti. Bay Bexley ise akşamüstü güneşi içeri girdiğinde fazlasıyla rahat sandalyesinin üzerinde uyulamaktan hoşlandığından burada daha çok vakit geçirirdi.

Üst katı Joshua'yla benim yönettiğimizi söylemek istemiyordum ama açıkçası bazen öyle hissediyordum. Finans ve satış ekipleri doğrudan Joshua'ya rapor verirdi ve o da devasa miktarlardaki verileri bir lokmada yutulacak kadar kısaltıp mücadeleci ve kırmızı suratlı Bay Bexley'nin kolayca anlayabileceği hale getirirdi.

Editöryal, kurumsal ve pazarlama ekipleri de bana rapor verirdi ve ben de her ay bunları Helene için tek bir rapor haline getirirdim... Ve sanırım onun da bir lokmada yutabileceği şekilde kısaltırdım. Adım atma aletinin üzerindeyken de okuyabilsin diye raporu spiral ciltleme yapardım. Onun en sevdiği yazı fontunu kullanırdım. Buradaki her gün bir meydan okumaydı, ayrıcalıktı, fedakârlıktı ve hayal kırıklığıydı. Ama on bir yaşından itibaren bu konumda olmak için attığım her küçük adımı düşündüğümde yeniden odaklanıyordum. Hatırlıyordum. Ve Joshua'ya bir süre daha katlanıyordum.

Bölüm başkanlarıyla olan toplantılara ev yapımı pastalar getirirdim ve hepsi bana tapardı. Beni "ağırlığınca altın eder" diye tanımlıyorlardı. Joshua ise kendi bölüm toplantılarına kötü haberler getirirdi ve onun ağırlığı başka şeylerle ölçülürdü.

Bay Bexley şu anda elinde iş çantasıyla masamın yanına geliyordu. Humpty Dumpty'nin* Küçükler & Büyükler için Erkek Giyimi isimli mağazadan alışveriş yapıyor olmalıydı. Yoksa bu kadar kısa ve bol takım elbiseleri nereden bulacaktı? Kelleşmeye başlamıştı, cildinde yaşlanma lekeleri vardı ve günah kadar

* Humpty Dumpty: *Alice Harikalar Diyarında* kitabında duvarın üzerinde oturan yumurta adam karakteri. -çn

zengindi. Büyükbabası Bexley Kitapçılık'ı kurmuştu. Helene'e sadece *işe alındığımı* hatırlatmaktan hoşlanırdı. Helene'e ve benim kendi gözlemlerime göre adam yaşlı bir soysuzdu. Kendimi ona gülümsemeye zorladım. İlk adı Richard'dı. Şişko Adi Pislik.

"İyi akşamlar Bay Bexley."

"İyi akşamlar Lucy." Kırmızı ipek bluzumdan içeri bakabilmek için duraksadı.

"Umarım sizin için aldığım *The Glass Darkly*'yi Joshua size vermiştir. İlk baskının ilk kitabı."

Şişko Adi Pislik'in B&G'nin çıkan tüm kitaplarıyla dolu kocaman bir kitaplığı vardı. İçindeki her kitap baskıdan çıkan ilk kaptı; büyükbabasından ona geçen bir gelenektir bu. Ziyaretçilere bu konuda böbürlenmeyi severdi ama bir keresinde raflara baktığımda kapaklarının ufak da olsa kırışmadığını görmüştüm.

"Onu sen aldın ha?" Bay Bexley, Joshua'ya bakmak için kendi etrafında döndü. "Bundan bahsetmemiştin Doktor Josh."

Şişko Adi Pislik'in onu *Doktor Josh* diye çağırmasının sebebi büyük olasılıkla çok soğukkanlı olmasıydı. Bir zamanlar Bexley Kitapçılık'ta işler gerçekten kötü gitmeye başladığında çalışanların üçte birinin işten çıkarılmasını Joshua'nın tezgâhladığını işitmiştim. Geceleri yatağında nasıl rahat uyuyordu bilmiyordum.

Joshua rahatça, "Siz kitabı elde ettiğiniz sürece bunun bir önemi yok," diye yanıtladı ve patronu da kendisinin Patron olduğunu hatırladı.

Bay Bexley, "Evet, evet," diye kabaca mırıldandı ve yine tepemden bluzuma baktı. "İkiniz iyi iş çıkardınız."

Adam asansöre bindiğinde bluzuma baktım. Tüm düğmelerim ilikliydi. Ne *görebilirdi ki?* Tavandaki aynalı mermere göz attığımda gölgeli dekoltemden minicik bir üçgeni zar zor görebildim.

Bilgisayarını kapatmakla uğraşan Joshua, "Eğer daha fazla düğme iliklersen yüzünü bile göremeyeceğiz," dedi ekranın ardından.

"Belki de patronuna arada sırada yüzüme bakmasını söyleyebilirsin." Ben de bilgisayarımı kapadım.

“Muhtemelen senin devre sistemini görmeye çalışıyordur. Ya da ne çeşit bir yakıtla çalıştığını merak ediyordur.”

Paltomu giyerken omuz silktim. “Benim yakıtım sadece sana olan nefretim.”

Josh’ın dudakları hafifçe seğirdi, onu neredeyse alt etmiştim. Doğal yüz ifadesini takınmasını izledim. “Eğer seni rahatsız ediyorsa onunla *sen* konuşmalısın. Kendin için karşı koymalısın. Eee, bu gece umutsuz yalnızlığınla baş başa oje mi süreceksiniz?”

Doğru tahmin etmişti. “Evet. Sen de mastürbasyon yapıp yastığına mı ağlayacaksın *Doktor Josh*?”

Bluzumun en üstteki düğmesine baktı. “Evet. Ve bana öyle seslenme.”

İçimden yükselen kahkahayı bastırdım. Asansöre binerken birbirimizi hiç de arkadaşça olmayan biçimde itip kaktık. Joshua B’ye bastı ama ben G’ye bastım.

“Otostop mu çekeceksin?”

“Arabam tamirde.” Babetlerimi giydim ve topuklularımı çantama tıktım. Artık daha da kısaydım. Asansörün cilalı kapılarındaki yansımamda ancak pazılarına kadar geldiğimi görebiliyordum. Bir Danua’nın yanındaki Şivava gibi görünüyordum.

Asansörün kapıları binanın giriş salonuna açıldı. B&G’nin dışındaki dünya mavi bir sis altındaydı, buz gibi soğuktu, hafifçe yağmur çiseliyordu, tecavüzcülerle ve katillerle doluydu. Tam o sırada bir gazete kâğıdı uçarak geçti.

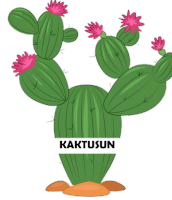
Devasa eliyle asansör kapısını açık tutarak dışarıdaki havayı görebilmek için eğildi. Ardından o koyu mavi gözlerini bana çevirdiğinde alnı kırılmaya başlamıştı. Zihnimde o tanıdık baloncuk belirdi. *Keşke benim arkadaşım olsaydı*. Baloncuğu bir iğneyle patlattım.

“Seni bırakırım,” dedi zorlukla.

“Ah, hayatta olmaz,” dedim omzumun üzerinden ve koştum.

Bölüm 2

BUGÜN KREM Rengi Gömlek Çarşambası'ydı. Joshua gecikmiş öğle yemeği için dışarıdaydı. Benim hoşlandığım ve yaptığım şeylerle ilgili son zamanlarda birkaç yorum daha yapmıştı. Yorumları o kadar hatasızdı ki benim eşyalarımı gizlice karıştırdığından oldukça emindim. Bilgi, güç demekti ve bu da bende pek yoktu.

İlk olarak masamdaki delilleri incelemeye başladım. Helene de Bay Bexley de bilgisayar ajandalarından nefret ederdi; bu yüzden ikimiz de Dickensvari katipler gibi birbirinin aynısı defter ajandalar tutmak zorundaydık. Benimkinin içinde sadece Helene'in randevuları vardı. Bilgisayarımı her seferinde, yazıcıya kadar gitsem bile takıntılı gibi kilitlerdim. Kilitlenmemiş bilgisayarım Joshua'nın yakınlarında olacaktı ha? Ona nükleer silah kodlarını vermemle eşdeğerdi bu.

Gamin Yayıncılık'tayken masam kitaplardan oluşmuş bir kale gibiydi. Kalemrimi kitap ciltlerinin arasında saklardım. Yeni ofiste eşyalarımı yerleştirirken Joshua'nın masasının ne kadar steril olduğunu gördüğümde kendimi çocuk gibi hissetmiştim. Günün Kelimesi takvimimi ve Şirinler heykelciklerimi yeniden eve taşımıştım.

Birleşmeden önce iş yerinde iyi bir arkadaşım vardı. Val Stone'la birlikte mola odasındaki yıpranmış, deri koltuklarda oturur en sevdiğimiz oyunu oynardık: Dergilerdeki güzel insanların fotoğraflarını sistemli biçimde deforme etme. Ben Naomi Campbell'e bıyık eklerdim. Val de mürekkeple boyayarak eksik diş yapardı. En sonunda yara izleri, göz bantları, kan çanağı gözler ve şeytan boynuzlarıyla fotoğraf o kadar bozulmuş olurdu ki sıkılırdık ve bir başkasına geçerdik.

Val işten çıkarılan elemanlardan biri olmuştu ve onu bir şekilde uyarmadığım için bana çok kızmıştı. Bunu bilseydim bile söylememe izin verilmezdi. Ama bana inanmamıştı. Olduğum yerde yavaşça döndüm ve yansımam da yirmi farklı yüzeyde benimle birlikte döndü. Kendimi müzik kutusundan sinema perdesine kadar her boyutta gördüm. Kiraz kırmızısı eteğim savrulunca ben de sadece eğlence olsun diye ve ne zaman Val'i düşünsem içimde oluşan kötü hisleri bastırmak için bir kez daha parmak uçlarımda döndüm.

Her neyse, incelemem sonucunda maşamda kırmızı, siyah ve mavi kalemlerim olduğunu teyit ettim. Pembe yapışkanlı kâğıtlar. Bir tane ruj. Rujumu hafifletmek ya da hüsrana gözyaşlarımı silmek için bir kutu mendil. Ajandam. Başka da bir şey yoktu.

Mermer zeminde hafif bir dans yaparcasına odanın diğer tarafına süzıldüm. Artık Joshua Ülkesi'nde idim. Sandalyesine oturup her şeye onun gözlerinden baktım. Sandalyesi o kadar yüksekti ki ayak parmaklarım yere değmiyordu. Kalçamı hafifçe oynatarak deri döşemeye gömüldüm. Bu bana kesinlikle çok müstehcen hissettirdi. Tek gözümle sürekli asansörü kontrol ederken diğeriyle de masasındaki ipuçlarını aradım.

Masası benimkinin erkek versiyonu gibiydi. Mavi yapışkanlı kâğıtlar. Üç tükenmez kalem ve bir sivri uçlu kurşunkalem. Ruj yerine bir kutu nane şekeri. Bir tanesini çaldım ve eteğimin hiç kullanmadığım minik cebine attım. Kendimi eczanedeki sakınleştirici raflarının arasında dolaşıp kafayı bulmaya çalışan biri gibi hayal ettim. Çekmecelerini açmaya çalıştım. Kilitliydi. Bilgisa-

yarı da öyle. Tıpkı bir kale gibiydi. Güzel oynadın Templeman. Şifresi için dört başarısız tahmin yürüttüm. Belki de benden sns-zadek nefret etmiyordu.

Masasında bir sevgilinin ya da sevdiği birinin çerçevenilmiş fotoğrafı yoktu. Ne sırtırken bir fotoğrafı vardı ne mutlu bir köpeğin ne de tropik bir sahil anısının. Portresini koyacak kadar birine değer verdiğini hiç sanmıyordum. Bir seferinde Joshua'nın hararetli satış konuşmalarından birinde Şişko Adi Pislik alaycı bir tavırla patlamıştı: *Senin biriyle yatmanı sağlamalısınız Doktor Josh.*

Joshua şöyle yanıtlamıştı: *Haklısın patron. Böyle kötü bir kuraklığın birine neler yapabileceğini gördüm.* Bunu söylerken bana bakmıştı. Konuşmanın tarihini biliyordum. İK dosyama kaydetmiştim hemen.

Burun deliklerimde hafif bir karıncalanma hissettim. Joshua'nın parfümü mü? Tüm zerrelerinden yayılan feromon mu? İğrençti. Ajandasını açtım ve bir şey fark ettim; her günün üzerine kurşunkalemle yapılmış hafif bir şifre. Kendimi James Bond gibi hissederek telefonumu kaldırdım ve bir tanesinin fotoğrafını çekmeyi başardım.

Asansörden gelen kabloların seslerini duyduğumda ayağa fırladım. Hızla masanın diğer tarafına geçtim ve kapılar açılıp Joshua içeri girmeden önce ajandayı kapatmayı başardım. Göz ucumla sandalyesinin hâlâ döndüğünü fark ettim. Yakalanmışım.

"Ne yapıyorsun?"

Telefonum şu anda güvenle iç çamaşırlarımın kenarından aşağı inmişti. Kendime not: Telefonunu dezenfekte et.

"Hiçbir şey." Sesimdeki titreme beni anında ele verdi. "Bu akşamüstü yağmur yağacak mı diye bakmaya çalışıyordum. Sandalyene çarptım. Üzgünüm."

Havada süzülen Drakula misali bana yaklaştı. Bu tehlikeli gö-rüntüyü bacağına çarpan spor malzemeleri dükkânının torbası bozuyordu. Şeklinden anladığım kadarıyla içinde bir ayakkabı kutusu vardı.

Ayakkabı seçerken Joshua'ya yardımcı olan zavallı satış gö-

revlisini hayal ettim. Boş zamanlarımda suikast düzenlemek için para aldığım hedefleri etkili şekilde arayıp bulmak için ayakkabılara ihtiyacım var. Paramın alabileceğinin en iyisini istiyorum. Kırk beş numara.

Masasına, bilgisayarının zararsız görünen şifre ekranına ve kapalı ajandasına baktı. Kontrollü şekilde nefes almaya çalıştım. Joshua torbasını yere bıraktı. O kadar yakınuma geldi ki deri ayakkabıları topuklu ayakkabılarımın ucuna değiyordu.

“Şimdi neden bana masamın yanında gerçekten ne yaptığını söylemiyorsun?”

Bakışma Oyunu’nu hiç bu kadar yakından yapmamıştık. Ben bir elli üç boylarında ufak tefek biriydim. Bu benim hayatım boyunca katlanmam gereken bir zorluktu. Boydan yetersiz oluşum sohbetin acı verici yönüydü. Joshua ise en az bir doksandı. Bir doksan sekiz. İki. Belki de daha fazla. Devasa bir insandı. Ayrıca sert malzemeden yapılmıştı.

Göz temasını cesaretle sürdürdüm. Bu ofiste nerede istersem durabilirdim. Canı cehennemeydi. Daha heybetli görünmeye çalışan ürkmüş bir hayvan gibi ellerimi kalçalarımın üzerine koydum.

Çirkin biri olmadığından daha önce de bahsetmiştim ama onu tanımlamakta daima zorlanırdım. Bir süre önce kanepemde akşam yemeğimi yerken televizyonda bir haber karşıma çıkmıştı. Eski bir Süpermen çizgi romanı açık artırmada rekor bir fiyata satılmıştı. Beyaz eldivenli bir el sayfaları çevirirken, gördüğüm eski moda Clark Kent çizimleri bana Joshua’yı anımsatmıştı.

Tıpkı Clark Kent gibi Joshua’nın da boyu ve gücü, onu gizlemesi ve toplum içine karışması için giysilerinin altına saklanmıştı. *Daily Planet*’teki hiç kimse Clark hakkındaki gerçekleri bilmezdi. Bu düğmeli gömleklerin altında Joshua da nispeten özelliksiz ya da Süpermen gibi hasarlı olabilirdi. Bu tam bir gizemdi.

Alnında bir lülesi ya da inek gözlükleri yoktu ama köşeli, güçlü bir çene yapısı ve somurtkan olsa da güzel bir ağzı vardı. Bunca zaman boyunca saçlarının siyah olduğunu sanmıştım ama şimdi bu kadar yakından baktığımda koyu kahverengi ol-

duğunu görebiliyordum. Saçlarını Clark'ın yaptığı gibi titizlikle taramamıştı. Kesinlikle mürekkep mavisi gözlere ve lazer bakışlara sahipti; büyük ihtimalle diğer başka süper güçlere de...

Ama Clark Kent çok şirindi; tam bir sakardı ve yumuşak kalpliydi. Joshua ise nazik huylu gazeteciden oldukça farklıydı. Haber odasındaki herkesi korkutan ve zavallı, küçük Lois Lane'i geceleri yüzünü yastığına gömüp çılgın atacak kadar kızdıran alaycı, sinsî, tuhaf bir Clark Kent'ti.

İri erkeklerden hoşlanmazdım. Atlara çok benzerlerdi. Eğer ayaklarına dolanacak olursan seni ezip geçerlerdi. Joshua da benim ona yaptığım gibi kısık gözlerle görüntümü inceliyordu. Kafamın tepesinin nasıl görüldüğünü merak ettim. Sadece Amazon kadınlarıyla seviştiğinden emindim. Bakışlarımız çarpışıyordu ve belki de onları mürekkep lekesine benzetmek fazla merhametsiz olmuştu. O gözler onun üzerinde harcanıyordu.

Ölmek için isteksizce sedir-çam aromalı derin bir nefes aldım. Yeni açılmış bir kurşunkalem gibi kokuyordu. Soğuk, karanlık bir odadaki Noel ağacı gibi. Ensemdeki kasların ağrımaya başlamasına aldırmadım ve gözlerimi aşağıya indirmedim. O zaman ağzına bakardım ve o ağız zaten ofisin diğer tarafından bana hakaretler ederken yeteri kadar görüyordum. Neden o dudakları bu kadar yakından görmek isteyeyim ki? İstemiyordum.

Tüm dualarım kabul olmuş gibi o anda asansörün kapısı açıldı. Kurye Andy içeri girdi.

Andy tıpkı filmlerin sonundaki jeneriklerde "Kurye" olarak gösterilen tiplere benziyordu. Kiloluydu, kırklı yaşlarının ortalarında ve floresan sarısı giysiler giymişti. Güneş gözlükleri başının üzerine taç gibi yerleştirilmişti. Çoğu kurye gibi o da karşılaştığı altmış yaşının altındaki tüm kadınlarla flört ederek gününü zenginleştirirdi.

"Sevimli Luce!" Bunu öyle bağırarak söyledi ki Şişko Adi Pislik'in odasında homurdanarak aniden uyanmasını işittim.

Sıçrayarak ona doğru dönerken, "Andy!" dedim. Bu tamamen yeni ve tuhaf oyunu engellediği için ona gerçekten sarılabilir-

dim. Elinde oyun küpü boyutlarında küçük bir kutu taşıyordu. İçinde benim 1984 beyzbol oyuncusu Şirine figürüm olmalıydı. Çok nadir bir parçaydı ve çok temizdi. Onu ezelden beri istiyordum ve takip numarasını kullanarak tüm yolculuğunu gizli gizli gözetlemiştim.

“Şirinlerinle birlikte sana giriş salonundan telefon etmemizi istediğini biliyorum ama cevap gelmedi.”

Masadaki telefonum cep telefonuma yönlendirilmişti ve o da şu anda iç çamaşırlarımın lastiğine tutturulmuş halde kalça kemiğimin hemen yanındaydı. Demek ki o titreme hissi bu yüzdendi. Oh be! Ben de başımı kontrol ettirmem gerektiğini düşünmüştüm.

“Şirinler derken ne demek istiyor?” Joshua bize sanki delirmişiz gibi gözlerini kısarak bakıyordu.

“Çok meşgul olduğuna eminim Andy, o yüzden seni hemen buradan kurtarayım.” Kutuyu kaptım ama çok geçti.

“Bu onun hayatının tutkusu. Luce, Şirinlerle yaşar ve nefes alır. Hani şu kadcık olan küçük, mavi insanlar. Beyaz şapkalar takarlar.” Andy iki parmağını azıcık açarak gösteriyordu.

“Şirinlerin ne olduğunu biliyorum.” Joshua sinirlenmişti.

“Onlarla yaşamıyorum ya da nefes almıyorum.” Sesim yalanımı ele veriyordu. Joshua’nın ani öksürüğü kahkahayı fazlaca andırdı.

“Şirinler ha? Demek o küçük kutularda onlar vardı. Ben de minik iç çamaşırlarını internetten alıyorsun sanmıştım. Şahsi eşyalarını iş yerine getirtmek sence uygun bir davranış mı Lucinda?”

“Onlardan bir dolap dolusu var onda. Hele biri... Neydi o Luce? Thomas Edison Şirin miydi? O çok nadir bir parçadır Josh. Ailesi lise mezuniyetinde hediye etmişti ona.” Andy neşeyle beni küçük düşürmeye devam ediyordu.

“Yeter Andy! Sen nasılsın? Günün nasıl geçiyor?” Elinde taşıdığı cihaza paket için imza atarken ellerim terlemişti. O ve boş-boğazlığı.

"Ailen sana mezuniyetin için bir Şirin mi aldı?" Joshua sandalyesine yayılıp oturdu ve beni alaycı bir ilgiyle süzdü. Vücudumun sandalyenin derisini ısıtmadığını umdum.

"Evet, eminim sana araba ya da öyle bir şey almışlardır." Utanmıştım.

Andy, "Ben iyiyim tatlım," dedi ve elimdeki ufak aleti alıp birkaç düğmesine bastıktan sonra cebine attı. Artık aramızdaki işle ilgili kısım bittiği için dudakları ayartıcı bir sırtımayla kıvrıldı.

"Seni gördüğüm için çok daha iyi oldum. Josh dostum, sana söylüyorum eğer ben bu harika küçük yaratığın karşısında otursaydım hiçbir iş yapamazdım."

Andy başparmaklarını ceplerine geçirdi ve bana gülümsedi. Onun duygularını incitmek istemiyordum, o yüzden gülümseyerek gözlerimi devirdim.

"Bu tam bir mücadele," dedi Joshua alayla. "Gitmek zorunda olduğun için memnun olmalısın."

"Josh'ın taş gibi bir kalbi olmalı."

"Aynen öyle. Eğer onu bayılıp bir sandığa sokarsam uzakta bir yere götürebilir misin?" Masama eğilip minik kutuma baktım.

"Uluslararası taşıma ücretleri arttı," diye uyardı Andy. Joshua başını olumsuz anlamda salladı, konuşmadan sıkılmıştı ve bilgisayarının şifresini girmeye başladı.

"Biraz birikimim var. Sanırım Joshua da Zimbabwe'de bir maceradan hoşlanacaktır."

"Şeytani bir yönün var, öyle değil mi?" Andy'nin cebinden bir bip sesi gelince cebini kolağan etti ve asansöre doğru yürüdü.

"Eh, Sevimli Luce, seni görmek her zamanki gibi zevkti. Yakkında görüşürüz. Hiç şüphesiz sıradaki internet açık artırmasından sonra."

"Hoşça kal." Asansörde gözden kaybolduktan sonra masama döndüm. Yüzüm doğal rengine dönmüştü.

"Kesinlikle acınası."

Büyük Risk yarışmasının zil sesini taklit ettim. "Joshua Templeman kimdir?"

“Lucinda kuryelerle flört ediyor. Acınası.”

Joshua klavyesinde son hızla çalışmaya başladı. Kesinlikle etkileyici bir hızda yazıyordu. Masasına doğru gittim ve yanlış yazdığı harfleri silmesinden memnuniyet duydum.

“Ona karşı kibarım.”

“Sen? Kibar?”

Bunun beni bu kadar incitmesine şaşırdım. “Ben sevimli biriyim. İstedigine sorabilirsin.”

Kendi kendine “Tamam. Josh, sence o sevimli mi?” diye sor-du yüksek sesle. “Hımm, biraz düşünüyüm.”

Nane şekeri kutusunu eline aldı, kapağını açıp içindekileri kontrol etti ve kapağı kapatıp bana baktı. Akıl hastanesindeki hastalar gibi ağzımı açıp dilimi gösterdim.

“Onunla ilgili birkaç sevimli şey var sanırım.”

Bir parmağımı kaldırdım ve kelimeleri tane tane söyledim: “İnsan kaynakları.”

Oturuşunu dikleştirdi ama ağzının bir kenarı kıpırdamıştı. Parmaklarımı kullanarak ağzını iki yandan çekip kocaman, bo-zuk bir sırtıma yerleştirmeyi diledim. Polis beni kelepçelerle gö-türürken, *gülümse seni lanet olası*, diye haykırırdım artık.

Ödeşmemiz gerekiyordu çünkü bu hiç adil değildi. O benim gülümsemelerimden birini almıştı ve diğer insanlara gülümsedi-gimi defalarca görmüştü. Onun gülümsediğini hiç görmediğim gibi yüzünü ifadesiz, sıkkın, şüpheli, tetikte, kızgın dışında baş-ka bir ifadeyle de görmemiştim. Tartışmalarımızdan sonra ara sıra yüzünde oluşan başka bir ifade daha vardı. Seri Katil ifadesi.

Mermerin ortasındaki çizgiden yürüyerek geri döndüm, onun da başıyla beni izlediğini hissettim.

“Ne düşündüğün umurumda olduğundan değil ama ben burada epeyce seviliorum. Kitap kulübümle ilgili herkes heye-canlandı; ki sen bunun çok ezik olduğunu açık açık belirtmiştin. Ama bu, takım çalışmasını güçlendirecek ve çalıştığımız yer göz önüne alındığında bizimle çok bağlantılı.”

“Sektörün liderisin gerçekten.”

“Kütüphane bağışlarını ben takip ediyorum. Noel partisini ben planlıyorum. Stajyerlerin benim peşime düşmelerine ses çıkarmıyorum.” Parmaklarımla tek tek sayıyordum.

“Benim ne düşündüğümü umursamadığına beni ikna etmek için fazla çaba harcamıyorsun.” Sandalyesinde geriye yaslanarak uzun parmaklarını erkeksi, düz karnının üzerinde birleştirdi. Başparmağının yanındaki düğmesi yarı yarıya açılmıştı. Yüzümden nasıl bir ifade geçtiyse onun aşağı bakmasını ve düğmesini yeniden iliklemesini sağladı.

“Senin ne düşündüğünü umursamıyorum ama normal insanların benden hoşlanmasını istiyorum.”

“Sen insanların seni sevmesini sağlamaya kronik olarak bağımlısın.” Bunu söyleyiş tarzı midemi bulandırmıştı.

“Eh, iyi bir itibar sağlamak için elimden geleni yaptığım için beni affet o zaman. Pozitif olmaya çalıştığım için. Sen de insanların senden nefret etmesine bağımlısın. Yani ne çiftiz ama!”

Yerime oturdum ve bilgisayarımın faresine on kez, basabildiğim kadar sert bastım. Sözleri canımı acıtmıştı. Joshua benim kötü yanlarımı gösteren bir ayna gibiydi. Sanki yeniden okula geri dönmüştüm. Ufak tefek, ailenin en küçüğü Lucy büyük çocuklar tarafından canına okunmaması için sevimliliğini kullanıyordu. Ben her zaman şımartılan olmuştum, salıncaklarda hep arkadaşan itilen ya da oyuncak arabası çekilen. El üstünde tutulan ve pohpohlanan. Belki de gerçekten biraz acınasıydım.

“Bir ara tüm bunları umursamamayı denemelisin. Söylüyorum sana, çok özgürleştirici bir his.” Dudakları gerildi ve yüz ifadesi gölgelendi. Göz açıp kapayınca kadar eski haline döndü.

“Senden tavsiye istemedim Joshua. Bazen beni senin seviye- ne düşürmene izin verdiğim için kendime çok kızıyorum.”

“Peki benim seni düşürdüğümü hayal ettiğin seviye neymiş?” Sesi kadife gibi oldu ve dudağını ısırdı. “Yatay seviye mi?”

Zihnimden İK dosyamı açtım ve söylediklerini işledim.

“İğrençsin. Cehenneme kadar yolun var.” Sanırım o zaman bodruma inip bağırarak kendimi şımartırdım.

“İşte böyle. Bana cehenneme kadar yolun var demekle bir sorun yok. Bu iyi bir başlangıç. Sana bir şekilde yaklaşıyor da. Şimdi bunu diğer insanlarla da dene. Kaç kişinin senin tepene bindiğinin farkında bile değilsin. Ciddiye alınmayı nasıl bekliyorsun? Bazı kişilere her ay üst üste teslim tarihi uzatmaları vermeyi bırak artık.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Julie.”

“Her ay vermiyorum.” Ondan nefret ediyordum çünkü haklıydı.

“Her ay veriyorsun ve sonra kendi teslim tarihine yetişebilmek için sen kıcını yırtıyorsun. Benim bunu yaptığımı hiç gördün mü? Hayır. Alt kattaki pisliklerin hepsi bana zamanında teslim ediyor.”

Yatağımın yanındaki komodinde tuttuğum kişisel gelişim kitabındaki kendine güvenmekle ilgili sözleri aklıma getirmeye çalıştım.

“Bu konuşmaya devam etmek istemiyorum.”

“Sana burada iyi tavsiyeler veriyorum, bunları kullanmalısın. Helene’in kuru temizlemedeki giysilerini almayı bırak. O senin işin değil.”

“Şimdi bu konuşmayı bitiriyorum.” Ayağa kalktım. Belki de dışarı çıkmak ve stresimi atmak için akşamüstü trafiğinin içine karışmalıydim.

“Ayrıca şu kurye. Onu rahat bırak. Zavallı yaşlı adam senin onunla flört ettiğini sanıyor.”

“İnsanlar da senin için aynısını söylüyor.” Talihsiz açıklama ağzımdan çıkıverdi. Zamanı geri almaya çalıştım. İşe yaramadı.

“Seninle benim de böyle yaptığımızı mı düşünüyorsun? Flört ettiğimizi?”

Sandalyesinde öyle bir geriye yaslandı ki ben bunu yapmayı hayal bile edemezdim. Ben arkama yaslanmak istediğimde sandalyem esnemiyordu. Sadece arkaya doğru kayıp duvara toslamayı başarabiliyordum.

“Kurabiye, eğer flört ediyor olsaydık bunu bilirdin.” Göz göze geldik ve içimde tuhaf bir kıpırtı hissettim. Bu konuşma kontrolden çıkıyordu.

“Çünkü travma geçirmiş mi olurdum?”

“Çünkü bunu daha sonra da düşünüyor olurdu, yatağında yatarken hem de.”

“Yatağımı hayal ediyorsun öyle mi?” demeyi başardım.

Göz kırptığında yüzüne tanımadığım, nadir bir ifade yerleşti. Tokat atıp bu ifadeyi silmek istedim. Sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibiydi. Kendini beğenmiş, erkeksi bir ifadeydi ve bundan nefret etmiştim.

“Oldukça küçük bir yatak olduğuna bahse girerim.”

Ağzımdan ateşler çıkarmak üzereydim. Masasına gitmek, tekmeleyerek ayaklarının arasını açmak ve açık bacaklarının arasında durmak istiyordum. Sandalyenin kasıklarının arasında duran küçük kısmına dizimi koyup hafifçe yükselecek ve onu acıyla inletecektim.

Kravatını çekerek gevşetecek ve gömleğinin önünü açacaktım. Bronzlaşmış boğazına ellerimi dolayıp sıkacaktım, parmaklarımın altında teninin sıcaklığını hissedecektim. Vücudu altımda kurtulmaya çabalarken havayı dolduran sedir ve çam ağacı kokusu burun deliklerime tıpkı bir duman gibi dolacaktı.

“Ne hayal ediyorsun? Yüz ifaden çok müstehcen.”

“Seni boğmayı. Çıplak ellerimle.” Kelimeleri zar zor söyleyebilmişim. Sesim çift mesai çalışmış, telefonda seks yapan kadınlardan daha boğuk çıkmıştı.

“Demek senin fantezin de *bu*.” Gözleri koyulaşıyordu.

“Sadece seninle ilgili olduğunda.”

İki kaşı da kalktı ve gözleri tamamen koyulaşırken ağzını açtı ama görünüşe göre söyleyecek tek kelime bulamamıştı.

Bu harikaydı.

AJANDASINDAN ÇEKTIĞİM fotoğrafı hatırladığımda bebek mavi-si gömlek günüydü. Üç Aylık Yayıncılık Tahminleri Raporu’nu okuyup Helene için bir özet hazırladıktan sonra telefonumdaki fotoğrafı bilgisayarıma aktardım. Sonra da tam bir suçlu gibi etrafıma bakındım.

Joshua tüm sabah Şişko Adi Pislik’in ofisindeydi ve zaman nedense geçmek bilmemişti. Nefret edecek birileri olmayınca burası çok sessiz oluyordu.

Yazdır tuşuna bastım, bilgisayarımı kilitledim ve koridorda hızla yürüdüm. Kurşunkalem izleri iyice belli olana kadar çö-zünürlüğü koyulaştırdım ve iki kopya çıkardım. Söylememe bile gerek yok ama tüm delilleri ufacak parçalara ayırdım. Keşke daha da küçük parçalara ayırabilseydim.

Joshua artık ajandasını kilitlemeye başlamıştı.

Duvara yaslandım ve sayfayı ışığa doğru tuttum. Fotoğraf birkaç hafta önceki pazartesi ve salı günlerini de kapsıyordu. Bay Bexley’nin randevularını kolayca görebiliyordum. Ama bir sonraki pazartesi gününde büyük bir E harfi vardı. Salı gününde küçük e. Sekiz tane kısa çizgi. Öğle yemeği saatine yakın zamanlara noktalar koymuştu. Dört tane X harfi ve altı tane ufak taksim işareti.

Tüm akşamüstü gizlice bunu çözmeye çalıştım. Güvenliğe gidip Scott’tan bu süreleri içeren güvenlik kayıtlarını istemeyi düşünüyordum ama Helene bunu duyardı. Ayrıca yasadışı fotokopimin ve işi kaytarmamın yanında bir de şirket kaynaklarını boşa harcamak olurdu bu.

Cevabı uzun bir süre bulamadım. Akşamüstünün geç saatleri olmuştu ve Joshua karşımdaki her zamanki yerine geri dönmüş-tü. Mavi gömleği buzdağı gibi parlıyordu. Kurşunkalem işaretlerini nasıl çözeceğimi sonunda anladığımda alnuma vurdum. Bu kadar yavaş olduğuma inanamıyordum.

“Teşekkürler. Tüm akşamüstü boyunca bunu yapabilmek için can atıyordum,” dedi Joshua, gözlerini ekranından ayırmadan.

Ajandasını ve kurşunkalem şifrelerini gördüğümü bilmiyordu. Sadece kalemi ne zaman kullandığına dikkat edecektim ve bağlantıyı çözecektim.

O zaman Casusluk Oyunu başlasın.

Bölüm 3

CASUSLUK OYUNU'NDA cevaplarımı hızla elde edemedim ve bu arada ben ne yapacağımı bulmaya çalışırken Joshua da gri gömleğini giymişti. Davranışlarına karşı olan aşırı ilgimi sezmişti ve daha sinsi, daha şüpheli davranmaya başlamıştı. Onu bir şekilde kandırmalıyım. Eğer tek yaptığı ekranına kaş çatarak bakmak olursa kaleminin hareketini bir daha hiç göremeyebilirdim.

“Sen Sadece Fazla” ismini verdiğim bir oyun başlattım. Oyun şöyleydi. “Sen sadece fazla... Ah, boş ver gitsin.” İçimi çektim. Yemi yuttu.

“Yakışıklıyım. Zekiyim. Hayır bekle. Herkesten üstünüm. Akıllanmaya başladın Lucinda.”

Joshua bilgisayarını kapattı ve ajandasını açarken bir eli tükenmez ve kurşunkalemlerle dolu kalemliğin üzerinde gezindi. Nefesimi tuttum. Kaşlarını çatarak ajandasını pat diye kapadı. Gri gömleğin onu sayborg gibi göstermesi gerekirdi ama o yakışıklı ve zeki görünüyordu. İğrençti.

“Sen sadece fazla *öngörülebilir* birisin.” Bir şekilde bunun onu derinden yaralayacağını biliyordum. Gözleri nefretle çizgi haline dönüştü.

“Ah, öyle miyim? Nasıl yani?”

Sen Sadece Fazla oyunu temelde iki oyuncuya da birbirlerinden ne kadar nefret ettiklerini söylemek için bolca fırsat tanıyordu.

“Gömlüklerin. Ruh hallerin. Düzenin. Senin gibi insanlar başarılı olamaz. Eğer bir kere bile karakterinin dışında hareket edip beni şaşırtsan herhalde şok geçirip ölüürüm.”

“Bunu kişisel bir meydan okuma olarak mı algılamalıyım?” Masasına bakıyordu, derin düşüncelere dalmış gibiydi.

“Bunu denemeni görmek isterdim. Sen sadece fazla katırsın.”

“Ve sen de sadece fazla mı esneksin?”

“Oldukça.” Bunda oldukça büyük bir doğruluk payı vardı. Şu anda ayağımı kaldırıp yüzüme değdirebilirdim. Tek kaşımı kaldırarak toparlandım ve sırtarak tavana baktım. Göz göze geldik. Ağzım yüzlerce yüzeyden yansıyan doğal bir gül goncası gibiydi.

Gözlerini yavaşça yere indirince ayak bileklerimi üst üste attım ama öncesinde ayakkabılarımı çıkarmış olduğum geç de olsa aklıma geldi. Parlak kırmızı ayak tırnaklarınız görünürken iyi bir düşman olmak zordu.

“Eğer karakterim dışında bir şey yaparsam şok geçirip ölecek misin?”

Omzunun yanındaki duvarda yüzümün yansımasını görebiliyordum. Kendimin siyah gözlü, vahşi tavırlı bir versiyonu gibiydim. Siyah saçlarım sivri uçlu alevler gibi omuzlarıma dökülüyordu.

“O zaman belki vakit ayırdığıma değer.”

Pazartesiden cumaya kadar Joshua beni korkunç görünüşlü bir kadına dönüştürüyordu. Yakında öleceğinizi haykıran çingene falcılar gibi görünüyordum. Akıl hastanesinde tırnaklarıyla kendi gözlerini oymak üzere olan gözü dönmüş bir deli gibi görünüyordum.

“Demek öyle, vay canına! Lucinda Hutton. Esnek bir küçük kız.” Yeniden koltuğunda yaylandı. Yere basan iki ayağı da dümdüz ve Vahşi Batı’daki silahlı çatışmalardaki gibi bana çevrilmişti.

“İK,” dedim hızla. Bu oyunu kaybediyordum ve o da bunu biliyordu. İK kartını oynamak âdeta kumarda sıfırı tüketmek gibiydi. Kurşunkalemi eline aldı ve sivri kısmını başparmağının etli kısmına bastırdı. Eğer bir insan yüzünü hiç oynatmadan sırtabiliyorsa onun da şu anda yaptığı buydu.

“Demek istediğim sen sadece işlere yaklaşımında fazla esneksin. Bu senin fazla erdemli yetişme tarzından olmalı Kurabiye. Ailen ne iş yapıyor demiştin? Bana hatırlatır mısın?”

“Ne iş yaptıklarını gayet iyi biliyorsun.” Bu saçmalık için fazlasıyla meşguldüm. Bir tomar eski yapışkanlı kâğıdı alıp renklere göre ayırmaya başladım.

“Şey ekiyorlardı...”

Tavana baktı ve derin derin düşünüyormuş gibi yaptı.

“Şey ekiyorlardı...” Cümlesini sonsuza dek havada asılı kalacak gibi bıraktı. İstirap vericiydi. Cümlesini tamamlamamaya çalıştım ama onu bu kadar eğlendiren kelime dudaklarımdan küfür gibi döküldü.

“Çilek.” Anlaşılacağı üzere bana taktığı lakap Çilekli Kurabiye’ydi. Dişlerimi gıcırdatmak için kendime izin verdim. Dişçimin bundan asla haberi olmayacaktı.

“Gökyüzü Elmas Çilekleri”. Çok şirin. Baksana bu isimde bir blog buldum.” Faresine iki kere tıkladı ve ekranı görmem için bana doğru çevirdi.

O kadar sert irkildim ki içimde bir şeyleri burktum. Bunu nasıl bulmuştu? Büyük ihtimalle annem şimdi babama sesleniyordu. *Nigel, tatlım! Bloga bir tıklama oldu!*

Gökyüzü Elmas Güncel. Evet, doğru duyduunuz. Güncel. Bir süredir buna bakmamıştım çünkü yetişemiyordum. Annem, babamla tanıştığında yerel bir gazetede gazeteciymiş ama sonra

* Strawberry Shortcake: Ülkemizde Çilek Kız olarak yayımlanan bir çizgi film karakteri. -çn

** Sky Diamond Strawberries: (Gökyüzü Elmas Çilekleri) Beatles’ın Lucy in the sky with diamonds (Lucy gökyüzünde elmaslarla beraber) isimli şarkısına göndermedir. -çn

ben doğduğumda bırakmış ve çiftliği açmışlar. Annemin geçmişini bildiğinizde günlük olarak yazdıkları üzücü bir his yaratırdı. Joshua'nın ekranına gözlerimi kısarak baktım. Bugünkü öne çıkan makalesinin konusu sulamaydı.

Çiftliğimiz üç yerel pazarla birlikte bir market zincirine de ürün sağlıyordu. Turistlerin kendi çileklerini toplamaları için bir tarla vardı ve annem kavanozlarca reçel satardı. Sıcak havalarda ev yapımı dondurma yapardı. Gökyüzü Elması'nın iki yıl önce organik gıda sertifikası alması onlar için çok önemli bir gelişmeydi. Havalara bağlı olarak işleri azalır ya da çoğalırdı.

Eve gittiğim zamanlarda hâlâ ön kapıdaki yerimi almak ve ziyaretçilere çilek çeşitleri arasındaki tat farklarını anlatmak zorundaydım. Çoğu insan isim kartıma bakmazdı ve çiftliğin adıyla olan bağı kuramazdı. Sadece The Beatles hayranları bunu fark ederdi ve gururlu bir hoşnutluk duyarlardı.

Sanırım evimi özlediğimde ne yediğimi tahmin etmişsinizdir.

“Hayır. Olamaz. Sen bunu nasıl...”

“Ve biliyor musun, bir yerlerde şirin bir aile fotoğrafı olacaktı... işte!” Yeniden tıkladı, ekrana bakmamıştı bile. Beni izlerken gözleri şeytani bir neşeyle parlıyordu.

“Çok hoş. Onlar senin ailen, değil mi? Peki şu siyah saçlı minik, şirin kız kim? Senin küçük kuzenin mi? Hayır... bu oldukça eski bir fotoğraf.” Fotoğrafı büyüterek tüm ekranı kaplamasını sağladı.

Olgunlaşmış bir çilekten daha da kırmızılaşmaya başladım. Tabii ki o kız bendim. Bir daha asla görmeyeceğimi sandığım bir fotoğraftı bu. Arkadaki bulanık görünen bir sıra ağaç beni aniden o güne götürdü. Ailem çiftliğin batı tarafına bu yeni sırayı ektiğinde sekiz yaşına yeni girmiştim. O zamanlar işler düzelmeye başlamıştı; ailemin gülümsemelerindeki gururdan anlaşılıyordu bu. Ailemden utanmıyordum ama bu durum şehirde büyüyenleri eğlendirmekten hiç geri kalmıyordu. Joshua gibi çoğu beyaz yakalı pislik bunu *ilginç* ve *şirin* buluyordu. Ailemi basit köylüler gibi, biçimsiz sarmaşıklarla kaplı bir tepenin eteğinde yaşayan

çiftçiler gibi hayal ediyorlardı. Joshua gibi insanlar için çilekler dükkânlardaki plastik kutularda yetişiyordu.

Bu fotoğrafta ailemin ayaklarının dibine yavru bir at gibi yayılmıştım. Lekeli, kirli bir şortlu tulum giyyordum ve dalgalı, siyah saçlarım karman çormandı. Yamalı kütüphane çantam vücuduma dolanmıştı; içinde *Dadılar Kulübü** kitapları ve eski tarz at hikâyeleri olduğundan hiç şüphem yoktu. Elimin biri bir bitkinin içindeydi, diğeryse çilekle doluydu. Güneşten ve muhtemelen aşırı dozda C vitamini yüzünden kızarmıştım. Belki de bu kadar kısa kalmamın sebebi buydu. Gelişmemi engellemiş olabilir.

“Biliyor musun, kız sana çok benziyor. Belki bu linki B&G’nin tüm çalışanlarına e-posta olarak yollamalayım ve bu vahşi kızın kim olduğunu tahmin etmelerini istemeliyim.” Kahkaha atma isteğiyle titrediğini görebiliyordum.

“Seni öldürürüm.”

Bu fotoğrafta tamamen vahşi görünüyordum. Güneşe karşı kıstığım gözlerim gökyüzünden daha açık renk gibiydi ve en iyi gülümsememi takınmıştım. Tüm hayatım boyunca kullandığım aynı gülümsemeyi. Boğazımda bir baskı hissettim ve sinüslerim yanmaya başladı.

Aileme baktım; ikisi de çok gençti. Bu fotoğrafta babamın sırtı dimdikti ama eve her gidişimde onu biraz daha eğilmiş buluyordum. Gözlerimi Joshua’ya çevirdiğimde artık gülecekmiş gibi görünmüyordu. Nerede ve kimin karşısında oturduğumu düşünüp engellememe fırsat kalmadan gözlerim yaşlarla doldu.

Ekranını yavaşça kendine çevirdi, sayfayı kapatırken epey oyalandı; kadınların gözyaşları karşısında tuhaflaşan tipik bir erkekti. Sandalyemle arkamı döndüm ve tavana bakarak yaşları geldikleri yere geri yollamaya çalıştım.

“Ama benim hakkımda konuşuyorduk. Senin gibi olabilmem için ne yapmam gerekir?” Kulak misafiri olan birisi onun neredyse nazik olduğunu söyleyebilirdi.

* *The Baby-sitters Club*: Çocuk bakıcılığı yapan yedi arkadaşın hikâyesini anlatan, macera dolu ve çoksatan çocuk kitabı serisi. —çn

“Böyle bir pislik olmaya son vermeyi deneyebilirsin.” Sesim fısıltı gibi çıktı. Tavandaki yansımadan alnınun kırıştığını görebiliyordum. Ah Tanrım! *Endişe*.

Bilgisayarlarımız bir hatırlatma alarmı çaldı: Personel toplantısı, on beş dakika sonra. Duvarı ayna gibi kullanarak kaşlarımı düzelttim ve rujumu tazeledim. Bileğimdeki lastik tokayla saçlarımı zar zor bol bir topuz yaptım. Bir mendili top haline getirerek iki gözümün de köşelerine bastırdım.

Dile getirilmemiş *ev özlemi* kelimeleri göğsümün içinde yankılanıyordu. *Yalnız*. Gözlerimi açtığımda Joshua’nın ayağa kalktığını ve yansımamı görebildiğini fark ettim. Kurşunkalemi elindeydi.

“Ne var?” diye patladım. O *kazanmıştı*. Beni ağlatmıştı. Ayağa kalktım ve bir dosya kaptım. O da bir dosya aldığımda Ayna Oyunu’na geçmiştik. İkimiz de kendi patronlarımızın kapılarını hafifçe iki kez tıklattık.

İçeri gel, diye aynı anda çağırıldık.

Helene kaşlarını çatarak bilgisayarına bakıyordu. O daha çok daktilo kadınıydı. Buraya taşınmadan önce bazen daktilosunu kullanırdı ve ofisinden gelen ritmik tıkırtıları duymak hoşuma giderdi. Şimdiyse ofisindeki dolaplardan birindeydi. Şişko Adi Pislik’in onunla alay etmesinden korkuyordu.

“Selam. On beş dakika sonra personel toplantımız var, hatırladın mı? Aşağıdaki ana toplantı odasında.”

Ağır ağır içini çekti ve güümüşi gözlerini bana çevirdi. Güzel kaşlarının ve seyrek kirpiklerinin altından bakan gözleri büyük, koyu ve etkileyiciydi. Çok hafif sürülmüş pembe rujunun dışında hiç makyaj yapmadığını fark ettim.

On altı yaşındayken ailesiyle birlikte Fransa’dan gelip buraya yerleşmişti ve şimdi ellilerinin başlarında olmasına rağmen sesinde hâlâ boğuk, hırıltılı bir aksan seziliyordu.

Helene zarafetinin farkında değildi ve bu onu daha da zarıf-
leştiriyordu.

Saçlarının kısa ve sade bir kesimi vardı. Kısa tırnaklarını daima açık pembeye boyardı. Tüm kıyafetlerini Saint-Etienne’e, yaş-

lı ailesini ziyarete gittiğinde Paris'ten alırdı. Şu anda üzerindeki düz yün kazağı büyük ihtimalle ağzına kadar dolu üç alışveriş arabasından daha pahalıydı.

Eğer çok belli olmazdysa açıkça belirtiyim: Benim idolümdü. Çok fazla göz makyajı yapmayı bırakmamın sebebi oydu. Büyüdüğümde Helene olmak istiyordum.

En çok *canım* kelimesini severdi. Elini bana doğru uzatarak, "Lucy canım," dedi. Dosyayı avucuna bıraktım. "İyi misin sen?"

"Alerjiler işte. Gözlerim kaşınıyor."

"Hımm. Bu pek iyi değil."

Toplantı gündemini gözden geçirdi. Daha büyük toplantılar için daha fazla hazırlık yapardık ama personel toplantılarında konuşmaların çoğunu bölüm şefleri yaptığı için nispeten daha kolay geçirdi. Patronların orada olma sebebi daha çok katılımımlarını göstermek içindi.

"Alan elli yaşına mı giriyor?"

"Pasta ısmarladım. Toplantı sonunda ortaya çıkaracağız."

"Moral için iyi olur," diye yanıtladı Helene dalgınca. Bir şey söylemek için ağzını açsa da tereddüt etti. Kelimelerini seçmeye çalışmasını izledim.

"Bexley'yle birlikte bu toplantıda bir duyurumuz olacak. Bu senin için çok önemli. Toplantıdan hemen sonra seninle bu konuda konuşacağız."

Midem kasıldı. Kesinlikle kovulmuştum.

"Hayır, sevindirici bir haber canım."

Personel toplantısı planlanana göre gitti. Bu toplantılarda Helene'in yanında oturmazdım, bunun yerine diğerlerinin arasına karışmak için onlarla birlikte oturdum. Benim de takımın parçası olduğumu onlara anlatmak için seçtiğim bir yoldu bu ama yine de benden çekindiklerini hissedebiliyordum. Boktan geçirdikleri günlerini Helene'e ispiyonladığımı gerçekten de düşünüyorduk olabilirler miydi?

Joshua masanın başında Şişko Adi Pislik'in yanında oturu-

yordu. İki de sevilmiyordu ve birlikte görünmezlik balonunun içinde oturuyor gibilerdi.

Pastayı getirdiğimde Alan kızardı ve çok memnun oldu. Bexley'nin finans bölümünün arka taraflarından gelen huysuz, yaşlı bir adamdı ve bu durum onun için harcadığım çabadan dolayı kendimi daha da iyi hissetmemi sağladı. İki zıt kutbun arasındaki çitlerden kremayla kaplı bir zeytin dalı uzatmışım. İşte biz Gaminler böyle davranırdık. Bexleykent'te muhtemelen doğum günlerini yeni bir hesap makinesi piliyle kutlardı.

Geç geldikleri için duvara yaslananlar ve pencerenin pervazına tüneyenlerle birlikte içerisi oldukça kalabalıktı. Onuncu katın sessizliğine kıyasla içerideki uğultu çok yoğundu.

Joshua bir kol uzağındaki pastaya dokunmamıştı bile. Normalde de ne bir şey atıştırır ne de yemek yerd. Koca ofisimizi havuç yerken ya da elma ısıırken dökülen kıtırtılarımınla doldururdum. Kilitli poşetlerde getirdiğim patlamış mısırlar ya da minik kaplardaki yoğurtlar midemin derinliklerinde kaybolurdu. Her gün farklı çeşitte çıtır çıtır şeyleri mideme indirirken benim aksime Joshua sadece nane şekeri tüketti. Tanrı aşkına, adam benim iki katım büyüklüğündeydi! Kesinlikle insan değildi.

Pastaya göz attığımda yüksek sesle inledim. Pastacının kullanabileceği O KADAR ÇEŞİT dekorasyon malzemesi varken ne kullandığını tahmin edin bakalım.

Dört dörtlük bir zihin okuyucu olan Joshua öne eğildi ve çileği aldı. Kremasını sıyırdı ve başparmağındaki ufak, beyaz lekeye baktı. Ne yapacaktı? Emecek miydi onu? Adının baş harflerinin yazdığı bir mendille parmağını mı silecekti? Benim beklentimi sezmiş olmalıydı çünkü gözleri benimkileri buldu. Yüzüme sıcağı bastı ve başka tarafa baktım.

Aceleyle Margery'ye oğlunun trompet derslerindeki ilerlemesini (yavaştı) ve Dean'ın diz ameliyatını (yakındaydı) sordum. Benim bunları hatırlamamdan gururları okşandı ve gülümseyerek cevap verdiler. Sanırım sürekli gözlemlediğim, dinlediğim ve önemsiz şeyleri topladığım doğruydı. Ama herhangi bir kötü

amaçla yapmıyordum bunu. Daha çok, yalnız bir ezik olduğumdandı.

Keith'le torunu hakkında sohbet ettim (büyüyordu) ve Ellen'in mutfak tadilatını sordum (kâbus gibiydi). Tüm bu süre boyunca zihnimde sürekli aynı sözler dönüyordu. *Çatla da patla Joshua Templeman. Ben sevimli biriyim. Herkes benden hoşlanıyor. Ben bu takımın bir parçasıyım. Sense tamamen tek başınasın.*

Kapak tasarımı ekibinden Danny Fletcher dikkatimi çekebilmek için toplantı masasının diğer ucundan bana işaret etti. "Senin tavsiye ettiğin belgeseli izledim."

Neden bahsettiğini bulabilmek için kafa patlattım ama hiçbir fikrim yoktu. "Ah, öyle mi? Hangisini?"

"Birkaç personel toplantısı öncesiydi. *History Channel*'da izlediğin *Vinci* belgeselinden konuşmuştuk. Onu bulup indirdim."

Bu rolümde oldukça fazla havadan sudan konuşmalar yapardım. Birinin dinlediği aklıma bile gelmemişti. Danny'nin not defterinin köşesinde karmaşık bir çizim vardı ve gizlice çizime bakmaya çalıştım.

"Hoşlandın mı peki?"

"Ah evet. Kesinlikle uç noktada bir insan, öyle değil mi?"

"Kesinlikle öyle. Bense tam bir hayal kırıklığıyım... şimdiye dek hiçbir şey keşfetmedim."

Danny'nin kahkahası neşeli ve yüksek sesliydi. Bakışlarımı not defterinden yüzüne çevirdim. Ona doğru düzgün baktığım ilk seferdi bu. Otomatiğe bağlanma düğmemi kapattığımda karşıma çıkan görüntüyle midemde ufak bir tekme hissettim. *Ah. Çok hoştu.*

"Her neyse, benim yakında buradan ayrılacağımı biliyor musun?"

"Hayır, neden?" İçimdeki minik flört balonu patladı. Oyun bitmişti.

"Bir arkadaşım ile birlikte yeni bir kişisel yayıncılık platformu geliştiriyoruz. Birkaç hafta sonra buradaki son günüm olacak. Benim son personel toplantım bu."

“Eh bu kötü oldu. Benim için değil tabii. B&G için.” Açıklamam ancak tam da sevdalı liseli bir kızın yapacağı kadar zekiceydi.

Yakınımdaki hoş bir adamı fark etmeme konusunda bana sonuna kadar güvenebilirsiniz. Bunca zaman tam karşımda oturmuştu Tann aşkına! Şimdiyse ayrılıyordu. İçimi çektim. Danny Fletcher’a düzgünce bakmanın zamanı gelmişti. Çekici, bakımlı ve düzgün vücutluydu; yumuşacık sarı bukleleri kısa kesilmişti. Uzun boylu olmaması bana uyuyordu. Bir Bexley’ydi ama onlara benzemiyordu. Doğum günü kartı gibi canlı gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Kravatında zarif desenli minik makaslar ve ataçlar vardı.

“Güzel kravat.”

Aşağı baktı ve sırtıttı. “ÇOK FAZLA kesme ve birleştirme yapıyorum.”

Yan tarafındaki tasarım ekibine göz attım; çoğu Bexley’ydi ve hepsi de cenaze kaldıracısı gibi giyinmişlerdi. B&G’den ayrılma kararını anlayabiliyordum; bu gezegendeki en sıkıcı tasarım ekibiydi çünkü.

Ardından Danny’nin sol eline baktım. Bütün parmakları boştu ve masaya hafifçe tempo tutuyordu.

“Eh o zaman bir gün bir keşif için işbirliği yapmak istersen ben müsaaidim.” Gülümsemesi haşarıydı.

“Hem bir kâşif olarak serbest çalışıyorsun hem de kişisel yayıncılığı yeniden mi keşfediyorsun?”

“Kesinlikle.” Benim zekice kelime oyunumu takdir ettiği çok belliydi.

Şimdiye dek kimsenin benimle iş yerinde flört etmesine izin vermemiştim. Joshua’ya gizlice bir bakış attım. Bay Bexley’yle konuşuyordu.

“Japonların henüz düşünmediği bir şeyi keşfetmek oldukça zor olacaktır.”

Bunu bir an düşündü. “Bebeklerin ellerine ve ayaklarına giydikleri şu paspaslar gibi mi?”

“Evet. Peki yalnız kadınların üzerinde uyuması için tasarlanan erkek omzu şeklindeki yastıkları gördün mü?”

Danny'nin gümüşü bir kirli sakalla gölgelenen çenesi köşeliydi ve dudakları hani şu belli belirsiz zalim görünüşlü ağızlara benziyordu, ta ki gülümseyene dek. Şimdi de tam gözlerimin içine bakıyordu.

"Eminim ki senin onlardan birine ihtiyacın yoktur, değil mi?" Etraftakilerin konuşmalarından daha alçak bir sesle sormuştu. Gözleri parıltıyor ve bana meydan okuyordu.

"Belki." Kederli bir yüz ifadesi takındım.

"Bunun için gönüllü birini bulacağından eminim."

Bu konuşmayı rayına sokmayı denedim. Ne yazık ki ağzımdan çıkanlar sanki ona bir şeyler teklif ediyormuşum gibiydi. "Belki de bir şeyler keşfetmek eğlenceli olurdu."

Helene kâğıtlarını vurarak düzeltiyordu ve isteksizce de olsa ona doğru döndüm. Joshua bana sinirli bir kaş çatışıyla dik dik bakıyordu. Beyin dalgalarını kullanarak ona bir hakaret gönderdim ve o da bunu alarak yerinde dikleşti.

"Ayrılmadan önce son bir şey daha var," dedi Bay Bexley. Helene kaşlarını çatmamaya çalışıyordu. Toplantıları tek başına yönetiyor gibi davranmasından nefret ederdi.

Helene duraksamadan, "Yönetim ekibindeki bir yeniden yapılandırma ile ilgili duyurumuz var," diye devam ettiğinde Bay Bexley'nin dudakları hoşnutsuzlukla büküldü.

"Üçüncü bir yönetici pozisyonu belirlendi. Operasyon müdürü."

Joshua da ben de sanki elektrik şoku verilmiş gibi sandalyelerimizde zıpladık.

"Bu Helene'le benim altımızda bir pozisyon olacak. Bu pozisyonu operasyonları denetleyerek CEO'ların daha stratejik şeylere odaklanmasına imkân sağlaması için resmileştirmek istiyoruz."

Bay Bexley, Joshua'ya bıyık altından hafifçe gülümsediğinde o da anında başını olumlu anlamda sallayarak yanıt verdi. Helene bakışlarını yakalayarak tek kaşını anlamlı bir biçimde kaldırdı. Birisi beni hafifçe dürttü.

"Pozisyonun ilanı yarın yayınlanacak. Detayları işe alım por-

talında ve internette bulabilirsiniz.” Adam bunu internet sanki yeni bulunmuş tuhaf bir aletmiş gibi söylemişti.

“Hem içeriden hem de dışarıdan başvurulara açık olacak.” Helene kâğıtlarını toparlayıp eline aldı.

Şişko Adi Pislik gitmek için ayağa kalkarken bir dilim pasta daha aldı. Helene başını olumsuz anlamda sallayarak adamın peşinden gitti. Odanın içi yeniden gürültüyle doldu ve pasta kutusu masanın diğer ucuna çekildi. Joshua kapının yanında diki-liyordu ve ben inatla yerimde oturmaya devam ederken dışarı sıvıştığını gördüm.

“Görünüşe göre yapman gereken işler var,” dedi Danny bana. Başımla onayladım ve odanın geneline elimi salladım. Zarif bir çıkış yapamayacak kadar afallamıştım. Odadan ayrıldıktan sonra koşmaya başladım, basamakları ikişer ikişer atlıyordum. Bay Bexley’nin kapısının kapandığını gördüğüm sırada Helene’in odasına hızla daldım, âdeta kayarak durdum ve kapıyı arkamdan biraz hızlı kapattım.

“Raporlama sırası ne olacak?”

“Josh’ın patronu olacaksın, eğer sorduğun buysa.”

İçimden taşkın bir haz yükseldi. Joshua’nın PATRONU. Söylediğim her şeyi yapmak zorunda olacaktı, buna bana saygılı davranması da dahildi. Heyecandan neredeyse altıma kaçırarak üzüldüm.

“Bu iş her yönüyle felaket olacakmış gibi görünüyor ama ben yine de bunu senin almanı istiyorum.”

“Felaket mi?” Bir koltuğa kendimi bıraktım. “Neden?”

“Sen ve Josh birlikte pek iyi çalışmıyorsunuz. Birbirinizden tamamen farklısınız. Böylesi bir güç dinamiğini buna eklediğimizde...” Tereddütle cık cıklandı.

“Ama bu işi ben yapabilirim.”

“Elbette canım. Ben işi senin almanı istiyorum.”

Pozisyon hakkında konuşurken heyecanım katlanarak arttı. Yeni bir yapılanma daha oluyordu ama bu sefer ben de doğrudan işin içindeydim. İnsanların işine son vermek yerine işlerini

kurtarabilirdim. Sorumluluk çok daha fazlaydı ve alacağım zam da oldukça doyurucuydu. Eve çok daha sık gidebilirdim. Yeni bir araba alabilirdim.

“Bexley’nin bu iş için Josh’ı istediğini bilmen gerek. Bunun hakkında büyük bir kavga ettik.”

“Eğer Josh benim patronum olursa istifa etmem gerekir.” Cümle dudaklarımdan hızla dökülmüştü. Sanki filmlerde söylenen cümlelere benziyordu.

“Bu işi senin alman için daha fazla sebep işte canım. Eğer kendi istediğimi yapabilseydim terfini çoktan duyurmuş olurduk.”

Başparmağımı kemirdim. “Peki ama bu nasıl adil bir süreç olacak? Joshua ve Bay Bexley beni sabote edeceklerdir.”

“Bunu ben de düşündüm. Mülakatlarınızı işe alım danışmanlarından oluşan bağımsız bir kurul yapacak. Eşit şartlarda yarışıyor olacaksınız. B&G’nin dışından da adaylar olacak. Muhtemelen çok zorlu bir yarış olacak. Hazırlıklı olmanı istiyorum.”

“Olacağım.” Umarım.

“Ayrıca görüşmenin bir bölümü sunum olacak. Buna hazırlanmaya başlaman gerek. B&G’nin gelecekteki yönelimleri hakkındaki düşüncelerini duymak isteyecekler.”

Masama dönmek için sabırsızlanıyordum. Özgeçmişimi gün-cellemem gerekiyordu. “Öğle tatillerimde başvurum için hazırlanabilir miyim?”

“Canım, bu şey sona erene kadar tüm gün bile buna hazırlan-san önemsemem. Lucy Hutton, Operasyon Müdürü, Bexley & Gamin. Kulağa güzel geliyor, değil mi?”

Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı.

“Bu iş senin. Bunu hissediyorum.” Helene ağzına fermuar çe-kiyormuş gibi bir hareket yaptı. “Şimdi git ve bu işi al.”

Masama oturup ne yazık ki çok eski olan özgeçmişimi açmak için bilgisayarımın şifresini girdim. Bu yeni fırsat karşısında iç-ten içe parlıyordum. Bugünle ilgili her şey değişmişti. Eh, nere-deyse her şey.

Birkaç dakika düzenleme yaptıktan sonra tepemde dikilen

birini fark ettim. Derin bir nefes aldım. Sedir ağacı kokusu. Joshua'nın kemer tokası bana göz kırpyordu. Tuşlara basmaya ara vermedim.

"Bu iş benim Kurabiye," dedi Joshua.

Ayağa kalkıp midesine yumruğumu geçirmemek için içimden saymaya başladım. Bir, iki, üç, dört...

"Komik, az önce aynı şeyi Helene de bana söyledi." Arkasını dönüp uzaklaşmasını masamın parlak yüzeyinden izledim ve şimdiye dek oynadığımız en önemli oyunu Joshua Templeman'ın kaybedeceğine dair içimden yemin ettim.

Bölüm 4

BUGÜN KIRLI beyaz çizgili günüydü ve cuma için ajandamda kocaman, kırmızı bir çarpı işareti vardı. Joshua'nınkinde de aynı-sından olduğuna yüz dolarına bahse girerdim. İşe başvuru tarihi gelip çatmıştı.

Başvurumu tekrar tekrar okumaktan kafayı yemiştim. Sunumumla ilgili o kadar takıntılı hale gelmişim ki bunu hayal etmeye başlamıştım. Bir molaya ihtiyacım vardı. Ekranımı kapattığımda Joshua'nın da aynısını yapmasını ilgiyle izledim. Satranç oyuncularını gibi aynı hızadaydık. Ellerimizi birleştirdik. Kurşun-kalemimi hâlâ hareket ederken görmemişim.

"Nasıl Gidiyor Minik Lucy?" Canlı sesi ve nazik yüz ifadesi, neredeyse hiç oynamadığımız bir oyunu oynadığımızı gösteriyordu. Bu oyuna Nasıl Gidiyor adını takmıştım ve aslında birbirimizden nefret etmiyormuşuz gibi başlıyordu. Sanki ellerimizi diğerinin kanına bulamak istemeyen normal iş arkadaşları gibi davranırdık. Rahatsız edici bir oyundu.

"Harika, teşekkürler Koca Josh. Senin Nasıl Gidiyor?"

"Süper. Kahve almaya gidiyorum. Sana da çay getireyim mi?"

Elinde o ağır, siyah kupası vardı. O kupadan nefret ediyordum.

Aşağı baktım, benim elimde de kırmızı puantiyeli kupam

vardı. Bana yaptığı herhangi bir şeyin içine tükürürdü. Benim delirdiğimi mi düşünüyordu? “Sanırım ben de sana eşlik edeceğim.”

Mutfağa doğru kararlı ve uyumlu adımlarla yürüdük. Sağ, sol, sağ, sol. Tıpkı *Law and Order** dizisinin açılışındaki savcılar gibiydik. Ona uyum sağlamak için adımlarımı neredeyse iki katı büyüklüğünde atmam gerekmişti. İş arkadaşlarımız konuşmayı kesip şüpheyle bize bakıyordu. Joshua’yla birbirimize bakıp dişlerimizi gösterdik. Medeni davranma zamanıydı. Tıpkı yöneticiler gibi.

Sanki bir şakaya gülüyormuş gibi birbirimize neşeyle “Ah-ha-ha,” dedik. “Ah-ha-ha.”

Bir köşeyi döndük. Annabelle fotokopi odasından dönüyordu ve neredeyse elindeki kâğıtları düşürecekti. “Neler oluyor?”

Joshua’yla ona başımızla selam verip birbirimize karşı üstünlük sağlama çabasıyla bitmek tükenmeyen oyunumuzla yürümeye devam ettik. Kısa, çizgili elbisem yürüyüşümüzün hızından havalanıyordu.

“Annecikle babacık sizi çok seviyor çocuklar,” dedi Joshua, sadece benim duyabileceğim kadar kısık bir sesle. Dışarıdan bakan birine nazikçe sohbet ediyor gibi görünürdü. Kübik ofis bölmelelerinden birkaç meraklı kafa uzandı. Görünüşe göre çalışanlar arasında bir efsaneydik. “Bazen heyecanlanıyor ve kavga ediyoruz. Ama korkmayın. Kavgaya etsek bile bu sizin suçunuz değil.”

“Bunlar sadece büyükler arasında bir mesele,” diye sakince açıkladım yanından geçtiğimiz endişeli yüzlere. “Bazen babacık divanda uyuyor ama sorun değil. Sizi hâlâ seviyoruz.”

Mutfakta çay poşetimi fincanıma sallandırırken içimden yükselen kahkahalar beni neredeyse okyanus dalgaları gibi yere yıkacaktı. Tezgâhın kenarına tutunup sessizce sallandım.

Joshua kahvesini hazırlamak için etrafta dolanırken beni görmezden geldi. Yukarı baktığımda başımın çok üstündeki dolabı açan ellerini gördüm ve sırtımın birkaç santim uzağında duran

* Mahkeme ve suç draması konulu bir Amerika dizisi. –çn

vücudunun sıcaklığını hissettim. Tıpkı güneş ışığı gibiydi. Diğer insanların sıcak olduğunu unutmuştum. Teninin kokusunu alabiliyordum. Kahkaha atma isteğim söndü gitti.

Sekiz hafta kadar önce kuaförüm Angela başıma masaj yaptı-
ğından beri bir insanla temasım olmamıştı. Şimdiyse ona doğru yaslandığımı ve kaslarımın gevşediğini hayal ediyordum. Eğer bayılırsam ne yapardı? Büyük olasılıkla yere yuvarlanmama müsaade eder ve ardından beni ayağının ucuyla dürtüklerdi.

Zihnimde başka bir görüntü belirdi. Joshua beni kavrayarak düşmemi engelliyordu. Elleri belimdeydi ve parmakları tenime batıyordu.

“Çok komiksin,” dedim bir süredir sessiz kaldığımı fark etti-
ğimde. “Gerçekten çok komik.” Yüksek sesle yutkundum.

“Sen de öylesin.” Buzdolabına doğru gitti.

İK’den Jeanette paniklemiş bir hayalet gibi kan ter içinde kapı eşiğinde belirdi. İyi bir kadındı ama aynı zamanda bizim zırvalarımızdan çok sıkılmıştı.

“Neler oluyor?” Ellerini kalçalarına koymuştu. En azından ben öyle olduğunu sanıyordum. Son ruhani yolculuğu için almış olduğu şingır şingır Tibet pançosunun altında bir üçgen gibi görünüyordu. O da bir Gamin’di elbette.

“Jeanette! Kahve yapıyorum. Sana da hazırlayayım mı?” Joshua kupasını ona doğru salladığında kadın elini sinirle sallayarak reddetti. Joshua’dan fazlasıyla nefret ediyordu. Tam da benim sevdiğim gibi bir hanımefendiydi.

“Acil durum telefonu aldım. Uzlaştırmak için buradayım.”

“Gerek yok Jeanette. Her şey yolunda.” Çay poşetimi bardağa batırıp suyun kiremit kırmızısına dönmesini izledim. Joshua bardağıma bir kaşık şeker attı.

“Senin için şekeri yeterli değildi, değil mi?”

Önümdeki dolaba doğru sahte bir kahkaha attım ve çayımı nasıl içtiğimi nereden bildiğini merak ettim. Benimle ilgili herhangi bir şeyi nasıl bilebilirdi? Jeanette gözlerini şüpheyle kıstı.

Joshua kadına nazikçe baktı. “Kendimize sıcak içecekler hazırlıyoruz. Eee, insan kaynakları bölümünde neler oluyor?”

“Şirketin sürekli birbirini şikâyet eden iki tipi yalnız bırakılmamalı.” Pançosunun bir köşesi mutfağı işaret etti.

“Eh, bu sıkıntılı bir durum. İkimiz bir odada tek başımıza oturuyoruz, hem de tüm gün. Ben bu nazik kadınla haftanın kırk ila elli saatini birlikte geçiriyorum. Yapayalnız.” Sesi nazikti ama bu diyalogun alt metninde şu yazıyordu: *Siktir git.*

“Patronlarınıza bu konu hakkında birkaç öneride bulundum,” dedi Jeanete gizemli bir şekilde. Onun alt metni de aynıydı.

Joshua, “Eh, ben yakında Lucinda’nın patronu olacağım,” dediğinde gözlerim hızla ona çevrildi. “Ben bir profesyonelim ve herhangi birini idare edebilirim.”

Herhangi biri kelimesini telaffuz edişi, benim geri zekâlı olduğumu düşündüğünü ima ediyordu.

“Aslında yakında *ben* senin patronun olacağım.” Sesim şerbet gibi tatlıydı. Jeanette’in ufak elleri pançosunun altından belirdi. Gözlerini ovuşturduğunda rimelini dağıttı.

“İkiniz benim için tam zamanlı bir işsiniz,” dedi sakince ve ümitsizlikle. Bir parça suçluluk duydum. Yakında üst düzey yönetici olacak birine göre davranışım uygunsuzdu. Bu ilişkiyi onarma zamanıydı.

“Geçmişte benim ve Bay Templeman’ın arasındaki ilişkinin biraz... gergin olduğunu biliyorum. Bunu irdelemeye ve B&G içindeki ekip yapısını güçlendirmeye kararlıyım.” En düzgün profesyonel sesimi kullanmışım ve kadının yüzünün şüpheyle buruştuğunu gördüm. Joshua’nın gözleri lazerler gibi hızla bana çevrildi.

“Kurumsal, tasarım, yönetim ve finans için ekip yapısı ana hatlarını belirlediğim önerilerimi içeren taslağı akşamüstü Hele-ne’e sundum.” En son yaptığım beyin fırtınası buydu. İş görüşmesinde ne kadar da harika görünecekti? Epeyce.

“Bağlılığımı göstermek için buna ben de imzamı atacağım,”

dedi Joshua. Lanet olası gaspçı. Sıcak çayı yüzüne fırlatma isteğimle bileğim titredi.

Jeanette'ın önünde dikilirken, "Endişelenmeni gerektiren bir şey yok," dedim. "Her şey yoluna girecek." Yanından geçip gittiğimiz sırada pançosu hüznle şingirdadı.

"Patronun olduğum zaman senin üzerinde çok sert çalışacağım," diyen Joshua'nın sesi erotik ve sertti.

Ona yetişmek için bu sefer zorlansam da bunu başardım. Çayımın birazı haliye sıçradı. "Ben senin patronun olduğum zaman söylediğim her şeyi yüzünde kocaman bir sırtmayla yapacaksın." Marnie ve Alan'ın yanından geçerken onlara başımla nazikçe selam verdim.

Köşeyi yarış atları gibi döndük.

"Ben senin patronun olduğumda finansal hesaplamalarında üçten fazla hata yapman resmi ihtar almanla sonuçlanacak."

Sessizce homurdandım ama beni yine de duydu. "Ben senin patronun olduğumda cinayetle mahkûm edileceğim."

"Senin patronun olduğumda şirket üniforması politikasını uygulayacağım. Artık o tuhaf, küçük, retro kostümlerin olmayacak. Şimdiden Şirket Giyimi kataloğunda bunların üzerine çarpı attım. Gri, düz elbiseler olacak." Etkisini daha iyi verebilmek için duraksadı. "Polyesterden. Diz hizasında olacak ama bu senin bileklerine kadar gelir."

Boyum hakkında delicesine hassastım ve sentetik kumaşlardan nefret ederdim. Ağzımı açtığımda şirin bir hayvan homurtusu çıkardım. Hızla öne ilerleyip yönetim ofislerinin cam kapısını açmak için kalçamla ittirdim.

"Beni deli gibi arzulamaktan vazgeçebilmek için düşündüğün şey bu mu?" diye patladım. Tavana baktı ve yüksek sesle içini çekti.

"Beni yakaladın Kurabiye."

"Ah, tabii ki seni yakaladım." İkimiz de durumumuzun izin verdiğinden biraz daha hızlı nefes alıyorduk. Kupalarımızı bıraktık ve yüz yüze döndük.

“Senin için asla çalışmayacağım. Asla polyester elbisem olmayacak. Eğer işi alırsan istifa edeceğim. Bunu söylemeye bile gerek yok.”

Bir saniye kadar gerçekten şaşırılmış göründü. “Ah, gerçekten mi?”

“Sanki işi ben alırsam sen etmeyeceksin.”

“Emin değilim.” Bakışlarıyla delik açar gibiydi.

“Joshua, eğer işi ben alırsam istifa etmelisin.”

“Ben bir şeylerden kaçmam.” Sesinde bir sertlik vardı ve elini kalçasına dayadı.

“Ben de bir şeylerden kaçmam. Ama eğer bu işi alacağından o kadar eminsen neden istifa etme sözü vermekle ilgili sorun yaşıyorsun?” Bunun üzerinde düşünmesini izledim.

Onun benim emrim altında çalışmasını, hazırladığı bir raporu incelediğim sırada ve daha sonrasında yırtıp atarken sinirlerinin gerilmesini istiyordum. Ayaklarımın altında ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp yırttığım parçaları toplamasını, yetersizliği için özürler dilemesini istiyordum. Jeanette’ın ofisinde ağlamasını, eksik yönleri için kendisini azarlamasını istiyordum. Onu o kadar endişelendirmek istiyordum ki serseme dönsün.

“Pekâlâ. Kabul ediyorum. Eğer terfiyi sen alırsan istifa edeceğime söz veriyorum.” Arkasını dönüp masasına otururken, “Gözlerinde yine azgın bakışlar var,” diye ekledi. Çekmecesinin kilidini açıp ajandasını çıkardı ve sayfalarını çevirdi. “Beni yine zihninde boğuyor musun?”

Kurşunkalemiyle düz, kısa bir çentik atarken beni fark etti. “Neye sırtıyorsun sen?”

Sanırım tartıştığımız zamanlarda ajandasına işaret koyuyordu.

“ARTIK YATSAM iyi olacak.” Ailemle konuşuyordum. Bu arada da birkaç hafta önce eBay’den iki dolara aldığım Şirin’i bebek fırçasıyla nazikçe temizliyordum. Arka planda *Law and Order* açıktı

ve yanlış bir ipucunu takip ediyorlardı. Yüzümde beyaz kil maskesi vardı ve ojelerim kuruyordu.

Ailemin sanki iki başlı bir yaratılmışlarcasına, “Tamam Şirine,” diyen sesleri cınladı. Görüntülü konuşma yaparken ekrana sığabilmek için yanak yanağa oturmaları gerekmediğini öğrenmemişlerdi. Ya da belki öğrenmişlerdi ama böylesini daha çok seviyorlardı.

Babam tehlikeli denecek kadar bronzlaşmıştı, güneş gözlüğünün beyaz izleri bile belli oluyordu. Görüntüsü zıt renkli bir rakun gibiydi. Çok gülen ve çok konuşan birisi olduğundan kuzu kaburgası yediği sırada bile dişlerini bol bol görürdüm. Üzerindeki çocukluğumdan beri sahip olduğu svetsört, saçma bir biçimde ev özlemi duymama sebep oluyordu.

Annem kameraya asla doğru düzgün bakamazdı. Ekranda kendi yüzünü görebildiği minik pencereyle dikkati dağılırdı. Sanırım kırışıklıklarını inceliyordu. Konuşmalarımızın kesik kesik olmasına ve onu daha çok özlememe neden oluyordu bu durum.

Annemin açık teni dışarıyla başa çıkamazdı ve babam bronzlaşırken onun yüzü çillenirdi. Onunla aynı renge sahiptik ve bu yüzden güneş kremi sürmeyi bırakırsam ne olacağını gayet iyi biliyordum. Yüzünün ve kollarının her milimini kaplamışlardı. Göz kapaklarında bile çiller vardı. Açık mavi gözleri ve başının tepesinde topuz yaptığı siyah saçlarıyla gittiği her yerde insanlar ona iki kere dönüp bakardı. Babam onun güzelliğinde esir olmuştu. Bunu biliyordum çünkü yaklaşık olarak on dakika önce kendi söylemişti.

“Şimdi, hiçbir şey için endişelenme. Oradaki en azimli kişi sensin, bundan eminim. Bir yayıncıda çalışmak istedin ve bunu başardın. Ve ne var biliyor musun? Ne olursa olsun sen her zaman Gökyüzü Elmas Çilekleri’nin patronusun.” Babam bu terfiyi neden benim alacağım ile ilgili sebepleri uzun uzun açıkladı.

“Ah, baba.” Blog olayında Joshua’nın önünde geçirdiğim sinir krizinden beri hissettiğim duygusallığı bastırmak için gül-

düm. “CEO olarak yapacağım ilk şey size geceleri erken yatmayı emretmek olacak. Lucy Kırk İki ile iyi şanslar anne.”

Yemek yediğim sırada en son yazdığı on blog yazısını okumuştum. Annemin net ve gerçekçi bir yazım stili vardı. Eğer ayrılmasaydı bir gün önemli bir yerde çalışabileceğini düşünüyordum. Annie Hutton, araştırmacı gazeteci. Bunun yerine günlerini çürümüş bitkileri ayıklayarak, sevkiyat için kasaları toplayarak ve çileklerden Frankensteinvari melez çeşitler yaparak geçiriyordu. Bana göre bir erkek için hayalindeki işten vazgeçmesi bir trajediydi; her ne kadar babam harika bir adam da olsa veya bunun sonucu olarak ben burada olsam da.

“Umarım Lucy Kırk Bir gibi çıkmazlar. Onun gibi bir şeyi hiç görmemiştım. Dışarıdan normal görünüyorlardı ama içleri tamamen boştu. Öyle değil mi Nigel?”

“Sanki meyve balonu gibiydiler.”

“Görüşmen çok güzel geçecek tatlım. Senin yayıncılık sektörü için yaşayıp nefes aldığını ilk beş dakikada anlayacaklar. O okul gezisinden eve dönüşünü hâlâ hatırlıyorum. Sanki âşık olmuş gibiydin.” Annemin gözleri anılarla doluydu. “Nasıl hissettiğini biliyorum. Bir gazetenin basım odasına ilk kez adım attığım ânı hatırlıyorum. O mürekkebin kokusu sanki uyuşturucu gibiydi.”

“Jeremy’yle iş yerinde hâlâ sorun yaşıyor musun?” Babam Joshua’nın gerçek ismini şimdiye dek öğrenmişti. Sadece bunu kullanmamayı seçiyordu.

“Joshua. Ve evet. Benden hâlâ nefret ediyor.” Bir avuç kaju fıstığını ağızıma atıp sinirle çiğnemeye başladım.

Babamın şaşkınlığı beni âdeta şımartıyordu. “Bu imkânsız. Senden kim nefret edebilir?”

“Kim nefret edebilir?” diye tekrarlayan annem bir parmağını gözünün altındaki deriye uzattı. “O minik ve sevimli bir kız. Hiç kimse minik ve sevimli insanlardan nefret etmez.” Babam anında onayladı onu ve sanki burada değilmişim gibi konuşmaya başladılar.

“O dünyadaki en tatlı kız. Julian’ın belli ki aşağılık komplek-

si var. Ya da şu cinsiyetçi tiplerden. Kendini iyi hissetmek için herkesi aşağı çekmeye çalışıyor. Napolyon kompleksi. Hitler kompleksi. Onda kesin bir sorun var.” Parmaklarıyla tek tek sayıyordu.

“Yukarıdakilerin tamamı. Baba, şu yapışkanlı kâğıdı ekranın üstüne yapıştırırsan annem kendisini göremez. Bana doğru düzgün bakmıyor bile.”

Annem ilk defa kameraya düzgünce bakarken, “Belki de umutsuzca kızıma âşıktır,” diye önerdi büyük bir iyimserlikle. Mideme yumruk yemiş gibi oldum. Yüzüme şöyle bir göz attım; korku ve şaşkınlıkla donakalmış kilden yapılma bir heykele benziyordum.

Babam alayla güldü. “Bunu göstermek için çok saçma bir yol, sence de öyle değil mi? O iş yerini kızımız için eziyet haline dönüştürdü. Söylüyorum sana, eğer bir gün onunla karşılaşsam dizlerinin üzerine çökmek zorunda kalacak. Bunu duydun mu Luce? Ona kendine gelmesini yoksa babanın uçağa atlayıp ona birkaç söz söylemeye geleceğini söyle.”

İkisinin yüz yüze gelmesinin görüntüsü tuhaftı. “Buna canımı sıkıyorum baba.”

Annem söze girdi. “Uçaklardan bahsetmişken, bizi ziyaret etmen için hesabına biraz para yatıralım da bir uçuş ayarla kendine. Seni uzun zamandır görmedik. Çok uzun zaman oldu Lucy.”

“Sorun para değil, zaman olmaması,” demeye çalıştım ama ikisi de aynı anda yalvarmanın, suçlamanın ve tartışmanın anlaşılmaz bir karışımıyla konuşmaya başladılar.

“Biraz zaman bulur bulmaz geleceğim ama bu biraz süre alabilir. Eğer terfi edersem oldukça yoğun olacağım. Eğer edemezsem de...” Klavyeye bakakaldım.

“Evet?” dedi babam sert bir sesle.

“Başka bir iş bulmak zorundayım,” diye itiraf ettim. Bakışlarımı kaldırdım.

“Elbette öyle olmalı. O Justin denilen pislik için asla çalışmayacaksın,” diyen babam anneme dönerek, “onu yine evde gör-

mek güzel olacak,” diye ekledi. “Hesaplarımız birbirini tutmuyor. Biraz fazladan beyin gözüne ihtiyacımız var.”

İş durumumla ilgili annemin hâlâ içi içini yediğini görebiliyordum. Çok eli sıkı birisiydi ve bir çiftlikte şehrin tiksindirici şekilde pahalı ve canlı bir metropol olduğunu hayal edecek kadar uzun yaşamıştı. Aslında yanıldığı da söylenemezdi. İyi bir maaşım vardı ama banka, kiramı emdikten sonra oldukça sıkışırıyordum. Bir ev arkadaşı edinmenin düşüncesi bile beni ürkütüyordu.

“Öyle olursa nasıl...”

Babam elini sallayarak annemi susturdu ve başarısızlık düşüncelerini duman gibi dağıttı. “Her şey iyi olacak. İşsiz kalacak ve köprü altında yatmak zorunda olacak kişi Johnnie, kızımız değil.”

“Böyle bir şey ona asla olmayacak,” diye devam etti annem, paniklemişti.

“Eskiden çalıştığın şu arkadaşınla aranı düzelttin mi? Valerie’ydi adı, değil mi?”

“Ona bunu sorma, bu konu onu üzüyor,” diye azarladı annem. Babam teslim olurcasına ellerini kaldırdı ve tavana baktı.

Bu doğrudu, bu konuya üzülüyordum ama yine de ses tonumu düzgün tuttum. “Birleşmeden sonra onunla bir kahve içmek ve ona kendimi açıklamak istedim ama o işini kaybetmişti, bense etmemiştim. Beni affedemedi. İyi bir arkadaşın onu uyuracağını söyledi.”

“Ama bilmiyordun ki,” dedi babam. Başımınla onayladım. Bu doğrudu. Ama o zamandan beri, bir şekilde onun için öğrenilebilir miydim diye kendimle boğuşuyordum.

“Onun arkadaş çevresi, benim arkadaşlarım olmaya başlamıştı... ve şimdi buradayım. Yeniden en başa döndüm.” Üzgün, yalnız bir eziktim.

“Eminim ki iş yerinde arkadaş olabileceğin başka insanlar da vardır,” dedi annem.

“Kimse benimle arkadaş olmak istemiyor. Sırlarını patrona

söyleyeceğimi düşünüyorlar. Konuyu değiştirebilir miyiz? Bu hafta bir çocukla konuştum.” Bunu dediğime anında pişman oldum.

“Aaaaah,” dediler aynı anda. “Aaaaah.” Birbirlerine baktılar.

“İyi biri mi?”

Bu daima onların ilk sorusuydu. “Ah evet. Oldukça iyi birisi.”

“Adı ne?”

“Danny. Bizim iş yerinde tasarım bölümünde çalışıyor. Dışarı falan çıkmadık henüz ama...”

Annem, “Ne kadar harika!” derken aynı anda babam da “Zamanı gelmişti!” diye bağırdı.

Babam parmağını mikrofonun üzerine kapadı ve kendi aralarında tahminler yürütürlerken sesleri âdeta bir eşek arısı yuvasından gelen uğultuları andırdı.

“Söylediğim gibi, henüz bir randevuya gitmedik. İsteyip istemediğini kesin olarak bilmiyorum.” Danny’yi düşündüm, dudaklarını kıvrarak yandan bana bakışını. İstiyordu.

Babam o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki mikrofon ara sıra cızırdıyordu. “Ona sen sormalısın. Günde on saat ofiste oturup James’e çamur atmaktan daha iyidir. Dışarı çık ve biraz hayatını yaşa. Kırmızı parti kıyafetini üzerine geçir. Bir dahaki Skype görüşmemizde bunları yaptığını duymak istiyorum.”

Annem, “İş arkadaşlarınızla çıkmanıza izin veriliyor mu?” diye sorunca babam kaşlarını çatarak ona baktı. Negatif fikirler ve en kötü durum senaryoları ilgisini çekmezdi. Ne var ki annem iyi bir konuya parmak basmıştı.

“İzin verilmiyor ama Danny ayrılıyor. Serbest çalışacakmış.”

“İyi bir çocuk,” dedi annem babama. “İçimde iyi bir his var.”

“Gerçekten yatmam gerekiyor,” diye onlara hatırlattım. Esmediğimde kil yüz maskem çatladı.

“İyi geceler tatlım,” diye aynı anda seslendiler. Babam Çağrını Sonlandır tuşuna basarken annemin üzgün bir şekilde “Neden eve gelmiyor?” dediğini duydum.

Gerçek mi? İki de bana orayı ziyaret eden bir ünlüymüşüm

gibi, tamamen başarılıdan oluşmuşum gibi davranırdı. Beni arkadaşlarına övmeleri açıkçası gülünç olurdu. Eve gittiğimde kendimi sahtekâr gibi hissederdim.

Yüzümü yıkarken eğer köprü altında yaşamak zorunda kalırsam hangi parçaları yanıma alacağıma karar vererek Kötü Kız Evlat Suçluluğunu göz ardı etmeye çalıştım. Uyku tulumu, bıçak, şemsiye ve yoga minderi. Onun üzerinde uyuyabilirim VE kendimi zinde tutmak için yoga yapabilirim. Bütün nadir Şirinlerimi bir balıkçı çantasına koyabilirdim.

Yatağımın ucunda Joshua'nın ajandasının fotokopileri duruyordu. Biraz Nancy Drewing gibi davranma zamanıydı. Joshua Templeman'ın bir parçasının yatak odamı işgal etmesi rahatsız ediciydi. Beynim yüksek sesle *Hayal et!* diye fısıldıyordu. Bu düşüncüyü anında öldürdüm.

Ajandanın kopyasını inceledim. Bir çetele vardı ve sanırım bunlar tartışmalarımızdı. Sayfanın kenarına bunu not aldım. Tam o günde altı tartışma. Kulağa doğruymuş gibi geliyordu. Küçük taksim işaretleriyle ilgili bir fikrim yoktu. Ama X'ler? Aklima Sevgililer Günü kartları ve öpüşmeler geldi. Bunların hiçbirini bizim ofisimizde olmuyordu Bu onun İK kayıtları olmalıydı.

Laptopumu kapatıp kenara koydum. Sonra dişlerimi fırçaladım ve yatağa yattım.

Joshua'nın benim "tuhaf, küçük, retro" iş kıyafetlerimle dalga geçmesi, yarın giymek için elbise dolabımın arkasındaki kısa siyah elbiseyi bulmama sebep oldu. Gri renkli, bilek hizasındaki elbisenin tam zıddıydı bu. Bu elbise belimin ince, kalçalarımın da harika görünmesini sağlıyordu. Thumbelina, Jessica Rabbit'le karşılaşmış gibiydi. Kısa elbiseler gördüğünü mü düşünüyordu? Daha hiçbir şey görmemişti.

Benim gibi minyon tipler genelde güçlüden daha ziyade şirin

* Thumbelina: Hans Christian Andersen'in *Parmak Kız* masalının kahramanı. -çn

Jessica Rabbit: Animasyon karakteri. "Who Framed Roger Rabbit" filminde Roger Rabbit karakterinin eşi. -çn

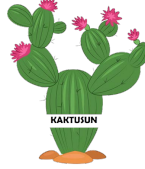
izlenimi verirlerdi; bu sebeple de elimdeki tüm olanakları kullandım. File çoraplarım o kadar güzeldi ki kum taneleri gibi hissettiriyordu. Daha yüksek görünmemi sağlayan kırmızı topuklu ayakkabılarım ile boyum bir metre altmış beş santime fırladı.

Yarın tek bir çilekten bile söz edilmeyecekti. Joshua Templeman ben odaya girdiğimde içtiği kahveyi püskürtecekti. Neden yapmasını istiyordum bilmiyorum... ama istiyordum işte.

Uykuya dalmak için ne kadar da şaşırtıcı bir düşünceydi bu.

Bölüm 5

RÜYAMIN SEBEBİ büyük ihtimalle kafamda ismiyle uykuya dalmamdı. Gecenin bir yarısıydı, yüzüstü yatıyordum ve yanaklarımı yastığa bastırıyordum. Üzerime eğilmişti ve arkamdan bastırırken gün ışığı kadar sıcaktı. Popoma degecek şekilde kalçalarını hareket ettirirken sesi kulağımın içinde sıcak bir fısıltıydı.

Şimdi üzerinde çok sert çalışacağım. Hem de öyle sert ki...

Ağırlığının ve boyutlarının etkisini fazlasıyla aldım. Tekrar hissedebilmek için geriye, ona doğru bastırmayı denedim ama azarlar gibi ismimi fısıldayarak kendini yukarıya doğru çekti ve dizleriyle kalçalarımı sıkıştırdı. Parmak uçları göğüslerimin kenarını pürüzsüzce okşuyordu. Sıcak nefesinden ensem terliyordu. Ciğerlerimi dolduracak kadar nefes alamıyordum. Joshua fazlasıyla ağırdı ve ben de fazlasıyla tahrik olmuşum. Vücudumun hassas ve unutulmuş yerleri alev alev yanıyordu. Parmak uçlarımı çarşafa o kadar sert sürüyordum ki neredeyse tutuşacaklardı.

Joshua Templeman ile ilgili ıslak bir rüya görüyor olduğumu fark etmemle aniden sinirlensem ve uyanmanın eşiğine gelsem de gözlerimi kapalı tuttum. Zihnimin bunu nereye kadar götüreceğini görmem gerekiyordu. Birkaç dakika sonra tekrar daldım.

İstediğin her şeyi yaparım Lucinda. Ama bunu dile getirmek zorundasın.

Sesi, bazen bana belirsiz bir ifadeyle baktığı zamanlarda olduğu gibi miskin çıkmıştı. Sanki beni duvardaki bir delikten göz-lüyormuş ve içimi dışımı çok iyi biliyormuş gibi görünüyordu.

Kafamı çevirdim ve bileklerimi başımın yanına dayadığını gördüm; kol düğmelerini takmadığı iş gömleğinin manşetleri açıktı. Bileğinin küçük bir kısmını, kollarını, damarlarını ve tendonlarını görebiliyordum. Eli yumruk şeklini aldı ve sadece onu deli ettiğin düşüncesi bile içimin sıkışmasına yetti.

Yüzünü göremiyordum. Her şeyi yok etme ihtimali olmasına rağmen sırtüstü yuvarlanırken çarşaf ve örtüler bana dolanmaya başladı. Josh'ın kollarının ve bacaklarının arasında düğüm oldum. Tahrik olduğumu anladım ve onun muhteşem lacivert gözlerine baktığımda büyük ihtimalle ıslandığımı da bir anda fark ettim. Abartılı bir şekilde korkuyla dolu bir nefes verdim. Cevabı ise kısık sesli bir gülme oldu.

Ne yazık ki. Hiç de üzgün görünmüyordu.

Üzerimde beni aşağıya doğru bastıran harika ağırlıklar vardı. Kalçalar ve eller. Rüya-Joshua'ya doğru kıvrılarak eğilirken onun inlemesini tutmaya çalıştığını hissettim ve beni şok eden bir şeyi fark ettim.

Umutsuzca beni istiyorsun.

Sözcükler ağzımdan yankılanarak döküldü; doğru ve inkâr edilemezdi. Çeneme kondurduğu öpücükle zaten bildiğim bu durumu onaylıyordu. Bu cazibeden daha güçlüydü, arzu etmek-ten daha karanlık. İkimiz arasında şimdiye dek bir çıkış yolu bulamamış huzursuzluktu bu. Tenime değen krem rengi çarşaf lar âdeta alev alevdi.

Lanet bağlarla bana bağlandın. Vücudumda dolaşan eller hissediyordum, kıvrımlarımı okşuyor, düğmelerimi koparıyor ve dikişleri yırtarak açıyordu. Çırılçıplak bırakılıyor, inceleniyordum. Dişleriyle ısırılıyor, âdeta yeniyordum. Daha önce benim için bu kadar yanan biri olmamıştı. Utanç verici bir şekilde tahrik

olmuştum ve sırtüstü yatıyor olmama rağmen gözlerindeki bakış, bu oyunu benim kazandığımı onaylıyordu. Beni öpmesi için onu aşağı çekmeye çalıştım ama o kendini kurtardı ve benimle eğlendi.

Tüm bu süre boyunca biliyordun, dedi ve o çarpıcı gülümsemesi beni kontrolden çıkardı. Titreyerek uyandım. Karanlıkta yüzüm kıpkırmızı yanarken elimi ıslak pijamamın katlarının arasından çektim. Ne yapacağıma karar veremiyordum. Şu işi bitireyim mi ya da soğuk bir duş mu alayım? Sonunda tek yaptığım olduğum yerde uzanmak oldu.

Yatağımın ayak ucunda asılı olan siyah elbisemin görüntüsü tehdit ediciydi; nefesim düzene girene kadar gözlerimi ondan ayırmadım. Dijital saatime baktım. Bu anıyı içimde bastırmak için dört saatim vardı.

KREM RENGİ Gömlek Günü sabahı saat 07:30'du. Asansörün kapısındaki yansımam, trençkotumun minik elbisemden daha uzun olduğunu doğruluyordu; yani trençkotunun altında sadece iç çamaşırlarıyla bir otelin çatı katına giden kaliteli bir eskort kız gibi görünüyordum.

Bugün otobüsle gelmem gerekmişti. Kaldırımdan otobüsün ilk basamağına iç çamaşırlarımı göstermeden zar zor tırmana-bilmiştım ve kapı arkamdan kapandığında bu elbisenin feci bir hata olduğunu biliyordum. B&G'nin önündeki kaldırıma indiğimde yoldan geçen bir kamyonun heyecanlı kornaları bunu doğrulamıştı. Eğer Target bu kadar erken açılıyor olsaydı hemen içeri girip bir pantolon satın alırdım.

Bu durumu atlatabilirdim. Sadece tüm gün boyunca kol-tuğumda oturmam gerekiyordu. Asansörün kapıları açıldı ve Joshua elbette ki masasındaydı. Neden her zaman işe bu kadar erken gelmek zorundaydı? Eve gidiyor muydu? Kazan dairesinde bir morg çekmecesinde mi uyuyordu? Sanırım o da aynısını benim için sorabilirdi.

Tüm günü yerimden kalkmadan geçirmeye hazırlanabilmek için ofiste bir veya iki dakikayı yalnız geçirebileceğimi umuyordum. Ama işte buradaydı. Zaman kazanabilmek için kendimi vestiyerin arkasına sakladım ve çantamın içini altüst ediyormuş gibi davrandım.

Eğer esas sorunumun kıyafetim olduğuna odaklanırsam dün gecenin rüyasından gözümün önüne gelen görüntüleri yok sayabilirdim. Gözlerini ajandasından kaldırdı, kalemi elindeydi. Trençkotumun kemerini çözmeye başlayana kadar gözlerini dip kip bana baktı ama devam edemedim. Gözlerinin mavisi rüyamda gördüğümünden bile daha parlaktı. Sanki zihnimi okumakla meşgulmuş gibi bana bakıyordu.

“Burası soğuk, değil mi?”

Rahatsız olmuşçasına ağzını buruşturdu, *devam etsene* dercesine elini salladı. Derin bir nefes alarak güç topladım ve trençkotumu çıkarıp özel askıma astım. Masalarımızın olduğu tarafa doğru yürürken file çorabın küçük elmaslar şeklindeki ipliklerinin kasıklarına sürtünmesini hissettim. Daha çok bir mayo giiyor gibiydim.

Gözlerinin ajandasına dönmesini izledim; koyu kirpikleri yanakları üzerinde yarım ay gibi gölgeler oluşturuyordu. Genç görünüyordu ama sonra gözlerini kaldırıp bir erkeğin sert ve tehlikeli bakışlarıyla bana baktı. Hafifçe sendeledim.

Sözcükleri uzatarak “Vay canına!” derken kalemi ile bir işaret yapmasını izledim. “Ateşli bir randevun mu var Kurabiye?”

“Evet,” diyerek otomatikman yalan söyledim. Kalemi alay eder gibi kulağının arkasına koydu.

“Anlat.”

Kalçamı soğukkanlılıkla masamın kenarına dayamaya çalıştım. Bacaklarıma değen cam çok soğuktu. Bu berbat bir hataydı ama oturduğum yerden şimdi kalkamazdım. Aptal gibi görünürdüm. İkimiz de bacaklarıma bakıyorduk.

Bakışlarımı parlak kırmızı topuklu ayakkabılarıma çevirdim. Cilalı zemin o kadar parlaktı ki elbisemin içini belli belirsiz de

olsa görebiliyordum. Saçlarımın gözümün önüne düşmesine izin verdim. Eğer bu aptal elbiseye odaklanırsam bilinçaltımın onun beni nasıl yalamasını, ısırmasını ve soymasını istediğini unutabilirdim.

“Neyin var?” Sesi ilk defa normal çıkmıştı. “Neler oldu?”

Bacağımdaki elmas şekilli iplerden birini çekiştirdim. Rüya kesinlikle tüm yüzümde yazıyor olmalıydı. Yanaklarım gittikçe ısınmaya başladı. Rüyamdaki çarşaflar kadar yumuşak ve ipeksi krem rengi gömleği giyiyordu. Bilinçaltım sapkındı. Göz teması kurmaya çalıştım ama çekindim ve sandalyeme doğru yürümeyi becerebildim. Keşke buradan dışarı çıkıp eve kadar yürüyebilseydim.

“Hey.” Bu sefer daha sertçe söyledi. “Neler oluyor? Anlat bana.”

“Bir... rüya gördüm.” Sanki, *Büyükannem öldü*, dermişçesine söylemiştim bunu. Sandalyeme oturdum ve dizlerimi kemiklerim ezilene kadar birbirine bastırdım.

“Şu rüyayı anlat.” Kurşunkalemi yine elindeydi ve ben de sanki bir Teriyer’in çatal ve bıçağın hareketlerini izlemesi gibi kalemi izliyordum. Kelime Tenisi oynamaya başladık. Vereceği cevabı ilk düşünemeyen oyunu kaybedecekti.

“Yüzün kıpkırmızı oldu. Hem de boynuna kadar.”

“Bana bakmayı kes.” Elbette ki haklıydı. Bu ayna kaplı oda da bunu onaylıyordu.

“Yapamam. Tam benim görüş açımdasın.”

“Eh, dene o zaman.”

“İş yerinde bacakları bu kadar açıkta bırakan bir elbise görmek pek sık karşılaştığım bir durum değil. İK kitapçığında uygun iş kıyafetleriyle...”

“İK kitapçığını inceleyecek kadar uzun süre gözlerini bacaklarımdan uzak tutamazsın.” Bu doğrudu. Bakışlarını yere çevirdi ama bir saniye sonra delici gözleriyle ayak bileklerimden başlayarak yukarı doğru baştan başa süzdü.

“Kitapçığı ezberledim.”

“O zaman bacakların uygun bir sohbet konusu olmadığını biliyorsun. Eğer polyesterden çuval gibi kıyafetler giyeceksem sanırım onlara bir elveda öpücüğü vermek gerekecek.”

“O ânu ipe çekiyorum. Yani, terfi etmeyi demek istiyorum. Bacaklarını değil... Neyse boş ver.”

“Rüyada görürsün seni sapık.” Şifremi tuşladım. Bir öncekinin süresi dolmuştu. Artık ÖL-JOSH-ÖL olmuştu. “Bu iş benim, senin değil.”

“Eee, randevun kiminle?”

“Bir erkekle.” Mesai saatinin sonu ve şu an arasında bir tane bulacaktım. Zorunda kalırsam da birini kiralayacaktım. B&G’nin kapısından beni Limuzin’le alacaktı ve Joshua mosmor olacaktı.

“Randevun saat kaçta?”

“Saat yedide,” diyerek riske girdim.

“Nerede olacak?” Kalemikle yavaşça bir işaret yaptı. Bir X? Bir eğik çizgi? Tam olarak göremedim.

“Fazlasıyla ilgilisin. Neden?”

“Yöneticilerin çalışanlarının özel hayatlarıyla ilgileniyormuş gibi yapmalarının çalışanların kendilerini değerli hissetmelerini ve morallerinin yükselmesini sağladığı araştırmalarla kanıtlanmış. Senin patronun olmadan önce araştırmalar yapıyorum.” Profesyonel zırvaları ile gözlerindeki garip yoğunluk birbiriyle çelişiyordu. Tüm bunlardan gözleri kamaşmıştı.

En soğuk bakışım ona baktım. “Federal Avenue üzerindeki spor barında bir içki içmek için buluşacağız ve sen de asla benim patronum olamayacaksın.”

“Bu ne tesadüf. Akşam maç izlemeye ben de oraya gideceğim. Saat yedide.”

Akıllıca söylediğim küçük yalanım bir taktik hatasıydı. Onu inceledim ama yüzündeki yalan ifadesini yakalayamadım.

“Belki seni orada görürüm,” diye devam etti. Tam bir şeytandı.

“Tabii, neden olmasın,” Sesimin sıkın çıkmasını sağladım böylece paniklediğimi ve sinirlendiğimi anlayamazdı.

“Ee, bir rüya gördüm demiştin... İçinde bir *adam* vardı, değil mi?”

“Ah, kesinlikle evet.” Gözlerim benden izinsiz Joshua’nın üzerinde dolaşıyordu. Sanırım köprücük kemiğinin şeklini görebiliyordum. “Oldukça erotikti.”

Kısa bir duraksamadan sonra boğazını temizleyip “Jeanette’a bir e-posta yazmalıyım,” dedi kısık bir sesle. Klavyesinde bir şeyler yazıyormuş gibi kötü bir taklit yaparken ekrana bile bakmıyordu.

“Ben erotik mi dedim? Ezoterik demek istiyordum. Bu ikisini hep karıştırıyorum.”

Bir gözünü kıstı. “Şu rüyan... gizemli miydi?”

Bu konuşma hiç de iyi gitmiyordu. İnsan kılığındaki yalan makinesiyle şansımı deneme zamanım gelmişti.

“Semboller ve gizli anlamlarla doluydu. Bir bahçede kaybolmuştum ve içinde bir adam vardı. Çok fazla zaman geçirdiğim biri ama bu sefer bir yabancı gibi görünüyordu.”

“Devam et,” dedi Joshua. Yüzünde bıkkınlık maskesi olmadan onunla konuşmak çok garipti.

Yapabildiğim en ihtişamlı şekilde bacak bacak üzerine attım. Bakışları masamın altına, sonra tekrar yüzüme kaydı.

Özgüvenli bir ses tonuyla, “Üzerimde çarşaflar dışında hiçbir şey yoktu,” dedikten sonra duraksadım.

“Bu kesinlikle ikimiz arasında, tamam mı?”

Başıyla onayladı, âdeta büyülenmişti ve Kelime Tenisi’ni kazandığım için kafamın içinde kendime bir beşlik çıktım.

Bu ânı uzatmalıyım; avantajın bende olması çok sık yaşanmıyordu. Duvarı ayna gibi kullanarak rujumu sürdürdüm. Bu renge *Alev Topu deniliyordu* ve benimle bütünleşmiş bir renkti. Tehlikeli, vahşi ve zehirli bir kırmızıydı. Babama göre *şeytanın iç çamaşırlarının rengiydi*. Bu renkten o kadar çok rujum vardı ki bir metre yakınımda bir tanesi mutlaka bulunurdu. Siyah saçlı, beyaz tenli biri olmama rağmen Alev Topu sayesinde daha renkli birine dönüşüyordum. Üreticisinin bu rengi kaldırmasından korktuğum için sürekli stokluyordum.

"İşte bu bahçenin içinden geçiyordum ve adam hemen arkamdaydı." Bugün patolojik bir yalancıydım. Joshua Templeman işte bana bunu yapıyordu.

"Hemen arkamdaydı. Sanki bana yapışmış, popoma dayanmış gibiydi." Ayağa kalktım ve demek istediğimi anlatabilmek için kendi popoma gürültülü bir şaplak attım. Söylediklerim kulağa doğru geliyordu çünkü *çoğunlukla* doğrudu. Joshua yavaşça başıyla onayladı, gözleri elbisemi yukarıdan aşağı süzerken yutkundtu.

"Sesini tanıyor gibiydim." Otuz saniye kadar duraksadım, mendille dudaklarımı sildim ve ayaklarımın yanındaki çöp kutusuna buruşturup atmadan önce üzerindeki kırmızı kalp şekline hayranlıkla bakmak için mendili yukarı kaldırdım. Ruju yeniden sürmeye başladım.

"Bunu her seferinde iki kere yapmak zorunda mısınız?" Joshua bu abartılı hikâye anlatışına sinirlenmeye başlamıştı. Sabırsızlıkla parmak uçlarını masasına vurmaya başladı.

Göz kırptım. "Öpüşürken çıkmasını istemiyorum; şimdi devam edebilir miyim?"

"Randevun tam olarak kiminle? İsmi ne?"

"Bir *erkekle*. Konuyu değiştiriyorsun ama önemli değil. Seni sıkıştığım için özür dilerim." Yerime oturdum ve bilgisayar ekranım açılana kadar fareyi tıkladım.

Sanki nefessiz kalmış gibi zayıf bir şekilde, "Hayır, hayır," dedi. "Sıkılmadım."

"Tamam, işte bahçedeyim ve burası çok... yansımali. Sanki aynalarla kaplanmış gibi."

Başıyla onayladı, elleri çenesindeydi, dirsekleri masasında öne doğru kayıyordu. Sandalyesini hafifçe geriye itti.

"Ve ben..." duraksadım ve ona göz attım. "Unut gitsin."

"Ne?" O kadar yüksek sesle sordu ki koltuğumda hafifçe sıçradım.

"Sen kimsin? Beni neden bu kadar çok istiyorsun?" diye sordum adama. Ve bana ismini söylediğinde o kadar şok oldum ki..."

Joshua, oltamın ucunda kancaya takılmış gösterişli bir balık gibi kıvranıyordu. Aramızdaki havanın gerilimden dolayı titreştiğini ve genişlediğini hissedebiliyordum.

“Buraya gel, kulağına söylemem lazım,” diye mırıldandım; bir kilometre yakınımda kimse olmadığını ikimizin de bilmesine rağmen sola ve sağa göz attım.

Joshua bir refleksle hayır anlamında başını sallayınca pantolonunun önüne baktım. Masanın altından görebilen tek kişi o değildi.

Ukala bir tavırla “Ah!” dedim ama Joshua’nın yanakları benim utanç rengime bürünmüştü. Joshua Templeman benim önümde tahrik olmuştu. Bu durum neden onu daha fazla parmağımda oynatmamı istememi sağlıyordu ki?

“Oraya geleceğim ve sana söyleyeceğim.” Bilgisayarımı kilitledim.

“Ben iyiyim.”

“Bunu mutlaka paylaşmak zorundayım.” Yavaşça yürüdüm ve ellerimi masasının kenarına koydum. File çoraplı bacaklarıma öyle acı çeken bir ifadeyle baktı ki neredeyse onun için üzülüyordum.

“Bu hiç profesyonelce değil.” Ne diyeceğini bulana dek gözlerini tavana dikti. “İK.”

“Bu bizim güvenlik kelimemiz mi? Tamam.” Floresan ışığı altında rahatsız edici şekilde sağlıklı görünüyordu ve altın gibi parlayan teni lekesiz ve pürüzsüzdü. Ama yüzünde belli belirsiz bir parlaklık vardı.

“Biraz terlemişsin.” Masasının üzerindeki yapışkanlı kâğıtlardan aldım ve üzerine yavaşça büyük bir öpücük kondurdum. Sonra da bu kâğıdı alarak bilgisayar ekranının ortasına yapıştırdım.

“Umarım hasta falan olmuyorsundur.” Mutfağa doğru yürüyerek uzaklaştım. Sandalyesinin tekerleklerinin hafifçe sürtündüğünü duydum.

YAŞA BİRAZ.

Danny'nin çalışma alanı boşaltılmıştı ve biraz karman çormandı. Paketleme kolileri, kâğıt yığınları ve dosyalar her yerdeydi.

"Selam!"

Yerinden sıçradı ve üzerinde çalıştığı yazarın fotoğrafına gri, tırtıklı bir leke yaptı. Aferin sana Lucy.

"Üzgünüm. Üzerimde bir zil taşımalıyım."

"Hayır sorun değil. Selam." Geri Al ve Kaydet tuşlarına basarak bana doğru döndü ve bakışları şimşek hızında yukarıdan aşağıya üzerimde dolaştıktan sonra fazladan birkaç saniye boyunca etek boyuma takıldı.

"Merhaba. Birlikte keşfetmeye başlayacağımız herhangi bir fikrin olup olmadığını merak ediyordum."

Bu kadar istekli görünmeme inanamıyordum ama umutsuz bir durumdaydım. Burada tehlikede olan gururumdu. Bu akşam bar sandalyesinin üzerinde yanımda oturan birine ihtiyacım vardı yoksa Joshua bana kıcıyla gülebilirdi.

Danny'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bir göz atman için seni götürebileceğim yarısı tamamlanmış bir zaman makinesi var."

"Zaman makineleri oldukça basittir. Sana yardım edebilirim."

"Yeri ve zamanı söyle."

"Federal Avenue üzerindeki spor barı? Bu akşam saat yedide?"

"Kulağa hoş geliyor. İşte, sana numaramı vereyim." Numarasını verirken parmaklarımız birbirine değdi. Vay vay. Ne kadar hoş bir çocuk. Bunca zamandır neredeydi acaba?

"Akşama görüşürüz. Şey, makinenin şemasını da getirmeyi unutma." Çalışma alanlarının arasından geçtim ve en üst kata doğru basamakları tırmanırken zihnimde ellerimi birbirine vuruyordum.

Çalışma zamanıydı. Sandalyeme oturdum ve takım geliştirme aktivitesi talebimizin ana hatlarını hazırlamaya başladım. Sayfa-

nun altında iki imza alanı oluşturdum, kendi adımın olduğu yeri imzaladım ve Joshua'nın gelen dosyalar bölmesine bıraktım. Kâğıdı oradan alması bile iki saat sürdü. Aldığındaysa yaklaşık dört saniyede okudu. İmzasını attı ve bakmadan giden dosyalar bölmesine bıraktı. Bu öğleden sonra tuhaf bir ruh halindeydi.

Parmak uçlarımı kule gibi birbirine değdirdim ve Bakışma Oyunu'nu başlattım. Yaklaşık üç dakika sürdü ama sonunda derin bir iç geçirdi ve bilgisayarını kilitledi. Gözlerimizin içine öyle derin bir şekilde bakıyorduk ki âdeta üç boyutlu karanlık bir bilgisayar gerçekliği içindeydik; sadece yeşil kılavuz çizgileri ve sessizlik vardı.

"Eee. Gergin misin?"

"Neden gergin olacaktım?"

"Büyük randevun Kurabiye. Uzun zamandır bir randevun olmamıştı. Düşünüyorum da sanırım seni tanıdığımdan beri..." *Büyük randevun* derken parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı. Tüm bunların bir yalan olduğu konusunda emindi.

"Oldukça seçiciyimdir."

Parmak uçlarını öyle sert birleştirdi ki acı verici görünüyordu. "Gerçekten mi?"

"Seçkin erkek eksikliği var burada."

"Bu doğru değil."

"Sen de kendin için seçkin bir bekâr erkek mi arıyorsun?"

"Ben... hayır... kes sesini."

"Haklısın." Kısa bir an için bakışlarımı dudaklarına indirdim.

"Bu kahrolası yerde sonunda birini buldum. Hayallerimin erkeğini." Anlamlı bir şekilde kaşımı kaldırdım.

Hiç zorlanmadan sabah yaptığımız konuşmayla bağlantı kurdu. "Yani rüyan kesinlikle beraber çalıştığın biriyle ilgili."

"Evet. Yakında B&G'den ayrılacak; bu yüzden belki de harekete geçmem gerekiyordur."

"Bundan emin misin?"

"Evet." Gözlerini en son ne zaman kırptığını hatırlayamıyordum. Karanlık ve korkutucu görünüyordular.

“Yeniden seri katil bakışlarıyla bakmaya başladın.” Ayağa kalktım ve teklif kâğıtlarını ondan aldım. “Şişko Adi Pislik için sana bir kopyasını alırım. Bunu sakın benim için mahvetme Joshua. Nasıl takım oluşturulacağı ile ilgili bir fikrin yok. Bu işi uzmanına bırak.”

Döndüğümde biraz daha az karanlık bir bakışı vardı ama saçları darmadağındı. KOPYA olarak damgaladığım dosyayı aldı.

Belgeye baktı ve kendi fikrini bulduğu âni yüzünde tam olarak gördüm. Tilkinin, kümesin önünden geçerken kapısının kilitsiz olduğunu fark etmesi gibi keskin bir duraksamaydı bu. Bana doğru baktı, gözleri parlıyordu. Altdudağını ısırды ve duraksadı.

“Her ne düşünüyorsan, sakın.”

Bir tükenmezkalem aldı ve kâğıdın alt kısmına bir şeyler yazdı. Görmeye çalıştım ama ayağa kalktı ve kâğıdı o kadar yüksekte tuttu ki neredeyse bir köşesi tavana değiyordu. Bu elbisenin içinde parmak uçlarımda durma riskine giremezdim.

“Buna nasıl karşı koyabilirdim ki?” Maşasının etrafından do-laştı ve yanımdan geçerken başparmağı ile çenemin altına dokundu.

Bay Bexley’nin ofisine girerken arkasından “Ne yaptın sen?” diye seslendim. Çenemi ovalayarak Helene’in odasına doğru hızla yürüdüm.

“Katılıyorum,” dedi Helene evrakı yana doğru koyarken. “Bu iyi bir fikir. Gaminlerin ve Bexleylerin takım toplantısında nasıl da ayrıldığını gördün mü? Bundan sıkıldım artık. Birleşme planlama gününden beri takım olarak bir şey yapmadık. Senin ve Joshua’nın bir araya gelmesinden etkilendim.”

Umarım garip beynim kulağa iğrenç gelen son cümlesini arşivlemezdi.

“Farklılıklarımızın üzerinde çalışıyoruz.” Sesimde herhangi bir yalan tınısı yoktu.

“Bexley ile saat dörtteki büyük tartışma toplantımızda konuşacağım. Fikirlerin neler?”

“Çevre yolundan on beş dakika uzaklıkta kurumsal bir toplantı merkezi buldum. Tüm duvarlarında beyaz tahtalar olan yerlerden biri.”

“Kulağa pahalı geliyor.” Helene zaten beklediğim surat ifadesini takındı.

“Rakamları inceledim. Bu finansal yıl içerisinde eğitim bütçesini henüz doldurmadık.”

“Peki bu kurumsal aşk buluşmasında ne yapacağız?”

“Birçok takım olma aktivitesi düşündüm. Dönüşümlü takımlar sistemiyle uygulayacağız, böylece takımlar düzenli olarak değişecekler. Gün boyu yönetici olarak aktiviteleri yöneteceğim. Bexleylerle Gaminler arasındaki bu savaşı bitirmek istiyorum.”

“İnsanlar kesinlikle takım aktivitelerinden nefret ederler,” dedi Helene vurgulayarak.

Buna karşı çıkmazdım. Çalışanların grup aktivitelerine katılmaktansa fare kemikleri yemeyi tercih edecekleri evrensel olarak kabul edilmiş kurumsal bir gerçeklikti. Biliyorum çünkü benim için de geçerliydi ama takım oluşturma modelleri dikkate değer bir gelişim sağlayana kadar elimde sadece bu vardı.

“En çok çaba gösteren ve en çok katılım sağlayan katılımcı için bir ödül var.” Etkisini görebilmek için durdum. “Bir günlük ücretsiz izin.”

“Hoşuma gitti,” diye kıkırdadı Helene.

“Joshua da bir şeyler planlıyor gerçi,” diye uyardım. Başıyla onayladı.

Saat tam dörtte Koleyum’a girdi. Her zamanki gibi birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyordum.

Saat beşte Helene, Bay Bexley’nin ofisinden çıktı ve sinirli bir ruh haliyle masamın önüne geldi. Omzunun üzerinden bakarak “Josh,” dediğinde sesinde hoşnutsuz bir tını vardı.

“Bayan Pascal, nasılsınız?” Başının üzerinde bir hale süzülüyordu âdeta.

Helene onu duymazlıktan geldi. “Canım üzgünüm. Yazı tura attık ve ben kaybettim. Takım oluşturma çalışması için Josh’ın

fikriyle devam edeceğiz. Neydi o oyuna verilen isim? Paintball?”

Yüce İsa adına, hayır! “Böyle bir talep yoktu. Bundan eminim çünkü belgeyi ben yazmıştım.”

Joshua neredeyse gülümsüyordu. Gülümsemesi yüzünde hafifçe parlıyordu ve ondan dalgalar halinde titreşerek yayılıyor-
du. “Bay Bexley’ye bir alternatif sağlama özgürlüğümü kullandım. Paintball oyunu. Etkili bir takım çalışması oyunu olduğu görülmüştür. Temiz hava, fiziksel aktivite...”

“Sakatlıklar ve sigorta talepleri,” diye devam etti Helene. “Maliyet.”

“İnsanlar boya atan silahlarla iş arkadaşlarını vurmak için kendi yirmi dolarlarını ödeyeceklerdir,” diye Helene’e güvence verirken bana dik dik bakıyordu. “Şirkete hiçbir maliyeti olmayacak. Feragat ettiklerine dair bir belge imzalayacaklar. Takımlara ayrılacağız.”

“Canım, insanları ayırmak ve ellerine boya atan silahlar vermek takım oluşturmaya nasıl sağlayacak?”

Onlar sahte ve politik ses tonlarıyla tartışırken ben sınırdan köpürüyordum. Benim kurumsal girişimimi sahiplenip giriş seviyesindeki bir çocuk oyununa çeviriyordu. Tam da bir Bexleyli davranıştıydı.

“Belki de beklenmeyen ittifaklar görürüz,” dedi Helene’e.

Helene kurnazca, “O halde ben de ikinizin eşleştğini görmek istiyorum,” dediğinde ona sarılabılırdim. Kendi takım arkadaşını vuramazdı.

“Dediğim gibi, beklenmeyen ittifaklar. Her neyse, *ateşli randevusu* öncesi Lucinda’yı telaşlandırmayalım.”

“Ah, gerçekten mi Lucy?” Helene masama parmaklarıyla vurdu. “Bir randevu. Sabah detaylı bir rapor istiyorum canım. Ve eğer istersen geç de gelebilirsin. Çok çalışıyorsun. Biraz yaşa.”

Bölüm 6

AKŞAMÜSTÜ SAAT altı buçukta dizlerim hafifçe titremeye başlamıştı.

“Geç mi kalacaksın?”

“Seni ilgilendirmez.” Lanet olsun, Joshua hiç ofisten ayrılmaz mıydı? On bir saattir çalışıyordu ve hâlâ bir papatya kadar taze görünüyordu. Bense yatağıma yüzüstü uzanmak istiyordum.

“Saat yedi dememiş miydin? Nasıl gideceksin oraya?”

“Taksiyle.”

“Ben de o tarafa doğru gidiyorum. İstersen seni götürebilirim. Israr ediyorum.” Bu kısacık konuşmamız esnasında Joshua’nın yüzü âdeta eğlenenin resmi gibiydi. Yalan söylediğimi itiraf etmemi bekliyordu. Elimde Danny gibi gizli bir kozum olduğunu bilmek iyi hissettiriyordu.

“Peki. Her neyse.” Takım oluşturma konusuyla ilgili öfkem azalmıştı ve kabuk bağlamıştı. Her şey hızlı bir şekilde kontrolden çıkıyordu.

Elimde makyaj çantasıyla kadınlar tuvaletine gittim. Ayak seslerim boş koridorda yankılanıyordu. Uzun zamandır bir randevum olmamıştı. Çok meşguldüm. İş, Joshua Templeman’dan nefret etmek ve uyku arasında başka hiçbir şey için zamanım yoktu.

Joshua şirketten birinin benimle zaman geçirmek istemesine inanamıyordu. Ona göre ben itici, küçük bir cadalozdum. Göz kalemimi minik bir kedi gözü şeklinde dikkatlice sürdüm. Dudaklarımın parlaklığı gidene kadar rujumu sildim. Sutyenimin içine biraz parfüm sıktım ve kendime göz kırparak kısa bir cesaret verici konuşma yaptım.

Makyaj çantamın yan gözünde bir çift sallanan küpem vardı. Küpeleri taktım. Ofisten geceye; tıpkı şu magazin dergilerinde yazarlar gibi. Tuvaletin dışında sutyenimi düzeltmeye çalışırken doğrudan Joshua'ya çarptım. Paltom ve çantam elindeydi. Vücu-duyla temas etmenin şokunu tüm benliğimde hissettim.

Garip bir şekilde bana bakıyordu. "Tüm bunları neden yapıyorsun?"

"Ah, teşekkürler." Elimi öne doğru uzatınca çantamı koluma taktı. Paltomu tutmaya devam ederek asansörün çağırma düğmesine bastı.

"Demek arabayı göreceğim." Sessizliği bozmaya çalıştım. Bu düşünce Danny'yi görmekten daha sinir bozucuydu. Araba tamamen kapalı bir ortamdı. Joshua ve ben daha önce hiç yan yana oturmuş muyduk? Sanırım hayır.

"Bunu uzun zamandır hayalediyordum. Bir Volkswagen Beetle olduğunu düşünüyordum. Herbie* gibi paslı, beyaz bir Beetle."

"Yeniden dene." Kollarıyla paltomu kayıtsızca kucaklarken parmakları manşetleriyle oynuyordu. Paltom vücuduyla kıyaslandığında bir çocuk ceketi gibi duruyordu. Zavallı paltom için üzüldüm. Almak için elimi uzattım ama beni görmezlikten geldi.

"MINI Cooper, 1980'lerin başından. Kermit yeşili. Koltuk geri gitmediği için dizlerin direksiyonun iki yanında duruyodur."

"Hayal gücün oldukça renkli. Sen 2003 model bir Honda Accord kullanıyorsun. Gümüş rengi. İçi çok pis ve darmadağın. Devamlı vites kutusu problemi var. Eğer o bir at olsaydı onu vururdun." Asansör gelince dikkatlice içeri girdim.

* Herbie: Birkaç Walt Disney filminde geçen 1963 model Volkswagen Beetle marka araba. -çn

“Benden çok daha iyi bir takipçi sapıksın.” Koca başparmağıyla B düğmesine bastığını gördüğümde korkudan ürperdiğimi hissettim. Bana bakıyordu, bakışları karanlık ve yoğunlu. Bir şeyler planladığı çok açıktı.

Belki de beni aşağıda öldürecekti. Bir çöp konteynerinde cesedimi bulacaklardı. Detektifler file çoraplarımı ve ağır göz makayımı gördüklerinde bir fahişe olduğumu düşüneceklerdi. Tüm yanlış ipuçlarını takip edeceklerdi. Bu sırada Joshua DNA’mı ayakkabılarından sakince temizliyor olacaktı ve kendisine bir sandviç hazırlayacaktı.

“Seri katil bakışları.” Sesimin bu kadar korkmuş çıkmamasını dilerdim. Omuzlarımdan üzerinden asansörün parlak duvarlarında görünen yansımasına baktı.

“Ne demek istediğini anlıyorum. Bunlar da senin şehvetli bakışların.” Parmağını daireler çizerek dramatik bir şekilde asansörün kontrol paneli üzerine getirdi.

“Hayır, bu da benim seri katil bakışım.”

Derin bir nefes verdi ve acil düğmesine bastı. Sarsılarak durduk.

“Lütfen beni öldürme. Büyük ihtimalle bir kamera vardır.” Korkuyla geriye doğru bir adım attım.

“Sanmam.” Üzerime doğru eğildi. Ellerini kaldırıncı ben de yüzümü korumak için sanki arabalı sinemalarda gösterilen ucuz bir korku filminin içindeymişim gibi kollarımı kaldırdım. Bura-ya kadardı. Boğazımı sıkacaktı. Aklını kaybetmişti.

Tek bir hamleyle belimden tutarak beni havaya kaldırdı ve kalçalarımı daha önce fark etmediğim kenarlıkların üzerine koydu. Kollarım omuzlarına düştü ve elbisem kalçalarıma kadar sıyrıldı. Bu durumu gördüğünde öyle derin bir nefes verdi sanki ben onun boğazını sıkıyordum.

“Beni yere indir. Bu hiç de komik değil.” Ayaklarım etkisiz hareketlerle havayı dövüyordu. Bir çocuğun tüm ağırlığıyla üzerime yüklendiği ilk sefer değildi bu. Üçüncü sırafta Marcus DuShay beni müdürün arabasının üzerine fırlatmıştı ve kahkahalar

atarak uzaklaşmıştı. Küçük insanların berbat durumları. Bu büyük dünyada bizlerin hiçbir saygınlığı yoktu.

“Bir saniye için beni buradan izle.”

“Ne için Tanrı aşkına?” Aşağı doğru kaymaya çalıştım ama elleriyle belimden yakalayarak duvara doğru bastırdı. O Clark Kent gömleklerinin altında haddinden fazla kas olduğu sonucuna varana kadar omuzlarını sıktım.

“Lanet olsun.” Ellerimin altındaki köprücük kemiği demir gibiydi. Düşünebildiğim en aptalca şeyi söyledim. “Kaslar. Kemikler.”

“Teşekkürler.”

İkimiz de nefes nefeseydik. Dengemi sağlamak için bacaklarımla ona yüklendiğimde elleri baldırlarımı sardı.

Bir elini çeneme koyup arkaya doğru ittiğinde boğulmanın başlamasını bekledim. Ilık avucunu sıkıca kapatması an meselesiydi ve o an geldiğinde ölmeye başlayacaktım. Burun buruna. Nefes nefese. Parmak uçlarından bir tanesi kulak mememin arkasındaydı ve hafifçe okşadığında titredim.

“Kurabiye.”

Bu küçük, tatlı sözcük ağzından çıkınca yutkundum.

“Seni öldürmeyeceğim. Çok dramatiksin.” Sonra dudaklarını hafifçe dudaklarıma bastırdı.

İkimiz de gözlerimizi kapatmadık. Her zaman olduğu gibi birbirimize baktık, sadece her zamankinden daha yakındık. Göz bebeklerinde mavi, siyah çemberler vardı. Kirpiklerini indirip bana gücenmiş gibi bir ifadeyle baktı.

Dişleriyle altdudağımı hafifçe ısırduğunda tüylerim ürperdi. Göğüs uçlarım hassaslaştı. Ayakkabımın içindeki parmaklarım kıvrıldı. Acıtmadığı halde hasarı kontrol ederken yanlışlıkla dilimle ona dokundum. Beynim ne olduğuna dair umutsuzca açıklamalar bulmaya çalışırken vücudum bu duruma daha çabuk uyum sağlamıştı.

Öne doğru eğilip hafifçe araladığı dudaklarını yeniden dudaklarıma değdirdiğinde nihayet jetonum düştü.

Joshua. Templeman. Beni. Öpüyordu.

Birkaç saniye donakaldım. Görünüşe göre nasıl öpüşüldüğünü unutmuştum; bunun günlük bir aktivite olduğu günlerin üzerinden çok zaman geçmişti. Buna aldırıyor gibi görünse de kuralları dudaklarıyla açıklıyordu.

Öpüşme Oyunu bu şekilde olur Kurabiye. Bastır, geri çekil, eğil, nefes al, tekrar et. Doğru açıyı bulmak için ellerini kullan. Damarlarındaki kanı kulaklarında duyuyor musun? Minik nefes alışlarla yetinmeye çalış. Durma. Düşünme bile. Derin bir nefes al, geri çekil, rakibinin dudaklarıyla veya dişleriyle seni yakalamasına ve daha derinlere götürmesine izin ver. Daha ıslak. Sinir uçlarının her dil darbesiyle hayata bağlandığını hisset. Bacaklarının arasında yeni bir ağırlık hisset.

Oyunun amacı bunu hayatının geri kalanı boyunca yapmak. İnsan ırkının ve ihtiyaçlarının canı cehenneme. Asansör artık yeni evimiz. Artık yaptığımız tek şey bu.

Sakin durayım deme.

Dudaklarını geri çekerek beni sındı. Ana kural çiğnenmişti. Dudaklarını boynunda yumruk halinde duran ellerimin yardımıyla kendi dudaklarıma doğru çektim. Ben hızlı öğreniyordum; o ise harika bir öğretmendi.

Her zaman kıtır kıtır yediği nane şekerleri gibiydi tadı. Kim nane çiğner ki? Bir kere denemiştım ve ağzım yanmıştı. Bunu beni sinirlendirmek için yapardı ve ben rahatsızlıkla poflarken gözlerinde neşeli parıltılar olurdu. Onu cezalandırmak için hafifçe ısır-dım ama bu bana daha çok yaklaşmasına sebep oldu. Sert vücu-duyla dokunduğu her yeri ısıtıyordu. Dişlerimiz birbirine çarptı.

Ne halt ediyoruz böyle? diye sordum usulca öpücüğümle.

Kes sesini Kurabiye. Senden nefret ediyorum.

Eğer bir filmdeki oyuncular olsaydık birbirimizi duvardan duvara fırlatırken düğmeler etrafa saçılırdı, külotlu çorabım parça parça olurdu ve ayakkabılar çıkardı. Oysa ki bu öpüşme nazikti. Âdeta güneşle aydınlanmış bir duvara yaslanırken sersem sersem külahtaki dondurmalarımızı yalıyor, hızlı sıcak çarpmasına ve anlamsız halüsinasyonlara yenik düşüyorduk.

İşte, biraz daha yaklaş, hepsi eriyor. Sen benimkini yala ben de kesinlikle seninkini yalayacağım.

Yerçekimi bileklerimden yakalayarak beni kenarlıkların üzerinden aşağı çekmeye başladı. Joshua kalçalarındaki ellerinden biriyle beni yukarı kaldırdı. Bu minik öpüşme arası yüzünden hayal kırıklığıyla homurdandım. *Devam et seni kural bozucu.* İtaat edecek kadar akıllıydı.

Cevap olarak sadece bir *hah* sesi çıkardı. İnsanların beklenmedik ama mutlu eden bir şeyi fark ettiklerinde çıkardıkları o eğlenceli sestti. Bunu tahmin etmeliydim sesi. Dudakları kıvrılınca yüzüne dokundum. Benim bulunduğum bir ortamda ilk defa gülümserken gördüğüm dudaklarını benimkilere bastırdı. Şaşkınlık içerisinde kendimi geri çektim, bir milisaniye içinde heyecandan kızarmış yüzü her zamanki mezar ciddiyetine büründü.

Asansörün hoparlöründen kulakları tırmalayan bir ses duyuldu. Metalik bir ses öksürdüğünde ikimiz de donduk kaldık. “Orada her şey yolunda mı?”

Basıldınız isimli tablonun içinde donup kalmış gibiydik. Josh ilk tepki veren oldu ve dahili telefona uzanmak için eğildi.

“Yanlışlıkla düğmeye dokunduk.” Beni yavaşça yere indirdi ve birkaç adım uzaklaştı. Dirseğimle kenarlığa tutundum, bacıklarım sanki paten üzerindeymişim gibi kayıyordu.

“Bu lanet şey de neydi?” İçimdeki son hava parçacıyla hırladım.

“Bodrum katı lütfen.”

“Tamamdır.” Asansör yaklaşık bir metre aşağı kayd ve kapılar açıldı. Eğer Josh yarım saniye daha bekleyecek olsaydı bunlar hiç yaşanmayabilirdi. Bumburuşuk halde yerde duran paltomu aldı ve şaşırtıcı bir ilgiyle üzerindeki tozları temizledi.

“Hadi.”

Arkasına bakmadan asansörden çıktı. Elleri yüzünden karmakarışık olan saçlarıma küpelerim takılmıştı. Bir çıkış aradım ama yoktu. Asansörün kapıları arkamdan hızlıca kapandı. Jos-

hua havalı bir siyah spor arabanın kilidini açtı ve aracın yolcu kapısına ulaştığında yüz yüze geldik. Gözlerim omlet gibi görünüyordu. Güldüğünü görmemem için kafasını çevirmek zorunda kaldı. Yakındaki bir kamyonetin yan aynasında beyaz dişlerinin yansımaları yakaladım.

Arkasını dönerken sözcükleri uzata uzata, “Aman Tanrım,” dedi ve yüzündeki gülümsemeyi silmek için ellerini yüzünde dolaştırdı. “Sana bir travma yaşattım.”

“Ne... ne...”

“Hadi gidelim.”

Koşarak hızla uzaklaşmak istedim ama bacaklarım beni taşımazdı.

“Sakın aklından bile geçirme,” dedi.

Arabasının içine girerken neredeyse bilincimi kaybetmiş gibiydim. Josh’ın cam ve metalin içinde sıkışıp kalmış, yazın sıcağından pişen, kışın karla korunan kokusu mükemmel bir yoğunlukta idi. Profesyonel bir parfüm uzmanı gibi kokuyu içime çektim. Nananın baskın notaları, acı kahve ve pamuk kokusu. Orta yoğunlukta karabiber ve çam notaları. Alt notalarda da deri ve sedir kokusu. Kaşmir kadar lüks. Eğer arabası böyle kokuyorsa bir de yatağını hayal et. İyi fikir. Yatağını hayal et.

Arabaya bindi, paltomu arka koltuğa bırakırken yan gözle kucağına baktım. Aman Tanrım! Gözlerimi kaçırdım. Orada her ne varsa tekrar bakmamı sağlayacak kadar etkileyiciydi.

Bir öğretmen tavrıyla, “Şoktan ölüyordun,” diye azarladı.

Titreyerek nefesimi verince bana bakmak için döndü, gözleri zehir gibi karanlıktı. Elini kaldırıncaya geriye doğru irkildim. Kaşlarını çatı, duraksadı ve küpemi düzeltti.

“Beni öldüreceğini düşünmüştüm.”

“Hâlâ istiyorum bunu.” Diğer küpeyi de düzeltmek için uzandığında bileğinin içi ısırabileceğim kadar yakındı. Küpe düzgünce sallanana dek dolanmış saç tutamlarımla titizlikle mücadele etti.

“Bunu istiyorum. Hem de çok. Tahmin bile edemezsin.”

Arabayı çalıştırdı. Geri geri parktan çıktı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi sürmeye başladı.

“Bunun hakkında konuşmamız gerekiyor.” Sesim kaba ve sertti. Direksiyonun üzerindeki parmakları gergindi.

“Şu an doğru zaman gibi görünüyor.”

“Ama beni *öptün*. Neden böyle bir şey yaptın?”

“Bir süredir düşündüğüm bir teoriyi test etmem gerekiyordu. Ve sen gerçekten, *gerçekten* beni geri *öptün*.”

Koltuğumda ona doğru dönerken önümüzdeki trafik lambası kırmızıya değişti. Yavaşlayarak durunca dudaklarıma ve bacaklarıma baktı.

“Bir teorin mi vardı? Daha çok randevum öncesi beni altüst etmeyi deniyormuş gibiydin.” Arkamızdaki araçlar korna çalmaya başladı. Omzumun üstünden baktım. “Gidelim.”

“Aaa tabii ya, randevun. Hayali, sahte randevun.”

“Hayali değil. Tasarım departmanından Danny Fletcher ile buluşuyorum.”

Yüzündeki şok olmuş şaşkınlık ifadesi muhteşemdi. Bir portre sanatçısını görevlendirip yağlı boya olarak bu ifadeyi resmetmesini isterdim, böylece bunu gelecek nesillere aktarabilirdim. Bu gerçekten *paha biçilmezdi*.

Arkamızdaki arabalar iki yanımızdan geçerken ağlayıp sızlanırcasına korna çalıyorlardı. Trafik canavarlarının ettiği bir dizi küfür sayesinde bulunduğu şok halinden uyandı.

“Ne?” Sonunda yeşil ışığı fark etti ve sertçe hızlandı ama önümüze geçen bir arabaya çarpmaktan kurtulmak için son anda frene bastı. Bir eliyle ağzını sildi. Joshua’yı daha önce hiç bu kadar telaşlı görmemiştim.

“Danny Fletcher. On dakika içinde onunla buluşacağım. Beni götürdüğün yer işte orası. Senin neyin var?”

Birkaç sokak boyunca hiç konuşmadı. Bakışlarımı inatla ellerimden ayırmazken tek düşünebildiğim ağzımın içindeki diliydi. Benim *ağzımın* içinde. Tahminime göre insanlık tarihi bo-

yunca büyük olasılıkla on milyar civarında asansör öpüşmesi gerçekleşmiştir. Bu klişeden dolayı bizden nefret ediyordum.

“Yalan söylediğimi mi düşündün?” Pekâlâ, teknik olarak yalan söylüyordum ama sadece başında.

“Ben senin her zaman yalan söylediğini varsayıyorum.” Sinirli ve ani hareketlerle şerit değiştirirken kaygı verici, siyah fırına bulutlarına benzer bir ruh halindeydi.

Şöyle bir gerçek vardı. Birinden nefret etmek çok yorucuydu. Damarlarımdaki kanın her atışı beni ölüme daha çok yaklaştırıyordu. Bense bu azalan dakikaları beni hor gören biriyle harcıyordum.

Olanları tekrar hatırlayabilmek için gözlerimi kapadım. *Heyecandan titrerken yeni yapılmış B&G binasının onuncu katındaki masanın üzerine elimdeki ağır kutuyu koyuyordum. Pencerenin kenarında sabah trafiğini izleyen bir adam vardı. Döndü ve ilk defa göz teması kurduk.*

Geri kalan hayatımda bir daha böyle bir öpüşme yaşamayacaktım.

“Arkadaş olabilmemizi dilerdim,” diye kazara yüksek sesle konuştum. Bu kelimeleri içimde o kadar uzun bir süredir tutuyordum ki bir bomba atmışım gibi hissettim. O kadar sessizdi ki beni duymamış olabileceğini düşündüm. Ama sonra bana öyle küçümseyici bir bakış attı ki içimde acı verici bir kasılma hissettim.

“Biz hiçbir zaman, asla arkadaş olmayacağız.” *Arkadaş* kelimesini *zavallı* dercesine söyledi.

Barın önünde yavaşladığında araba henüz tam olarak durmadan arabadan çıktım ve koşmaya başladım. Kızgınlıkla ismimi bağırdığımı duydum. Bana Lucy diye seslenmesini de aklımda tuttum.

Danny’yi barda gördüm, bir şişe bira parmak uçlarından aşağı doğru sallanıyordu. Kalabalığın arasından ilerleyip kendimi Danny’nin kollarına attım. Zavallı Danny bir centilmen gibi randevuya erken gelmişti ve nasıl çılgın bir kadınla akşamı geçireceğini kabullendiğiyle ilgili bir fikri yoktu.

“Merhaba.” Danny keyiflenmişti. “Gelebildin.”

“Tabii ki!” Titrek bir kahkaha attım. “Yaşadığım bu günden sonra bir içkiye ihtiyacım var.”

Kendimi bir jokey gibi bar taburesinin üzerine çektim. Danny barmene bir işaret yaptı. Barın üstündeki büyük ekran televizyonlarda benzer beysbol sopaları sallanıyordu. Joshua’nın dudaklarının benim dudaklarımın üzerinde olduğu anıyı tekrar hissedince titreyen parmak uçlarımla dudaklarıma bastırdım.

“Büyük bir cin tonik. Ne kadar büyük olabilirse lütfen.”

Barmen içkimi getirdiğinde yarısını bir dikişte içerken küçük bir miktarı da çenemden aşağı akmış olabilir. Dilimle ağzımın kenarlarını yaladım ama hâlâ Joshua’nın tadını alıyordum. Bardağı indirirken Danny ile göz göze geldik.

“Her şey yolunda mı? Sanırım bana gününü anlatmalısın.”

Danny’yi iyice inceledim. Kıyafetlerini değiştirmiş, koyu renk kot pantolon ve düğmeleri açık kareli bir gömlek giymişti. Eve gidip benim için kıyafetlerini değiştirmeye çaba harcaması hoşuma gitti.

“Hoş görünüyorsun,” dedim dürüstçe ve gözleri parladı.

“Ve sen de güzel görünüyorsun.” Sesi güven vericiydi. Dirseğini bara dayadı, yüzü içtendi ve kötülükten uzaktı. Göğsümde garip bir duygu baloncuğu hissettim.

“Ne?” Ellerimle çenemi sildim. Bu adam bana, benden nefret ediyormuş gibi bakmıyordu. Bu tuhaftı.

“İş yerinde sana kesinlikle söyleyemezdim. Ama her zaman senin en güzel kız olduğunu düşünürdüm.”

“Ah. Peki.” Büyük ihtimalle rengim parlak bir kırmızıya dönmüştü ve boğazımda bir daralma hissettim.

“İltifatları pek iyi kabul edemiyorsun.”

“Çok fazla almıyorum.” En içten gerçek buydu. Sadece güldü.

“Ah, eminim.”

“Gerçek bu. Tabii Skype’ta anne ve babamı saymazsak.”

“Peki, o zaman bunu değiştirmek gerek. Bana kendinden bahset.”

“Helene için çalışıyorum bildiğin üzere,” diye başladım karsızca.

Başıyla onaylarken yüzü eğlenceli bir ifade aldı.

“Ve hepsi bu.”

Danny gülümsediğinde neredeyse bar taburesinden arkaya yuvarlanıyordum. O kadar az sosyalleşiyordum ki normal insanlarla zar zor sohbet edebiliyordum. Şu anda evde olmak ve tüm yastıklar başımın üzerinde olduğu halde kanepemde yatmak istiyordum.

“Evet ama ben *seni* tanımak istiyorum. Eğlenmek için neler yaparsın? Ailen nereli?”

Yüzü samimi ve dürüsttü. Çocuklar ve hayat onları mahvetmeden önceki halleri aklıma geldi.

“Önce gidip makyajımı tazeleyebilir miyim? Ofisten doğruca buraya geldim.” İçkimin kalan yarısını da içtim. Dilimdeki hafif nane tadı içkinin aromasını azaltıyordu.

Başıyla onaylayınca tuvaletlere doğru yürüdüm. Tuvaletlerin dışındaki duvara yaslandım ve sutyenimin önünden bir mendil alıp gözlerimin kenarlarına bastırdım. *Harika*.

Bir gölge holü karanlık hale getirdiğinde onun Joshua olduğunu biliyordum. Ne kadar kötü bir açıdan bakarsam bakayım görüntüsü bana kendi gölgemden daha tanıdık geliyordu. Elinde arka koltuğunda bıraktığım paltomu tutuyordu.

Kahkahalara boğuldum; gözyaşlarım akıp makyajımı neredeyse berbat edene kadar hem de.

“Defol git,” dedim ama daha da yakınımı geldi. Çenemi tuttu ve yüzümü inceledi.

Öpüşmenin anısı aramızda duruyordu; onun gözlerine bakamıyordum. Aklıma ağzının içine doğru inlemelerim geldiğinde aniden bir aşağılanma hissi bastırdı.

“Sakin,” diye patlayarak uzaklaştırmaya çalıştım.

“Ağlıyorsun.”

Kendime sarıldım. “Hayır ağlamıyorum. Sen neden buradasın ki?”

“Park yeri bulmak buralarda tam bir kâbus. Palton.”

“Ah, paltom, Tabii ya. Her neyse. Bu gece seninle kavgaya edemeyecek kadar yorgunum. Sen kazandın.”

Şaşırmış görünüyordu bu yüzden açıkladım. “Beni gülerken de gördün ağlarken de. Kendini beğenmiş suratını tokatlamam gerekirken seni öpmemi sağladın. Çok iyi bir gün geçirdin. Şimdi git maçı izle ve krakerlerini ye.”

“Sence ben bu ödülü almak için mi oynuyorum? Seni ağlar-ken görmek için mi?” Kafasını salladı. “Kesinlikle değil.”

“Kesinlikle öyle. Şimdi git buradan,” diye daha zorlayıcı bir şekilde konuştum. Geri geri giderek arkasındaki duvara dayandı.

“Neden burada saklanıyorsun? Orada olup onu cezbediyor olman gerekmiyor mu?” Bar tarafına doğru bakıp eliyle yüzünü ovaladı.

“Bir dakikaya ihtiyacım vardı. Ve her zaman bu kadar kolay değil, inan bana.”

“Eminim senin için problem olmayacaktır.”

Alaycı bir tonda konuşmuyordu. Gözlerimi kuruldım ve mendile baktım. Maskaramın oldukça fazla bir kısmı üzerindeydi. Titrek bir iç çektim.

“İyi görünüyorsun.” Şu âna dek bana söylediği en hoş söz-
dü bu.

Duvar boyunca elimle yoklamaya başladım; başka bir boyuta geçen bir portal veya en azından kadınlar tuvaletinin kapısını bulmak için. Ondaki uzaklaşmamı sağlayacak herhangi bir şey. Ellerini saçlarına götürdü, yüzü endişeyle buruştu.

“Seni öpmemeliydim tamam mı? Benim adıma berbat bir hareketti. Beni İK’ya şikâyet etmek istersen...”

“Derdin bu muydu? Seni şikâyet edeceğimden mi korktun?” Sesim bardaki güvenlikçileri döndürecek kadar yükselmişti. Derin bir nefes aldım ve tekrar konuşmaya başladığımda sesim daha sakindi.

“Beni o kadar yaraladın ki adamın biri bana güzel olduğumu söylediği zaman ne yapacağımı bilemiyorum.”

Can sıkıntısı tüm yüzüne yayıldı.

“Bu yüzden ağlıyorum. Çünkü Danny güzel bir kız olduğumu söyledi ve ben az daha bar taburesinden düşüyordum. Sen beni *mahvettin*.”

“Ben...” diye konuşmaya başladı ama söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. “Lucy, ben...”

“Bana yapabileceğin başka bir şey kalmadı. Bugün sen kazandın.”

Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla yumruk yemiş gibi olmuştu. Gölgesi zemin boyunca yavaş yavaş uzaklaştı. Gitmişti.

Bölüm 7

AKŞAMDAN KALMA olmadığımı ama halletmem gereken birkaç kişisel durum olduğu için biraz geç kalacağımı söylemek için sabah Helene’i aradım. Çok nazikti ve bana dinlenmemi, tüm gün izinli olduğumu söyledi.

Dinlen ve başvuru formunu tamamla canım, yarın son gün.

Açık sarı gömlek gününü kaçıırıyordum. Doğmamış çocuğun cinsiyeti belli değil ise çocuk odasının duvarlarını boyadıkları renkti bu. Benim korkak ruhumun rengi.

Dün gece Joshua yüzündeki suçluluk ve pişmanlıkla benden uzaklaştıktan sonra kendime çekidüzen vermiş ve geceyi kurtarmak için Danny’yle oturmıştım. Onunla ortak noktalarımız vardı. Onun ailesinin de bir hobi çiftliği vardı; bu yüzden bir çilek çiftliğinde büyümüş olmam her zamanki gibi küçük görülüp alay konusu yapılmadı.

Bu bana konu hakkında genelde yaptığımdan daha çok konuşabilme cesareti verdi. Çiftlik hayatı ile ilgili hikâyeleri paylaştık. Yüzünden bulutlar gibi gelip geçen ifadeleri izledim. Saatlerce takıldık, eski arkadaşlar gibi güldük. Kendimi çok rahat hissettim.

Heyecanlanmalı ve mutlu olmalıydım. Başvuru formumu kusursuz hale getirmeliydim. İkinci bir randevu hakkında dü-

şünmeliydim. En sonunda kendimi yapmamam gereken tek şeyi yaparken buldum. Gözlerim kapalı halde yatağa uzanıp öpüşmeyi tekrarladım.

Kurabiye, eğer flört ediyor olsaydık bunu bilirdin.

Belki benim insanları mutlu eden, çilekli kurabiye Lucinda Hutton olduğumu unutmuştu ve onun için farklı bir şeye dönüşmüştüm. Kapalı bir alan, farklı bir makyaj, kısa bir elbise ve hoş kokan bir parfüm. Çılgınca bir an boyunca, asansörle onuncu kattan zemin kata inene kadar onun şehvet objesiydim. Ve o da kesinlikle benim şehvet objemdi.

Bir süredir düşündüğüm bir teoriyi test etmem gerekiyordu. Ne teorisiydi bu? Ne kadar süredir düşünüyordu? Eğer ben bir insan deneyiysem sonuçlarını benimle paylaşacak kadar nezaketi olmalıydı.

Altdudağımı hafifçe ısırın dişlerini düşündüğümde bacaklarımın arasında bir titreşim hissettim. Kalçalarındaki elleri aklıma gelince oraya ulaşmak ve parmaklarının dokunduğu yerlere dokunmak istedim. Hele o vücudunun sertliği? Bir süre nefes almayı kesebilirdim. Tadımın onun için nasıl olduğunu merak ettim. Nasıl hissettirdiğimi.

Kapımın zili öğleden sonra saat üçte çalıp beni ürküttüğünde yaklaşan son başvuru tarihinden dolayı paniklemiş halde pijamalarımınla ortalıkta dolanıyordum. İlk düşüncem, beni sürükleyerek işe geri götürmek için Joshua'nın geldiği idi. Bunun yerine gelen elinde çiçeklerle bir kuryeydi. Kırmızı ruj renginde kocaman bir buketti. Küçük zarfı hızlıca açtım, sadece dört kelime yazıyordu.

Sen her zaman güzelsin.

İmza yoktu ama buna ihtiyaç da yoktu. Jeanette'ın üzerinde adresimin yazdığı kâğıdı Danny'ye verirken yumuşayan yüz ifadesini ve fısıldayarak *bunu benden almadın* demesini gözümün önüne getirebiliyordum. İK kadınları bile aşk için kuralları çiğnerlerdi.

Ona mesaj attım: *Çok teşekkür ederim!!*

Neredeyse anında cevapladı: *Harika zaman geçirdim. Seni tek-
rar görmek isterim.*

Cevap verdim: *Kesinlikle!*

Ayağa kalktım, ellerimi kalçalarımaya dayayıp çiçeklere baktım. Egomun okşanması için daha iyi bir zaman olamazdı. Bilgisayara-
rımın başına döndüm. O iş benim olacaktı ve Joshua gidecekti.

“Hadi şu işi bitirelim.”

CUMA GÜNÜ ofise girip gözümün ucuyla baktığımda onu bula-
nık bir hardal lekesi gibi gördüm. Paltomu astım ve doğrudan
Helene’in ofisine gittim. İlk defa erken gelmişti. Onu kollarımın
arasına alıp sıkıştırabilirdim.

“Ben geldim,” dedim. Eliyle içeri girmemi işaret edince kapı-
yı arkamdan kapattım.

“Başvurum ulaştı mı?” diye sordum başımı sallayarak.

“Joshua’nunki de ulaştı. Ayrıca şu âna kadar dışarıdan iki
aday başvurdu. Randevun nasıldı? İyi misin?”

Helene her zaman rahatlığın resmi gibiydi. Bugün yün ete-
ğinin içine soktuğu, büyük ihtimalle saf ipekten yapılmış bir ti-
şörtün üzerine blazer ceket giymişti. Onun için hiçbir şey pamuk
kadar sıradan olamazdı. Umarım öldüğünde tüm giysilerini
bana miras bırakırdı.

Bir sandalyeye oturdum. “İyi idi. Tasarım departmanından
Danny Fletcher’laydı. Umarım bu sorun olmaz. Serbest çalışmak
için önümüzdeki hafta ayrılıyor.”

“Yazık. İyi iş çıkarıyordu. Onunla görüşmen sorun olmayaca-
ktır.”

Aklım Joshua’yı asansörde öptüğüm zamana kaydı. Bu tama-
men bir sorundu.

“Ama bir şey oldu,” diye tahminde bulundu Helene.

“Randevu öncesi Joshua’yla büyük bir tartışma yaşadık ve bu
beni rahatsız etti. Sabah uyandığımda kendimi huzursuz hisse-
diyordum. Sanki buraya geldiğimde sağlık görevlileri tarafından

kan revan içerisinde sedyeyle dışarı çıkarılacakmışız gibi hissediyordum.”

Helene bana şüpheyle bakıyordu. “Tartışmanız ne hakkındaydı?”

Belki de kişisel meselelerimi Helene’e belli etmek pek iyi bir fikir değildi. Hiç profesyonel değildim. Yanaklarım kızardı ve aklıma bir yalan gelmediğinden kısaca özet geçtim.

“Bir randevum olduğu konusunda yalan söylediğimi düşünüyordu. Artık ne kadar sıkıcıysam!”

“İlginç,” dedi yavaşça. “Bu konu hakkında çok fazla mı düşündün?”

Omuz silktim. Sadece takıntılı bir şekilde, uykusuz kalana dek.

“Damarıma basmasına izin verdiğim için kendime kızgıyım. Onun karşısında oturup aralıksız saldırılarına karşı direnmenin ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin.”

“Bazı tahminlerim var. Buna gerilim tırmandırma politikası denir canım,” dedi başparmağıyla duvarı işaret ederken.

Derdimi dökebilmem için harika biriydi Helene. Duvarın öbür tarafındaki Bay Bexley de şu anda ona suikast düzenleme yöntemleriyle ilgili planlar kuruyordu. Bakışımı takip etti. Hafif bir genizden hapşıрма, bir gaz çıkarma sesi ve biraz homurdanma duyduk.

“Neden yalan söylediğini düşündü ve böyle düşünmesi seni neden bu kadar üzdü?” Helene not defterine spiraller çiziyordu; biraz hipnotize olduğumu hissettim. Terapistime dönüşmüştü.

“Benim şaka gibi olduğumu düşünüyor. Ailemin yaptığı işle ilgili sürekli dalga geçiyor. Eminim okuduğum okullara da gülüyordur. Kıyafetlerime. Boyuma. Yüzüme...”

Sabırla beni dinleyerek başını onaylarcasına sallarken bu karmaşık düşünceleri kendi başıma çözmemi izledi.

“Hakkımda bunları düşündüğünü bilmek beni rahatsız ediyor. Beni zorlayan da bu. Ondan istediğim tek şey bana saygı duyması.”

“İnsanların kolaylıkla hoşlandığı ve yaklaşabildiği biri olarak nam saldın,” diye ekledi. “Herkes senden hoşlanıyor. Buna direnen tek kişi o.”

“Beni yok etmek için yaşıyor.” Belki biraz fazla dramatik oluyordum.

“Peki ya sen?”

“Evet ben de. Ve bu olmak istediğim kişi değil.”

“Bugün onunla iletişim kurma. Birkaç günlüğüne üçüncü kattaki boş ofisi kullanabilirsin. Telefonları yönlendirebiliriz.”

Başımı salladım. “Çekici bir teklif ama hayır. Bununla başa çıkabilirim. Üç aylık raporu hazırlayacağım ve kendi halimde takılacağım. Onun var olduğunu unutacağım.”

Dudaklarının tadını hâlâ hatırlayabiliyordum. Ciğerlerim onunla dolana kadar sıcak nefesini içime çekmiştim. Nefesi vücudumun içindeydi. İki dakika içinde bana tüm yaşamım boyunca öğrenmediğim şeyleri öğretmişti. Onun varlığını unutmak zorlu bir görevdi ama bu iş zaten zorluklardan oluşuyordu.

Helene’in kapısını nazikçe kapadım ve kendime çeki düzen verdim. Arkama döndüğümde işte oradaydı, masasına yaslanmış duruyordu.

“Selam.” Nasıl Gidiyor yaklaşımının daha yumuşağını aldım.

“Merhaba,” diye sertçe karşılık vererek küçük adımlarla masama geçtim.

Hemen sonrasında söylediği beni hayrete düşürdü. “Üzgünüm. Ben gerçekten çok, çok üzgünüm Lucy.”

Ona inandım. Barda benden uzaklaşırken takındığı o yüz ifadesinin görüntüsü üst üste iki gece uyumamı neredeyse imkânsız hale getirmişti. Şimdi tam zamanıydı. Bizi eski mevcut durumumuza getirebilirdim. Onu tersleyebilirdim, o da beni tersleyerek karşılık verirdi ama bu olmak istediğim kişi değildi.

“Üzgün olduğunu biliyorum.” İkimiz de neredeyse gülümserken birbirimizin dudaklarına baktık; öpüşmemizin hayaleti aramızda duruyordu.

Bugün o kusursuz halinde değildi. Büyük olasılıkla birkaç

gece kötü uyuduğundan bazı kusurları göze batıyordu. Gömleğinin hardal rengi gördüğüm en çirkin renkti. Kravatı kötü bağlanmıştı, çenesinde birkaç günlük sakalın izleri vardı. Saçları karmakarışık ve bir perçemi havada duruyordu. Bugün neredeyse bir Gamin gibiydi. Harika görünüyordu ve bana baktığı gözlerinde sanki bir anı saklıydı.

Bacaklarım tükenene kadar koşmak istedim. Masasının üzerindeki her şeyi kolumla süpürüp yere atmak istedim. Elbise-lerimin çıplak vücuduma değdiğini hissedebiliyordum. Joshua bana baktığı zaman gözlerinin bana hissettirdiği işte buydu.

“Hadi silahlarımızı indirelim, tamam mı?” Silahsız olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı. Elleri ayak bileklerimi sarabilecek kadar büyüktü. Yutkundum.

Garip hissettiğimi belli etmemek için cebimden bir silah çıkarıp kenara atıyormuş gibi yaptım. Omzuna asılı hayali tabanca kılıfına uzandı, silahı çıkardı ve ajandasının üzerine koydu. Bacağıma bağlı kınından görünmez bir bıçak çıkardım.

“Hepsini.” Masasının altını işaret ettim. Ayak bileğine uzandı ve bileğindeki tabanca kılıfından bir tabanca çıkarırmış gibi yaptı.

“Bu daha iyi.” Sandalyeme oturdum ve gözlerimi kapadım.

“Sen gerçekten garipsin Kurabiye.” Sesi kaba değildi. Gözlerimi açmaya zorladım ve Bakışma Oyunu beni neredeyse öldürüyordu. Gözleri çivit mavisiydi. Her şey değişiyordu.

“Beni İK’ya rapor edecek misin?”

Göğsümün içindeki bir şey acıyla kasıldı. Demek *bu yüzden* bok gibi görünüyordu. Döndüğüm zaman güvenlik tarafından binadan dışarı atılmayı beklediği için dün cehennem gibi bir gün geçirmişti. Boş masam korkutucu olmalıydı. Orada oturmuş ve minik bir kadını taciz etmekten hapse atıldığı ânu gözünde canlandırmıştır. Şimdi anlıyordum. Aptalın tekiydim.

“Hayır. Ama lütfen... *bundan...* bir daha bahsetmesek olur mu?” Sesim boğuk çıktı. Bu olasılık üzerine onunla alay etmek yerine onu bu sıkıntıdan kurtarıyordum. Olmak istediğim kişiye

doğru başka bir adım daha. Buna rağmen sanki aşağılanmışçasına somurttu.

“İstediğin bu mu?”

Başımila onayladım ama ben küçük bir yalancıydım. *Tek yapmak istediğim uykuya dalana dek seni öpmek. Çarşaflarının arasına sızıp kafanın içinde ve elbiselerinin altında neler olduğunu bilmek istiyorum. Kendimi seninle ilgili şeylerde aptal yerine koymak istiyorum.*

Bay Bexley’nin kapısı yarı aralıktı; bu yüzden elimden geldiğince sessiz konuştum. “Bu beni geriyor.”

Bunun doğru olduğunu görebiliyordu. Gözlerim umutsuzca ve deli gibi bakıyordu. Başıyla onayladı ve işte böyle: Ctrl, A; Del. Öpüşme hiçbir zaman yaşanmadı.

Dikkat dağıtacak bir şey olması için dua ettim. Bir yangın tatbikatı. Julie’nin beni araması ve bir daha asla son teslim tarihlerine uymayacağını söylemesi. Yerin dibine geçmek için dua eden bir tek ben değildim.

“Randevun... nasıldı?” Sesi zayıftı, yumruk şeklindeki ellerinin eklem yerleri beyazdı. Bana karşı nazik olmak çok fazla çaba gerektiriyordu.

“Güzeldi. Çok fazla ortak noktamız var.” Boşu boşuna bilgisayarımın ekranını canlandırmak için uğraştım.

“İkiniz de son derece ufak tefeksiniz.” Katıldığı en kötü sohbetmiş gibi bilgisayarına öfkeyle bakıyordu. Benimle arkadaş olmak doğal olarak gelişmiyordu.

“Benimle çileklerle ilgili dalga bile geçmedi. Danny... hoş biri. Tam benim tipim.” Aklıma söylenecek bir tek bunlar geldi.

“İstediğin tek şey hoşluk o zaman.”

“Bu herkesin istediği şeydir. Ailem uzun zamandır hoş birini bulmam için bana yalvarıyor.” Sesimi hafifmeşrep tuttum ama içimde küçük umut baloncukları kabarıyordu. Arkadaşmışız gibi konuşuyorduk.

“Peki Bay Hoş Adam arabasıyla seni evine bıraktı mı?”

Bana ne sorduğunu biliyordum. “Hayır. Taksiye bindim. Yalnız.”

Nefesini ağır ağır dışarı verdi. Bitkinlikle yüzünü ovaladı ve parmaklarının arasından bana baktı. “Şimdi ne oynayacağız?”

“Normal İş Arkadaşlarına ne dersin? Veya Arkadaşlık Oyununa? Bunlardan birini denemek için can atıyorum.” Başımı kaldırıp ona baktım ve nefesimi tuttum.

Oturuşunu dikleştirdi ve dik dik bana baktı. “İkisi de zaman kaybı olacaktır; sen de öyle düşünmüyor musun?”

“Uf, bu canımı yaktı.” Bunu alaycı bir şekilde söylersem ciddi olduğumu bilmeyecekti. Elinde kurşunkalemi olduğu halde ajandasını açıp o kadar çok not almaya başladı ki gözlerimi kırptırdım ve bilgisayarına döndüm. Onun o aptal ajandasını daha fazla önemsemeyecektim. Kurşunkalemi, benim ajanlık deneyim. Hepsi şu anda sona eriyordu. Hepsi sadece zaman kaybıydı.

Kendime mutlu olmamı söyledim.

BUGÜN MUHTEŞEM siyah tişört günüydü. Bugünü günlüklerinize kaydedin. Torunlarınıza bununla ilgili hikâyeler anlatın. Gözlerimi ondan ayırmaya çalışıyordum ama saniyeler sonra yine ona dönüyorlardı. O tişörtün altında yaşlı bir kütüphanecinin gözlük camlarını buğulandırabilecek bir vücut vardı. Sanırım iç çamaşırım vücudumu yanan bir kâğıt gibi kavuruyordu.

Bir daha hiç düşünmediğim o öpüşmeden bir hafta sonrasıydı. Bexley & Gamin’in tüm departmanları sığırlar gibi bir otobüsün içine yönlendiriliyordu.

İnsanlar kâğıtları eline bırakırken tekrar tekrar “Feragatnameler,” diyordu Joshua. “Feragatnameler bana. Ücretler Lucinda’ya. Hey, bu imzalanmamış. İmzala. Feragatnameler.”

“Lucinda kim?” diye sordu sıranın oldukça arkasındaki biri.

“Ücretler Lucy’ye. Şuradaki komik bir şekilde ufak tefek kişi. Saç. Ruj. Lucy.”

Yakında kimin boyayla delik deşik olacağını biliyordum. Sıra akın akın ilerliyordu ve ben neredeyse otobüse dayanmıştım.

“Hey, size onu ezebileceğinizi söylemedim.”

Joshua hepsini geri püskürttü ve beni yanında bir bowling lobutu gibi dengelerken ellerinin sıcaklığı kolum boyunca dokunduğu yerleri yaktı. O sırada diğer dirseğime de Julie dokununca neredeyse korkuyla yerimden sıçıyordum.

“Geçen gün son teslim tarihini kaçırdığım için özür dilerim. Adamakıllı bir gece uykusu için sabırsızlanıyorum. Zombi gibiyim.”

Bana yirmi dolarını uzattı; tırnaklarına Fransız manikürü yapılmıştı. Uçları birazcık kırılmış tırnaklarımı avucumun içine sakladım.

“Bir iyilik isteyecektim,” dediğinde Julie’nin omzunun üstünden Joshua’nın gerildiğini ve kulağını bir uydu anteni gibi konuşmamıza doğru döndürdüğünü görebiliyordum. Gizlice dinlemek çok uygunsuzdu. Julie’yi biraz uzağa götürdüm ve insanlar yirmilikleri verebilsinler diye elimi uzattım.

“Tamam, nedir?” Şimdiden midem kasılıyordu.

“Yeğenim on altı yaşında ve bir staj yapması gerekiyor. Rehber öğretmenini stajın ona bakış açısı kazanmasında yardımcı olacağını düşünüyor. Dersleri kırıp bütün gün uyuyamaz, bilirsin işte. Gençlerin iş konseptiyle ilgili hiçbir fikirleri yok.”

“Jeannete ile konuşabilirsin, o bir şeyler ayarlayabilir.” Başka birinin ücretini aldım. “Her zaman tasarım ekibiyle çalışmak isterler.”

“Hayır, ben *senin* yanında staj yapmasını istiyorum.”

“Benim yanımda mı? Neden?” Koşarak kaçma isteğiyle yanıp tutuşuyordum.

“Burada ona karşı sabırlı olabilecek tek kişi sensin. Biraz dik kafalıdır da.”

Dünya üzerinde bu ilk defa olacaktı ama Joshua’nın araya girmesini diledim. Bir şeyler olsun. Lütfen. Joshua’nın uydu kulaklarına ulaşmayan mesajlar gönderiyordum. *Joshua, imdat, imdat, araya girersen ne istersen yaparım.*

“Birçok problemi var. Uyuşturucu ve başka birkaç şey daha. Lütfen, bunu yapacak mısın? Bu annesi için çok önemli ve onu tekrar düzene sokabilir.”

“Eh, bunun üzerinde biraz düşünebilir miyim?” Bizi gizli gizli dinlemeyi bırakan ve elleri kalçasında bize dönen Joshua’dan gözlerimi kaçırdım.

“Şu anda bilmem gerekiyor. Rehber öğretmeniyle yarım saat içerisinde görüşmesi var. Bir şeylerin planlandığını göstermesi gerekiyor.” Julie bana baktı ve dudakları ümitli bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Bu ne kadar süreliğine olacak? Bir gün için mi?”

Julie bana bir adım daha yaklaştı, güzel elleriyle canımı acıtacak kadar kolumu sıktı.

“Bir sonraki tatil dönemi boyunca iki hafta olacak. Sen gerçekten harikasın. Teşekkür ederim. Ona hemen mesaj atacağım. Mutlu olmayacak ama sen onu kendine getirirsin.”

“Bekle,” diye başladım ama çoktan otobüse binmeye başlamıştı.

“Tamam, bu konuşma iyi gitti. Ben olsam ona ne söyledim biliyor musun?” dedi Joshua.

Bir elimi saçıma götürdüm. Kafa derim sıcaktı ve iğneler batıyormuş gibi hissettiriyordu. “Kes sesini.”

“Sadece küçük tek bir kelime söyledim. Çok basit, bunu bazen sen de denemelisin. Benimle beraber söyle. Hayır.”

“Selam,” dedi Danny sıraya katılırken yüzünde bir gülümsemeyle.

“Hayır. Selam.” En hoş gülümsememi takındım. O güzel, açık renkli tenine güneş kremi sürdüğünü umdum. “Gelebilmisin. Eminim son gününü kutlamak için paintball iyi olacaktır.”

“Evet, eğlenceli olacak. Mitchell katılmak zorunda olmadığımı söyledi ama ben katılmak istedim. Ekip beni veda için öğle yemeğine de götürdü.”

Bunların çoğunu biliyordum; bütün hafta yazışmıştık ve eşyalarıyla dolu kutularını arabasına taşımasına yardımcı ol-

muştum. Ekranımdaki küçük zarf ikonu bana heyecan sancıları yaşatmıştı. Bütün sabah sıcak basmış ve yerimde duramaz haldeydim. Başım dönüyordu. Kesinlikle ondan çok etkilenmiştim.

“Feragatname,” diye Joshua araya girdi. Danny gözlerini benden ayırmadan kâğıdı uzattı.

Danny, “Bugün saçlarını çok beğendim,” dediğinde gururum okşanmış gibi başımı önüme eğdim. Bu, bana söylenecek en doğru şeydi. Saçma bir şekilde saçlarımla ilgili güvensizdim. Saç kremimin gramı bile büyük ihtimalle kokainden daha pahalıydı.

“Teşekkürler. Biraz kabardılar. Sanırım hava biraz nemli.”

“Eh, ben biraz kabarık seviyorum.” Danny kollarımın üstünde duran düzensiz buklelere dokundu. Göz göze geldik ve gülmeye başladık.

“Eminim öyledir, yalancı seni.” Başımı salladım.

“Ona parayı ver ve otobüse bin.” Joshua sanki Danny çok aptalmış gibi yavaş yavaş konuştu. Hiç de dost olmayan bir şekilde bakiştılar. Yirmiliğini aldım ve ona karşılığında bir Alev Topu gülüşü verdim.

“Takım arkadaşı olmak ister misin?”

“Evet,” dedim, Joshua’nın hırlar gibi hayır demesiyle aynı anda. Bu kelimeyi kullanmakta gerçekten iyiydi.

“Takımlar daha önceden belirlendi,” diye çıkıştı. Danny *bu salağın derdi ne?* der gibi bana baktı.

“Ben umuyordum ki...” diye başladı Danny ama Joshua bakışlarıyla onu durdurdu. *Her ne yapmaya çalışıyorsan. Sakın.* Sıra-daki son kişi de ücretini bana verdi ve garip bir gerginlik sisinin içerisinde yalnız başımıza dikili kaldık.

Bölüm 8

DANNY, “SENİNLE birazdan konuşuruz,” dedi ve otobüse bindi. Onu suçlamıyordum. Joshua bir bar fedaisi gibi kollarını çapraz şekilde önünde birleştirmişti.

“Bu da neydi şimdi?” diye sordum Joshua’ya. Başını olumsuz anlamda salladı.

Helene ve Bay Bexley, bizimle orada buluşmak üzere şahsi Porsche ve Rolls Royce arabalarıyla yola çıktılar. Tabii ki takım oluşturma oyununa katılmayacaklardı. Paintball alanına yukarıdan bakan balkonda oturacak, kahve içecek ve birbirlerinden nefret edeceklerdi.

“Hadi gidelim,” dedi Joshua ve beni otobüsün içine doğru ittirdi. Sadece en ön, sağ taraftaki iki koltuk boş kalmıştı. Joshua koltukların üzerine dosya koyarak yer ayırmıştı. Danny koridora doğru eğildi ve hayıflanarak omuzlarını silktilti.

Joshua tüm bölümlere öğle yemeğinden sonra eski ve rahat kıyafetler giymemizi belirten bir e-posta göndermişti. Bozulmasını umursamayacağımız kıyafetler. Ben daracık bir kot pantolon ve geniş, nostaljik bir Elvis tişörtü giyiyordum. Eskiden babama aitti. Mikrofonu dudaklarına kadar kaldırmış, şişman ve tulum giymiş bir Elvis. Tişört omuzlarımdan aşağı kayıyordu. Taklit et-

meye çalıştığım görüntü Kate Moss'un bir müzik festivalindeki imajıydı. Joshua'nın beni gördüğünde yüzünde oluşan tepkiye bakarsak trajik eziğin tekiydim. Yine de spor sutyenimin züm-rüt yeşili askılarına bakmaktan geri kalmamıştı. Bunu kesinlikle görmüştüm.

Joshua da üzerini rahat kıyafetlerle değiştirmişti. Siyah iş gömleğini bir reyon sorumlusu gibi masasının üzerinde titizlikle katlarken çaprazındaki duvarda yansımanı gördüm; yüzümde aptalca bir arzunun izleri vardı. İlk olarak, Joshua kot pantolon giyiyordu. Eskimiş ve hırpani, üzerinde buz mavisi boya lekele-rinin olduğu bir pantolondur. Otururken kalçalarına yapışıyor-du. Bu kot pantolona kusur bulamazdım.

İkinci olarak da tişört giyiyordu. Yumuşak, yıpranmış tişörtü eğildiği zaman tüm vücuduna yapışıyordu. O tişörtün altındaki şekillerse... Pazılarını ortaya çıkaran tişörtün kolları beni... Ama ben o düz karnı... Altın gibi görünen derisi tıpkı...

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu tişörtünü düzeltirken. Gözlerim ellerinin arkasındaki bölgeye kaydı. O ti-şörtü buruşturup bir kâsenin içine koymak ve bir tatlı kaşığıyla yemek istiyordum.

"Senin bunları giyeceğini hiç düşünmezdim..." Muhteşem vücudunu hafifçe işaret ettim.

"Hugo Boss kıyafetlerle mi paintball oynayacağımı düşünüyordun?"

"Hugo Boss, ha? Nazi üniformalarını da onlar tasarlamamış-lar mıydı?"

"Lucinda, Tanrım." Yaklaşık bir dakika boyunca gözlerini ka-palı tuttu. Parmaklarıyla burnunun tepesini sıktı. Yemin ederim ya gülmemeye ya da bağırmanın çalışıyordu.

Gözlerimi şaşı yapıp dilimi çıkardım ve "Böööğğ!" dedim. Hafifçe bile gülmedi. Yenilmiş olarak koltuğumda ters döndüm ve Danny'nin karmakarışık saçlarını görene kadar koltukların üzerinden baktım. Birbirimize el salladık ve koltuk arkadaşları-mızdan ne kadar mutsuz olduğumuzu göstermek için aynı surat

ifadesini takındık. Sonra göğüslerimin Joshua'nın başından birkaç santim uzakta olduğunu fark edince yerime geri oturdum.

"Sen ve o? Bu iş gittikçe zavallı bir hal alıyor," dedi aksi aksi.

Bu kelime canımı acıttı. *Zavallı*. Bana bunu daha önce de söylemişti. Kendimizi en rahat hissettiğimiz noktaya geri dönmüştük. Öpüşmeden, gözyaşlarından ve gözlerindeki yaralı üzüntüden sonra her şeyin nasıl olacağını merak etmişim. Özür dilemesinden sonra. O günden beri her gün uzayıp giden sessizlikten sonra.

Joshua'ya göre tekrar nefrete dönmüştük ve ben bunu daha fazla yapamazdım. Bunu yürütemezdim. Benden çok fazla götü-rüyordu. Daha önce nefes almak kadar kolay olan bu durum zorlu bir mücadeleye dönmüştü. Çok yorgundum. Acı çekiyordum.

"Kesinlikle. Ben zavallıyım." Önümüzde uzanan yolu izledim. Bakışma Oyunu tek taraflı olarak devam ediyordu. Onu görmezlikten geldim. Şoför dışında kimse bizi göremezdi; tabii o da bakmayı seçerse ama uğraşması gereken bir trafik vardı.

"Kurabiye."

Duymazdan geldim.

"Kurabiye."

"Bu isimde kimseyi tanımıyorum."

"Bir dakika için benimle oyna," dedi kulağıma yumuşak bir şekilde. Yüzümü ona doğru döndüm ve nefesimi düzenlemeye çalıştım.

"İK," dedim. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki nefesindeki nane tadını hissediyordum. Gözbebeklerindeki minik şeritleri, beklenmedik sarı ve yeşil minik kıvılcımları görebiliyordum. O kadar çok mavi vardı ki aklıma galaksiler geldi. Küçük yıldızlar.

"Güllerin hâlâ yaşıyor mu?"

Bu adamın bilmediği bir şey var mıydı? Dirseklerimizin birbirine değdiğini fark etmemiş gibi yapmaya çalıştım. Dirsekler cinsel istek uyandırmazdı. En azından uyandırmadıklarını düşünürdüm.

"Gülleri kimden duydun?"

“Pekâlâ, herkes Danny Fletcher’ın senin beyaz atlı prensin olduğunu biliyor. Güller ve ıvır zıvırlar. İşyeri mutfağında mum ışığında iki kişilik öğle yemekleri...” Bakışlarını ağzıma kaydırınca dudaklarımı yaladım. Sutyenimin askılarına baktığındaysa dizlerimi birbirine bastırdım.

“Kaynağın kim?”

Gözleri koyulaştı. Gözbebekleri büyüyerek maviyi kaplarken asansördeki gözleri aklıma geldi. Tehlikeli gözler. Tutkulu gözler. Çıldırılmış insan gözleri.

“İçerideki kaynağım mı? Hani magazin dergilerinin ünlüler için kaynakları olduğu gibi? Sen *ünlü* biri misin Lucinda?”

“Nasıl bu kadar çok şey bildiğini bilmiyorum.”

“Ben sezgileri kuvvetli biriyim. Her şeyi bilirim.”

“Yatak odamda güller olduğunu neye dayanarak biliyorsun, vücut dilime mi? Zihin okuma mı? Tamamen saçmalıyorsun. Büyük ihtimalle uzun menzilli bir teleskopla penceremden bakıyorsundur.”

“Belki senin karşı apartmanındayımdır.”

“Bunu isterdin değil mi, seni sapık.” Sırtımın hafifçe terleme-ye başladığını hissettim. Eğer karşı dairemde olsaydı karanlıkta dürbünle oturan büyük ihtimalle ben olurdum.

“Eee? Hâlâ canlılar mı?”

“Kurudular. Bu sabah onları atmak zorunda kaldım.”

Eli yavaşça, yumuşak bir şekilde, tüylerimi diken diken ederek kollarımdan aşağı kaydı. Eli o kadar soğuktu ki yüzüne baktım. Yüzü her zamanki hoşnutsuz halini almıştı.

“Oldukça ateşin var.”

Geri çekilirken, “Evet, ateşli olmam bilinen bir gerçektir,” diye alay ettim. Otobüs bir kavşaktan saparken başım dönerek görüşüm bulanıklaştı ve midem bulandı. Hasta olmuyordum. Vücudum büyük ihtimalle iş başvurusunun stresine, öpüşmeye ve Joshua’nın gözlerindeki öldürücü bakışa tepki veriyordu.

“Yok edilmeye hazır mısın?”

Becerebildiğim en sert cevabı verdim.

“Seni mahvedeceğim. Nefret Oyunu. Başlasın. Sana karşı ben. Bunu bitirmenin tek yolu bu.”

Joshua sert ve kısa bir şekilde, “Doğru,” diye bağırırdıktan sonra iş arkadaşlarımıza seslenmek için ayağa kalkıp koltuğunda dizlerinin üzerinde durdu. Heps i isteksizce konuşmayı kesti ama bir isyanın yakın olduğunu hissedebiliyordum.

Ben de dizlerimin üzerine kalktım ve herkese el salladım. Heps i de gülümsedi. Küçük, iyi polis; herkesçe bilindiği üzere küçümsenen polis. Gaminlerin solda, Bexleylerin de sağda oturduğunu fark ettim.

“Bugün altı zorlu kapışma olacak,” diye başladı Joshua.

“Onu da sayarsak yedi,” diye ekledim ve hafif gülüşmeler oldu. Yandan bana sert sert baktı.

“Dört kişiden oluşan altı takım. Her kapışmada farklı bir grupta olacaksınız. Amaç iş arkadaşlarınızı dışarıda, aktif bir ortamda tanımak. Takımlar olarak bayrağı ilk ele geçiren olmak için stratejiler oluşturacaksınız.”

Karşımızdakiler boş boş bakınca ağır ağır iç çekti. “Cidden mi? Hiç kimse daha önce paintball oynamadı mı? Karşı takımdan önce bayrağı almaya çalışacaksınız. En önemli kural, bayrak koruyucularını vurmamanız. Bir de yüze veya kasıklara ateş etmeyeceksiniz.”

Lanet olsun, bu tam da yapmayı hayal ettiğim şeydi.

“Marion, Tim, Fiona, Carey sizler bayrak koruyucusunuz. Sizler bayrağın yanındaki gözetleme bölgesinden takımlardaki katılımları değerlendireceksiniz. Eğer gerekirse insanları puanlayacaksınız.”

Bir nebze etkilenmiştim. O dörtlüyü ağırlar içindeki yaşlı ve ağır vücutlarıyla paintball sahasında koştururken hayal ettiğimde biraz endişelerim olmuştu. Carey ve Marion, Joshua dört dosyayı arkaya doğru geçirirken birbirlerine onaylarcasına baş salladılar. Bu konuları benimle daha önce tartışmış olmasını isterdim. Kontrol tamamen ondaydı ve ben bundan hoşlanmıyordum.

“Bitirdikten sonra üst kısımda toplanıp kahve içeceğiz ve bu-

gün birbirimiz hakkında neler öğrendiğimizi tartışacağız.” Karayarak koltuğuna geri oturdu.

“Sorusu olan?” Etrafa baktım ve birkaç el havaya kalktı.

“Tulum verilecek mi?”

Joshua sessizce, kulağa *lanet moronlar* gibi gelen bir şeyler söyledi. Bunun cevabını ben verecektim.

“Her birinize koruyucu bir kıyafetle birlikte gözlerinizi ve yüzünüzü koruması için kask verilecek.” Joshua’nın iç çekişini kalçamda hissettim.

“Evet,” diye işaret ettiğim Andy elini indirdi.

“Paintball mermileri ne kadar acıtıyor?”

“Çok,” diye Joshua oturduğu yerden cevapladı.

“Unutmayın arkadaşlar, amaç birbirinizi incitmek değil.” Joshua’ya hızlı bir bakış attım. “Ne kadar çok istiyor olsanız da!”

Arkadan birinin, “Siz ikiniz karşı takımlarda mısınız?” sorusu gülüşmelere sebep oldu.

Birbirimize olan nefretimizin şöhreti biraz kontrolden çıkmıştı ve bunun çoğu benim hatamdı. *Joshua’dan nefret ediyorum* şakalarımın vazgeçmem gerekiyordu.

“Bu bizi bir araya getirsin diye planlandı. Bir noktada hepimiz bir diğerinin takımında olacağız, tıpkı iş yerinde olduğu gibi. Joshua ve ben bile bugün ortak paydada buluşacağız. Her neyse. Büyük ödül!” Herkes oturuşunu dikleştirdi.

Joshua koltuğunda oturduğu halde yüksek sesle, “Ödül,” diye araya girdi. “Bir günlük izin. Evet doğru, bir gün izin ama bunu takımınıza verdiğiniz yüksek katkıyla hak etmeniz gerekiyor.”

Grupta bir uğultu oldu. Bir gün izin. Hapishaneden bir günlük çıkış. Büyük ödül hepsini etkilemişti.

Paintball sahası küçük bir çam ormanında kuruluydu. Yer tozlu ve sertti. Ağaçlar sanki ölmek için can atıyordu. Bir karga, insanın keyfini kaçırarak uğursuz sesler çıkararak tepemizde dönüyordu. Herkes oyun alanının kapısının yakınlarında dağınık bir daire şeklinde toplandı.

Paintball kamuflej kıyafetleri içerisindeki bir adam, ordu çavuşu pozlarıyla Joshua'nın yanında duruyordu. İkisi de aynı boydaydı, kaslıydı ve deniz piyadesi vücuduna sahiplerdi. Belki de Joshua tüm boş zamanlarını burada geçiriyordu. Belki bu ikisi silah arkadaşıydı. Bu çorak arazide oldukça önemli, boyalı, leş gibi şeyler yaşamış iki yoldaşı. İkisi birden beklentiyle bana baktıklarında benim de öne çıkmam gerektiğini fark ettim.

Joshua kıyafeti ve koruyucu maskeyi nasıl giyeceklerini gösterirken herkes hevesli bir ilgiyle izledi. Çavuş Paintball, tecrübe edilmiş bir sabırla birçok aptalca soruyu cevapladı. Hepimiz kıyafetlerimizi, kasklarımızı ve diz koruyucularımızı aldık. Sonra da silahlandık.

Bizler bir takım oluşturma aktivitesini profesyonel bir yaklaşımla ele alan yetişkinlerdik; bu yüzden de doğal olarak etrafta paintball silahlarımızla pozlar vererek ve ses efektleri yaparak biraz zaman geçirdik. Joshua ve Çavuş Paintball bizleri akıl hastanesi görevlileri gibi izliyordlardı. Yakın zaman önce doğum günü çocuğu olan Alan silahıyla bizi tarar gibi yaptı. "Ta ta ta ta," diye bariton sesiyle bağırıyordu. "Ta ta ta ta."

Sahte bir çatışma rotasına doğru ilerlerken kendimi fiziksel olarak normalden küçük ve cılız hissettim. Tüm o uzun bacaklara ve boya arzusuyla yanan gözlere baktım. Belki tansiyon fazlasıyla yükselirdi. Herkes hile yapmaya başlar ve Gaminler Bexleylere karşı paintball silahlarını AK-47'lerle değiştirdi.

Alnımda ve üstdudağımda ter damlacıkları birikmeye başladı ve midemde her ne oluyorduyorsa, kötüydü. Rujum solgun bir buzlu şeker pembesiydi ve saçlarım ağır bir kaskın içine tıkıştırılmıştı. Ellerindeki en küçük kıyafet bile o kadar büyüktü ki beni gördüklerinde insanlar kahkaha attı. Aman ne şık. Aman ne zarif. Bu öğleden sonrayı atlatabilmek için gerçekten de çok fazla yoğunlaşmam gerekiyordu.

Helene bana el salladı. Gözetleme terasındaydı ve üzerine krem rengi keten gömlek ve beyaz bir pantolon giymiş, beyaz bir siperlikli şapka takmıştı. Kamışla diyet kolasını içiyordu. Sadece

Helene paintball parkına gelirken beyaz giyebilirdi. Bay Bexley haki rengi bir kurbağa gibi kollarını göğsünde birleştirmiş oturuyor ve bir şeylerle ilgili somurtuyordu.

“Hepinize iyi eğlenceler,” dedi Helene. “Ve unutmayın sizleri görebiliyoruz!” Kulaklarımızda bu ürkütücü Biri Bizi Gözetliyor yorumunun çınlamasıyla birlikte oyuna başladık.

Joshua ilk takımları açıkladı ve ben onun takımındaydım. Takım arkadaşlarımız Andy ve Annabelle’le beraber öne çıktık. İki Gamin ve iki Bexley. Rakip takım da aynı oranla öne çıktı. Takımları bu şekilde belirlemiş olmalıydı.

Geçen hafta ağzımı açmalı ve ona düzenlemelerin nasıl olduğunu sormalıydım ama aramızdaki huzursuzluk aşılamaz gibiydi. Ayrıca benim kurumsal etkinlik fikrim tamamen ortadan kaldırıldığı için her konuda suratsız ve isteksiz hissediyordum. Fikrimi çalmıştı ve lanet organizasyonu kendisi yapabiliirdi.

Havanın belirgin bir heyecanla kaplı olduğunu fark ettiğimde benim büyük fikrimin onun başarısı haline geldiğini anladım. Ben tam bir salaktım.

Elinde bayrakla duran Marion’un yerini belirledim. Dişlerinin arasında bir tükenmezkalem, elinde bir pano ve boynunda asılı dürbünle neşeyle el salladı. Sahte bir öneme sahip işini oldukça ciddiye alıyordu.

“Plan nedir takım?” Rakip takımı göremiyordum.

“Beraber mi hareket edelim, dağılalım mı?” Annabelle ne yapacağından emin değildi.

“Hmm, takım olma mücadelesi olduğu için büyük olasılıkla beraber hareket edelim derim.” Vücudumu ince çam dallarına dayadım. Keşke yüzümü silebilseydim. Bu kıyafetin içi çok sıcaktı ve bayılacağımı hissediyordum.

“Bayrağın peşinden gidecek bir kişi seçmeliyiz ve onları korumalıyız,” dedi Andy ve bu iyi bir fikirdi.

“Hoşuma gitti. Bunu kim yapacak?”

Hepsi Joshua’ya kaçamak bir bakış attı, açıkça ondan korkuyorlardı. Kask nedense onu aptal gibi göstermiyordu. Eldivenli

elleri tuğla bir duvarı yumruklayacak kadar büyük görünüyordu. Onu minyatür haline getirmeli ve vahşi çocuklar için oyuncakçılarda satmalıydılar.

“Annabelle,” diye karar verdi Joshua. “Eğer vurulursa bayrağın peşinden ismimize göre alfabetik sırayla gideceğiz.”

Harika. Bu Andy, Joshua ve sonra Lucy demekti. En basit haliyle, kimse beni korumayacaktı. Savaşta ölmeye yollanan askerlerden olacaktım. Andy paniklemeye başladığını gördü ve nazikçe gülümsedi. “Hepimiz sana göz kulak olacağız Luce, merak etme.”

Joshua’nın bir şekilde beni yerin dibine sokacak bir yol bulacağını biliyordum. Bu durumdan çürükler içerisinde, yaralanmış ve üzerime sıçrayan boyalarla çıkacaktım ve başka bir takıma geçene kadar ona atış bile edemeyecektim.

Düdük sesi duyulduğunda ellerimin ve dizlerimin üzerinde yukarı doğru sürünmeye başladım; yumuşak toprak yüzünden kayıp duruyordum. En önde ben gidiyordum. Stratejimize göre bu mantıklıydı. İleri doğru olan yolu ben keşfedecektim. En kolay ben feda edilebilirdim.

Kollarım beni doğru düzgün yukarıda tutamadığı için karnımın üzerine düştüm. Annabelle kol ve bacaklarını yel değirmeni gibi açmış, gizlenmeye dahi gerek duymadan sıfır stratejiyle önümde koşmaya başladı. Dizlerimin üzerine kalkarak onu geri çağırmaya çalıştım. Bir el mengene gibi bacaklarımı tutarak beni geriye doğru çekti ve ardından Joshua elinde silahıyla sertçe yanıma çöktü. Bana yere uzanmamı işaret etti.

“Sakin,” dedim tıslayarak.

“Bu şekilde ortaya çıkarsan suratından vurulacaksın.”

“Neden izin vermedin o zaman?”

Belimin üzerinde duran elleri beni yumuşak bir şekilde yere bastırıyordu. Zihnimin mahremiyetinde elinin ağırlığının harika olduğunu itiraf edebilirdim. Tenlerimizin arasındaki kumaş parçaları ısınmaya başladı.

“Senin derdin ne bu arada?”

“Hiçbir derdim yok.” Uzaklaşmaya çalıştım.

“Berbat görünüyorsun.”

“Teşekkürler. Annabelle’i korumamız gerek.” Hafifçe yükseldim ve kızın tamamen açığa çıkmış durumunda, ince ağaç gövdesinin arasında sarsakça ilerlediğini gördüm. Andy cesurca arkasından gidiyordu. Bayrak, uzaktaki turuncu bir bez parçasıydı.

Ayağa kalkıp peşimde Joshua’yla koşmaya başladım. Büyük bir kayanın arkasına saklandım ve karşı takımdan Marnie’yi fark ettim. Silahımı kaldırdım, birkaç el ateş ettim ve kızı omzundan vurdum. Hayal kırıklığıyla bir, “Ah,” dedi ve yürüyerek uzaklaştı.

Joshua’ya baktığımda bir miktar etkilenmiş görünüyordu. “Sert kız.”

Annabelle görüş alanından çıkmıştı. Havada çatırtılar, ateş sesleri ve acı dolu inlemeler duyuluyordu. Birkaç kısa koşudan sonra Andy’yi göğsünde büyük bir boya lekesi olduğu halde çömelmiş, botlarının bağlarını bağlamaya çalışırken buldum.

“Ah Andy!”

Karnındaki yaradan kan fışkıran ve ölmek üzere olduğunu bilen bir Vietnam gazisinin bezgin gözleriyle bana baktı. Dizleri mi kavradı. “Git kurtar onu.”

Çok fazla aksiyon filmi izliyordu ama ben de içimdeki sorumluluk ve koruma duygusuyla hareket ediyordum. Annabelle’i kurtaracaktım.

“Gidip bir kola alacağım,” dedi Andy ânu mahvederek.

Koşmaya devam ettim. Nefes nefese kalmıştım ve koruyucu gözlüklerimi buğulandırıyordum. Bir çıtırtı duydum ve pira-mit şeklinde dizilmiş varillerin arkasına sıçradım. Atış sesleriyle variller tıkırdadı. Aşağı baktım. Üzerimde boya yoktu. Sanırım vurulsaydım bunu hissederdim. Bacaklarımın arkasını kontrol ettim.

“Temizsin,” diye seslendi Joshua. Ona doğru baktım; büyük bir ağaç kökünün arkasına çömelmişti. Paintball silahının nam-lusu gökyüzüne doğru çevrilmiş halde havalı bir şekilde tutuyordu. Onu taklit etmeye çalışınca silahı düşürdüm.

“Ahmak,” diye gereksizce yorum yaptı. Bilekleri çok güçlü olmalıydı.

“Kes sesini.”

Annabelle sefil durumda ve ölmek üzere olan bir fidanın arkasında diz çökmüştü. Silahını kaldırışını ve karşı taraftan Matt’i oyun dışına çıkarışını izledim. Bir keyif çılgılığı atınca bana döndü ve genişçe sırtarak başparmaklarını havaya kaldırdı. Bana ileri doğru ilerlememi işaret etti. Bayrak otuz metre kadar ileride dalgalanıyordu. Annabelle aniden sırtından vurulunca acıyla haykırdı. Kafasını olumsuz anlamda salladığını görmek için Joshua’ya bakmama gerek bile yoktu.

“Gitme sırası sende artık. Seni koruyacağım. Sadece sen ve ben kaldık dostum. Güzellerden önce yaşlılar.”

“Harika. Artık ölü bir adamım.” Benim arkasında saklandığım varillere doğru koştu, cephanesini kontrol etti ve omzunun arkasından etrafa göz attı.

“Ailen ordudan mıydı?” Bu birçok şeyi açıklardı. Sert davranışlarını, çevikliğini, tarzını. Kurallara ve planlara olan bağlılığını. Yaptığı her şeyde tertipli ve tasarruflu olmasını. Arkadaş eksikliği ve bağlanma beceriksizliği de vardı. Bahse girerim ailesi yabancı ülkelerden sık sık mektup gönderiyordur. Yatağı mükemmel bir şekilde, jilet gibi toplanmıştır.

“Hayır,” dedi, silahımı benim için kontrol ederken. “Doktorlar. Cerrahlar. Eh, en azından bir zamanlar öyleydiler.”

“Öldüler mi? Sen bir... yetim misin?”

“Ben ne miyim? Emekli oldular. Yaşıyorlar ve çok iyiler.”

“Ahh. Buralı mısınız?” Silahımın namlusu toprağın üzerinde duruyordu. Çok yorgundum. Umarım vurulurdum. Dinlenmeye ihtiyacım vardı.

“Sadece ben ve ağabeyim şehirde yaşıyoruz.” Kaşlarını çatı ve silahıma kendi silahıyla vurdu. “Silahını yukarıda tut.”

“Senden *iki* tane mi var? Tanrı yardımcımız olsun.” Dediğini yapmak istedim ama kollarım çok zayıftı.

“İkimizin hiç benzemediğini bilmek seni mutlu edecektir.”

“Onu sık görür müsün?”

“Hayır.” Önümüzdeki oyun alanını inceledi

“Neden?”

“Seni ilgilendirmez.” Rahatsızlığını belirten bir ses çıkardı.

Uzakta Danny’yi diğer grubun çatışmasının olduğu yeri ağaçların arasından gizlice izlerken gördüm. Aramızda bizi ayıran bir ip vardı. Ona el salladım ve karşılık olarak elini kaldırırken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Joshua silahını kaldırıp Danny’yi bacağıının arkasından bir keskin nişancı keskinliğiyle iki kez vurdu ve sonra da alaycı bir şekilde burnunu çekti.

“Bu da neydi? Ben karşı takımında değilim ki,” diye bağırdı Danny. Bayrak koruyucusuna seslendi ve bu sefer biraz topallayarak da olsa oyuna devam etti.

“Bu çok gereksizdi Joshua. Hiç de sportmençe değil.”

İlerlemeye başladık. Eğilerek yürüyordu, üzerimize gelen ateşten kenara kaçarken ve beni bir ağacın arkasına çekerken şaşırtıcı bir şekilde hızlıydı. Bayrak yakınımızda dalgalanıyordu ama iki rakibimiz hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi.

İkimiz de aynı anda, “Sessiz ol,” diye fısıldadık ve birbirimize baktık. Bakışma Oyununu oynayacak en kötü yer, devam eden bir paintball oyununun ortasıydı.

Ona doğru düzgün bakabilmek için kaskımı ağaca dayamak zorunda kaldım. Gözleri daha önce görmediğim bir renkti. Canlı ve aksiyon dolu çarpışmanın gerilimi onu çok heyecanlandırmıştı. Arkamızı kontrol etmek için gözlerini kaçırırken çatık kaşları yüzüne karanlık bir ifade verdi. Bu ateşli bakışlar altında kendime hâkim olmayı nasıl becerebilirdim?

Vücutlarımız birbirine yapışmıştı. Tenim bir anda duyarlı hale geldi; yan gözle baktığımda geniş, kıvrımlı kol kaslarını gördüm. Eliyle çenemi tutup dudaklarıyla buluşabilmem için başımı hafifçe eğdiği zaman aklıma gelince kalbim hızlıca atmaya başladı. Tatlı bir şeymişim gibi beni tatmasını. O da şu anda dudaklarına bakıyordu ve tam olarak aynı şeyi hatırladığını biliyordum.

Bölüm 9

“TERLİYORSUN,” dedi Joshua suratını asarak. Belki de aynı şeyi hatırlamamıştı.

İnce bir dalın kırıldığını duydum ve birinin arkamızdan bize doğru yaklaştığını fark ettim. Kuşkuyla kaşlarımı kaldırıncı Joshua başıyla onayladı. Benim zamanım gelmişti ve onun da bayrağı alması gerekiyordu. Onu paintball kıyafetinden yakaladım ve arkamdan ağaca doğru çevirdim.

“Sen ne...” diye arka tarafımdan konuşmaya başladı ama ben bir tuzak olup olmadığını anlamak için gözlerimle araziye tarıyordum. Silahlarını çeken, gözleri intikam ateşiyle yanan Lara Croft’tum âdeta. Varillerin arkasında saklanmış düşmanın dirseğini görebiliyordum.

“Git!” diye bağırdım. Kalın eldivenlerimle tetiği bulmaya çalıştım. “Seni koruyacağım!”

Bir anda oldu. *Pat, pat, pat.* Acı içime doğru yayıldı; kollarım, bacaklarım, midem, göğüslerim... Uludum ama her yerimi beyaz lekelerle kaplayan atışlar üzerime gelmeye devam etti. Bu tamamen aşırı güç kullanımıydı. Joshua bizi nazikçe çevirdi ve atışları vücuduyla engelledi. Daha çok isabet aldığında sarsıldığını hissettirdi ve başımı korumak için kollarını havaya kaldırdı. Zamanı durdurup burada biraz kestirebilir miyim?

Başını çevirerek saldırganımıza kızgınca bağırdı. Ateş kesildi ve bir tümseğin üzerinde dikilerek bayrağı sallayan Simon'ın yakınlardan gelen sevinç çığlığını işittim. Lanet olsun. Tek bir görevim vardı ve o bunu yapmama bile izin verememişti.

"Gitmen gerekiyordu. Seni koruyordum. Şimdi kaybettik işte." Başka bir mide bulantısı neredeyse beni düşürüyordu.

Joshua alay ederek, "Pardonnn," diye cevap verdi. Rob, tüfeği aşağı doğru çevrilmiş halde yanımıza yaklaşıyordu. Sızlandığımı gösteren sesler çıkardım. Acı tüm vücudumda nokta nokta zonkluyordu.

"Özür dilerim Lucy. Gerçekten çok üzgünüm. Ben biraz... heyecanlandım. Çok fazla bilgisayar oyunu oynuyorum da." Rob, Joshua'nın yüz ifadesini görünce birkaç adım geriledi.

"Onun canını gerçekten acıttın," diye çıkıştı Joshua ve elinin kafamı kavradığını hissettim. Beni hâlâ ağaca dayanmış olarak tutuyordu, dizleri benim dizlerimin arasındaydı. Sol tarafıma doğru baktığımda Marion'un dürbünüyle bizi izlediğini gördüm. Dürbünlerini indirdi ve panosuna bir şeyler yazarken dudakları bir sırtışla kıvrıldı.

"Çekil!" Joshua'yı büyük bir güçle ittim. Vücudu çok büyüktü, ağırdı ve ben de sıcaktan o kadar bunalmıştım ki kıyafetimi parçalayarak çıkarmak ve soğuk boyanın içine yatmak istiyordum. Balkonun altındaki başlama noktasına yürürken hepimiz biraz nefes nefese kalmıştık. Ben topallıyordum ve Joshua muhtemelen daha hızlı hareket edebilmem için kaba bir şekilde kolumu tuttu. İleride, balkonda duran Helene'i gördüm; gözlüklerini hafifçe aşağı indirdi. Çizgi filmlerdeki üzgün kedi yavruları gibi el salladım.

Çok fazla yaralanan olmuştu. İnsanlar vücutlarının boyalı kısımlarına dikkatlice dokunduklarında inliyorlardı. Yaşananları tekrar tekrar birbirlerine anlatıyorlardı. Aşağıya baktım ve ön tarafımın tamamen boya olduğunu fark ettim. Joshua'nın önünün yarısı iyi durumdaydı ama arka tarafı berbat haldeydi. Kesinlikle her şeyde zıttık.

Eldivenlerimi ve kaskımı çıkardığımda Joshua bana dosyasını ve bir şişe su verdi. Suyu dudaklarıma götürdüm ve sanki çok çabuk boşalmış gibi oldu. Her şey garip hissettiriyordu. Joshua, Çavuş Paintball'a aspirinleri olup olmadığını sordu.

Danny yenilmiş arkadaşlarımızın arasından geçerek yanıma geldi. Ne kadar berbat görüldüğümün kesinlikle farkındaydım. Ön tarafıma baktı. "Of."

"Ben kesinlikle koca bir çürüğüm."

"İntikamını almalı mıyım?"

"Tabii ki. Bu harika olurdu. Rob âdeta bir tetikçi gibi."

"Onun icabına bakılmış say. Ve o da neydi Josh? Beni bacığımdan vurdun ve ben tamamen farklı bir oyundaydım."

"Üzgünüm, kafam karışmıştı," derken ses tonu samimiyetsizdi.

Danny gözlerini kısıtığında Joshua havaya bakarak sırttı. Acı içerisindeki ve boyayla kaplanmış iş arkadaşlarımız ne yapmaları gerektiğini bilmeden sağa sola sallanıyor, sendeliyorlardı. Dikkatleri hızlı bir şekilde dağılmaya başlamıştı. Dosyaya baktım. Büyük ihtimalle Helene'in isteği üzerine Joshua beni her rotasyonda kendi takımına yazmıştı. Helene'in bundan hiç haberi olmayacaktı. Şu anda Sudoku bulmacası çözüyordu. Bir kurşunkalem aldım ve bir sonraki takımlar duyurulmadan değiştirdim. İnsanlar yeniden toplaşırken söyleniyorlardı.

"Bekle, ilk yardım çantasını getiriyorlar. Öğleden sonranın geri kalanında oturup dinlensen daha iyi olur. İyi görünmüyorsun." dedi Joshua. Tekrar Helene'e ve sonra etrafımdaki diğer insanlara baktım. Kısa zaman sonra bu grubun yöneticisi ben olabilirdim. Bu öğleden sonra bir seçmeydi, bundan hiç şüphem yoktu. Şu anda başarısız olamazdım.

"Evet, tanıştığımız günden beri bana bunu söylüyorsun. Öğleden sonranın keyfini çıkar," dedim ve arkama dönüp bakmadan yeni takımına doğru yürüdüm.

Hayatımın en uzun öğleden sonrası gibi hissettiriyordu ama aynı zamanda yıldırım hızıyla geçti. Gizlice takip edilip izlen-

mek sinir bozucu olsa da küçük takımlarımızla hızlıca kaynaştık. Pembe boya mermileri üzerimize yağmur gibi yağarken tahsilat bölümünden Quintus'u bir sığınağa ittim.

Bridget, topuklarında boyalar patlayarak kaz adımlarıyla bayrağa doğru giderken sanki bir Özel Harekat takım lideri gibi, "Hadi! Hadi!" diye kükredim. Ne kadar hasta olduğumun belirtisi üçüncü rotasyonda ben bayrağı kapıldığımda kendini gösterdi. Çok büyük bir zafer kazanmış gibi hissetmemin çok trajik olduğunu biliyordum ama kendimi Everest'e tırmanmış gibi hissediyordum. Takım arkadaşlarım çılgık attılar ve Bexleylerden iri bir basketbolcu olan Samantha beni havaya kaldırarak kendi etrafında döndürdü . Ağzıma biraz kusmuk geldi.

Kollarım silahı havada tutmanın gayretiyle titriyordu. Her şey biraz gerçeküstü hissettiriyordu; sanki kötü bir akşamüstü uykusundan her an uyanacakmışım gibiydi. Tepemizdeki gökyüzü gümüş beyazı bir kubbeydi.

Etrafımı çevrelemiş yüzlere baktım, hepsi de terden parlıyordu. Bu insanlara büyük bir yakınlık hissediyordum. Bir Gamin'in kahkahalar atarak bir Bexley'ye beşlik çakmasını izledim. Hepimiz bir aradaydık. Her şeye rağmen belki Joshua'nın bu aktivitesi iyi bir fikirdi. Belki de insanları bir araya getirmenin gerçekten de tek yolu savaşmaktan ve acıdan geçiyordu. Karşı karşıya gelmekten ve rekabetten. Belki de asıl önemli nokta bir şeylerden sonra hayatta kalmaktı.

Joshua *neredeydi* bu arada? Takım değişimleri molaları dışında onu öğleden sonranın geri kalanında görmemiştim. Ağaçların arasında gizlice izleyen her kişide gözlerim bana oyun oynamıştı. Onu eğilmiş, silahını yeniden doldururken ve ateş ederken görmüştüm. Omuzlarının şeklini ve omurgasının kıvrımlarını görüyordum ama sonra gözlerimi kırptığımda karşımdakinin başkası olduğunu anlıyordum.

O öldürücü tek atışı bekliyordum. Doğruca kalbe isabet eden büyük, kırmızı atışı.

Bayrak koruyucularına, "Joshua nerede?" diye sorduğumda

bilmiyoruz anlamında omuz silktiler. Yarından geçtiğim herke-
se, "Joshua nerede?" diye sordum. "Joshua nerede?" Cevaplar
kısa ve sinir bozucuydu.

Ateş hattındaki patlamalara ve çatırtılara rağmen paintball
tulumumu çekiştirdim. Kıyafetin yakasını beceriksizce aşağı çe-
kerek terli tenimin birkaç santimini serin havayla buluşturdum.
Ardından kustum. İçimden su ve çay dışında hiçbir şey çıkma-
dı. Öğle yemeğini yiyecek gibi hissetmemiştim kendimi. Ya da
kahvaltıyı. Kusmuğun üzerini toprakla örttüm ve ağzımı elimin
tersiyle sildim. Dünya o kadar hızlı dönüyordu ki bir ağaca tu-
tunmak zorunda kaldım.

Son düdük çaldığında hava soğumaya başlamıştı ve hepimiz
yorgun argın ana merkeze doğru yürüdük. Herkes görünür şe-
kilde tükenmişti ve kıyafetlerimizi çıkarırken içeride büyük bir
gürültü patırtı vardı. Herkes şikâyet ediyordu. Çavuş Paintball
sanki hayatındaki seçimlerini yeniden değerlendiriyormuş gibi
görünüyordu. Joshua bir eli kalçasında ayakta dikiliyordu ve iç-
güdüsel olarak silahımı kaldırdım. Zamanı gelmişti.

Lucy, Joshua'ya karşı, toptan imha.

Joshua savaşçı oyuncak bebekler gibi duruşumdan hiç etki-
lenmeden bana doğru yürüdü ve silahı aldı. Kaskımı çıkardım.
Arkama geçti ve parmaklarını ense kökümdeki terin üzerinde
kaydırdı. Sanki elektrikli bir tele dokunmuş gibiydi; garip bir ses
çıkardım. Elbisemin fermuarını kavradı ve sırtımdan aşağı in-
dirdi. Elbiseyi çıkarmak için kenara sıçrarken ellerine vurdum.

"Hastasın sen," diye suçlarcasına konuştu. Belli belirsiz omuz
silktim ve Helene'le Şişko Adi Pisliğin beklediği yere doğru mer-
divenlere yöneldim.

"Görünüşe göre kusursuz bir takım çalışması oldu," dedi He-
lene. Düşmemek için birbirimize tutunurken zayıf bir tezahürat
yaptık. Tişörtümün kenarını kaldırdım. Çürüklerim mor renkti.
Kahvenin kokusunu duyunca kendimi hasta hissettim. Öne doğ-
ru ilerledim. Bu küçük şovu fazlasıyla uzun zamandır Joshua
yönetiyordu. Bu durumu kurtarabilirdim.

“Dört bayrak koruyucusunu şahit oldukları takım çalışması davranışlarını ve cesur davranışları anlatmaları için buraya çağırabilir miyim?”

Bayrak koruyucuları gözlemlerini anlatırlarken ben kendime hâkim olmaya çalıştım. Görünüşe göre Suzie bir karışıklık yaşamış ve takım arkadaşının kendi bayrağını almasına izin vermişti.

“Bunun yüzünden dört kere vuruldum,” dedi Suzie, yüzünü buruşturup kalçasına vururken.

“Ama takımın için vuruldun,” dedi Bay Bexley kendini içinde bulunduğu uyuşuk durumdan çıkararak ki ben bu durumun reçeteli ilaçlardan olduğundan şüpheleniyordum. “İyi iş çıkardın genç bayan.”

“Ve cesareten bahsediyorken,” dedi Marion ve karnıma bir ağrı girdi. “Küçük Lucy burada oldukça dikkat çekici bir şey yaptı.”

Bir tezahürat başladı ve elimle susturdum. Eğer bir kişi daha bana küçük, minik veya *saçma bir şekilde küçük* derse onlara elimle bir karate darbesi indirecektim.

“Bugün bir iş arkadaşını biraz aşırıya kaçan birinden korumak için en az on kere vuruldu. Aşırıya kaçan kişi isimsiz kalacak.” Açıkça Rob’a bakınca oğlan suçlu bir köpek gibi korkudan yere sindi. Diğerleri ona kaşlarını çattı.

“İş arkadaşının önünde duruyordu, kollarını iki yana açmıştı ve onu ölümüne koruyordu!” Marion benim hareketlerimi taklit ederken kollarını korkuluk gibi dümdüz açtı ve vücudunu kurşunlardan sarsılır gibi yaptı. İyi bir oyuncuydu.

“Bir de baktım ki Lucy’nin koruduğu Josh Templeman’dan başkası değildi!”

Büyük bir gülüşme oldu. İnsanlar eğlenen bakışlarla birbirlerine baktılar. İK’dan iki kızın birbirlerini dirsekleriyle dürttüklerini gördüm.

“Ama... ama sonra! Joshua, Lucy’yi korumak için döndürdü ve boya toplarını sırtına yedi! Onu korumak için! Bu olağanüstü bir şey.”

Başka bir eğlenceli gerçek: Marion öğle arasında mutfakta aşk romanları okurdu. Gözüm Joshua'ya takıldı; koluyla sertçe alnını siliyordu.

“Görünen o ki paintball bugün *hepimizi* bir araya getirdi,” demeyi başardım ve herkes alkışladı. Bu eğer bir televizyon dizisi olsaydı şu anda sonuç olarak alınacak derse ulaşmıştık: Birbirinizden nefret etmeyi bırakın. Helene memnun görünüyordu; dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Bir Günlük İzin ödülü Suzie'ye verildi ve o da sahte sertifikasını abartılı bir reverans ile kabul etti. Deborah kamerasıyla bazı iyi aksiyon sahneleri yakalamıştı, ondan çalışan bülteni için bu görüntüleri bana e-posta atmasını istedim.

Helene beni dirseğimden yakaladı. “Unutma, pazartesi günü ben yokum. Bir ağacın altında meditasyon yapıyor olacağım.”

Herkes otobüse yönlendi ve ben artık kimin Gamin kimin Bexley olduğunu anlamak güçleştiği için memnundum. Herkes darmadağın kiyafetleri ve kırmızı, terli suratlarıyla felaket görünüyordu. Kadınların çoğunun göz makyajları akmış, pandalara benzemişlerdi. Ama tüm fiziksel rahatsızlıklara rağmen yeni bir arkadaşlık duygusu vardı.

Helene ve Bay Bexley, Çılgın Yarışçılar gibi patinaj çekerek gittiler. Birkaç kişi eşleri tarafından alındı; etrafta arabalardan ve tozdan oluşan kafa karıştırıcı bir hareketlilik vardı. Otobüs şoförü biz yaklaşırken gazetesini indirdi ve kapıyı açtı.

“Lütfen birkaç dakika bekleyin,” dedim şoföre ve içeri koştum. Tuvalete zar zor yetiştim; şiddetli bir şekilde kustum. Her şeyin vücudumdan tamamen çıktığını hissedemeden tuvaletin kapısı sertçe vuruldu. Kapıyı bu kadar sabırsızca ve beni sinirlendirebilecek şekilde çalabilecek tanıdığım sadece bir kişi vardı.

“Git buradan,” diye seslendim.

“Benim, Joshua.”

“Biliyorum.” Tekrar sifonu çektim.

“Hastasın sen. Söyledim sana.” Kapının tokmağını hafifçe salladı.

“Eve kendi başıma gideceğim. Git buradan.”

Bir sessizlik oldu ve otobüse geri döndüğünü düşündüm. Tekrar kustum. Tekrar sifonu çektim. Sıçrayan sulardan kot pantolonum ıslanana kadar bacaklarımı lavaboya dayadım ve ellerimi yıkadım. Elvis ıslanarak üzerime yapışmıştı.

“Ben hastayım,” diye yansımana içimi döktüm. Ateşim vardı, gözlerim parlıyordu. Rengim maviye, griye ve beyaza dönmüştü. Kapı gıcırdayarak açılınca korkuyla sıçradım.

“Lanet olsun.” Joshua’nın kaşları yukarı kalktı. “Kötü görünüyorsun.”

Bakışlarımı zorlukla odaklayabiliyordum. Zemin dönüyordu. “Yapamam. Otobüs yolculuğunu. Yapamam.”

“Helene’i arayabilirim. Geri gelebilir, çok uzağa gitmiş olmaz.”

“Hayır, hayır, iyi olacağım. Şu anda bir sağlık merkezine gidiyor o. Kendi başımın çaresine bakabilirim.” Joshua kapının çerçevesine yaslandı, kaşları çatılmıştı.

Kendimi dikleştirdim, elime biraz soğuk su alarak enseme döktüm. Saçlarım topuzumdan kurtulup enseme yapışmıştı. Ağzımı çalkaladım. “Tamam, ben iyiyim.”

Otobüse doğru yürürken dirseğimin ucunu iki parmağının arasında sanki çöp poşetiymiş gibi tutuyordu. Meraklı gözlerin bizi otobüsün karartılmış camlarının arkasından izlediğini hissedebiliyordum. İki kızın birbirini dürttüğünü ve başlarını salladıklarını gördüm.

“Seni burada bırakabilirim ve sonra arabayla geri gelip seni alırım ama bu en azından bir saat sürer.”

“Sen mi? Geri gelip beni almak mı? Bütün gece burada kalırım herhalde.”

“Hey. Artık bu şekilde konuşup durma tamam mı?” Sinirlenmişti.

“Tabii, tabii, İK.” Sendeleyerek otobüse bindim.

“Aman tanrım,” dedi Marion yüksek sesle. “Lucy, berbat görünüyorsun.”

Danny otobüsün arkasından, "Lucy!" diye seslendi. "Sana bir yer ayırdım!" Otobüsün o kadar arkasındaydı ki görüntü iç içe geçip bende klostrofobi yaratıyordu. Eğer orada otursam kesinlikle herkesin üzerine kusardım. Danny'ye ağzımı sessizce hareket ettirerek *Üzgünüm*, dedim ve ön koltuğa oturup gözlerimi kapadım.

Joshua elinin tersini alnıma koyunca tısladım. "Elin soğuk."

"Hayır, sen cayır cayır yanıyorsun. Seni bir doktora götürmemiz gerekiyor."

"Neredeyse cuma akşamı oldu. Bunun gerçekleşme olasılığı nedir? Benim uyumam gerekiyor."

Eve dönüş yolculuğu oldukça kötüydü. Sonsuz ve belirsiz bir zaman aralığında kapana kısılmıştım. Bir çocuk tarafında sallanan kavanozdaki bir böcektim. Otobüs sallanıyordu, sıcaktı, havasızdı ve ben her sarsıntıyı, virajı hissediyordum. Nefes alıp vermeye ve Joshua'nın benimkinin üzerinde duran koluna odaklandım. Keskin bir virajda koltuğumda dik oturabilmemi sağlayabilmek için omzuyla destek oldu.

"Neden?" diye sordum boşu boşuna. Omuzlarını silktiğini hissettim.

B&G'nin önünde otobüsten indik. Birkaç kadın etrafımda kümelendiğinde ne söylediklerini anlamaya çalıştım. Joshua beni ıslak tişörtümün ensesinden tutuyordu ve onlara iyi olduğumu söylüyordu.

Bana devamlı, "Emin misin?" diye soran Danny'yle hararetli bir tartışma yaptı.

"Tabii ki emin lanet olsun," diye kükredi Joshua. Sonra yalnız kaldık.

"Arabayla mı geldin?"

"Jerry'nin bir hafta sonuna daha ihtiyacı vardı. Tamircinin yani. Otobüse bineceğim."

Beni öne doğru yürüttü; öğürüp duran, terli bir kuklaydım sanki. Ağzımın içinde asit tadı vardı. Kavrayışı ensemden kot pantolonumun arkasındaki ilmiklere doğru kaydı, diğer eliyle

de dirseğimden tutuyordu Parmak eklemlerinin kış çatalımın üzerine bastırıldığını hissedince yüksek sesle güldüm.

Bodrumdaki otoparkın merdivenleri çok dik olduğundan duraksadım ama beni daha sıkı tutarak öne doğru itekledi. Bizi içeri sokmak için kartını okuttuktan sonra beni siyah arabasına doğru yönlendirdi. Araçların gaz ve benzin kokusunu alabiliyordum. Her şeyin kokusunu alabiliyordum. Bir direğin arkasında öğürmek için durduğumda bir elini tereddütle kürekkemiklerimin üzerine koyarak biraz ovaladı. Başka bir bulantı atağıyla irkildim.

Joshua beni yolcu koltuğuna oturttu. Neredeyse aklımdan tamamen çıkmış olan çantamı arka koltuğa fırlattı. Arabayı boş alırken yan aynada kendime baktım. Başım bir yana eğikti, yanaklarımda koyu bir kızarıklık vardı, terden parlıyordum ve rimelim dağılmıştı.

“Şimdi. Arabada kusacak mısın Kurabiye?” Tahammülsüz veya rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Camımı birkaç santim araladı.

“Hayır. Belki. Aslında, büyük olasılıkla.”

“İhtiyacın olursa bunu kullan,” dedi boş bir kahve poşeti verirken. Arabayı geri vitese taktı. “O zaman nereye gideceğimi söyle.”

“Cehenneme git.” Tekrar gülmeye başladım.

“Demek senin geldiğin yer orası.”

“Kes sesini. Sola dön.” Onu yaşadığım apartmana kadar yönlendirdim. Gözlerimi kapalı tuttum, nefesimi saydım ve kusadım. Oldukça iyi bir başarıydı.

“Burası. Ön kapıda inerim.”

Hayır anlamında başını salladığında teslim olup onu boş park alanına yönlendirdim. Arabadan inmeme yardım etmek zorunda kaldı; bu sırada neredeyse çökmüşçesine ona dayandım. Yanağım kısa bir süreliğine bir yere yaslandı; sanırım göğsüydü. Elim bir şeye dolandı; sanırım belyidi.

Düğmeye bastığında asansör kabininin farklı taraflarında di-

kiliyorduk ve bu seferki Bakışma Oyunumuz en son oynadığımız zamandaki sıcak, terli anılarla kaplıydı.

“Gözlerin seri katil gözleri gibiydi o gün.” İçimden bunu da kusarak çıkarmalıyım.

“Tıpkı seninkiler gibi.”

“Tişörtünden hoşlandım. Hem de çok. Üstünde muhteşem duruyor.”

Gözlerini aşağı çevirip kendisine bakarken şaşırmış görünüyordu. “Özel bir şey değil. Ben de... seninkinden hoşlandım. Bir elbise kadar büyük neredeyse.”

Asansörün kapıları açıldı. Sendeleyerek dışarı çıktım. Maalesef peşimden geldi.

“Burası,” diyerek kapıma yaslandım. Çantamın içinden anahtarlarımı buldu ve kapıyı açtı.

İçeri davet edilmek için bu kadar istekli birini görmemiştim. Başını ileri doğru uzanıyordu. Elleri sanki içeri düşecekmiş gibi kapı kenarlarına dayanmıştı.

“Beklediğim bu değildi. Çok da fazla... renkli değil.”

“Teşekkürler, güle güle.” Mutfağa girdim ve bir bardak kap-tım. Sonra da eğilip musluktan içtim.

Joshua arkamdan, “Bence nöbetçi bir klinik bulabiliriz,” dedi ve ben düşürmeden önce bardağı elimden aldı. Tost makinemi duvara doğru dayadı ve garip sessizliği bozmak için bir bula-şık bezini katladı. Tırnağıyla tezgâha yapışmış bir kırıntıyı aldı. Aman tanrım, temizlik yapmaya bayılan tiplerden biriydi o. Kol-larını sıvayıp her şeyi çamaşır suyuyla silip fırçalamak istiyordu.

“Oldukça pis, öyle değil mi?” Üzerinde ruj izleri olan bir kah-ve kupasını işaret ettim. Uzun uzun kupaya baktı ve aynı anda o dar alanda birbirimizin yanından geçmeye çalıştık.

“Seni bir doktora götürmeme izin ver.”

“Biraz uzanmam lazım. Hepsi bu.”

“Aramamı istediğin kimse var mı?”

“Kimseye ihtiyacım yok,” dedim gururla. Anahtarımı almak için elimi uzattım. Anahtarı ulaşamayacağım bir uzaklıkta tutu-

yordu. *Bana bakması için kimseye ihtiyacım yok. Bunu halledebilirim. Bu hayatta yalnızım ben.*

“Hayatta yalnızım mı? Çok dramatiksin. Eczaneye gidip sana ne alabileceğime bakacağım.”

“Tabii, tabii. Sana iyi hafta sonları.”

Kapı yavaşça kapanınca dairemin afet bölgesi gibi karma-karışık ve evet, biraz da renksiz olduğunu ben de kabul ettim. Babam evime Eskimo Kulübesi diyordu. Buraya karakterimi yansıtacak fırsatı henüz bulamamıştım. Fazlasıyla meşguldüm. Salon duvarının büyük bir kısmını kaplayan Şirinler dolabım, özel aydınlatması sönmük olduğundan karanlıkta kalmıştı. Neyse ki Joshua gitmişti.

Yatağım sanki rahatsız edici seks rüyaları görüyormuşum gibi duruyordu ki bu doğrudu. Çarşafdar darmadağındı, buruştu ve bir erkeğin olması gereken tarafa kitaplar yayılmıştı. Sutyen askıları ve Şirinler temalı iç çamaşırlarım, marulların bir hamburgerden dışarı taşıdığı gibi çekmecelerden dışarı fırlamıştı. Joshua’nın ajandasının kopyasını komodinin üzerinden aldım ve sakladım.

Duşum harika, acı verici ve hiç bitmeyecek gibiydi. Soğuk suyu açtım ve dondum. Sıcak suyu açtım ve derimin altında cayı cayı yandırdım hissettim. Duştan akan suyu içtim. Şampuanın büyük bir kısmını başımın üstüne döktüm ve öylece durup durulanmasını sağladım. Ölüme yakın olduğumun bir göstergesi de saç kremi kullanma zahmetine girmememdi.

Kafamın içinde saçma sapan görüntüler dönüp duruyordu. Banyo duvarına yaslandım ve Joshua Templeman beni vücuduyla korurken onunla bir ağaca dayandığım ânı hatırladım.

Zihnimin mahremiyeti içinde ne hayal etmek istersem edebildim ve bu hayaller kesinlikle yirmi birinci yüzyıla ait düşünceler değildi.

Mağara kadınlarının ahlaksız, vahşi düşünceleri idi. Zihnimde, beni korumak için hayvansal içgüdüyle doluydu, güçlü kasları vücudumu sarıp sarmalıyordu. Her darbeyi âdeta emiyordu

ve bu onun ayrıcalığıydı. Doğanın süper ilacı testosteronla sert ve sıkı hale gelmişti.

Onun içinde sarıp sarmalanmışım ve dünyanın bana fırlatmak istediği her şeyden uzakta, güvendedim. Acı verici ya da zalim herhangi bir şey bana dokunma şansı bulmadan önce onu geçmek zorundaydı ve bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti.

“Yaşıyor musun?”

Yankılanan sesin hayalimde olmadığını anladığımda çığlık attım ve duvar karolarına tutundum.

“İçeri gelme!” Kapıyı kapadım. Teşekkürler, koruyucu melekler. Ellerimle çapraz şekilde vücudumu örtmeye çalıştım.

“Tabii ki girmeyeceğim,” dedi pat diye.

“Tamamen çıplağım. Çürükler...” Bir Monet suluboyası gibiydim; yeşilin üzerinde salınan mor su nilüferleri. Hiçbir şey söylemedi.

“Peki, dışarı çık. Salona git.”

Havluyla kurulandığımda tenim acıdı. Sertçe banyo kapısını açtığımda içerisi sessizdi. Hızla dışarı çıkarak bir külot, bej rengi çirkin bir sutyen, şort ve üzerinde uyuklu gözleri yarı kapalı, şirin bir dinozor resmi olan eski, berbat bir pijama üstü buldum. Dinozorun altında UYKUCUZORUS yazıyordu.

Çıplaktım, kıyafetlerimi giyiyordum ve Joshua’yla aramızda bizi ayıran sadece bir duvar vardı. Seni seviyorum duvar. Ne kadar da iyi bir duvar. Kendimi yatağa o kadar sert bıraktım ki yatak gıcırdadı ve bu duyduğum son şey oldu.

BİR VOLKANIN içinde uyandım. “Hayır! Hayır!”

“Seni zehirlemiyorum. Kıpırdanmayı bırak.” Joshua eliyle enseme tutmuş ve dilimin üzerine iki ilaç koymaya çalışıyordu. Suyu yuttum ve sonra beni yatar pozisyona getirdi.

“Annem bana her zaman limonata verirdi ve hep yanımda otururdu. Ne zaman uyansam hep yanımda olurdu. Ya seninki?” Beş yaşında gibi konuşuyordum.

“Benim ailem nöbette diğer hastalarla ilgilendikleri için bu dediklerini yapamayacak kadar meşguldüler.”

“Doktorlar.”

“Evet, benim dışımda.” Sesindeki keskin ton, acı veren bir konu olduğunu gösteriyordu.

Elini alnımda hissettim; parmakları nazik ve gergindi. “Bir ateş kontrolü yapalım.”

“Kendimi aptal gibi hissediyorum.” Ağzıma soktuğu termometreden dolayı söylediklerim ağzımdan garip çıktı. Termometreyi satın almış olmalıydı çünkü benim yoktu. Kaderimde yazılmış, hayatımın en utanç verici anını yaşıyordum.

“Bunu yaşamama izin vermemeliydin,” demeye çalıştım ama termometre yüzünden söylediklerim ağzımdan sanki başımdan yaralanmışım gibi çıktı.

“Tabii ki vereceğim. Termometreyi ısırma,” diye sessizce konuşarak termometreyi ağzımdan çıkardı.

“Ateşinin kırk derecenin üzerine çıkmasını istemiyoruz.” Beni âdeta muayene edercesine inceleyen gözleri akşamın loş ışığında koyulaşarak laciverte dönmüştü ve sonrasında elini nazikçe alnımda gezdirmeye başladığında bu sefer ateşimi ölçmüyordu. Yastığımı düzeltti. Gözleri, tanıdığım adamın gözleri değildi.

“Tamam. Lütfen bir dakika daha kal. Ama istiyorsan gidebilirsin.”

“Lucy, kalacağım.”

En sonunda uykuya daldığımda, rüyamda Joshua yatağımın ucunda oturuyor ve uyurken beni seyrediyordu.

Bölüm 10

KUSUYORDUM. JOSHUA Templeman, genelde işe giderken içine kek koyduğum büyük bir Tupperware kabını hemen yüzümün önünde tutuyordu. Plastikte kalmış yumurta ve şekerli krema kokusunu alabiliyordum. Daha fazla kustum. Sarkan başımı bileğiyle tutarken saçlarım avuçlarında toplanmıştı.

“Bu çok iğrenç,” diye inledim bulantıların arasında. “Ben çok... Ben çok...”

“Şişşt,” dedi ve yüzümü soğuk, ıslak bir şeyle silerken titreyerek ve nefes almakta zorlanarak tekrar uyudum.

Yeniden oturur duruma geçtiğimde saat gece yarısından sonra 01:08'i gösteriyordu. Kucağıma ıslak bir bez düştü. Yatakta yanımdaki ağırlığı görünce korkuyla sıçradım.

“Benim,” dedi Joshua. Yatağımın başlığına dayanmış oturuyordu ve başparmağı bir Şirinler fiyat rehberi kitabının arasındaydı. Ayakkabılarını çıkarmıştı, çoraplı ayaklarını gelişigüzel biçimde bileklerinden çapraz yapmıştı. Diğer kitaplarım şifoniyerimin üzerinde düzgünce istiflenmiş haldeydi.

“Çok üşüyorum,” dedim. Elimi saçlarıma götürdüm, duştan dolayı hâlâ ıslaktı. Başını salladı. “Ateşin var ve gittikçe kötüleşiyor.”

“Hayır, soğuk,” diye karşı çıktım. Sendeleyerek banyoya gittim, kapıyı arkamdan aralık bıraktım. Çişimi yaptım, sifonu çektim ve sonra hiç de hanımefendi gibi davranmadığımı fark ettim. Ah, harika. Şu anda neredeyse her şeyi görmüş ve duymuştu. Artık tek seçeneğim kendimi ölmüş gibi gösterip yepyeni bir hayata başlamak.

Dilimi biraz diş macunuyla fırçalamak için parmağımı kullandım. Tükürdüm. Aynı işlemi tekrarladım.

Çarşafların açıldığını ve yatağın gıcırdadığını duydum. Kapı aralığından çarşafaları değiştirmesini izledim. Islaktım, berbat durumdaydım ama hâlâ eğildiğinde poposunu izleyebiliyordum.

“Nasıl Gidiyor?” Koltuk altından bana baktı ve çarşafın son köşesini de yerine yerleştirdi. Şanslı yatağım erkek kuvvetiyle tanışıyordu.

“Ah, gayet iyi. Senin Nasıl Gidiyor?” Yatağa düşercesine kendimi bıraktım ve battaniyeyi üzerime çektim. Yatağın yanımdaki kısmı ağırlığıyla çökerken elini alnıma uzattı.

“Ah, gayet güzel.”

Eli, aslında tam da olmam gereken sıcaklıktaydı. Yaptığımız her hareketin birebir aynısını yaptığımızdan ben de ellerimi kaldırdım ve alnına koydum.

“Tamam.” Eğleniyordu.

İş arkadaşım Joshua’nın yüzüne dokunuyordum. Rüya görüyordum. Otobüste, Joshua çenemdeki salya izleriyle alay ederken uyanacaktım. Ama bir dakika geçti ve uyanmadım.

Ellerimi zımpara kâğıdı gibi pürüzlü çenesine kaydırırken asansörde yüzümü nasıl kavradığını hatırladım. Daha önce kimse beni bu şekilde tutmamıştı. Gözlerimi açtım ve o anda titrediğine yemin edebilirdim. Nabzına dokundum. Hızlanarak dokunuşuma karşılık veren nabzını hissettim.

Ellerim şimdi boğazındaydı ve onu bir zamanlar boğazlamayı ne kadar çok istediğimi hatırladım. Boğazını kavrayıp kavrayamayacağımı kontrol etmek için ellerimi boynuna doğru yerleştirdim. Bir gözünü kısıtı.

“Durma,” dedi. “Yap hadi.”

Boğazı minik ellerim için çok büyüktü. Teninin altında ısıldayan gerginliği, bedeninin aniden kasıldığını hissettim. Boğazından bir ses çıktı.

Onun canını yakıyordum. Belki de şu anda onu boğarak öldürüyordum. Boynundaki renk azalmaya başlamıştı. Gözlerini bana diktiğinde bir şey olacağını biliyordum. Ama bu yaşanan şeye hazır değildim.

Kahkaha atmaya başladığında dünya âdeta infilak etti.

Hafta içi her gün baktığım aynı kişiydi ama daha aydınlıktı. Şebekeye ve elektriğe bağlanmıştı sanki. İçinden neşe ve ışık yayılıyor, renklerini dekoratif camlar gibi parlatıyordu. Kahverengi, altın rengi, mavi, beyaz. Güldüğünde oluşan bu çizgileri daha önce görmemiş olmam bir suçu. Ağzı hafifçe kıvrılmıştı, mükemmel dişleri ve iki yarundaki minik gamzeleri bu görünüşü destekliyordu.

Her kahkahası boğuk, nefes nefese bırakan bir aceleyle ve artık içinde tutamıyormuşçasına çıkıyordu; benim için tıpkı teninin kokusu ve ağzının tadı gibi bağımlılık yaratıyordu. O muhteşem kahkahası şu anda ihtiyacım olan tek şeydi.

Eğer daha öncesinde, tesadüfen onun yakışıklı olduğunu düşündüysem ya da sinirliyken bunu fark ettiysem bile bütün hikâyeyi bilmiyormuşum. Josh gülümsediğinde göz kamaştırıcıydı. Kalbim gümbürdüyordu ve loş ışığın altında bu ânı zihnime telaşla kaydettim. Ateşin hezeyanıyla yanarken ondan ancak bu kadarını alabilirdim.

Keşke hep bu ânda kalabilseydim. Bittiğinde içimde boşluk bırakacak o üzüntüyü şimdiden hissediyordum. Ona, *henüz beni bırakıp gitme*, demek istiyordum. Parmaklarım daha da gerilmiş olmalıydı çünkü altımızdaki yatağı sarsan kahkahalar atıyordu. Gözlerinin kenarında beliren elmas gibi ısıldayan ıslaklık kalbime saplanan bir kurşundu âdeta. Yüz yaşına geldiğimde bile bu güzel ve imkânsız ânı zihnimde tekrar yaşayabilecektim.

“Durma, öldür beni Kurabiye,” dedi nefes nefese ve eliyle gözünü sildi. “Bunu istediğini biliyorsun.”

Onun da bir zamanlar bana dediği gibi, “Hem de çok,” diye karşılık verdim. Benim boğazımda da bir daralma vardı ve ke-limleri zorlukla söyleyebiliyordum. “Hem de çok. Tahmin bile edemezsin.”

SİÇRAYARAK UYANDIĞIMDA pijamam terden sıırıslıkladı ve yatak odamda üçüncü bir kişı vardı. Daha önce görmediğim bir adam. Canı yanan bir maymun gibi çığlık atmaya başladım.

“Sakin ol,” dedi Josh kulağıma. Kucağına doğru süründüm ve yüzümü köprücük kemiğine bastırdım. Sedir ağacı kokusunu içime öyle sert çektim ki büyük ihtimalle ruhunu emmiş olabilirdim. Yatağımın ve bu kolların güvenliğınden uzağı, korkutucu bir sağılık tesisine götürölmek üzereydim.

“Onlara izin verme Josh! İyileşeceğıim!”

Adam eldivenlerini takarken, “Ben bir doktorum Lucy. Ne zamandır sürüyor ve hangi semptomlar var?” diye sordu.

“Bu sabah kendini çok iyi hissetmiyordu. Yüzü gittikçe kı-zardı, kafası karışık ve gün boyunca daha da kötü oldu. Öğle yemeğı saatinden beri görünür şekilde terliyor, yemek yemedi ve saat beşte kustu.”

“Ya sonra?” Doktor çantasından bir şeyler seçmeye ve yatağı-mın kenarına dizmeye devam etti. Şüpheyle izledim.

“Sekiz gibi sayıkladı. Gece bir buçukta beni çıplak elleriyle boğmaya çalıştı. Ateşi kırk dereceye kadar çıktı ve şimdi de kırk bir derece.”

Tanımadığım kauçuk eller boğazımdaki lenfleri kontrol ederken gözlerimi kısıtım. Josh beni sakinleştirircesine kollarımı okşuyordu. Şu anda bacaklarının arasında oturuyordum ve sert bedenini sırtımda hissediyordum. Kendime ait insan koltuğım. Doktor parmak uçlarını karın bölgeye bastırduğında ağılar gibi sesler çıkardım. Pijamamın üstü birkaç santim kadar açılmıştı.

“Kahretsin, buraya neler olmuş böyle?” İki si de aynı anda an-layışla nefes verdiler.

“İş yerinde paintball günüydü bugün. Benim sırtım bile bu kadar kötü durumda değil.” Josh parmaklarını tenimde gezdirince daha çok terledim. “Zavallı Kurabiye,” dedi kulağıma. Alay etmiyordu.

“Dışarıda herhangi bir restoranda yemek yedin mi?”

Zihnimi yokladım. “Akşam yemeği için Tayland mutfağı. Bugün değil. Düdü sanırım.”

Adamın kaşlarını çatması oldukça tanıdıktı. “Olasılıklardan biri gıda zehirlenmesi.”

“Bir virüs de olabilir,” diye karşı çıktı Josh. “Zaman dilimi biraz fazla uzun.”

“Ona teşhis koyma konusunda bu kadar iyiyse beni neden aradın ki?”

Belirtilerimle ilgili tartışmaya başladılar. Söyledikleri kulağıma erkeklerin spor hakkında konuşmaları gibi geliyordu ve şehrin mevcut virüsleri de takımlardı. Onları kısıp gözlerle izledim. Doktorların evleri ziyaret ettiğini, özellikle de gecenin iki buçuğunda geldiklerini hiç bilmiyordum. Adam otuzlarının ortasındaydı; uzun boylu, koyu renk saçlı ve mavi gözlüydü. Pijamalarının üzerine bir ceket giydiği açıkça belli oluyordu.

“Yakışıklısın,” dedim doktora. Zihin süzgecimin kaybolması ikincil bir belirti olabilirdi.

Josh kolunu omzuma sararken, “Vay canına, *gerçekten de* sayıklıyor,” dedi sertçe. Kollarıyla beni sıkıştırdığında hareketsiz kaldım.

Doktor, yatağın ayakucundaki çantanın içini ararken alaycı bir şekilde, “Komik, genelde onun yakışıklı olduğu söylenir,” dedi. “Ah sakın ol Josh.”

Kafamın içindeki paslı çarklar yerine oturduğunda, “Sen onun AĞABEYİSİN,” dedim çocuksu bir merakla. “Onun yanlış giden bir deney sonucu doğduğunu düşünüyordum.”

Birbirlerine baktılar ve Josh’ın ağabeyi kahkaha attı. “Çok tatlı bir kız.”

“O...” Josh’ın kafasını salladığını hissettim. Göğsüne yaslan-

bilmem için beni düzelitti ve benim ateşli zihnim bunu ona daha da sokulma olarak algıladı.

“Ben bir zavallıyım. Bana devamlı böyle söylüyor. Senin adın ne?”

“Patrick.”

“Patrick Templeman. Lanet olsun. Sen asıl Dr. Templeman’sın.”

Hâlâ Josh’ın kucağında oturuyordum, başım boyun kıvrımındaydı ve büyük ihtimalle onu terle kaplıyordum. Doğrulmaya çalıştım ama sıkı sıkı tutuluyordum.

“Gerçekten de Dr. Templeman’ım. En azından onlardan bir tanesiyim.” Yüzündeki eğlenme ifadesi soldu, öksürdü ve diğer tarafa yöneldi. Josh’a ne kadar benzediğini görebilmek için kolunu yakaladım. İtaatkar bir şekilde durdu ama gözleri arkamda bir duvar gibi gerginleşmiş Josh’a kaydı.

“Üzgünüm ama evet. Josh daha yakışıklı.” Kısa bir duraksamadan sonra iki kardeş birden gülmeye başladı. Patrick azıcık bile olsa gücenmemişi ve Josh’ın kolu gevşemişti.

“Bana onun hakkında utanç verici şeyler anlatır mısınız?”

“Kendini daha iyi hissettiğinde kesinlikle. Bol sıvı içmesini sağla Josh. Çok ufak tefek ve su kaybedebilir.”

“Biliyorum.” Ekşi bir ilacı içmem için ikisi birden beni ikna ettiler. Beni yatağa yatırdıktan sonra odadan çıkıp kapıyı kapadılar ama sesleri hâlâ bana ulaşıyordu.

Patrick çantasından tıkrıtlar çıkarırken, “Bu konuda iyisin,” dedi. “Onun için doğru olan her şeyi yapmışsın.” Josh derin bir iç çekti. Kollarını göğsünde birleştirdiğinden emindim.

“Hemen savunmaya geçme. Neyse, gelelim bir sonraki zor konuya. Bana bir cevap verecek miydin? Herhangi bir zamanda?”

“Verecektim.” Yalan söylüyordu.

“Tamam, o halde şimdi verebilirsin ve sakın tarihi bilmiyor-muş gibi davranma. Annemin davetiyeyi sana şahsen verdiğini biliyorum. Nişan merasimi davetiyesinde olduğu gibi ‘kaybol-masını’ istemedik.” *Josh seni küçük kurnaz.*

Patrick de aynı şeyi düşünüyordu. “Cevabı hemen şimdi alayım. Mindy’nin ikramlar, oturma düzeni gibi küçük detaylar için bunu bilmesi gerekiyor.”

“Şu anda biraz meşgulüm,” diye Josh şansını denedi ama Patrick sözünü kesti.

“Eğer gelmezsen nasıl görüneceğini düşün.”

Josh bir şey söylemedi ve Patrick inatla devam etti. “Zor olacağını biliyorum.”

“Sanki hiçbir şey olmamış gibi oraya gitmemi mi bekliyorsun benden?”

Patrick’in kafası karışmıştı. “Ama Lucy’yi getireceksin, değil mi?”

Karanlıkta bunu düşündüm. Neden Joshua için ağabeyinin düğününe katılmak zor olsun ki?

“O benim kız arkadaşım değil. Beraber çalışıyoruz.” Josh’ın sesi rahatsız olmuş gibi çıkıyordu. Bunun bana karnıma yumruk yemiş gibi hissettirmemesini isterdim ama hissettiriyordu.

“Beni kandıramazsın.”

“Pekâlâ, yani, aslında o daha çok hoş birini arıyor. Hepsi öyle değil midir zaten?”

Uzun bir sessizlik oldu. “Daha kaç defa söylemem gerekiyor...”

“Bir daha söylememen gerekiyor.” Josh bir sohbeti bitirme konusunda uzmandı. Daha çok sessizlik oldu. Neredeyse ikisinin de yatak odamın kapısına baktığını duyabiliyordum.

Patrick şimdi sesini daha da alçaltmıştı ve öfkeli bir tartışma dışında bir şey duyamıyordum. Kendimden nefret ederek sessizce yataktan çıktım, dikkatlice gölgelerin içinde yürüdüm. Ben üzerine vazife olmayan işlere burnunu sokan küçük, iğrenç biriydim.

“Senden düğünüme gelmeni ve anneni mutlu etmeni istiyorum. Beni mutlu etmeni. Mindy bir çeşit aile içi düşmanlık olduğunu düşünmekten strese giriyor.”

Josh ağır ve yenildiğini gösteren bir iç çekti. “Tamam.”

“Yani bu bir evet mi? Evet, teşekkürler Patrick, düğününe zevkle gelirim. Zarif davetini kabul ediyorum mu?”

“Evet. Aynen böyle.”

“Yanında birini daha getiriyormuşsun gibi yer ayıracağım sana. Tabii kız bu geceden sağ kurtulabilirse.”

Josh’ın alayla, “Ha-ha,” dediğini duyana kadar korku içinde duvara tutundum.

ŞAFAKTAN BIRAZ önceydi ve odam buz mavisi görünüyordu. Oturma pozisyonuna getirildim ve limonata olduğunu fark ettiğim içeceği tüm pasaklılığımla içtim. Yolun karşısındaki markete mi gitmişti? Çocukluğumun nostaljik tatlı ekşi tadı ve hissettiğim ev özlemi yüzünden limonata neredeyse boğazımda kalacaktı.

Bardağı aldı ve elini sırtımda tutarak beni tekrar yatağa yatırdı. Dün bana dokunurken tereddütlüydü ama şimdi avuçlarıyla ve parmak uçlarıyla bana çekinmeden kolayca dokunuyordu. Yorgunluktan harap olmuş gibi görünüyordu.

“Josh.”

Gözleri şaşkınlıkla titreşti. “Lucy.”

“Lucinda,” diye fısıldadım cilveyle. Gülmek için diğer tarafa dönerken kollarından yakaladım.

“Yapma. Gülüşünü çoktan gördüm.” Gülümsemesiyle asla başa çıkamıyordum.

“Tamam.” Kafasının karıştığını söyleyebilirdim. Ama kafası karışan sadece o değildi. Joshua’ya o kadar uzun süre bakıyordum ki âdeta kendisinin renk tayfına dönüşmüştü. Haftamın günleriydi o. Takvimimdeki karelerdi.

“Beyaz, kirli beyaz çizgili, krem, hiçbir cinsiyeti temsil etmeyen açık sarı, iğrenç hardal rengi, bebek mavisi, açık turkuaz, gri, lacivert ve siyah.” Bu renkleri sayarken parmaklarımı kullandım.

Josh panikledi. “Hâlâ sayıklyorsun.”

“Hayır. Bunlar sahip olduğun gömleklerin renkleri. Hugo Boss. Target’a^{*} hiç gitmez misin sen?”

“Beyaz ve kirli beyaz arasında nasıl bir fark var ki hem?”

* Target: ABD’nin en büyük ikinci indirimli perakende zinciridir. -çn

“Ekru. Yumurta kabuğu rengi. Bunların hepsi farklı renk. Beni sadece bir kere şaşırttın.”

“Ve bu ne zamandı?” Soruyu bir bebek bakıcısının hoşgörüsüyle sordu. Ayaklarımı sinirle yatağa vurdum.

Neden en azından siyah bir gecelik içinde değildim ki? Şimdiye dek hiç bu kadar az çekici olmamıştım. UYKUCUZORUS giyiyordum. Aşağı baktım. Üstümde kırmızı bir atlet vardı. Lanet olsun. Kıyafetlerimi değiştirmişti.

“Asansörde,” dedim pat diye. Bu ânu, çok daha çekici olduğum bir zamanla değiştirmek istedim. “Beni o zaman şaşırtmıştın.”

Dikkatlice bana baktı. “Ne düşünmüştün?”

“Beni incitmeye çalıştığını düşünmüştüm.”

“Ah, harika.” Utanarak arkasına yaslandı. “Belli ki tekniğim biraz paslanmış.”

İnsanüstü bir güçle kolunu yakaladım ve biraz dikleştirdim. “Ama sonra ne yaptığını fark ettim. Öpüyordun. Tabii ki. Asırlardır öpüşmemiştim.”

Kaşlarını çattı. “Ah, gerçekten mi?” Bana baktı.

Öyle coşkuyla karşılık verdim ki sesim titredi. “Çok ateşliydi.”

“İK'dan veya polislerden ses çıkmadı, yani...” Sesi kısıldı, dudaklarına bakıyordu. Ellerimle tişörtünü kıvrıyordum. Yumruklarımın etrafına sarılmış kumaş o kadar yumuşaktı ki tüm vücudumu içine sarmak istiyordum.

“Yatağım tam da hayal ettiğin gibi mi?”

“Bu kadar fazla kitap olmasını beklemiyordum. Ayrıca gözümde canlandırdığımdan biraz daha büyük.”

“Peki ya dairem?”

“Minik bir domuz ağılı gibi.” Kötü niyetli olmak istememişti. Dediği doğrudu.

“Sence Helene ve Bay Bexley asansörde yiyişmişler midir?” Sorularımı cevaplamaya devam ettiği sürece sormaya devam edecektim.

“Kesinlikle. Her dönem sonu değerlendirme toplantısından sonra şiddetli bir nefret seks yaptıklarından eminim.” Gözleri

siyaha dönüyordu ve tişörtünü ellerimden kurtarıırken bir anlığına *sert ve tüylü* karnını gördüm. Şimdi daha fazla terliyordum.

“Bahse girerim duş aldığında su tam burada... toplanıyor dur.” Parmağımı köprücük kemiğinin üzerine koydum. “Susadım. Su kaybediyorum.” Nefesini dışarı, tam bana doğru verdi.

“Büyüdüğümüzde tıpkı onlar gibi olalım Josh. Yeni bir oyun başlatabiliriz. Düşün. Sonsuza kadar oyunlar oynayabiliriz.”

“Bunu ateş yüzünden deli gibi davranmadığın zaman konuşalım.”

“Ya tabii. Hasta olmadığmda benden yine nefret edeceksin ama şimdilik iyiyiz.” Aniden moralimin bozulduğunu saklayabilmek için elini tutup aluma koydum.

“Etmeyeceğim,” dedi. Elini saçlarıma uzatarak yumuşakça dokundu.

“Benden çok fazla nefret ediyorsun ve ben buna daha fazla dayanamayacağım.” Acınacak durumdaydım. Bunu sesimde duyuyordum.

“Kurabiye.”

“Beni Kurabiye diye çağırmaktan vazgeç.” Kendi tarafıma doğru dönmeye çalıştım ama avuçlarıyla hafifçe omuzlarıma bastırdı. Nefesimi tuttum.

“Bu lakaptan nefret eder gibi davranmanı izlemek günümün en güzel kısmı.”

Cevap vermediğimde neredeyse gülümsedi ve beni serbest bıraktı. “Bana çilek çiftliğini anlatmanın zamanı geldi.”

Bu hassas bir konuydu ve ayrıca bunu ilk isteği de değildi. Benimle uzun zaman dalga geçmesini sağlayacak bilgiyi verebilmek üzereydim.

“Neden?”

“Hep bilmek istemiştim. Çileklerle ilgili her şeyi anlat bana.” Yumuşak, tatlı fısıldaması ölümüm olacaktı.

Zihnimde neredeyse oraya geri dönmüştüm, köşesi yırtılmış kanvas şemsiyenin altında, çocukları az ötede koşuşturan turistlerle konuşuyordum ve kovaların tangirtılarını işitiyordum.

Ağustos böceklerinin değişik vızıltıları havayı kaplıyordu. Orada sessizlik hiç olmazdı.

“Pekâlâ. Alpineler aynı zamanda ‘Mignonette’ olarak adlandırılır, Fransa’da yamaçlarda yabani olarak yetişirler ve neredeyse başparmağının tırnağı büyüklüğünde olurlar. Boyutlarına nazaran aromalarının yoğunluğu inanılmazdır.”

“Başka bir tane daha anlat.”

Gözlerimi kısıtım. “Çilekler şaka değildir. Hemen hemen tanıdığım herkesten onlarla ilgili boktan şeyler duydum.”

“Bu yanın bence çok sevimli.”

Sevimli kelimesi loş yatak odamda neon ışığı gibi parladı ve öyle şaşırdım ki gevezelik etmeye başladım.

“Peki, tamam. Earliglowlar. Çok hızlı büyürler. Bir gün günbatımında yürürken yeşillikten başka bir şey yoktur... ve ertesi sabah tüm çilekler çıkmıştır. Gittikçe parlaklaşan küçük kırmızı tomurcuklar... Akşam yemeği saatinde kırmızı Noel ışıkları gibi kızarıp olgun hale gelirler.”

Josh derin bir nefes aldığı anda gözleri bir saniyeliğine kapandı. Çok yorgun görünüyordu. “En sevdiklerin hangileri?”

“Red Gauntletler. Mutfağa en yakın sırada onlar olurdu ve ben de daha uzağa gitmeyecek kadar tembeldim. Her sabah büyük, pembe bir meyve suyu içerdim.”

Sessizce oturuyordu ve gözleri kesinlikle benim tanıdığım adamın gözleri değildi. O kadar hüznü, yalnız ve güzellerdi ki kendi gözlerimi kapamak zorunda kaldım.

“Yemin ederim tohumları hâlâ dişlerimin arasında hissedebiliyorum. Chandlerlar babamın en sevdikleridir. Üniversite eğitimi mimi onlarla karşıladığını söyler.”

“Baban nasıl biri? İsmi Nigel’di, değil mi?”

“Sen ve o blog. Beni okutabilmek için çok çalıştı. Sana bunu anlatabilmem mümkün değil. Üniversite için ayrıldığım gün arka verandada ağlamıştı. Bana dedi ki...”

Sustum. Boğazımdaki düğümlenme devam etmemi imkânsız hale getiriyordu.

“Ne dedi?”

Buna cevap vermekten kaçındım. “Uzun zamandır bunun üzerine düşünmemiştim. Eve gitmeyeli on sekiz ay oldu. Noel’i de kaçırdım çünkü Helene ailesini görmek için Fransa’ya gitmişti ve ben de onun yokluğunda yerine bakmak istedim.”

“Ben de eve gitmedim.”

“Ah, öyle mi? Ailem bana sevdiğim şeylerle dolu koca bir paket göndermişti ve oturma odamda yere oturup tele-alışveriş programlarını izlerken çöreklerimi yiyip hediyeleri açtım. Sen ne yaptın?”

“Büyük ölçüde aynı şeyleri. Eee, ne dedi sana? Baban, arka verandada hani?” Çok inatçıydı.

Tüm konuşmayı yeniden aktaramazdım; ağlamaya başladım ve ağlamam hiç durmayabilirdi. Dirseklerini dizlerine yaslamış babamın gözünden akan yaşlar, tozlu ve bronzlaşmış yüzünde temiz çizgiler oluşturmuştu. O konuşmayı kısaca özet geçtim.

“Onun kaybının dünyanın kazancı olduğunu söyledi. Ve annemse durmadan övünüyordu, herkese kızının üniversiteye gideceğinden bahsediyordu... Yeni bir çilek çeşidi yapıyordu ve hepsini Lucy olarak adlandırdı.”

“Bloga göre Lucy On İki oldukça iyiymiş. Anlatmaya devam et.”

“Bu bloga olan ilgini anlamıyorum. Annem bir gazete yazarıydı ama her şeyi bırakmak zorunda kalmış.”

“Ne için?”

“Babam için. Şiddetli bir yağmurun tarım üzerindeki etkisi hakkında bir yazı hazırlıyormuş; bu yüzden yerel bir bağa gitmiş. Babamı bir ağacın üzerinde bulmuş. Babamın rüyası bir çilek çiftliği sahibi olmaktı ve bunu yalnız yapamazdı.”

“Annenin yanlış karar mı verdiğini düşünüyorsun?”

“Babam her zaman, ‘Annen beni seçti,’ der. Ağaçtan koparılan bir elma gibi. Onları seviyorum ama bazen bunun üzücü bir hikâye olduğunu düşünüyorum.”

“Bir gün annene bunu sorabilirsin. Büyük ihtimalle hiçbir

şeyden pişmanlık duymuyordur. Hâlâ birlikteler ve hem bu sa-
yede sen buradasın.”

“Babam sana J ile başlayan farklı farklı isimler takıyor ama
asla gerçek ismini söylemiyor.”

“Ne?” Paniklemiş görünüyordu. “Babana benden mi bahset-
tin?”

“Çok kaba olduğun için sana kızgın. Julian, Jasper ve John.
Bir seferinde sana Jebediah dedi ve neredeyse altıma kaçırıyordum. Babama mutlaka yaltaklanman gerektiğinden eminim.”

Josh çok rahatsız olmuş görünüyordu, bu yüzden üstüne git-
memeye karar verdim ve konuyu değiştirdim.

“Evi özlediğimde sıcak çilek kokusunu duyabiliyorum. Nere-
deyse her seferinde hem de.” Bu saçma sapan ve karman çorman
sözlerimi zihninde çözmeye çalışmasını izledim.

“Orada tarlalarda oynar mıydın? Çocukken.”

“Blogdaki fotoğrafı gördün. Oynadığım gayet ortada.” Yüzü-
mü diğer tarafa çevirdim. Dizlerim çilek suyu yüzünden pem-
be lekelerle kaplı, karmakarışık saçlar ve gökyüzünden de mavi
gözler. Küçük ve vahşi bir çiftlik kızı.

“Utanma.” Parmak uçlarını nazikçe çeneme koyarak başı-
mı geri döndürdü. “Üzerinde minik şortlu tulumun var. Sanki
günlerdir dışarıdaymışsın gibi görünüyorsun. Tamamen kirli ve
vahşisin. O zamandan beri gülüşün değişmemiş.”

“Beni hiç gülerken görmedin.”

“Bahse girerim bir ağaç evin vardı.”

“Vardı aslında. Hemen hemen çoğunlukla orada yaşıyordum.”

Gözleri daha önce görmediğim bir ifadeyle parladı. Birkaç sa-
niyeliğine dinlendirmek için gözlerimi kapadım. Ateşimi kontrol
etti ve ellerini alnımdan çektiğinde söylendim. Elime dokundu.

“Geldiğin yerin alt tabakadan olduğunu hiç düşünmedim.”

“Ah, bundan eminim. Ha-ha. Çilekli Kurabiye.”

“Bence geldiğin yer, yani Gökyüzü Elmas Çilekleri benim
hayal edebileceğim en iyi yer. Hep oraya gitmek istemişimdir.

Google haritasından yol tarifini araştırmıştım. Hatta uçuşlara ve kiralık arabalara bile baktım.”

“Çilek sever misin?” Başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum.

“Çilek severim. O kadar çok ki tahmin bile edemezsin.” Konuşması öylesine nazikti ki içimde duyguların kabardığını hissettim. Gözlerimi açamıyordum. İçinin yaşlarla dolu olduğunu görecekti.

“Pekâlâ, çiftlik orada ve seni bekliyor. Şemsiyenin altındaki kadına ödemeyi yap ve bir kova al. İndirim için benden bahset ama bu sefer de nasıl olduğum ile ilgili sorgulanırsın. Gerçekten nasıl olduğumla ilgili. Yalnız mıyım, doğru düzgün besleniyor muyum? Eve dönmek için neden zaman bulmuyorum?”

Bej bir dosyanın içinde yan yana duran başvuru formlarını düşündüm. Aniden yorgunluk ve baş dönmesi hissettim. Uyumak ve kaygıların, üzüntünün beni takip edemeyeceği o karanlık yere gitmek istedim. Döne döne dibe doğru yavaşça çekiliyordum.

“Ona ne cevap vermeliyim?”

“Çok korkuyorum. O veya bu şekilde yakında her şey bitecek. Parmak uçlarımla tutunuyorum. Bana yaptıkları yatırımların karşılığını alıp alamayacakları konusunda hiçbir fikrim yok ve bazen o kadar yalnızım ki ağlamak istiyorum. En yakın arkadaşımı kaybettim. Tüm zamanımı beni öldürmek isteyen, dev gibi korkutucu bir adamla geçirdim ve aslında bunu istemese de büyük ihtimalle şu anda tek arkadaşım o. Bu da benim kalbimi kırıyor.”

Dudakları yanaklarıma dokundu. Bir öpücük. Bir mucize. Josh’ın sıcak nefesi yanaklarımı okşuyordu. Parmak uçları avuç içlerime doğru kaydığında parmaklarım onunkilerle buluştu.

“Kurabiye. Hayır.”

Sonsuz bir döngünün içinde hızla dönüyordum, ellerini daha sıkı kavradım.

“Başım çok dönüyor...” Dönüyordu ama aynı zamanda bu konuşmayı sonlandırmam gerekiyordu.

Bir süre sonra puslu karanlığın içinden, “Sana bir şey sormam gerek,” diyen sesini duydum.

“Şu anda sormam pek doğru değil ama yine de soracağım. Bizi bu karışıklığın içinden çıkaracak bir yol düşünebilirsem bunu yapmamı ister misin?”

Bu gezegenin üzerinden düşmemi engelleyen tek şeymişçesine ona tutunuyordum. “Ne gibi?”

“Elimden ne gelirse. Yapmamı ister misin?” Geri kalan günler boyunca arkadaşım olsa yeterdi. Olumsuz havayı dağıtmak mükemmel olurdu.

Bu gülüş yeterli olurdu.

“Rüyamda burası senin güldüğün kısım Josh.”

Hayal kırıklığıyla içini çekerken beni sakince tutmaya devam etti. Uykunun yörüngesine girerken sis perdesinin ardından fısıldadım.

“Tabii ki isterim.”

Bölüm 11

GÜNEŞ IŞIĞIYLA aydınlanmış yatak odamda dikkatlice doğruldum. Hastalığın kalıntıları her yere dağılmıştı. Havlular, el bezleri ve Tupperware kabım yıkanıp temizlenmişti. Bardaklar, ilaçlar ve bir termometre. UYKUCUZORUŞ pijama üstüm çamaşır sepetinin üstünden sarkıyordu. Kırmızı atletim de öyle. Paintball kıyafetlerim bir çamur birikintisinin içinde yatıyordu ve yakılmaları gerekiyordu.

Çoktan bildiğim bir şeyi onaylamak için termometreyi ağızma soktum: Ateşim düşmüştü.

Şu anda üzerimde mavi bir atlet vardı. Savunmasızlık geç de olsa sahneye çıkarmışçasına yatağa tutundum. Omuzlarıma dokundum ve hâlâ sutyenimi giydiğimi fark ettim. Mevcut tüm tanrılara teşekkür ettim. Ama yine de Joshua Templeman geri kalan tüm vücudumu görmüştü.

Oturma odasına göz attım. Josh hâlâ buradaydı, kanepede uzanıyordu ve çoraplı büyük bir ayak kanepenin ucundan sarkıyordu.

Hızlıca temiz giysilerimi kaptım ve sendeleyerek banyoya girdim. Aman Tanrım! Duş esnasında rimelim tamamen temizlenmemişti ve akarak yüzümü Alice Cooper Cadılar Bayramı

maskesine çevirmişti. Topuz yaptığım saçlarım da Alice Cooper saçına dönmüştü. Kıyafetlerimi değiştirdim, yapabildiğim kadar hızlıca yüzümü yıkadım ve ağız temizleme suyuyla gargara yaptım. Her an kapının çalınmasını bekliyordum.

Bu duygu, akşamdan kalma olmaktan bile daha kötüydü. Ofis Noel partisinde çırılçıplak karaoke performansı yaptıktan sonra uyanmaktan bile kötüydü. Dün gece çok fazla şey söylemişim. Ona çocukluğumdan bahsetmişim. Ne kadar yalnız olduğumu biliyordu. Sahip olduğum her şeyi görmüştü. O kadar fazla bilgi sahibi olmuştu ki bu güç zehirli bulutlar gibi vücudundan çıkacaktı. Onu evimden dışarı atmak zorundaydım.

Kanepeye yaklaştım. Üç kişilik olmasına rağmen zar zor sığıyordu. Onu uyurken kısa bir süre izlememe fırsat kalmadan sıçrayarak uyandı.

“Sanırım iyi olacağım.”

Dergilerim düzgünce toplanmıştı. Orta sehpanın altında yüksek topuklu ayakkabılar yoktu. Joshua dairemi düzenlemişti. Dörtlü ve beşli sıralarla dizilmiş Şirinlerle dolu büyük dolabımın birkaç metre uzağında yatıyordu. Işıklarını açmıştı ve bu da benim kaçık olduğumun aydınlatılmış kanıtıydı. Ayağa kalktığına oda çok daha küçük göründü.

“Cuma akşamını feda ettiğin için teşekkür ederim. Eğer gitmek istersen benim için sakıncası yok.”

“Emin misin?” Parmaklarını titizlikle alınma, yanaklarıma ve boğazıma bastırdı. Kesinlikle daha iyi hissediyordum çünkü boğazıma dokunduğunda meme uçlarım tepki veriyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Evet. İyileşeceğim artık. Evine git lütfen.”

O koyu mavi gözleriyle bana tepemden bakarken ciddi yüzünün her köşesinde gülümsemesinin hatırası kalmıştı. Bana sanki onun hastasıymışım gibi bakıyordu. Artık bir asansör öpüşmesine değeri değildim. Hiçbir şey aradaki çekimi küçük bir kusmuk kadar yok edemezdi.

“Kalabilirim. Eğer kafayı yemeyi durdurmayı başarabilirsen.” Yüzünde acımaya benzer bir ifade vardı ve ben nedenini biliyordum.

Her şey tamamen tek taraflı değildi; hayatta kaldığımız bu sonu gelmeyen gece boyunca ben de onun gizli taraflarını görmüştüm. O pislik görünüşünün altında sabır ve nezaket vardı. İncelik. Mizah. Ve o gülüş...

Gözlerinin derinliklerinde ışıklar parlıyor, kirpikleri serçeparmağıma dolanacaklarmış gibi duruyordu. Elmacıkkemikleri avuç içimin kıvrımlarına uyacak gibiydi. Ağzıysa... eh, her yerime uyabilirdi.

“Azgın bakışların geri geldi,” dediğinde yanaklarıma ateş bastığını hissettim. “Bana bu şekilde bakabildiğine göre daha iyi hissediyor olmalısın.”

“Hastayım,” dedim ciddiyetle ve başımı diğer tarafa çevirirken kısık gülüşünü duydum. Yatak odama doğru gittiğinde derin derin nefesler aldım.

“Aslında biraz da kafadan hastasın.” Tekrar görüldüğünde elinde ceketini tutuyordu ve tüm geceyi paintball kıyafetleri içinde geçirdiğini fark ettim. Ve hiç kötü kokmuyordu. Bu nasıl adil olabilirdi?

“Benim şey yapmam gerek...” Aşırı heyecanlanmaya başladım. Kapının yanında ayakkabılarını giyerken dirseğinden yakaladım.

“Tamam, tamam gidiyorum. Beni kaldırıp dışarı atmana gerek yok. İş yerinde görüşürüz *Lucinda*.” Bir ilaç kutusunu bana doğru salladı.

“Yatağına geri dön. Bir sonraki uyanışında iki tane daha alacaksın bunlardan.” Tekrar duraksadı, isteksizliği tüm yüzünden okunuyordu. “İyi olacağından emin misin?” Tekrar alnıma dokundu ve otuz saniye içinde değişmeyeceği kesin olmasına rağmen tekrar ateşimi ölçtü.

“Pazartesi bununla ilgili alay etmeyi sakın aklından bile geçirme.”

Pazartesi kelimesi aramızda asılı kaldı. Elini geri çekti. Sanırım bu bizim yeni güvenli kelimemizdi.

Bana sertçe, “Eğer istediğin buysa hiç olmamış gibi davranırım,” dediğinde midemde tuhaf bir kasılma hissettim. Ondan bunu son kez istediğimde öpüşmemiz hakkındaydı; o da bu sözünü oldukça iyi yerine getirmişti.

“Bana karşı kullanmak için hiçbir şey deneme. Yani, iş görüşmelerinde demek istiyorum.”

Bakışları karşısında büyük ihtimalle arkamdaki duvarın bozaları erimiş olabilirdi.

“Kusmuğunun kıvamını bilmek bana avantaj sağlayacaktır. Tanrı aşkına Lucinda.”

Kapı arkasından sertçe kapanıp sessizlik gitgide artarak dairemi doldurmaya başladığında onu geri çağırarak cesareti bula bilmeyi diledim. Ona teşekkür etmeyi ve evet, her zamanki gibi haklısın diyerek ondan özür dilemeyi.

Kesinlikle kafayı yiyordum. Bunu düşünüp durmaktan kaçınmak için uyudum.

Gözlerimi tekrar açtığımda yeni bir bakış açım vardı. Batmakta olan güneşin ışınları yatağımın ayakucundaki duvara düşerek duvarı mum ışığına benzer muhteşem bir bal rengine boyuyordu. Onun cildinin rengine. Yatak odam aydınlanmanın gücüyle parlıyordu.

Tavana baktım ve şaşırtıcı gerçeği kendime itiraf ettim.

Joshua Templeman’dan nefret etmiyordum.

BEYAZ GÖMLEK pazartesi, saat sabahın altısıydı. O kadar bitkin dim ki haşta olduğum için izin almalıydım. Helene zaten ofiste değildi ama Joshua’yı görmem gerekiyordu.

İçimin rahat etmesi için dairemde olduğu her ânı en küçük detayına kadar yeniden düşündüm ve onu o şekilde dışarı attığım için özür dilemem gerektiğini biliyordum. Bana karşı sadece iyi ve nazikti. Arkadaşlığın kıyısında bocalıyorduk ama ben sert

sözlerimle her şeyi mahvetmiştim. Josh'ın Patrick'le konuşmasını gizlice dinlemem aklıma geldiğinde suçlulukla kendimi kötü hissettim. Bunların hiçbirini duymayı istememiştim.

Kusmama yardım ettiği için bir iş arkadaşşıma uygun bir şekilde nasıl teşekkür edebilirdim? Büyükanmemin nostaljik görgü kuralları el kitabı bu konuda bana yardımcı olmayacaktı. Bir teşekkürler notu veya bir pasta da bu durumda pek uygun kaçmazdı.

Banyonun aynasında kendime baktım. Hafta sonu yaşadığım hastalık festivali yüzünden bütün rengim solmuştu. Gözlerim şişti ve kan çanağına dönmüştü. Dudaklarım solgun ve kuruydu. Bir maden ocağında sıkışmış kalmış gibi görünüyordum.

Mutfağım şu anda tertemizdi. Mektuplarımı düzenli bir tomar halinde tezgâhın üzerine yerleştirmişti. Bir elimle bitki çayı poşetini suya daldırıp çıkarırken diğer elimle de en üstteki zarfı açtım. Kırmanın artacağını söyleyen arkadaşça yazılmış küçük bir nottu. Yeni aylık kiraya gözlerimi kısarak baktım ve iç çekişimle raflardaki Şirinler bile sarsılmış olabilirdi. B&G'den istifa edeceğimi duyurma konusunda aceleci davranmış olmam şimdi çok daha korkutucu geliyordu.

Başka bir şirkette mülakat heyetinin karşısına çıkıp da beni işimde iyi yapan şeyleri dile getirmeye nasıl kalkışabilirdim ki? İyi yaptığım şeyleri düşünmeye çalıştım ama aklıma gelenler sadece Joshua'ya yaptığım şakalardı. Çocuk gibiydim ve hiç de profesyonel değildim.

Ağır ağır sandalyeye oturdum ve ağız dolusu kuru mısır gevreğini kutusundan yemeye çalıştım. Keyfim daha da kaçtı ve kendime güvensizliğim bir miktar daha arttı.

Bir internet tarayıcısı açtım ve iç karartıcı, faydasız ilanların arasında gezindim. Telefonun ekranında Danny'nin ismi görünüp titreşince incelememin kesilmesiyle rahatladım. İlginçti. Belki de lastiği patlamıştı.

"Alo?"

"Selam. Nasıl hissediyorsun?" Ses tonu sıcaktı.

“Yaşıyorum. Hemen hemen.”

“Cuma akşamı birkaç kez seni aramaya çalıştım ama her seferinde telefonu Josh açtı. Herif tam bir pislik!”

“Bana yardımcı oldu.” Sesimin çok katı çıktığını duydum ve korumacı bir tavırla iğneleyici konuşmaya başladığımı fark ettim. Kahretsin, neler oluyordu böyle?

Ben kusarken beni tuttu ve gecenin yarısında ağabeyini aradı. Bulaşıklarını yıkadı ve beni uyurken izlediğinden de oldukça eminim.

“Ah, özür dilerim. Ondan nefret ettiğimizi sanıyordum. Bugün işe gidecek misin?”

“Evet gideceğim.”

“Ben aşağıda lobideyim, eğer, hımmm, benim seni götürmemi istersen.”

“Gerçekten mi? Bugün özgürlüğünün ilk günü değil mi?”

“Aslında evet ama Mitchell bana bir tavsiye mektubu yazmıştı ve onu almam gerekiyor. Seni arabayla götürmem sorun değil.”

“Beş dakikaya aşağıda olacağım.” Gri yün elbisemin fermuarının çekili olduğundan emin olmak için kontrol ettim. Yorgun yüzüme ruj sürmek komik görünecekti.

Asansörden çıktığımda, “Selam,” diye seslendi Danny. Elinde bir demet beyaz papatya tutuyordu. Duygularım mutluluk ve utanç arasında gerili bir ip üzerinde dengede gibiydi.

O da benim yanımda gergin bir ipin üzerindeymiş gibi görünüyordu. Saniyeler içinde gözlerinde belirip kaybolan hayal kırıklığını görmemem için kör olmam gerekirdi. Cuma günü ne kadar terli ve iğrenç olsam da şu anda olduğumdan daha iyi görünüyordum.

Gözlerini kırparak tepkisini geçiştirdi ve çiçekleri bana uzattı. “Evde kalman gerekmediğine emin misin?”

“Hissettiğimden daha kötü görünüyorum. Bunları...” Elimle asansörü işaret ettim. Bir kez daha ona baktım. Bir Matchbox Twenty konser tişörtü giyiyordu ve başının üzerinde duran güneş gözlüklerinin beyaz, çirkin bir çerçevesi vardı. Garip bir şekilde ayakta dikilip birbirimize baktık.

“Onları iş yerinde masanın üzerine koyabilirsin.”

“Tamam, öyle yapacağım.” Kötü bir fikir gibi görünüyordu ama telaşlanmıştım. Eğer çiçekleri yukarı götürürsem onu da davet etmek zorunda kalırdım. Dışarıdaki kaldırıma çıktık ve ben günlerden beridir ilk temiz havayı içime çektim.

Toparlanmam gerekiyordu. Danny bu sabah sadece düşünceli davranıyordu. Gözlerimi ellerimle güneşten korudum. Belki ben de düşünceli olmayı deneyebilirdim. Belki de markette zeytin dalı satılıyordur, kim bilir?

“Birkaç şey almam gerekiyor. Hemen dönerim.”

Joshua’nın teşekkür hediyesinin ve kendinden yapışkanlı, oldukça pahalı, kırmızı fiyonk kurdelenin parasını öderken Danny’yi arabasına yaslanmış ve sabırla beklerken görebiliyordum. Hediyeyi çantama tıktırdım ve koşarak caddeyi geçtim.

Kırmızı SUV arabasının kapısını açtı ve içeri girmeme yardım etti. Arabanın önünden dolaşırken onu izledim. Günlük kıyafetler içinde daha genç görünüyordu. Daha ince, daha solgun. Emniyet kemerini takarken ve arabayı çalıştırırken ona kırmızı güller için uygun bir şekilde teşekkür etmediğimi fark ettim. Görgü kurallarını bilen bir kız değildim.

“Gülleri sevdim.” Kucağımdaki küçük bukete baktım.

“Papatyaları mı?” Trafiğin içine doğru sürdü.

“Evet, bunlar papatya. Destansı bir kuma hafta sonundan çıkan biri için iyi bir seçim.”

Bu kadar iğrenç bir şey söylememeyi dilerdim ama o kahkaha attı.

“Peki, Josh Templeman. Onun olayı nedir?”

“Şeytan tek çocuğunu dünyaya göndermiş.” Garip bir şekilde kendimi suçlu hissettim.

“Onun büyük kardeşlere özgü korumacı bir davranış biçimi var.” Danny ağzımı arıyordu ve bunu anlayabiliyordum.

Farkında değilmiş gibi davrandım. “Öyle mi?”

“Ah evet. Ama merak etme. Ona niyetimin iyi olduğunu söyleyeceğim.” Bana alaycı bir sırıtişla yandan baktığında içimde

derin bir hayal kırıklığı hissi yankılanmaya başladı. Göğsümdeki minik cilveleşme hissi söndü.

Joshua için küçük kız kardeş gibi miydim? Bir erkeğin bunu bana söylediği ilk sefer değildi. Eskiden kalma utançlar aklıma geldi. Beni asansörde öpmüştü; bu olay teoriye uymuyordu. Ama sonra bir daha öpmeyi denememişti ki bu yüzden belki de bu doğrudu. Ona asansör öpüşmesinin ne kadar *ateşli* olduğundan bahsettiğimi hatırlayınca irkildim.

“Bana senin aradığından bahsetmedi. Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim.”

“Mesajlarımı sana ileteceğini düşünmemiştim zaten ama önemli değil. Seni tekrar dışarı çıkarmak isterim. Bu sefer akşam yemeğine. İyi bir yemeğe ihtiyacın var gibi görünüyorsun.”

Garip davranışlarıma ve mevcut görünümüme rağmen gösterdiği azmi takdir etmek zorundaydım. Joshua’nın cazibesine kapılmış olmam hayır demem gerektiği anlamına gelmemeliydi. Danny’ye baktım. Bir şömineye dilek listesi atsam Danny, Mary Poppins’in getirdiği adam olurdu. “Bir ara akşam yemeği hoş olurdu.”

Yirmi dakikalık park alanına park etti ve ben de onu misafir olarak içeri soktum. Asansörün kapısı açıldığında beni onuncu kata kadar getirdiğini çok geç fark ettim.

“Teşekkürler.”

Benimle beraber asansörden çıktı ve çekerek beni durdurdu. “Bugün kendini çok zorlama.”

Paltomun yakasını düzeltti, parmaklarıyla temizledi. Sol tarafa bakma isteğime karşı çıktım. Ya Joshua masasında bu tabloyu izliyordu ya da henüz gelmemişti. Bilmemenin gerginliği dayanılmazdı.

“Akşam yemeği? Bu akşam küçük bir akşam yemeğine ne dersin? Zararı olmaz değil mi?”

Gitmesini sağlayabilmek için, “Elbette,” diyerek kabul ettim. Papatyaları biraz abartılı bir jestle uzattığında gülümsemeyi başardım. Yavaşça arkama döndüm.

Bir zamanlar bu an büyük bir zafer olabilirdi. Bunun gibi hayallerim olmuştu ama Joshua'yı masasında otururken ve kâğıtları sertçe masaya vurarak düzeltirken görünce zamanı geri alabilmeyi diledim.

Yeni bir oyun oynuyorduk. Kuralları henüz bilmesem de büyük bir yanlış adım attığımı biliyordum. Papatyaları masamın ucuna koydum ve paltomu çıkardım.

Sandalyesine yaslanan Josh'a, "Selam dostum," diye seslendi Danny. Josh'ın oturuşu mükemmel şekilde yaptığı patron tipi güç duruşuydu.

"Sen artık burada çalışmıyorsun." Josh hoşbeş edecek biri değildi.

"Lucy'yi arabayla getirdim ve gelip seni rahatsız etmediğimden emin olmak istedim."

"Ne demek istiyorsun?" Josh'ın bakışları bıçak kadar keskinleşti.

"Pekâlâ, senin Lucy konusunda oldukça koruyucu olduğunu biliyorum. Ama sana doğru davranıyorum, değil mi?"

İkisi birden bakışlarını bana çevirdiğinde bocaladım. "Elbette, tabii ki."

Joshua'nın boyutlarında biriyle yüzleşen biri olarak Danny kesinlikle dikkate değer ölçüde cesarete sahipti. Devam etti.

"Demek istediğim, bir probleminin olduğu apaçık ortada. Cuma günü telefonda gerçek bir pislik gibi davrandın."

"Lucy'nin atleti kusmuk içindeydi. Onun sekreterliğini yapmak dışında uğraşacağım yeterince şey vardı."

"Senin bu koruyucu ağabey tavırların hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Sesinizi alçaltın," diye tısladım. Bay Bexley'nin kapısı açıldı.

"Eh, kimse benim küçük kız kardeşim için yeterince iyi değildir." Josh'ın sesi oldukça alaycıydı ama yine de bozulmuşum. Bu sabah kesinlikle berbat geçiyordu.

"Ve haklısın da. Artık burada çalışmıyorum; bu yüzden eğer istersem Lucy'yle çıkma konusunda özgürüm." Danny, masama

geçerken gözleriyle beni izledi ve kaşlarını kaldırdı. “Şuna da bakın. Nereden bilebilirsin ki. Romantizm henüz ölmedi.”

Joshua karanlık bir ifadeyle somurtup başparmağının tırnağıyla oynadı. “Seni dışarı atmadan çık dışarı.”

Danny yanaklarımdan öptü ve izleyicimiz yüzünden böyle yaptığından neredeyse emindim. Onun açısından iyi bir hamleydi.

“Akşam yemeği için seni bugün daha sonra ararım Luce. Ve büyük ihtimalle bizim biraz daha konuşmamız gerekiyor Josh.”

“Güle güle adamım,” dedi Josh sahte bir sesle. İkimiz de Danny’nin asansöre binmesini izledik.

Bay Bexley odasında bir buzağı gibi böğürdüğünde nihayet klavyemin üzerinde duran kırmızı gülün farkına vardım.

“Ah.” Ben tam anlamıyla bir morondum.

“Ben geldiğimde oradaydı.” Joshua’yla bin saatten daha fazla süre aynı odada bulunmuştum ve sesinden yalan söylediği apaçık belliydi. Bu gül muhteşem bir kadife kırmızısı rengindeydi. Karşılaştırma yapmak gerekirse gülün yanında papatyalar kanalizasyonda biten otlar gibi kalıyordu.

“Onlar senden miydi? Neden o zaman söylemedin peki?”

Bay Bexley yeniden, daha sinirle böğürdü. Josh onu göz ardı etmeye devam ederek dik bakışlarını bana çevirdi. “Senin yanında Danny kalmalıydı, ben değil.”

“O... Biz sadece... Bu... Bilmiyorum. O hoş biri.” Çırpınıp durmam neredeyse olimpiyat seviyesindeydi.

“Tabii tabii. Hoş. Bir erkekteki en önemli nitelik.”

“Tam da öyle aslında. Hafta sonu bana karşı *hoştun*. Bana gül gönderecek kadar *hoştun*. Ama şimdi yeniden tam bir ahmak gibi davranıyorsun.” Sesim artık kaz çılgılığı gibi çıkmaya başlamıştı.

Bay Bexley kapısının önünden “Doktor Josh,” diye araya girdi. “Odama bekliyorum; tabii eğer bana biraz zaman ayırabilirsen. Ve sözlerinize dikkat edin Bayan Hutton.” Kızgındı.

“Özür dilerim patron, hemen geliyorum,” dedi Joshua sıkı-lı dişlerinin arasından. İkimiz de çok sinirlenmiştik ve karşılıklı

olarak birbirimizi boğmaktan birkaç saniye uzaktaydık. Masanın yanından geçti ve gülü hızlıca aldı.

“Senin sorunun ne?” Gülü almak için hamle yapınca dikenini avucumu çizdi.

“Sana bu lanet gülleri gönderdim çünkü kavgamızdan sonra çok sarsılmış görünüyordun. İşte bu yüzden insanlar için iyi şeyler yapıyorum.”

“Uf!” Avucuma baktım. Kırmızı bir çizgi oluşmuştu ve acıyordu. Birkaç damla kan akmaya başladı. “Beni çizdin!”

Gömleğinin manşetlerinden yakaladım ve bileğini ölümcül bir kavramayla sıktım.

“Teşekkürler Hemşire Joshua, inanılmaz naziktiniz. Ayrıca muhteşem doktor ağabeyinize de teşekkürler.”

Aklına bir şey geldi. “Artık onun düğününe gitmek zorunda olduğum için seni suçlamam gerek. Neredeyse bu işten kurtuluyordum. Bu senin hatan.”

“Benim hatam mı?”

“Eğer hasta olmasaydın Patrick’i görmek zorunda kalmazdım.”

“Bu çok saçma. Onu aramanı istemedim ki ben.”

Gömleğinin manşetinde bıraktığım çizgi halindeki kan lekesini yüzündeki gergin ifadeyle inceledi. Avucuma bir mendil bastırdı.

“Gerçekten harika,” dedi, bozulmuş gülü çöpe atarken. “Orayı dezenfekte et.” Bay Bexley’nin ofisine girerek gözden kayboldu.

Posta kutumu açtım ve iş görüşmelerimizin gelecek perşembe yapılacağını gördüm. Midem kasıldı. Kıramı düşündüm. Karşımdaki boş masaya baktım.

Sonra fare altlığını hafifçe yukarı kaldırdım; gül demetiyle birlikte gelen minik kartı altına saklamıştım. Geçen hafta Joshua’nın bakmadığı zamanlarda ona gizlice göz atmıştım.

Karta baktım ve onun nasıl Danny’den geldiğini düşünebildiğimi merak ettim. Bu Josh’ın el yazısıydı; harflerin eğik ve basık yazıldığını fark etmemiştim.

Sen her zaman güzelsin.

Masamın üzerinde tek bir kırmızı yaprak duruyordu ve başparmağımın içiyle ona bastırıp derin derin kokusunu içime çekerken papatyalar gözümün önünde bulanıklaşmaya başladı. Avucum kaşınıyor ve acıyordu. Josh kesinlikle haklıydı. Kendi dikkatsizliğim yüzünden bir şekilde kendimi yaralamıştım.

Öylece oturdum ve ağlamayacağımdan emin olana dek güllerin ve çileklerin kokusunu içime çektim.

Bölüm 12

YUKARI KIVRILMIŞ beyaz manşetlerine bakarken, ki bir tanesi benim DNA'mı taşıyordu, kendimi çocuk gibi hissettim. Öfkeyle bilgisayarın ekranına bakıyordu ve saatlerdir benimle tek kelime bile konuşmamıştı. Resmi olarak her şeyi berbat etmiştim.

"Gömleğini kuru temizlemeye veririm," diye teklif ettim ama bana aldırmadı. "Sana yeni bir tane alırım. Çok üzgünüm Josh..."

Sözümü kesti. "Bugün her şeyin farklı olabileceğini düşündün mü?"

Bir yumrunun boğazımı tıkadığını hissettim. "Öyle olacağını ummuştum. Lütfen kızma."

"Kızgın değilim." Beyaz yakasının içindeki boğazı kıpkırmızıydı.

"Sana üzgün olduğumu anlatmaya çalışıyorum. Ayrıca benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim demek istiyorum."

"Peki o güzel papatyalar benim için mi o zaman?"

Aniden aklıma geldi. Bu her şeyi düzeltebilirdi. "Bekle, sana bir hediye aldım."

Üzeri kırmızı fiyonk kurdeleyle süslenmiş küçük, plastik kutuyu çantamdan çıkardım. Sanki kutulu bir Rolex saat gibi ona

sundum. Asık suratını yeniden takınmadan önce gözleri belli belirsiz bir duyguyla parladı.

“Çilekler.”

“Onları ne kadar sevdiğini söylemiştin.” Büyük ihtimalle *sevgi* kelimesi bu ofiste daha önce hiç söylenmemişti ve bu da sesi-me garip bir titreme verdi. Hızla bana baktı.

“Herhangi bir şey hatırlıyor olmana şaşırdım.” Çilekleri giden evraklar tepsisine koydu ve yeniden bilgisayarını açtı.

Sessiz geçen birkaç dakikadan sonra yeniden denedim.

“Karşılığını nasıl ödeyebilirim... yaptığın her şeyin?” Aramızdaki denge önemli ölçüde bozulmuştu. Artık ona borçluydum. Ona minnettardım.

“Ne yapabileceğimi söyle. Her şeyi yaparım.”

Söylemek istediğim şey suydı: *Konuş benimle, iletişim kur. Beni görmezden gelersen hiçbir şeyi düzeltemem.*

Onu klavyesinde bir şeyler yazarken izledim; yüzü kaza testi mankenleri gibi ifadesizdi. Sağ tarafında satış rakamlarından oluşan yığınları duruyordu ve yeşil bir fosforlu kalemle üzerlerini çizdi. Bu sırada ben, Helene olmadığı için tamamen boştum.

“Senin için daireni temizlerim. Gün boyunca senin kölen olurum. Ben... sana kek yaparım.”

Sanki ses geçirmez bir duvar aramıza bırakılmış gibiydi. Ya da ben silinmişim. Sessizlik içinde işini yapmasına izin vermiydim ama konuşmadan duramıyordum. Beni duymuyordu zaten; bu yüzden söyleyeceğim bir sonraki şeyi yüksek sesle söylememin sakıncası yoktu.

“Seninle beraber düğüne giderim.”

“Sessiz ol Lucinda.” Demek beni *duyabiliyordu*.

“Özel şoförün olacağım. Sarhoş olabilirsin. O kadar sarhoş olursun ki hayatının en güzel zamanını yaşarsın. Özel şoförün olacağım.”

Hesap makinesini aldı ve tuşlarına basmaya başladı. Devam ettim.

“Seni evine kadar götürüp yatağa yatıracağım, tıpkı senin be-

nim için yaptığın gibi. Tupperware kabına kusabilirsin, ben yıka-
yacağım. Sonra ödeşmiş olacağız.”

Parmaklarını klavyesinin üzerine koyup gözlerini kapadı.
Aklından bir dizi terbiyesiz söz geçiriyor gibi görünüyordu.
“Düğünün nerede olduğunu bile biliyorsun.”

“Eğer Kuzey Kore’de değilse geleceğim. Ne zaman?”

“Bu cumartesi.”

“Ben uygunum. Karar verilmiştir. Bana adresini ver, seni ve
başka ne varsa gelip alacağım. Saati söyle.”

“Benimle gelecek bir kız arkadaşım olmadığını düşünmen
oldukça küstahça.”

Onun misafirinin ben olduğum gerçeğini bildiğimi sertçe
söylemek için neredeyse ağzımı açıyordum. Tam zamanında cep
telefonum çaldı. Danny’ydi. Sandalyemi yüz seksen derece dön-
dürdüm. Mesajlaşma diye bir şey duymamış mıydı?

“Merhaba Lucy. Daha iyi misin? Akşam yemeği hâlâ geçerli
değil mi?”

Sesimi fısıltı seviyesine indirdim. “Emin değilim. Gidip ara-
bamı almam gerekiyor ve kendimi oldukça berbat hissediyor-
um.”

“Senin arabanla ilgili çok fazla şey duydum.”

“Sanırım gümüş rengiydi... Onunla ilgili hatırlayabildiklerim
bu kadar.”

“Akşam yedi için bir masa ayırttım. Bonito Brothers’da. Sev-
diğini söylemiştin.”

Fazla seçenek bırakmamıştı. Orada rezervasyon yaptırmak
zordu. İç çekmemeye çalıştım.

“Bonito Brothers güzel. Teşekkürler. Çok iştahlı olmayacağım
ama elimden gelenin en iyisini yaparım. Seninle orada bulu-
ruz.”

“Akşama görüşürüz.”

Telefonu kapattım ve duvara dönük olarak bir süre oturdum.

“Danny Fletcher senin için klişe bir gece hazırlamış. İtalyan
restoranı, ekoseli masa örtüsü. Büyük ihtimalle bir mum. Son

köfteyi de sana zorla yedirmeye çalışacaktır. İkinci randevu değil mi?”

“Hadi konuyu değiştirelim.” Klavyemde yazıyormuş gibi yaptım. Ekranım hata mesajlarıyla doldu.

“Birçok erkek ikinci randevuda öpüşmeyi dener.”

Aniden durdum ve büyük ihtimalle gözlerimde delice bir bakış vardı. Joshua’nın ikinci randevuda girişimde bulunması fikri akıl almaz bir durumdu. Joshua bir randevuda, nokta.

Josh’ı güzel bir kadının karşısında oturmuş gülümserken ve kahkaha atarken hayal ettim. Daha önce tıpkı bana gülümsediği gibi. Güzel bir iyi geceler öpücüğü beklerken gözlerinin parladığını. Göğsümün karanlık bir basınçla yandığını hissettim. Genzimi temizlemeye çalışsam da işe yaramadı.

Delirmiş gibi bakan sadece ben değildim. “Söyle gitsin işte. Patlayacak gibi görünüyorsun.”

“Kendine bir iyilik yap ve bu gece evde kal. *Berbat* görünüyorsun.”

“Teşekkürler Doktor Josh. Neden Şişko Adi Pislik seni böyle çağırıyor bu arada?”

“Çünkü ailem ve ağabeyim doktor. Bu onun, potansiyelimi gösteremediğimi bana hatırlatma yöntemi.” Ses tonu köyün delisiymişim gibi çıkıyordu. Ayağa kalktı. Fotokopi odasına doğru koridorda onu takip ettim. Yavaşlamayınca onu kolundan yakaladım.

“Bekle bir dakika. Bunu düzeltmeye çalışıyorum. Sen haklısın, biliyorsun. Bugün buraya, kalan son günlerimizin farklı olacağını umarak geldim.”

Ağzını açtı ama ben hızlıca devam ettim. Onu duvara dayamama izin verdi ama ikimiz de beni bir satranç taşı gibi kolayca kaldırılabileceğini biliyorduk.

Topuklu ayakkabıların çıkardığı sesler tıpkı bir İskoç atının adımları gibi ağır ağır bize doğru yaklaşırken gerginliğim arttı. Bunu düzeltmem gerekiyordu. *Şu anda*. Ya da birazdan anevrizma geçirecektim.

Temizlik odası iş görürdü. Şansıma kilitli değildi. İçeri girerek kimyasal maddelerin ve elektrikli süpürgelerin arasında durdum.

“İçeri gir.”

İsteksizce dediğimi yaptı. Kapıyı kapatıp yaslandım. Topuk sesleri köşeyi dönüp uzaklaşana kadar sessiz kaldık.

“Burası çok hoş.” Josh ayağıyla toplu halde duran tuvalet kâğıtlarına vurdu. “Peki? Ne vardı?”

“Her şeyi berbat ettim. Ettiğimi biliyorum.”

“Berbat edecek bir şey yok. Beni sinirlendirdin. Mevcut durum korundu.”

Dirseğini bir rafın üzerine dayayarak elini yorgunca saçlarının da gezdirdi ve bu sırada gömleği pantolonunun içinden birkaç santim dışarı çıktı. O kadar yakındık ki kumaşın esnemesini ve derisi üzerinde kaydığını duyabiliyordum.

“Savaşın bitmiş olabileceğini düşünmüştüm. Arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm.”

Gözleri iğrenmeyle parladı; bu yüzden belki de her şeyi açıkça ortaya koyabilirdim. “Josh seninle *arkadaş* olmak istiyorum. Veya başka bir şey. Neden istediğim hakkında hiçbir fikrim yok çünkü korkunçsun.”

Bir parmağını kaldırdı. “Şu anda söylediklerin arasında birkaç ilginç kelime vardı.”

“Ben birçok ilginç kelime söylerim ve sen bunların hiçbirini duymazsın.” Eklemlerim çıtırdayana kadar ellerimi yumruk yaptım ve durum bir anda kafama dank etti.

Artan endişemin sebebi buydu; onun sakladığı yumuşak tarafını bir daha göremeyecektim. Ateşim varken yastığımın iki tarafına dayadığı ellerini ve tüm o süre boyunca benimle konuşmasını düşündüm. Elleri rahatça vücuduma dokunmuştu.

Şu andaysa beni kazığa bağlayıp yakacak gibi bakıyordu. Sadece bir kez, hezeyanlı bir gece boyunca benim arkadaşım olmuştu ve bu sahip olabileceğim tek şeydi.

“Veya başka bir şey.” Parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. “Ar-

kadaş olmak istiyorum veya başka bir şey dedin. Tam olarak *başka bir şey* neleri içeriyor? Seçeneklerimi bilmek istiyorum.”

“Büyük olasılıkla birbirimizden nefret etmememiz gerektiğini içeriyor. Bilmiyorum.” Dizilmiş kutuların üzerine oturmaya çalıştım ama altımda ezildikleri için yeniden ayağı kalktım.

“Peki, Danny tam olarak ne, erkek arkadaşın mı?” Elleri kalçalarının üzerindeydi ve küçük oda daha da küçölerek mikroskobik boyutlara ulaştı.

şu anda bana çok yakındı. Josh hangi ilahi sabunu kullanıyorduysa, ondan istiyordum. İç çamaşırlarımın böyle kokması için bir kalıp sabunu en üst çekmecemde tutacaktım. Yanaklarının kızarmaya başladığını hissettim.

“Danny’yle görüşüp görüşmemem umurunda değıl. Benimle beraber olmak isteyen bir erkek olduğına inanamıyorsun.”

Cevap vermek yerine avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini uzattı. Gömleğinin manşetleri hâlâ kıvrık durumdaydı; bileğindeki güçlü tendonlarını ve kaslarını görebiliyordum. Kollarının iç tarafında kaslı erkeklerdeki kabarık görünen damarlardan olduğunu ilk defa fark ediyordum.

“İş yerinde dokunmak İK politikalarına aykırı.” Boğazım tamamen kurumuştu. *Bana dokunmamak yasadışı olmalıydı.*

Ellerimi onun ellerine koyana kadar beklentiyle bana baktı. Ellerini bu şekilde tutan birine karşı koymak zordu ve bu kişi Joshua’ysa tamamen imkânsızdı. Avucumdaki sıyrığı incelemek için ellerimi ters çevirmeden önce parmaklarının sıcaklığını ve büyüklüğünü aklıma kaydettim. Ellerime yaralı bir güvercin gibi davranıyordu.

“Gerçekten bunu temizledin mi? Gül dikenlerinde mantar olabilir. Sıyrık mikrop kapabilir.” Sinirli sinirli konuşup kaşlarını çatarken yaranın etrafına bastırdı. Nasıl böylesi iki farklı adam olabiliyordu? İkinci bir durum kafama dank etti. Belki de ben belirleyici faktördüm. Bu düşünce oldukça korkutucuydu. Onun koruma kalkanını düşürmenin tek yolu kendiminkini düşürmekti. Belki her şeyi değıştirebilirdim.

“Josh.”

İsmi kısıltarak söylediğimi duyduğunda, parmaklarımı avucumun içerisine kapadı ve elimi bıraktı. Bunu denemenin zamanı gelmişti. Yanılmış olmamak için dua ettim.

“Cuma gecesi seni orada istedim. Seni ve sadece seni. Eğer benimle arkadaş olmak istemezsen seninle Veya Başka Bir Şey oyununu oynamaya çalışırım.”

Uzun bir sessizlik oldu ve tepki göstermedi. Eğer bunu yanlış değerlendirmişsem bu utançla yaşayamazdım. Kalbim rahatsız edecek kadar hızlı atıyordu.

“Gerçekten mi?” Alaycıydı.

Onu kapıya doğru ittim ve bedeninin kapıya çarptığını duyduğumda bir heyecan hissettim.

“Öp beni,” diye fısıldadığımda hava daha da ısındı.

“Veya Başka Bir Şey oyunu öpüşmeyi de içeriyor demek. Ne kadar da ilginç, Lucinda.” Parmaklarını saçlarıma geçirerek nazikçe yüzümden çekti.

“Henüz kuralları bilmiyorum. Oldukça-yeni bir oyun.”

“Bundan emin misin?” Karnının üzerinde dolaşan elimi izlemek için aşağıya baktı.

Ellerimle sert karnına bastırdım. Hiç kımıldamadı. “Kurşun geçirmez yelek mi giyiyorsun?”

“Bu ofiste giymek zorundayım.”

“Duygularını incittiğim ve seni evimden dışarı attığım için gerçekten üzgünüm Josh.” Onun kısa ismini kullanmam küçük bir barışma teklifiydi. Bir özürdü.

“Özrün kabul edildi ama başka bir adam seni ofise kadar getirdiğinde, öptüğünde ve çiçekler verdiğinde benden iyi bir adam olmamı bekleme. Bu oyun senin ve benim aramda bu şekilde çalışmıyor.”

“Nasıl çalıştığına dair en ufak bir fikrim bile yoktu.” Ağır ağır yutkundum. Parmaklarıyla çenemin altına dokunarak yüzümü onunkine doğru kaldırdı.

“Senin çok akıllı olduğunu düşünmüştüm Lucinda. Yanılmış olmalıyım.”

Parmak uçlarıma yükseldim ve ellerim omuzlarına doğru yükselerek sıkıca kavradı. Tırnaklarımı vücuduna bastırduğimde yutkundü; kısa bir bakıştan sonra boğazına bir öpücük kondurmayı başardım. Öpücüğün etkilerini hissedebiliyordum; elleri kasıldı ve kalçaları bana doğru eğildi. Ağır bir şey karnuma doğru bastırıyordu.

Bu hayatım boyunca oynadığım en iyi oyundu.

Ellerini sırtıma koydu, ona doğru vücudumu eğerken bir elimi boynuna doladım.

“Hâlâ öpüşmüyor olmamızın bir sebebi var mı?”

“Yükseklik farkı aslında.” Bir konserve kutusunu delebilecek kadar sertleştiğini saklamaya çalışıyordu. Bu imkânsız bir görevdi. Gülümsedim ve onu dudaklarıma doğru çekmeye çalıştım.

“Peki, beni oraya tırmanmak zorunda bırakma.”

Dudakları dudaklarımın üzerindeydi ama daha ileri gitmedi. Kararsızlıkla ve kontrol ettiği arzusuyla yüzü kasıldı. Bu durumun iş üzerindeki etkilerini hesapladığını düşündüm.

“En fazla iki hafta daha beraber çalışacağız. Bu yüzden ne önemi var?” Ses tonumun rahat çıkmasından dolayı kendimi kutladım.

“Ne kadar romantik bir teklif.” Dilini çıkarıp dudaklarının kenarını yaladı. İstiyordu. İsteddiği çok açıktı ama hâlâ karşı kouyordu.

“Ellerini üzerime koy.”

Bana dokunmak yerine ellerini kaldırdı, tıpkı benim yaptığım gibi bana uzattı ve bekledi. Göğsü inip kalkıyordu.

“Bunu sen yap.”

Hiçbir şey beklediğim şekilde gerçekleşmezdi. Bir elini aldım ve yan tarafıma koydum. Diğer elini kalçalarımın üstüne koymaya karar verdim. İki elinin baskısını da hissediyordum ama hareket etmiyorlardı. Aslında, neredeyse ondan hiç yardım almadan kendimi havaya sokuyordum.

“Bu İK kurallarından kaçınmak için mi? Bundan sonra başka İK tehdidi yok. Bu noktadan sonra tamamen nefesi boşa tüketmek olur.” Bunu söylemek de *kendi* nefesimi tüketmekti. Alabileceğim tüm oksijene ihtiyacım vardı. Üzerimdeki ellerinin sıcaklığı kıyafetlerimi aşarak vücudumu yakıyordu.

Elini kalçalarımın bacaklarımla birleştigi yere koydum. Daha fazla eğilmesi gerekti ve bu da dudaklarını daha da yaklaştırdı. Diğer elini karnımın üstünden göğüslerimin yanına çektim. Bayılacak gibi görünüyordu. Egom neredeyse bu odaya sığmayacak kadar büyüktü.

“Demek seninle seks yapmak bunun gibi oluyor.” Ona sataşmadan duramıyordum. “Senin biraz daha dahil olacağını umuyordum.”

Sonunda bir şey söyledi. “Dahil olacağım. Öyle bir dahil olacağım ki yarın düz yürüyemiyor olacaksın.”

Başka ayak sesleri geçti. Bir hapishane hücrelerinden daha küçük bir odadaydım ve Josh’ın elleri üzerimdeydi. Benim için fazlasıyla cüretkâr bir hareketle elini kaldırdım ve ne olacağını görmek için parmak uçlarını göğüslerimin arasına bastırdım.

“Bu sorun değil, yürümek fazla abartılmış bir şey zaten.”

Kendisi üzerinde nasıl bir kontrolü vardıysa önemli ölçüde kayboldu ve eli kendi bağımsızlığını ilan etti. Bacağımı kaldırmak için bir elini dizimin altına koydu. Parmakları elbisemin eteğinin altından girdi ve kalçalarımın iç çamaşırlarıma doğru düzgün bir hat çizerek okşadı. Parmak uçları iç çamaşırlarımın lastiğine dokunduğunda ürperdim. Göğüslerimin arasına parmaklarıyla bastırıyor, okşuyordu. Sonra bacağımı bıraktı ve iki elini de ceplerine soktu.

“Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Danny’yle şirin, küçük randevuna gitmeni ve onu öpmeni istiyorum.”

Bunu söylerken bile ağzı tiksintiyle kıvrıldı. Kendimi geri çektim ve yeniden normal boyuma geldim. Yakın zamanda bir birimize inanılmayacak kadar berbat şeyler söylemiştik ama bu tamamen olağandışıydı.

“Ne? Neden?” Ellerimi omuzlarından çektim.

Yerin dibine girmeye başladığımı hissettim. Bütün bu zaman boyunca benimle dalga geçiyordu. Gözlerimdeki telaşı gördü ve tam geri çekilirken dirseğime dokunarak beni durdurdu.

“Eğer asansördeki öpüşmemizden iyi olursa konu kapanır. Onunla buluş. Gökyüzü Elmas Çilekleri’ndeki bir kameriyede bir bahar düğünü planla.”

Karşı gelmeye başladım ama sözümü kesti. “Eğer asansördeki öpüşmemizden daha iyi değilse bana itiraf etmelisin. Yüzüme. Sözlü olarak. Dürüstçe. İğneleme ve alay olmadan.” Her boşluk düzgün bir şekilde kapatılmıştı.

“Bunu yapmamı istemen tuhaf.” Bir adım geri attım ve bir süpürge sapını devirdim.

“Veya Başka Bir Şey oyunu, sen bana hiç kimsenin seni benim gibi öpmediğini söyleyene dek devam etmeyecek.”

“Bunu şimdi söyleyemez miyim?” Yeniden parmak uçlarıma yükseldim ama bunu engelledi.

“Senin, Bay Hoş Adam’ı seçmeden önceki küçük deneyin olmanın ihtimali yok. Yani evet, bu akşam Danny Fletcher’ı öpmeni ve sonucu bana bildirmeni istiyorum. Eğer harika olursa o zaman sana iyi şanslar.”

“Hoş adamlara karşı kesinlikle önyargılısın.”

Bir uyarıda daha bulundu. “Son bir şey. Eğer onu öpmek beni öpmek kadar iyi değilse onu bir daha öpemezsin.” Kapıyı açıp beni dışarı itti. Bay Bexley asık suratıyla sert adımlarla bu tarafa geldiğinden kapıyı arkamdan hızla çekerek kapattım. Beni temizlik odasından çıkarken görünce gözlerine inanamayıp tekrar baktı.

“Biraz cam temizleyicisi arıyordum. Tüm ofis parmak izleriyle dolu.”

“Josh’ı gördün mü? Hiçbir yerde yok. Her konuda problem çıkıyor ve o ortalarda yok.”

“Size kahve ve çörek almaya gitmişti. Çok meşguldünüz. Şaşırmış gibi davranacağınıza söz verin.”

Bay Bexley boğuk bir sesle hem neşelendi hem ofladı hem

de homurdandı. Sonra kıyafetimi ve içindekileri yavaş yavaş ve öyle dikkatli inceledi ki rahatsız olduğumu göstermek için ellerimi kalçama koydum. Fark etmedi.

“Biraz heyecanlı ve telaşlı görünüyorsunuz Bayan Hutton. Genç bir hanımın yanaklarında biraz pembelik olmasından rahatsız olmam ama daha çok gülümsemelisin.”

“Aaa telefonum çalıyor,” dedim. Aslında çalmıyordu. “Unutmayın, Josh geri geldiğinde şaşırılmış gibi davranın.”

“Davranabilirim,” dedi ve erkekler tuvaletine doğru ilerledi. Bir elinde gazete vardı. Josh artık rahat rahat aşağı inebilirdi.

Masama dönene kadar soğukkanlılığımı bozmadım ama sonra çaresizce ihtiyaç duyduğum şeyi yaptım: Derin derin nefes aldım. Yarı maraton koşmuş gibi soluyordum. Ensem boncuk boncuk ter içindeydi ve yüzüm nemliydi. Parmaklarım, Josh’ın vücudunu saran kumaşa dokunmaktan yanıyordu. Oturacak kadar sakinleşene kadar onuncu katın parlak yüzeyinin yarısını buğulandırmıştım.

O kadar tahrik olmuştum ki bu durum geçene kadar bayılmış olmayı diledim.

Joshua yirmi dakika sonra elinde kahve ve çörekle döndü. Bay Bexley’nin tuvaletten dönmesinden önce gelmişti.

“Güzel kurtarış,” dedi Joshua, fare altlığımın yanına sıcak çikolata ve çilekli çörek koyarken. “Ayaküstü etkileyici bir fikirdi.”

Patronunun ofisinde gözden kaybolurken muhteşem pembe çöreğe bakakaldım. Kendimden şüphe etmeye başladığım yirmi dakikalık aralıkta Veya Başka Bir Şey oyununu kaldırabileceğim konusundaki güvenim azalmıştı. Josh çok büyüktü, çok akıllıydı ve benim vücudum ondan çok hoşlanıyordu. Bazı temel kurallar belirlemeyi denemek için can atıyordum. Masasına oturup kahvesini yudumlamaya başladığında sözcükler kaba bir şekilde ağızımdan çıkıverdi.

“Eğer Veya Başka Bir Şey oyunu seks içerecekse tek seferlik bir anlaşma olur. Tek bir sefer. Anlamı olmayan tek bir sefer.” Elimini hızlıca ağızımın üzerine kapadım.

Bir gözünü alaycı bir tavırla kıstı ve benim verdiğim çilekleri yemeye başladı. Büyüleyiciydi. Onu daha önce bir şeyler yerken görmemiştim.

“Bir.” Bir parmağımı havaya kaldırdım.

“Sadece bir kere mi? Emin misin? En azından önce bana akşam yemeği ısmarlayacak mısın?” Bu değış tokuştan hoşlanarak sandalyesinde arkasına yaslandı. Isırdı, çiğnedi, yuttu ve ben başka bir yere bakmak zorunda kaldım. Çünkü açıkça söylemek gerekirse aşırı seksiydi.

“Elbette, arabaya servis yapan bir restorana uğrayıp çocuk menüsü alırız.”

“Öyle mi, teşekkürler. Gidip o şeyi *bir kere* yapmadan önce bir hamburger menüsü ve oyuncak.” Kahvesinden bir yudum aldı ve tavana baktı. “En azından şık bir İtalyan restoranında ısmarlayamaz mısın? Yoksa benim kendimi ucuz hissetmemi mi *istiyorsun*?”

“Bir kere.” Yumruk şeklindeki parmaklarımı ağzıma götürdüm ve acıyana kadar ısırdım. *Kapa çeneni Lucy.*

“Bir kerenin ne içerdiğini tanımlayabilir misin?” Çenesini ellerinin arasına aldı, gözlerini kapadı ve esnedi. Yatağımdaki çıplak ve kirli oyunlar yerine, bir iş sunumu hakkında konuşmuşumuzu düşünebilirdiniz.

“Ailen sana arılar ve çiçeklerle ilgili konuşmayı hiç yapmadı mı?” Sıcak çikolatamdan bir yudum aldım.

“Kuralları önceden doğru anlamaya çalışıyorum. Sonrasında birçok kural uyduruyorsun. Kuralları bana e-posta atar mısın?”

Bay Bexley bu ânı bozarak içeri girdi ve masasında kahvesiyle çöregini gördüğünde hiç de inandırıcı olmayan bir şaşırma sesi çıkardı.

“Bir dakika içinde geliyorum,” diye seslendi ona Josh.

Bana, “Bir kere ha? Kendini kısıtlayacak mısın?” dedi. Ağzının kenarının küçük bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm ve bilgisayarında bir şeyler yazmaya başladı.

“Kendinden bu kadar emin olma,” diye olabildiğince sessizce tısladım. “Bunun olacağının garantisi yok.”

“Bunu tek isteyen benmişim gibi davranma. Bu bana yapacağın bir iyilik değil. Bu kendine yapacağın oldukça büyük bir iyilik.”

Pantolonunun içindekini ima edencesine ahlaksız bir benzetme yapar gibi görünmüyordu ama ben yine de oraya baktım. Konuşmadan duramıyor gibiydim.

“Aramızdaki bu tuhaf cinsel çekimi yok etmek için, bu yüzden evet, sadece bir kere olacak. Daha önce söylediğim gibi, ne önemi var?”

Gözlerini sertçe kırıştırdı, konuşmak için ağzını açtı ama sonra sanki yeniden değerlendiriyor gibi göründü. Az önce bir kadının kendisiyle seks yapmayı düşündüğünü söylediği bir adam için biraz hayal kırıklığına uğramış bir görüntüsü vardı.

“O zaman sanırım bunu iyi değerlendirmeliyim Kurabiye.” Bu hem bir vaat hem de bir uyarıydı. Cevap vermek zorunda kalmayayım diye çöreğimin neredeyse yarısını ısırdım.

Üstünlük bendeydi, az da olsa kuralları belirlemiştim. Ayağa kalktı ve kahvesini aldı. Geri adım attığının bir işaretiydi. Ama sonra topu benim sahama göndererek kararı benim vermem için beni öyle doğrudan zorladı ki itiraf etmem gerekirse etkilenmiştim.

Mavi bir yapışkanlı kâğıda bir şeyler yazdı. Dik siyah harfleri o kadar sert bastırarak yazıyordu ki mürekkebin küçük bir kısmı kâğıdın üzerine dağıldı.

Öğreneceğimi hayal bile edemeyeceğim bir şey yazdı. Onu düşündünden önce almam amacıyla mı *Veya Başka Bir Şey* için mi yazdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Soramazdım çünkü ağzım çok doluydu.

Mavi kâğıdı bilgisayar ekranıma yapıştırdı. Bu onun ev adresiydi.

Bölüm 13

"Bir YANIM ağabeyinin her an fırtına gibi içeri girmesini ve seni sürükleyerek götürmesini bekliyor. Yarın okulun olmasına rağmen dışarıdasın falan ya," dedi Danny, ben kaşığımı isteksizce limonlu dondurmaya batırırken.

"Eminim seni ezebilmek için arabasını ön tarafta rölantide tutuyordur." Bu dediğim pek de espri sayılmazdı. Garson bir isteğimiz olup olmadığını sormak için geldi. Her şeyin ne kadar lezzetli olduğu konusunda ona yeniden bir şeyler söyledik. Her şey sahiden mükemmeldi. Kareli masa örtüsü ve mumlar. Romantik müzik. Kırmızı bir elbise ve rujumla kendime çekidüzen vermiş ben. Rahatlayamamamın tek sebebi, yakın zamanda yaşanması beklenen öpüşmeyi düşündüğümde midemde oluşan küçük, keskin duyuydu.

"Bunu sormam gerek. Sen... biriyle görüşüyor musun? Bir ilişkin var mı? Aranızda bir şeyler hissediyorum. Sen ve o...?"

"Evet, hayır. Hayır! Bir şey yok. Kesinlikle bir şey yok. Bir ilişkim yok." Sonra bunu birkaç kez daha tekrarladım. Danny'nin yüz ifadesi kuşku doluydu. Çok fazla karşı çıkmıştım, hem de şüpheleneceği kadar fazla.

Midem panikle kasıldı. Eğer birileri Josh'la benim aramda bir

ilişki olduğundan şüphelenirse bunun şirket içinde yansımaları olurdu. İtibar olarak, İK olarak, saygınlık olarak. Paintball sonrası toplantıda insanların eğlenen bakışları ve birbirlerini dürtmeleri aklıma geldiğinde iş işten geçtiğini düşünerek korkuyla sindim.

“Bir dolu ofis içi ilişki yaşandı. Samantha ve Glen. Ah, bu tam bir felaketti.” Danny sırtıttı. O bir dedikoducuydu, bunu anlayabiliyordum. Benim de büyük bir skandalı paylaşacağımı umarak kaşlarını kaldırdı ama ben olumsuz anlamda başımı salladım.

“İş yerinde kimse benimle konuşmaz. Benim ispiyonlayacağımı düşünüyorlar.”

“Josh’ın bir sene tıp okuduğu doğru mu?”

“Bilmiyorum ama ailesi ve ağabeyi doktor aslında.”

“Biz hep onun bir gün Bexley Kitapçılık’ı bırakacağını ve gidip bir proktolog veya benzeri bir şey olacağını umarak yaşadık.”

Gülmem gerekiyordu.

“Peki, sen geçmişte kötü bir ayrılık falan mı yaşadın?” Danny gerçekten meraklı görünüyordu. “Sanırım senin neden yalnız olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

“Birileriyle buluşmak için hiç zamanım olmadı ve birleşme sonrası Gamin’deki insanlarla irtibatım kesildikten sonra yeni arkadaşlar edinmek için yeterince çaba sarf etmedim. İşim tüm yaşamımı kapladı. Bir CEO için çalışmak, senin normal sabah dokuz akşam beş işin gibi değil.”

“Eee, masandaki o gül neydi?” Beklentiyle kaşlarını kaldırdı.

“O bir şakaydı.”

Benim ayrıntıları anlatmamı bekledi ama anlatmayınca vazgeçerek konuyu değiştirdi. “Yeni yönetici pozisyonu için başvurunun yaptın mı?”

“Evet yaptım. Görüşmeler önümüzdeki hafta.”

“Çok başvuru var mı?”

“Görüşme listesinin son halinde ben, dışarıdan iki kişi ve en iyi dostum Joshua Templeman var. Toplamda dört aday.”

“Bunun için çok uzun zamandır bekliyorsun,” diye tahminde

bulundu Danny. Belki de gözlerimde yine o deli-yoğun bakışlarım vardı.

“Gelişimimde Helene çok etkili oldu. Gamin Yayıncılık olduğumuz dönemlerde, onun için bir sene çalıştıktan sonra editorial takım için seçilmiştim.” Ses tonumdaki acılığı hissettim.

Danny durumu değerlendirdi. “Senin yaptığın şekilde yayıncılık işine girmek o kadar da alışılmamış bir durum değil. Bu bir yönetici rolü almak anlamına gelse de. Buradaki insanların yarısı hayallerindeki işte çalışmaya başlamadı. Bulabildiğin her açık pozisyona geçmen akıllıca bir davranış.”

“Hayır, sorunum bu değil. Bir yönetim pozisyonuna geçtiğim için gerçekten mutluyum.”

“Ama sonra birleşme gerçekleşti.”

“Evet. Birçok insan işini kaybetti; ben işimi kaybetmediğim için şanslıydım. Bu aynı pozisyonda kalmak anlamına gelse de. En iyi arkadaşımı kaybettim.” Sesim sanki şimdi o ölüymüş gibi çıktı.

“Operasyon Müdürü pozisyonu özgeçmişinde oldukça etkiliyici duracak, özellikle bu yaşında.”

“Evet.” Özgeçmişimde Arial karakteriyle bunun yazdığını hayal ederek nefes aldım. Ardından bunun Joshua’nın özgeçmişinde de yazdığını gözümün önüne getirdiğimde bu lezzetli hayalimin tadı kaçtı. “Görüşme için bir sunum hazırlıyorum. Uzun zamandır üzerinde düşündüğüm bir şey. Olmak istediğim kadar etkili olacağım bir pozisyonda değildim. Zamanlama hep kötüydü. Yayınevinin tüm kitaplarını e-kitap formatına getirmek için resmi bir proje oluşturmak istiyorum. Kitabın tümünün yeniden ambalajlaması, kapakları ve bu gibi işler. Yeni pozisyonun bende eksik olan yaptırım gücünü bana katacağını düşünüyorum.”

“Kapak dizaynı konusunda fazlasıyla desteğe ihtiyaç duyacakmışsın gibi görünüyor. Bu konuda beni aklında tut,” dedi Danny. Cebini karıştırdı ve bana yeni iş kartını verdi. Yan masadaki bir kadın *ne salak* der gibi yan gözle baktı.

Hesap için işaret etti ve kredi kartını verdi.

"Ah, teşekkür ederim," diye garip bir sesle ciyakladığımda gülümsedi.

Arabama yürüdük. "Özür dilerim, iş hakkında çok fazla konuştum."

"Sorun değil. Ben de orada çalışıyordum hatırlarsan. Yani. Bu o. Senin araban." Danny durdu ve ellerini arabanın etrafında dolaştırdı. "Bu inanılmaz."

"Değil mi?" Kapiya yaslandım. "Sonunda özgür, sonunda özgür."

"Arabanla ilgili Martin Luther King Jr.'ın sözünden alıntı mı yaptın sen?"

"Ah evet. Sanırım yaptım..."

Kahkahalarla gülmeye başladı. "Vay canına, sen inanılmazsın."

"Ben bir aptalım."

"Böyle söyleme. Seni öpmek istiyorum. Lütfen," diye nazikçe ekledi.

"Tamam." Gözlerimizi birbirine kilitledik. İkimiz de bunun o an olduğunu biliyorduk. Karar ânı. Ya Danny beni kendimden geçirecekti ya da Josh'ın egosunu şişirmek zorunda kalacaktım.

Şirin bir Sevgililer Günü kartı gibi görünüyorduk. Yol, yağmurdan dolayı parlıyor, bir sokak lambasının beyaz ışığı bizi sarmalıyordu. Benim kırmızı elbisem odak noktasıydı ve melekçelere özgü beyaz-sarı karışımı bukleleri olan bir adam beni hafifçe geriye doğru yatırıyordu. Soluk mavi gözleri dudaklarıma bakmak için aşağı çevrilmişti. Boyu, birbirimize sarılırkenki uyumumuzu gösteriyordu.

Nefesi hafifti, yediği tatlıdan dolayı şeker kokuyordu ve elleri saygılı biçimde belimi kavıyordu. Dudaklarımız birleştiğinde bir şeyler hissedebilmeyi diledim. Üzerimizdeki her kayan yıldızdan diledim bunu. Şehvetin baş döndürücü ilk etkisi için dua ettim. Bu şehvetin asla gelmeyeceğini fark edene dek Danny Fletcher'ı tekrar tekrar öptüm.

Dudaklarıyla dokunarak benim dudaklarımı hafifçe araladı ama centilmen biri olarak dilini ağzının içinde tuttu. Elimi omzuna koydum. İlk bakışta zinde ve kaslı görünen vücut yapısı tavuk kemikleri gibi hafif ve zayıftı. Bahse girerim beni bile yerden kaldıramazdı.

İkimiz de geri çekildik.

“Tamam.” Umutlarım kesinlikle yerle bir olmuştu ve sanırım o da bunu biliyordu. Yüzümü inceledi. Bir kuzeni öpmek gibiydi. Tamamen yanlıştı. Emin olmak için yeniden öpmek istedim ve ileri doğru hareketlendiğimde yarım adım kadar geri giderek ellerini üzerimden çekti.

“Seninle zaman geçirmekten hoşlanıyorum,” diye başladı. “Sen harika bir kızsın.”

Cümlesini onun için tamamladım. “Arkadaş olabilir miyiz, yine de? Üzgünüm.”

İlk o söyleyemediği için yüzü hayal kırıklığına uğradığını gösteriyordu. Aynı zamanda yüzünde rahatlama ve hafif bir sinir olma ifadesi de vardı ki bu ondan daha az hoşlanmama sebep oldu.

“Ne demek. Tabii ki. Biz arkadaşız.”

Araba anahtarlarımı çıkardım. “Şey, yemek için teşekkürler. İyi geceler.”

Yürüyerek uzaklaşmasını izlerken veda etmek için elini havaya kaldırdı. Arabasının anahtarlarını elinde çeviriyordu, yürüyüşü ise biraz yavaştı. Kötü bir öpüşme karşılığında pahalı bir yemek.

Pekâlâ, Öpüşme Yarışması’nı sen kazandın Joshua Templeman. Bundan korkuyordum ben de.

İçimde küçük bir fırtına bulutu oluşmuştu. Bu gece sıkıcı, donuk ve zaman kaybıydı.

Ama en kötü kısmı şuydu. Eğer Joshua olmasaydı benim standartlarıma göre iyi bir randevu olabilirdi. Kesinlikle kabul edilebilirdi. Daha kötü randevularım ve çok daha kötü öpüşmelerim olmuştu. Aramızdaki çekim yeterli olmasa da bunun üze-

rine gidebilirdik. Yakın zaman içinde karşıma çıkan tek fırsattı bu ve berbat olmuştu.

Sanki Joshua romantik küçük masamızda üçüncü bir sandalyede oturuyor, bizi izliyor ve değerlendiriyor gibiydi. Kaçırdığım tüm o şeyleri bana hatırlatıyordu. Danny'nin dudaklarına baktığımda bir şeyler hissetmek için kendime yalvarmıştım.

Caddeler fazlasıyla yabancı gelmeye başladığında kenara çektim ve GPS ayarlarıyla dakikalarca mücadele ettim. Dışlerimin arasında mavi kâğıdı tutarken, beceriksiz parmaklarımla tüm yanlış tuşlara bastım.

GPS'teki kadın sesine bulabildiğim tüm kötü sıfatları söyledim, ona durması için yalvardım ama o durmadı. Tam bir şıllık gibi beni Josh'ın dairesinin bulunduğu binaya yönlendirdi.

Kesinlikle onun binasına gitmiyordum. O kadar acınacak durumda değildim. Yan sokağa park ettim, hangi parlayan karenin onun dairesi olduğunu merak ederek binaya baktım.

Josh, neden hayatımı berbat ettin?

Telefonum titredi. Ekranımda çok nadiren gördüğüm bir isimdi.

Joshua Templeman: Eee? Merak içindeyim vs.

Arabamı kilitledim ve yürürken paltoma daha çok sarındım. Nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Açıkçası hiçbir cevabım yoktu. Gururum gülünç bir şekilde kırılmıştı. Bu gece daha fazla gayret göstermeliydim. Kendimi biraz daha ikna ettim ama denemekten çok yorulmuştum.

Bir cevap hazırladım. Gülümseyen bir kaka emoji. Her şeyi anlatıyordu.

Dairesinin bulunduğu binanın etrafında bir tur atmaya karar verdim ve bunu yaparken kaçırılmamak için de dua ettim. Çok fazla endişelenmeme gerek yoktu. Kendini fazlasıyla adanmış sapık takipçiler dışında yağmur yüzünden sokaklar boşalmıştı. Keşfimi tamamlarken kırmızı topuklarım yüksek sesle yankılanıyordu.

Bir şeylere başka birilerinin gözlerinden bakarak yürümek tuhaftı, özellikle de baş düşmanının gözünden. Kaldırımdaki çatlaklara baktım ve ilerideki küçük, organik markete yürürken onlara basıp basmadığını merak ettim. Böyle bir marketin yakınında yaşamak isterdim; böylece belki de bu kadar çok fırında makarna yemezdim.

Hayatlarımızdaki insanların bize bir ders vermek için var olduğundan şüphelenirdim her zaman. Joshua'nın amacının da beni test etmek, zorlamak ve daha sertleştirmek olduğundan emindim. Ve bir dereceye kadar doğruydı bu.

Camla kaplı bir bölümün yanından geçtim, duraksadım ve camdaki yansımamı inceledim. Bu elbise çok güzeldi. Dudaklarımda ve yanaklarımda yeniden renk vardı ama çoğu kozmetik ürünlerdendi. Gülleri düşündüm. Hâlâ anlayamıyordum. Joshua Templeman'dan gelmişlerdi. Kendi isteğiyle bir çiçekçiye girmişti ve bir karta oyunun gidişatını değiştiren dört kelimeyi yazmıştı.

Herhangi bir şey yazabilirdi. Şunlardan herhangi biri mükemmel olabilirdi.

Üzgünüm. Özür dilerim. Berbat ettim. Ben aşağılık bir adamım. Savaş sona erdi. Teslim oluyorum.

Artık arkadaşız.

Ama bunların yerine o dört kelime. *Sen her zaman güzelsin.* Dünya üzerinde gelmesini beklediğim son insandan gelen en garip itiraf. Kendimi hayranlık uyandırıcı biçimde engellediğimi düşünmeme izin verdim.

Belki hiçbir zaman benden nefret etmemişti. Belki beni hep istemişti. Cebimden başka bir cıvıltı sesi geldi.

Joshua Templeman: Neredesin?

Nerede miyim? Seni ilgilendirmez, Templeman. Senin binanın arkasında sinsi sinsi dolaşıyorum, çöp kutularına bakıyorum ve yolun karşısındaki kafenin senin düzenli gittiğin kafe olup olma-

diğına veya minik bir fıskiyesi olan küçük parka hiç gidip gitmediğine karar vermeye çalışıyorum. Ve bu yepyeni gözlerle ışığın kaldırımından nasıl yansıdığına ve diğer her şeye bakıyorum.

Nerede miyim? Başka bir gezegendeyim.

Başka bir mesaj.

Joshua Templeman: Lucinda. Kızmaya başlıyorum.

Cevap vermedim. Ne anlamı vardı ki? Bu geceyi hayatın tuhaf tecrübelerinden biri daha olarak işaretlemeliydim. Caddeye doğru baktım, sokağın sonunda sabırla bekleyen arabamı görebiliyordum.

Sapık gibi takip etmek böyle mi başlıyordu? Başımı yukarı kaldırdım ve bir gece kelebeğinin sokak lambasının etrafında daireseler çizdiğini gördüm. Bu gece o yaratığı tamamen anlıyordum.

Binasının önünden son bir geçiş daha ve işim bitecekti. Posta kutularının nerede olduğunu görmek için başımı çevirecektim. Belki ona bir ölüm tehdidi veya bayrak büyüklüğünde bir iç çamaşırına sarılı isimsiz, müstehcen bir not bırakmak isteyebilirdim.

Ön kapının önünden geçerken adımlarımı hızlandırarak temiz ve düzenli lobiye anlık bir bakış attığım anda önümde yürüyen birini gördüm. Uzun boylu bir adamdı, orantılı bir vücudu vardı; ellerini cebine sokmuş, sert ama etkili adımlarla yürüyordu. B&G'deki ilk günümde gördüğüm siluetin aynısı. Kendi gölgemden daha iyi bildiğim vücut yapısı.

Tabii ki geldiğim bu yeni gezegende Josh dışında kimse olmayacaktı.

Omuzlarının üzerinden baktı, inanılmaz derecede yüksek ses çıkaran ayakkabılarımın hareket etmediğini duyduğuna şüphem yoktu. Sonra yeniden baktı. Bu, geç algılama konusunda bir dünya rekoruydu.

“Gizlice takip etmek için dışarıdayım,” dedim. Kelimeler ifade etmek istediğim şekilde çıkmadı. Neşeli veya eğlenceli değildi. Kulağa bir uyarıymış gibi geldi. Ben korkutucu bir kaltaktım

artık. Silahlı olmadığımı göstermek için ellerimi havaya kaldırdım. Kalbim deli gibi atıyordu.

“Ben de,” diye cevapladı. Başka bir taksi hızla caddeden geçti.

“Nereye gidiyorsun gerçekten?” Sesim boş sokakta çınladı.

“Sana söyledim. Gizlice takip etmek için dışarıdayım.”

“Ne yani, yürüyerek mi?” Altı adım daha yaklaştım. “Yürüyecek miydin?”

“Terminatör gibi caddenin ortasında koşacaktım.”

Kahkaham ağzımdan *puah* diye çıktı. Ona sırtıtarak kurallarımdan birini çiğniyordum ama durabilecekmiş gibi de görünmüyordum.

“Sonuçta sen de yürüyorsun. Hem de cambaz ayaklıkları üzerinde.” Başıyla yüksek topuklu ayakkabılarımı işaret etti.

“Çöplerini karıştırabilmek için birkaç santim daha fazla yükseklik sağlıyorlar.”

“İlgini çeken bir şey buldun mu?” Bana doğru hareket etti ve aramızda on adım kadar kalınca durdu. Neredeyse teninin kokusunu alabiliyordum.

“Hemen hemen bulmayı beklediğim şeyler. Sebze artıkları, kahve telvesi ve yetişkin bezleri.”

Başını arkaya attı ve bulutların arasından görünen minik yıldızlara doğru kahkaha attı. O inanılmaz ve insanı neşelendiren gülüşü hatırladığımdan bile daha iyiydi. Vücudumdaki her atom parçacığı *daha fazlasını* isteyerek ürperdi. Aramızdaki boşluk enerjiyle titreşiyordu.

“Gülebiliyorsun.” Söyleyebileceğim tek şey buydu.

Gülümsemesi binlerce kişinin gülüşüne bedeldi. Bir fotoğrafa ihtiyacım vardı. Tutunacağım bir şeye ihtiyacım vardı. Bu acayip gezegenin dönmeyi bırakmasına ihtiyacım vardı; böylece bu ânu zamanda dondurabilirdim. Ne felaket ama.

“Ne diyebilirim. Bu akşam komiksin.” Bir adım gerilediğimde gülümsemesi soldu.

“Demek sana adresimi vermek, seni burada bulmak için yap-

mam gereken tek şeymiş. Belki de adresimi sana ilk gününde vermeliymişim.”

“Neden ki? Böylece beni arabanla ezebilesin diye mi?”

Bir sokak lambasının altında buluşana kadar sessizce biraz daha yaklaştım. Bugün sekiz saatin üzerinde bir süreyi ona bakarak geçirmiştım ama ofis dışında yepyeni ve değişik görünüyordu.

Saçları parlak ve ıslaktı, elmacıkkemiklerinde bir ısıltı vardı. Üzerindeki pamuklu tişörtü soluk lacivertti ve büyük ihtimalle bir bebek çarşafından daha yumuşaktı. Soğuk hava, kolunun açıkta kalan kısımlarına iğne gibi batıyor olmalıydı. Hırpani kot pantolonu üzerine tam oturmuştu ve düğmesi eski bir para gibi bana göz kırpyordu. Spor ayakkabılarının bağcıkları yarım yamalak bağlandığından gevşek görünüyordu. Ona bakmak sınırsız bir zevkti.

“Randevun pek de iyi geçmedi,” diye tahminde bulundu.

Neyse ki bunu sırtımdan söyledi. O lacivert gözler beni sabırla izliyordu. Benim orada ayakta durup bir şeyler düşünme izin verdi. Kendimi bu durumdan nasıl çıkaracaktım? Utanç yeniden benliğimi kaplamaya başlarken aramızdaki şakalaşma yavaş yavaş sönüyordu.

“İyi geçti.” Saatile baktım.

“Ama harika değildi; şu anda benim binamın önünde olduğuna göre. Ya da iyi haberi vermek için mi geldin?”

“Ah, kes sesini. Ben istedim ki... bilmiyorum. Nerede yaşadığını görmek istedim. Nasıl karşı koyabilirdim? Bir gün posta kutuna ölü bir balık koymayı düşünüyordum. Sen benim nerede yaşadığımı gördün. Bu haksızlık ve hiç de adil değil.”

Dikkati dağılmayacaktı. “Anlaştığımız gibi onu öptün mü?”

Sokak lambasına baktım. “Evet.”

“Ve?”

Ben duraksadığımda ellerini kalçalarına koydu ve ne yapacağını bilemeden caddeye baktı. Elimin tersiyle dudaklarımı sildim.

“Randevunun kendisi fena değildi,” diye söze başladım ama yakınıma gelerek çenemi nazikçe ellerinin arasına aldı. Aramızdaki gerilim statik elektrik gibi çatırdıyordu.

“Fena değil. Fena değil, harika ve hoş. *Fena değil* demekten daha fazlasına ihtiyacın var. Bana gerçeği söyle.”

“Fena değil tam olarak ihtiyacım olan. Normal ve kolay bir şeye ihtiyacım var.” Gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm.

“Senin ihtiyacın olan şey bu değil. Güven bana.”

Yüzümü diğer tarafa çevirmeye çalıştım ama bunu engelledi. Baş parmağının yanaklarımda dolaştığını hissediyordum. Onu itmeye çalışsam da kendimi onu daha çok çekiştirirken buldum; yumruklarımınla tişörtünü kavramıştım.

“O senin için yeterli değil. ”

“Neden burada olduğum hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Hayır, var.” Elmacık kemiğimin üzerine dudaklarını bastırdığında titreyerek parmak uçlarıma yükseldim. “Bana gerçeği anlatmak için buradasın. Tabii küçük bir yalancı olmayı bıraktığında.”

Haklıydı tabii ki. O her zaman haklıydı.

“Kimse beni senin öptüğün gibi öpemez.”

Josh’ın gözlerini sinir ve öfke dışında bir şey yüzünden parlarlarken görme ayrıcalığına sahiptim. Biraz daha yaklaştı ve beni değerlendirmek için duraksadı. Gözlerimin içinde gördüğü her neyse bu ona güven vermiş gibiydi. Kollarını bana doladı ve ayaklarını yerden keserek beni kaldırdı. Dudakları dudaklarıma değdi.

İkimiz de aynı anda rahatlayarak derin bir nefes aldık. Neden onun yaşadığı binanın önündeki ıslak kaldırımında bulunduğum hakkında yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

Birbirimizin nefeslerini hissederek başlayan şey birden dudaklarımızın açgözlülükle birbirine yapışmasıyla sonuçlandı. Daha önce, “*Ne önemi var ki?*” demiştim. Maalesef benim için bu öpüşme önemliydi.

Boynuna doladığım kollarımın kasları çaresizce titremeye başlarken bana gitgide daha sıkı sarıldı; ta ki beni elde ettiğini

hissettiren kadar. Parmaklarım saçlarına doğru kıvrılarak ipeksi kabarıklığı çekiştirdiğinde inledi. Dudaklarımız zengin öpüşlere dalmıştı. Islak, kaygan öpüşlere.

Genellikle ikimizin de içinde etkisiz halde duran enerji, ikimiz arasında bir elektrik döngüsü oluşturarak ve benden ona doğru akarak şimdi bir çıkış yolu bulmuştu. Kalbim göğsümün içinde ampul gibi parlıyordu ve dudaklarının her hareketiyle daha da parlak hale geliyordu.

Nefes almayı zar zor başardım ve yavaş, seksi öpüşmemiz yumuşak ısırmalar benzeri kesik kesik öpücüklere dönüştü. Beni âdeta sınıyordu ve içinde bir miktar çekingenlik de vardı. Sanki bana bir sır veriliyormuş gibi hissediyordum.

Bu öpücükte olmasını hiç beklemeyeceğim bir kırılma da vardı. Bir gün, bu anın olup gideceğini bilmenin kırılma olduğunu bu. Bunu unutmamamı sağlamaya çalışıyordu. Bu o kadar buruk bir mutluluktan ki kalbim ağrımaya başladı. Dudaklarımı aralayıp dilimi dışarı kaydırduğımda öpüşmeyi sakın bir şekilde bitirdi.

Bu son bir öpüşme miydi?

“Bu benim klasik ilk randevu öpüşmem.” Bir tepki için bekledi ama yüzümden şu anda insanların dilini konuşma yeteneğimi kaybettiğimi anlamış olmalıydı.

Bana rahatça sarılmaya devam etti. Ayak bileklerimi çapraz yaptım ve bu kişiyi daha önce hiç görmemişim gibi yüzüne baktım. Bu kadar yakından güzelliğinin etkisi neredeyse korkutucuydu, hele ki ısıldayan o parlak gözleriyle. Burunlarımız birbirine sürttü. Ağzımın içinde kıvılcıklar uçuşuyordu ve onun dudaklarıyla birleşmek için yanıp tutuşuyordu.

Onun başka birisiyle randevuya çıktığını düşündüğümde kıskançlıktan midemin ortasına yumruk yemiş gibi oldum.

Yeniden nefes almaya başladığımda, “Tamam, tamam. Sen kazandın,” dedim. “Daha fazla.”

İleri doğru eğildim ama ne yapmak istediğimi anlamadı. Ne kadar muhteşem olsa da bu onun yapabileceklerinin sadece bir bölümüydü. Ben asansördeki yoğunluğu istiyordum.

Orta yaşlı bir çift kol kola yürüyerek yanımızdan geçti ve küçük dünyamızı böldü. Kadın omuzları üzerinden geriye baktığında gözleri sevgiyle doluydu. Kesinlikle çok güzel ve sevimli görünüyorduk.

“Arabam şu tarafta.” Eğilip işaret ettim.

“Benim dairem de şu tarafta.” Yukarı doğru işaret etti ve beni sanki bir süt şişesiymişim gibi dikkatlice yere bıraktı.

“Yapamam.”

“Minik, ödleğ tavuk.” Tamam, beni iyi tanıyordu. Korkutucu gerçekleri söyleme sırası bana gelmişti.

“Peki. Kabul ediyorum. Deli gibi korkuyorum. Eğer yukarı gelirim ne olacağını ikimiz de biliyoruz.”

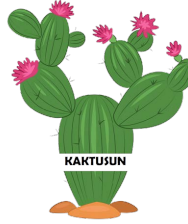
“Açıkla lütfen.”

“Veya Başka Bir Şey gerçekleşecek. Bahsettiğim o tek sefer. Haftaya yapılacak görüşmeye katılamayacağız. Yatağındaki eski püskü çarşafların içinde ikimiz de sakat kalacağız.”

Dudakları kıvrıldığında bunun kalbimi patlatmaya yetecek bir gülümseme olduğunu düşündüm ve arabamın olduğu yöne doğru döndüm. Tek ayağımı kaldırdım ve koşmaya başladım.

Bölüm 14

“HAYIR GITMIYORSUN,” dedi bana. Beni katlanmış bir gazete gibi kolunun altında taşıyarak binanın lobisine girdi. Hatta posta kutusunu bile kontrol etti.

“Rahatla. Sadece dairemi görmene izin vereceğim, böylece ödeşmiş olacağız.”

Dördüncü katın düğmesine bastığı sırada, “Her zaman senin yerin altında bir yerlerde, dünyanın çekirdeğine yakın yaşadığını düşünmüştüm,” demeyi başardım. Parmaklarını izlemek geçmişten görüntüleri hatırlatıyordu. Kırmızı acil durum düğmesine ve tırabzanlara baktım.

Onu gizlice koklamaya çalıştım. Ama sonra gizlemekten vazgeçip burnumu tişörtüne bastırdım ve ciğerlerimi dolduran iki koca nefes çektim. Utanç verici bir bağımlılıktı. Fark ettiyse bile yorumda bulunmadı.

“Amcam Şeytan’ın benim fiyat aralığında müsait evi yoktu.”

Büyük bir asansördü ve onun kolunun altında bu şekilde kalmam için bir sebep yoktu. Ama dört kat kısa bir mesafeydi ve ellerimi belinden çekmem neredeyse anlamsızdı. Parmak uçları saçlarımdaydı.

Ellerimi biri sırtına diğeri de karnına gelecek şekilde yavaşça

hareket ettirdim. Kas, sıcaklık ve teni. Burnumu göğsüne doğru bastırdım ve yeniden nefes aldım.

“Tuhafsın,” dedi sevimli bir şekilde ve koridorda yürümeye başladık. Bir kapının kilidini açtı. Joshua Templeman’ın dairesinin kapı aralığında sendeliyordum. Bir muzı soyar gibi paltomu çıkardı. Kendimi hazırladım.

Paltomu kapının yakınına astı. “İçeri gel öyleyse.”

Ne bekleyeceğimden emin değildim. Belki kişilik özelliklerinden yoksun beton bir hücre, büyük bir düz ekran televizyon ve ahşap bir sandalye. Siyah saçları ve kırmızı ruju olan bir vudu bebeği. Kalbinde bir bıçakla bir Çilekli Kurabiye oyuncak bebeği.

“Üstünde resmim olan dart tahtası nerede?” İçeri doğru biraz daha eğildim.

“Diğer odada.”

Tüm duvarlar çikolata ve kum rengine boyalıydı; bu yüzden içerisi erkeksi ve karanlıktı, tatlı bir sıcaklığı vardı. Canlandırılan bir portakal kokusu hissediliyordu. Her erkeğin ön koşulu olan devasa düz ekran televizyonun önünde yumuşak, devasa bir kanepesi vardı. Televizyonu kapatmamıştı bile. Çok acelesi olmalıydı. Ayakkabılarımı çıkardım ve anında biraz daha ufaldım. Mutfığa girip gözden kaybolduğunda köşeden dikkatlice etrafa baktım.

“Etrafı incele, merakını gider. Bunun için can attığını biliyorum.” Parlak gümüşten bir su ısıtıcısını doldurdu ve ocağın üstüne yerleştirdi. Titrek bir nefes verdim. Tecavüze uğramak üzere değildim. Hiç kimse öncesinde su ısıtmazdı, tabii belki Orta Çağ insanları dışında.

Haklıydı elbette. İçeri bakmak için yanıp tutuşuyordum. Buraya bu yüzden gelmişim. Tanıdığım Joshua artık bana yetmiyordu. Bilgi gücü ve bu noktada artık bildiklerim bana yetmiyordu. Sessiz, keyifli bir mırıltı boğazıma takıldı. Bu sadece yaşadığı binanın önündeki kaldırımı görmekten çok daha iyiydi.

Tüm duvarı kaplayan bir kitaplık vardı. Camın kenarında tekli bir koltuk ve altında kitapların dizildiği başka bir lamba daha bulunuyordu. Sehpanın üzerinde bile kitaplar vardı. Bun-

dan dolayı son derece rahatladım. Eğer güzel ama kitap okumayan biri olduğu ortaya çıksaydı ne yapardım?

Abajurlarını beğendim. Şark halısının üzerine vuran koyu yeşil ışık çemberinin içine girdim. Aşağı bakıp sarmaşıkların kıvrılıp büküldüğü desenleri inceledim. Oturma odasının duvarında çerçevelenmiş bir yamaç resmi asılıydı. İtalya'ya benziyordu, belki de Toskana'ydı. Resim baskı değil orijinaldi; minik fırça izlerini görebiliyordum ve altın rengi çerçevesi çok şatafatlıydı. Yamacın tepesinde kümelenmiş binaların, kilise kubbelerinin ve kulelerinin üzerlerinde kararmakta olan koyu mor bir gökyüzü ve belli belirsiz serpiştirilmiş gümüş yıldızlar vardı.

Sehpada birkaç ekonomi dergisi duruyordu. Koltuğun üzerinde sıra sıra mavi kurdelelerden yapılmış şık ve hoş bir minder vardı. Hepsi çok... beklenmedikti. Birazcık bile minimal olduğu söylenemezdi. Sanki burada gerçek bir insan yaşıyormuş gibiydi. Evinin benim evimden çok daha güzel olduğunu şaşkınlıkla fark ettim. Koltuğunun altına baktım. Hiçbir şey, hatta toz bile yoktu.

Bir toplantı sırasında ona fırlattığım, not kâğıdından yapılmış origami kuşunu fark ettim. Kitaplığın kenarına dengeli bir şekilde yerleştirilmişti. Mutfağa, önündeki tezgâhta iki kupayı hazırlayan profiline baktım. Benim katladığım kâğıt parçasını cebine koyup evine getirdiğini hayal etmek çok garipti.

Alttaki diğer rafta Josh ve Patrick'in fotoğrafının olduğu bir çerçeve duruyordu; anne babaları olduğunu tahmin ettiğim bir çiftin arasında poz vermişlerdi. Babası iri ve yakışıklı biriydi, sert bir gülümsemesi vardı ama annesi resimde neredeyse ışıldıyordu. Böylesine yakışıklı iki oğlu olduğu için çok gururlandığı belliydi.

"Annenden hoşlandım," dedim o yaklaşırken. Fotoğrafa baktı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Mesajı aldım ve ilerledim.

En alt rafta oldukça eski görünen tıp kitapları vardı. Ayrıca üzerindeki tüm kemikleri gösteren bir elin anatomik heykeli duruyordu. Sadece orta parmak dik duracak şekilde diğer parmakları içeri doğru büküm ve ne kadar akıllı olduğumu düşünüp sırtıttım.

“Neden bu kitaplar var?”

“Onlar benim diğer hayatımdan.” Yeniden mutfağa geri döndü.

Televizyonun sesini kısınca içerisi sessizleşti. Arkasından sınıca mutfağa süzüldüm. İçerisi pırıl pırlı ve bulaşık makinesinin vınlaması duyuluyordu. Portakal kokusu, anti bakteriyel mutfak spreyinden geliyordu. Üstünde öpücüğüm olan kâğıdın buzdolabına yapıştırıldığını fark ettiğimde parmağımla gösterdim.

Omuzlarını silkti. “Ona çok fazla emek harcamıştın. Çöpe atmak emeğini boşa harcamak gibi olacaktı.”

Buzdolabının kapağını açarak içindeki her şeyi inceledim. Rengarenk şeylerle doluydu. Saplar. Yapraklar. Tüylü kökler. Tofu ve organik makarna sosu.

“Benim dolabımda sadece peynir ve soslar var.”

“Biliyorum.” Buzdolabını kapatıp kapağına yaslanınca üzerindeki magnetler sırtıma battı. Bir öpücük için başımı yukarı kaldırdım ama hayır anlamında başını salladı.

Hayal kırıklığıyla çatal bıçak çekmecesine baktım ve kapının yanında asılı olan ceketinin kolunu yokladım. Cebinde bir benzin istasyonunun fişini buldum. Nakit ödenmiş kırk altı dolar.

Her şey düzenli ve yerli yerindeydi. Dairemin onu neden strese soktuğuna şaşırmamak gerekti.

“Benim evim burasıyla karşılaştırıldığında Kalküta’da bir gecekondu gibi kalır. Spor salonu kıyafetlerim için benim de bir sepete ihtiyacım var. Tüm ıvır zıvırların nerede? Eşya yığınların nerede?”

“En büyük korkularını onaylamış oldun. Ben bir düzen manyağım.”

Sahip olduğu neredeyse her şeye bakmak için en az yirmi dakika harcadığım için manyak olan asıl bendim. Özel hayatını öyle bir ihlal ettim ki kendimi hasta hissetmeye başladım ama o öylece dikilerek bunu yapmama müsaade etti.

İki odalı bir daireydi ve ellerimi kalçalarıma dayayarak çalışma odası olarak düzenlenen odanın ortasında durdum. Devasa

bir bilgisayar ekranı ve devasa birkaç dambıl. Ağır kış sporları için giyilen kıyafetlerle ve bir uyku tulumuyla dolu bir dolap. Daha fazla kitap. Dosya dolabına arzuyla baktım. Eğer burada olmasaydı elektrik faturasına da bakardım.

“Bitirdin mi?”

Ellerime baktım. Çalışma masasının dar çekmecelerinden birinde bulduğum eski bir oyuncak arabayı tutuyordum. Oyuncak elimde yaşlı, deli bir yankesici gibi sıkıca kavramıştım.

“Henüz değil.” O kadar korkuyordum ki zorla söyleyebildim.

Josh eliyle işaret edince karanlık olan diğer odaya doğru yürüdüm. Kulağımın dibinde elektrik düğmesine bastığında zevkten nefesim kesildi.

Odası, en sevdiğim gömleğinin rengine boyanmıştı. Açık turkuaz. Beyazla karıştırılmış soluk turkuaz. Göğsümde yoğun bir deja vu hissini andıran garip bir baskı oluştu. Sanki daha önceden buraya gelmişim ve sanki tekrar gelecekmişim gibi. Kapının çerçevesine tutundum.

“Bu senin en sevdiğin renk mi?”

“Evet.” Sesinde bir gerginlik vardı. Belki daha önce bu konuda onunla alay etmişlerdi.

“Çok sevdim.” Sesim kulağa çok saygılı geliyordu. Kahverengi ve kum rengine karşı beklenmeyen bir aydınlık patlamasıydı bu ve *Josh’ın* da tıpkı böyle biri olduğunu düşündüm. Beklenmeyen biri. Hoş, uçuk bir mavi. Deriyle kaplı koyu kahverengi yatak başı odayı kadınsılıktan kurtarıyordu. Ona yaslanabileceğim kadar yakında, tam arkamdaydı ama bu isteğime direndim. Teninin kokusu başımı döndürüyordu. Yatağı yapılıydı, çarşaf-ları beyazdı ve bu küçük detay bana seksi gelmişti. Banyosu pırl pırlırdı. Kırmızı havlular ve kırmızı diş fırçası. Bir Ikea kataloğu gibi görünüyordu.

“Seni eğretilti otu yetiştiren biri gibi düşünmezdim hiç. Benim de bir tane vardı ama kahverengileşip kurudu.”

Joshua Templeman’ın *yatağına* doğru ilerledim. Yastığının kenarlarına parmağımla dokundum.

“Tamam, artık manyaklığın ötesine geçiyorsun.”

Yatak başını oynatmaya çalıştım ama çok sağlamdı.

“Kes şunu. Koltuğa otur. Sana çay yaptım.”

Bir yengeç gibi yan yan hızlıca oturma odasına gittim. “Nasıl orada durup her şeyi karıştırmamı izleyebiliyorsun?”

Şık minderi aldım ve arkama yerleştirdim. Bana bir kupa uzatınca onu bir silah gibi tuttum.

“Ben de senin daireni karıştırdım. Şimdi senin sıran.”

Telaşlanmıştım ama bir şakayla saklamaya çalıştım. “Gözleri oyulmuş haldeki fotoğraflarının hepsini buldun mu?”

“Hayır, albümünü bulamadım. Ama yirmi altı Şirin Baba oyuncuğun olduğunu ve yatak çarşaflarını doğru şekilde katlamadığını biliyorum.”

Koltuğun diğer ucundaydı, başı nazikçe kenara kaymış ve rahatça uzanmıştı. İş yerindeki sandalyesinde arkaya doğru çok yaslanırdı ama vücudunun hiç bu kadar esnediğini ve biçim değiştiğini görmemiştim. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

“Çarşaflar çok zor. Ve benim kollarım yeterince uzun değil.”

İç çekti ve başını iki yana salladı. “Bu bir mazeret değil.”

“İç çamaşırı çekmeceme baktın mı?”

“Tabii ki hayır. Bir dahaki sefer için bir şeyleri saklamalıydım.”

“Seninkilere şimdi bakabilir miyim?” Aklımı kaçıırıyordum. Binasının kapısı, akıl sağlığımı bıraktığım yerd. Çaydan bir yudum aldım. Meyve tadındaydı.

“Şimdi, Kurabiye. Biraz alışılmadık bir şey yapacağız.”

Televizyonun sesini yeniden açtı, kupasından bir yudum aldı ve sanki her akşam yaparmışız gibi *Acil Servis* dizisinin yenisinden yayınlanan bir bölümünü izlemeye başladı. Kalbim küt küt atarak oturdum ve konsantre olmaya çalıştım. Hey, bu çok da önemli bir şey değildi. Joshua Templeman’ın koltuğunda oturuyordum.

Başımı yana çevirip tüm bölüm boyunca ona baktım, yoğun ameliyat sahnelerinin ve koğuş çekişmelerinin gözlerine yansımasını izledim.

“Seni rahatsız ediyor muyum?”

“Hayır,” diye cevap verdi dalgın dalgın. “Alışığım buna.”

Normal değildik. Zaman hızla geçti, o kahvesini içti ve ben ona bakmaya devam ettim. Çalışma saatleri içinde görmediğim hafif bir sakalı vardı. Göğsüm heyecandan sıkışıyordu. Beynim ve kalbim onun yakın çevresinde olduğum zaman çatışmak üzere programlanmıştı. Ne zaman bana baksa gözlerimi kaçırdım. Elini, avuç içi yukarı bakacak şekilde aramıza, koltuğun üstüne koydu ve tekrar televizyona baktı.

Sanki bir avuç yem koymuş ve hareket etmeden durup korkak küçük tavuğun bir adım atmasını bekler gibiydi. Adımı atmam biraz zaman aldı. Çekinerek elini aldım ve parmaklarını kendi parmaklarımla birleştirdim. Ürkütücü bir an boyunca tepki vermedi ama teninden yayılan sıcaklık avucumu ısıtırken elimi içten ve iştah açıcı bir biçimde sıktı. Birleşmiş ellerimizi yeneden koltuğa koydu, diğer eliyle kupasını aldı ve başıyla televizyonu işaret etti.

“Tıbbi dizileri babama inat izliyorum. Bunlar onu çıldırtıyor. Onların evinde bunlardan hiçbirini bulamazsın.”

“Neden? Bu diziler gerçekçi değil mi?” Elleri kapsayan bu tuhaf gelişme dışında bir konuya odaklanabildiğim için mutluydum.

“Ah, tabii ki. Bunlar tamamen hayal ürünü.”

“Ben *Law and Order*’ı tercih ediyorum. Bir restoran çalışanının çöp konteynırında bir ceset bulmasını seviyorum.”

“Veya Central Park’ta köpek gezdiren birinin.” Kahvesiyle ekranı işaret etti. “Bu sözde doktor eldiven bile giymiyor.” Tamamen rencide olmuş gibi kaşlarını çatarak ekrana baktı.

El ele tutuşma sanatı küçümseniyordu ve bu basit davranışın beni neredeyse nefessiz bırakması utanç vericiydi. Her parmak ucu elimin arkasından bileğime ulaşıyordu.

İri adamlar daima gözümü korkutmuştu. Zihnimde eski erkek arkadaşlarımı yan yana sıraladığımda hepsi kesinlikle skalanın en sonunda, jokey tarafında olmuşlardı. İdare etmesi daha

kolaydı. Denk bir mücadele gibi. Hiçbir zaman şu anda yanında oturduğum gibi şaşılacak kadar kaslı biri olmamıştı.

Yuvarlak başlı omuzlarındaki kaslar, yumuşak kıvrımlı pazılarıyla uyumluydu. Bilek ve dirsek eklemleri sanki nalbur dükkânından alınmış şeylere benziyordu. Bu kadar iri bir adamın altında uzanmak nasıl hissettirirdi acaba? Sarsıcı olurdu.

Josh *Acil Servis* izleyip esnerken, etobur bir yırtıcı hayvan gibi göğüs kafesinin ne kadar büyük olduğunu tahmin etmeye çalıştığımdan şüphelenmedi bile.

Ölçülerimizin denk olmaması çalışma saatleri içerisindeki etkileşimlerimizi olumsuz yönde etkiliyor olabilirdi. Kendimi daima elimden gelen tek şekilde daha güçlü yapmaya çalışmışım: Zekâmla ve konuşmamla. Onun beni dönüştürdüğünü düşünüyordum. Sanırım artık kaslardan hoşlanıyordum. Biraz daha zor nefes almaya başladığımda bana baktı.

“Bu garip bakışlar da ne? Rahatla.”

“Senin ne kadar iri olduğunu düşünüyordum.”

Birleşmiş ellerimize baktım. Başparmağıyla dikkatlice avuç içimi okşadı. Birbirimize tekrar baktığımızda gözleri daha kararlık bakıyordu.

“Sana tam uyacağım.”

Tüylerim diken diken oldu. Bacaklarımı birbirine bastırdım ve yanlışlıkla burnumdan homurdanma sesi çıkardım. Kesinlikle çok seksiydim. Karşı koyamıyordum, omzumun üzerinden yatak odasına baktım. O kadar yakındı ki yatağına sırtüstü itilmem için beş büyük adım yeterli olurdu. Dili otuz saniyeden az bir zamanda vücudumun üzerinde olabilirdi.

“Bana tam uyacağını düşünüyorsan göster o zaman.”

“Göstereceğim.”

Avuç içlerimiz nemliydi. Saçlarımanın altında ensem yanıyor muş gibi hissediyordum. Bu sefer o inleyene kadar, ben dilimi ağzında kaydıracaktım. Sert bir şey bana dokunana kadar. Beni yatak odasına götürüp kıyafetlerini çıkarana kadar.

Tarihin en uzun *Acil Servis* bölümünün jenerik yazıları ekran-

da kaymaya başladı. Kalbim bir balon gibi patlayacak gibiydi.

Televizyonun sesini kaygı verici bir şekilde kısıtı ve başını çevirip Bakışma Oyunu'nu oynamaya başladı. Olacaklar karşısında nefessiz kalmış bir halde gözlerinin siyaha dönüşmesini izledim. Vücudumun tüm hassas noktalarında nabzımın attığını hissedebiliyordum. Bacaklarımın arası ağır ve sıcaktı. Dudaklarına baktım. O da benimkilere baktı. Ardından bakışlarını birleşmiş ellerimize çevirdi.

“Şimdi ne olacak?”

Yandan bir bakış attı. Ağzından çıkan bir sonraki söz kırbaç şaklaması gibiydi. “Soyun.”

Ürkerek geri çekildiğimde kendi kendine güldü ve televizyonu kapattı. “Şaka yapıyorum. Hadi gel, seni arabana götüreyim.”

Gülümsemelerinin tehlikeli biçimde bağımlısı olmaya başlıyordum. Bu aldığım üçüncü gülümseme miydi? Hepsini ceplerime sokuşturuyordum. Hepsini ağzıma tıktırıyordum.

“Ama..” Sesim hüznü doluydu. “Düşündüm ki...”

Kaşları sahte bir anlayışsızlıkla havaya kalktı.

“Yani bilirsin işte...”

“Sadece vücudum için isteniyor olmak oldukça acı verici. Öncesinde beni bir randevuya bile götürmedin.” Tekrar ellerime baktı.

“Görebildiğim kadarıyla harika bir kemik yapın var. Seni başka ne için isteyebilirim ki?” Kolunun bazı yerlerini tutmaya ve sıkmaya başladım. Gördüğüm en kötü baştan çıkarma yöntemiymi ama umursamıyor gibiydi. Dirseği elime sığmayacak kadar büyüktü. Ona doğru eğilirken elbisem yardım edencesine biraz aşağı kayd ve gözleri ortaya çıkan göğüs dekoltemi takip etti.

Tekrar göz teması sağladığımızda yanlış şeyi söylediğimi fark ettim.

Kaşlarını çatarak hızlıca gizlemeye çalıştı. “Bu gece bunu yapmayacağız.”

Neredeyse ani bir tepki verecektim ama gözlerini kapatıp derin bir nefes aldığı anda bu gecenin bitmemesini ne kadar çok iste-

diğimi anladım. “Senin hakkında bir soru sorarsam cevap verir misin?”

“Aynısını sen de yapar mısın?” Benim gibi o da kontrolünü geri kazanıyordu.

“Tabii ki.” Yaptığımız her şey karşılıklıydı.

“Tamam.” Gözlerini tekrar açtı ve bir anlığına kendimi bu süreçte çok fazla açığa vurmayacak bir soru düşünemedim.

Benim hakkımda gerçekten ne düşünüyorsun? Bu beni mahvetmek için yapılmış detaylı bir plan mı? Ne kadar kötü incinmiş olacağım?

Sesimin rahat çıkmasına çalıştım. “Bunu bir oyun haline getirelim, tıpkı yaptığımız her şeyde olduğu gibi. Böylesi daha kolay. Doğruluk mu Cesaret mi?”

“Doğruluk. Çünkü cesaret demem için can atıyorsun.”

“Ajandadaki kurşun kalem kodları nedir? İK için mi?”

Kaşlarını çatı. “Cesaret neydi?”

Kokusu çekici bir biçimde etrafımı sarıyordu. Rahat ve sıcak koltuk, kucağına doğru daha da yaklaşmam için sebep yaratıyordu.

“Bunu gerçekten sorman gerekiyor mu?”

Ayağa kalktı ve beni de kaldırdı. Ellerim kot pantolonunun bel bölgesine dolandı ve parmaklarımın ucunda sıkı bir erkek vücudunun dışında hiçbir şey hissetmedim. Neredeyse ağzım sulanıyordu.

“Buna bu akşam başlayamayız.” Parmaklarımı kot pantolonunun içinden çıkardı.

“Neden olmaz?” Sanırım yalvarıyordum.

“Biraz daha fazla zamana ihtiyacım var.”

“Saat daha on buçuk.” Onu evin kapısına doğru takip ettim.

“Bana bunu sadece bir kere yapacağımızı söyledin. Daha uzun bir zamana ihtiyacım olacak.” Bacaklarımın arasında heyecan veren bir kasılma hissettim.

“Ne kadar uzun?”

“Çok daha uzun. Günler. Büyük olasılıkla daha da uzun.”

Dizlerim birbirine kenetlendi. Gözleri kısıldı.

“Yarın için hasta olduğumuzu söyleyelim.” Kıyafetlerini çıkarmasını sağlama hedefimden hiç vazgeçmiyordum. Tavana baktı ve zorlukla yutkundu.

“Sanki tek büyük şansımı standart bir pazartesi gecesinde boşa harcarmışım gibi.”

“Boşa harcanmış olmayacak.”

“Bunu nasıl açıklayabilirim sana? Biz çocukken, Patrick Paskalya yumurtasını bir an önce yedi. Bense yumurtamı doğum gününe kadar sakladım.”

“Doğum günün ne zaman?”

“20 Haziran.”

“Burcun ne? Yengeç mi?”

“İkizler.”

“Ve neden sen de bir an önce yemezdin?” Vay canına, bir şeylerin nasıl pis bir şekilde söyleneceğini gerçekten biliyordum.

Saçlarımı omzumun üstünden çekti. “Bu Patrick’i deli ediyordu. Odama girerek takıntı halinde onu arıyordu. Her gün bana yumurtamı yiyip yemediğimi soruyordu. Onu çıldırtıyordu. Ailemi de çıldırtıyordu. Bana yemem için yalvarırlardı bile. Nihayet yediğimdeseyse de başkalarının bunu ne kadar istediğini bildiğimden tadı çok daha lezzetli oluyordu.”

Kırmızı elbisemin askısını birkaç santim sağa kaydırıp tenime baktıktan sonra eğildi ve beni kokladı. Nefesini içine çekerken gıdıklandım ve Paskalya yumurtasının maruz kaldığı eşsiz işkenceyle derin bir empati kurdum.

“İki kardeşin çocukluk anısıyla tahrik olmak sapıklıktır değil mi?”

Dudaklarını omuzlarıma bastırdı ve güldü. Kahkahasıyla tüm vücudum titredi. Işıkları hâlâ açık olan o güzel odasına baktım. Mavi ve beyazdı, muhteşem bir Tiffany kutusu gibi. Kurdelesini olan bir hediye. İçinde günlerimi geçirmek istediğim bir oda. Büyük ihtimalle içinden hiç çıkmak istemeyeceğim bir oda.

“Küçük küçük parçalar halinde mi yerdin yoksa bir gün dayanamayıp hepsini ağızına mı atardın?”

“Sanırım bunu kendin bulacaksın. Er ya da geç.”

Ben paltomu giyerken anahtarlarını aldı ve onları şakırtarak bekledi. Asansörde birbirimize dokunmadık. Dışarıda arabama doğru giderken yanımda sessizce yürüdü.

“Hoşça kal. Çay için teşekkürler.” Utanç tüm benliğimi kaplamıştı. Bu akşam tam bir aptal gibi davranmıştım. Neden Danny’yle birlikteyken normal biri gibi davranabilirken Josh’la birlikteyken bir ahmağa dönüşüyordum. Elimde keskin bir şey hissettim ve aşağı baktım. Lanet olsun, hâlâ oyuncak arabayı elimde tutuyordum.

“Tam bir manyağım.” Yüzümü ellerime gömdüm ve minik tekerlekler yanaklarım boyunca döndü.

“Evet.” Nazikçe eğleniyordu.

“Özür dilerim.”

“Sende kalsın. Sana hediye olsun.”

Güllerin dışında bana verdiği ilk şeydi. Sözlere dökemeyeceğim şekilde onurlanmıştım ve oyuncuğayı yeniden inceledim. Altına kazınmış JT harfleri vardı.

“Bu bir çocukluk hazinesi mi? Eski görünüyor.” Fikrini değiştirse bile bunu geri vereceğimi düşünmüyordum.

“Belki de yeni koleksiyonunun başlangıcı olur. Sanırım bugün bizim için muazzam bir şey yaptık. Bir ateşkes yaptık. Hem de tam bir televizyon dizisi süresince.”

“El tutuşma konusunda kesinlikle iyisin.”

“Büyük ihtimalle birçok konuda iyi değilim ama olmayı deneyeceğim,” dedi. Söylenecek en garip şeydi ve ben aramızdaki duvarda başka bir çatlak daha oluştuğunu hissettim.

“Pekâlâ, teşekkürler. Yarın görüşürüz.”

“Hayır görüşemeyiz. Bir gün izin aldım.” O asla, hiçbir zaman izin almazdı.

“Özel bir şeyler mi yapacaksın?” Bakışlarımı yukarı çevirip apartmanlara baktım, içimi bir yalnızlık kapladı.

“Bir randevum var.”

Ne zaman bu değişken, garip duygularla başa çıktığımı dü-

şünsem bir anda değişiyordu ve yeni bir şey beni şaşırtıyordu. Sanki Noel'in iptal edildiği söylenmiş gibi hissediyordum. Her zamanki gibi karşımda oturan Josh olmayacak mıydı? Konuşmak için dudaklarımı ısırardım.

Lütfen, diye yalvardım kendime. *Lütfen Josh'tan yeniden nefret et. Bu çok zor.*

"Beni özlemeyeceksin değil mi? Küçük bir salı gününü kendi başına idare edebilirsin." Elimdeki küçük oyuncak arabaya dokundu ve tekerleklerini çevirdi.

Soğukkanlı görünmeye çalıştım ama büyük ihtimalle böyle olmadığını fark etmişti.

"Seni özlemek mi? Senin o güzel yüzüne bakmayı özleyeceğim ama hepsi bu."

Sözlerimi belli belirsiz de olsa alaycı olarak algılamasını istedim. Titreyen vücudumu arabanın içine soktum. Kapıyı kilitlemem için camı tıklattı. Anahtarı kontağa sokabilmek için birkaç kere denemem gerekti.

Josh dikiz aynamda minik bir nokta, milyonların arasındaki herhangi biri olana dek öylece dikilmeye devam etti; tamamen kaybolana kadar gözlerimi ondan ayıramadım.

Eve vardığımda oyuncak araba hâlâ elimdeydi.

Bölüm 15

MASAMDA OTURUYORDUM, göz kapaklarım kuru ve gergindi, Josh'ın boş sandalyesine bakıyordum. Ofis soğuktu. Sessizdi. Profesyonel anlamda bir cennetti. Alt katlardaki bölmelerde çalışan iş arkadaşlarım böyle bir sessizlik için cinayet bile işleyebilirdi.

Josh kirli beyaz çizgili gömleğini giymiş olarak karşımda oturuyor olmalıydı. Elinde bir hesap makinesi tutmalı, tuşlara basmalı, kaşlarını çatmalı ve yeniden tuşlara basmalıydı.

Eğer burada olsaydı bana bakacaktı ve gözlerimiz kenetlendiğinde içimde bir enerji patlaması yaşanacaktı. Bunu rahatsızlık veya hoşnutsuzluk adlandırabilirdim. O küçük patlamaya kanıp aslında hiç olmadığını düşündüğüm bir isim verebilirdim.

Saate baktım. Sonsuz gibi gelen küçük bir an bekledim ve bir dakika daha geçti. Kendimi eğlendirmek için yeni oyuncak arabamı fare altlığımın üzerinde ileri geri yuvarladım, sonra da altından çiçekçinin kartını çıkardım.

Sen her zaman güzelsin.

Etrafımı saran gülünç bir prizmaya benzeyen cam yüzeylerdeki yansıma baktım. Duvara, tavana bakarak değişik açılardan görünüşümü analiz ettim. Bu dört kelime beni tatmin etmek için yeterli değildi artık. O bir canavar yaratmıştı.

Çiçekçinin kartını çevirdim ve üzerindeki adresi fark ettim. Harika bir fikrim vardı ve yüksek sesle kıkırdadım. Çantamı kapıp köşedeki aynı çiçekçiye kadar yürüdüm. Cesaretimi kaybetmeden önce bir kart eşliğinde ona bir demet beyaz gül seçmeyi başardım. Ne yazacağımı pek bilmiyordum, ta ki ellerim benim için şu cümleleri yazana kadar:

Seni vücudundan daha fazlası için istiyorum. Seni oyuncak arabaların için istiyorum. –Kurabiye

Bir anlığına kendimden şüphe etsem de çiçekçi çoktan kartı almış ve buketi arka odalarına götürmüştü.

Bu bir şakaydı, hepsi bu, bu çiçekler. O da benim için bunu yapmıştı ve eşit durumda olmamaktan nefret ediyorduk. Kredi kartımı cüzdanıma geri koyarken onun kapıyı açmasını ve yüzündeki bakışı hayal ettim. Aslında yapmamam gereken bir işe kalkışmışım.

Geri dönerken kahve aldım ve hafifçe Helene'in kapısını çaldım.

"Merhaba. Rahatsız ediyor muyum?"

"Hayır, Tanrıya şükürler olsun," diye feryat etti ve gözlüklerini öyle güçlü bıraktı ki gözlükleri yere düştü. "Kahve. Sen bir azizesin. Kafeinin Azize Lucy'si."

"Ve hepsi bu değil." Kolumun altından *Fransa'da üretilmiştir* diye etiketlenmiş şık bir makaron kutusu çıkardım. Onları acil bir durum için bir süredir çekmecemde tutuyordum. Tam bir yalakaydım.

"Ben azize mi dedim? Tanrıça demek istemiştim." Arkasında ki dolaba uzandı ve çiçek desenli, kenarları altın rengi narin bir tabak çıkardı. Tabii ki.

"Burası çok sessiz bugün. Bir iğne düşse duyabilirim. Ters ters bakılmaması da garip hissettiriyor."

"Buna alış. Sana çok fazla bakıyordu değil mi canım? Son birkaç şirket toplantısında fark etmiştim. Aslında onun o koyu mavi gözleri oldukça hoş. Görüşme hazırlıkları nasıl gidiyor?"

Gümüş zarf açacağıyla makaron kutusunu açarken dikkati-

nin bir anlığına dağılmasına memnun oldum. Kutuyu nazikçe tabağa boşalttı ve ikimiz de birer tane aldık. Kirli beyaz renkli vanilyalı olanı, yani bugünkü gömlek rengini seçtim çünkü acınacak bir haldeydim.

“Olabileceğim kadar hazırım.”

“Ben görüşme kurulunda değilim, o yüzden eğer biraz birlikte alıştırmaya yaparsak çıkar çatışması olmayacaktır. Sunumun nasıl gidiyor?”

“Ne yaptığımı sana göstermek isterim.”

“Bexley çeşit çeşit yorumlar yapıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum Lucy, eğer bir sebeple işi sen alamazsan...” Pencereden dışarı baktı, yüzü gölgelenmişti. Elini saçına götürdü ve saçları yeniden parlak, muhteşem şeklini aldı. Ben de saçlarımın bu kadar yumuşak başlı olmasını isterdim.

“Beni alt edip işi kolayca alabilir. Josh’ın finansal bir beyni var. Benim beynim daha çok kitaplarla ilgili.”

“Hımm. Tamamen katılmıyorum ama eğer istersen sizi çiftleştirip yeni nesil en üst düzey B ve G çalışanını yaratabiliriz. Ona daha önce ‘Josh’ dediğini hiç duymamıştım.”

Ağzım inanılmaz doluymuş gibi davrandım. Çığnedim ve ağzımı işaret ettim, başımı salladım ve kendime yirmi saniye zaman kazandırdım. Umarım telefon çalardı.

“Ah, tamam biliyorsun. Bu... onun ismi sanırım. Joshua. Eeee, Josh Templeman. Joshua T.”

Makaronunu gürültüyle yerken yüzüme bakan gözlerinde hevesli bir ilgi vardı.

“Bugün yüzünde esrarengiz bir parıltı var canım.”

“Hayır yok.” Helene benimle uğraşıyordu. Josh’la takılmam sanki peşimden geliyordu.

“Senin kafan karışmış ve ışığa yakalanmış tavşan gibisin. Şu randevuların yüzünden.”

“Bu biraz kafa karıştırıcı. Danny hoş biri. Gerçekten öyle.”

“Ben gençken en favori erkek arkadaşlarım özellikle pek de hoş değildi.”

Bay Bexley'nin ofisini Helene'in ofisine bağlayan kapı vuruldu. Şişko Adi Pisliğe sohbeti yarıda kesmesinden dolayı içten içe minnettardım.

"Gir," diye bağırdı Helene. Adam pat diye içeri girip beni ve masanın üzerindeki makaron kutusunu görünce donakaldı.

"Ne istiyorsun?"

Bay Bexley, "Boş ver," diyerek oyalandı. Helene iç çekip ta-bağı ona uzatana kadar gözleri masanın üzerinde gezindi. İki tane makaron aldı ama parmakları üçüncüyü almak konusunda tereddütlüydü. Bay Bexley odadan çıkıp kapıyı tek kelime etmeden kapadığında yemin ederim Helene'in gözlerinde bundan keyif aldığıнын küçük izlerini görebiliyordum.

"Tanrım, bu adam şekerin kokusunu mu alıyor? Ona birazcık vermemin tek sebebi sadece diyabetini teşvik etmek için canım."

"Ne istedi?"

"Josh olmayınca yalnız kalıyor. Buna alışması gerek."

"Sunum alıştırmasını ne zaman yapabiliriz?"

"Bence tam zamanı. Hadi beni kendine hayran bırak canım."

Giriş kısmını sunduktan sonra Helene'in ilgisini çektiğimi görebiliyordum. "Benim sunumum yeni bir 'Eski Kitapların Dijital Ortama Aktarılması Projesi' önerisi. Sadece örnek olsun diye 1995 yılında Gamin'in ve aynı zamanda Bexley'nin yayımladığı en iyi yüz kitabın örneğini aldım. Sadece yüzde elli beşi dijital ortamda mevcut."

"İpad'ler geçici bir heves." Bay Bexley odaları birleştiren açık kapıdan makaronlarını çiğneyerek lafa girdi. "Kim bir camdan okumak ister ki?"

Sakinliğimi korumaya çalışarak, "Gerçek şu ki e-kitap okuyucuları için büyüyen pazar otuz yaşın üzerindekiiler," diye açıkladım. Ne kadar zamandır orada dikiliyordu? Kapıyı nasıl bu kadar sessiz açabilmişti? Helene'e odaklanarak onu görmezden gelmeye çalıştım.

"Bu büyük bir fırsat, hepimiz için. Kitaplarının baskısı tükenmiş yazarlarla kontrat yenilemek için bir şans. Şirket bünyesinde"

de, içeriği e-kitap formatına getirecek beceriye sahip kişiler için, kapak tasarımcıları için bir büyüme olacak bu ve eskiden yayınlanan B&G kitaplarını yeniden en çok satanlar listesine sokmak için de bir fırsat. Yayıncılık sürekli olarak geliyor ve biz de buna ayak uydurmalıyız.”

Helene omzunun üzerinden Bay Bexley’ye, “Git lütfen,” diye seslendi. Kapı kapandı ama kapının altından hâlâ iki ayak gölgesi gördüğüme yemin edebilirdim.

Artan paniğim artık iyice öne çıkıyordu. Eğer stratejimi Josh’a açıklarsa Josh beni mahvedebilirdi. Son slaydımı tıkladım.

“Eğer bu pozisyonu almayı başarırısam tüm eski kitapların listesini e-kitap formatına getirmek için resmi bir proje yaratacağım. Ön bir bütçe hazırladım, bunu birkaç slayt sonra göstereceğim. Bu e-kitapların hepsinin güncellenmiş, yeni kapaklarla hazırlanması gerekiyor. İki yıllık proje boyunca üç yeni kapak tasarımcısıyla ilgili maliyetler de olacak.”

Proje önerimle ilgili sunumda diğer slaytlara geçtim. Helene birçok noktada bana sorular sorduğunda bunları cevaplayabildim ve ihtiyaçlarımı kolaylıkla savundum. Nihayet son slayda geldiğimde Helene ekrana o kadar uzun süre baktı ki gözlerini kırıp kırmadığını kontrol ettim.

“Canım. Çok, çok iyi.”

Sandalyesinin yanında diz çöktüm. Gözlerinde yaşlar birikiyordu, mendili elimden aldı ve aptal gibi hissediyormuşçasına iç çekti.

“Seni orada tuttuğum için çok bencilmişim,” dedi sessizce. “Ben sadece... Ben sensiz yapamazdım ama şimdi ne kadar hatalı olduğumu anlıyorum. Birleşmeden sonra seni editoryal bölüme almak için daha fazla uğraşmalıymışım. Sen de arkadaşını kaybettiğin için çok üzgündün o zamanlar.”

Hiçbir şey söyleyemedim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“Ama ne zaman senin pozisyonun için birini almayı düşünmeye başlasam işinde ne kadar iyi olduğunu, bu ofisteki işleri nasıl kolayca yürüttüğünü ve benim akıl sağlığımı koruduğunu düşün-

düm. Sonra, belki bir ay daha kalması çok da kötü olmaz dedim.”

“Ben sadece işimi yapıyorum,” desem de hayır anlamında başını salladı.

“Bir ay. Ve bir ay daha. Ve bu seni incitti Lucy. Senin kendi hırsların, istediğin şeyler ve fikirlerin vardı ama ben gitmene dayanamazdım.”

“Yani sunumum iyi mi?”

Helene güldü ve gözyaşlarını sildi. “Sana bu terfiyi aldıracak ve bununla B&G’yi yeniden canlandıracağız. Birlikte. Senin hemen yanında olmak, iş arkadaşın olarak birlikte çalışmak istiyorum. Sana akıl hocalığı yapmak kariyerimde başardığım en iyi şeylerden biri olabilir.”

Sunumun son slaydına baktı ve duraksadı.

“Yine de bilmem gerekir. Eğer görüşmeler ya da yeni bir iş olmasaydı bu fikir senin içinde sonsuza kadar kilitli mi kalacaktı? Neden bunu kendine saklıyordun?”

Topuklarımın üzerine oturdum ve ellerime baktım. “İyi bir soru.”

Bu terfi içimdeki kaç farklı şeyin kilidini açmıştı?

“Fikirlerinin önemli olduğunu bildiğini sanıyordum.” Söylenmeye başlamıştı.

“Sanırım belki zamanlamanın doğru olmasını bekliyordum veya kendime güvenim yoktu. Şimdi bunu yapmak için zorlandım. Bu iyi bir şey, sanırım. Bu işi alamazsam da bütün bu olanlar... benim kendime gelmemi sağladı.”

Dün geceyi, sokak lambasının altında Josh’ı öpüşümü düşündüm ve birden aklıma geldi.

“Ya Bay Bexley sunumum hakkında Josh’a bilgi verirse?”

“Onunla ilgilenmeyi bana bırak. Eğer nehirde ölmüş halde bulunursa ağzını kapalı tutman ve bana başka bir yerde olduğumu gösteren bir kanıt bulman gerektiğini anlarsın. Önümüzdeki haftaya odaklan. Bir önerim var.”

“Harika.” USB’yi aldım ve yeniden karşısına oturdum. “Söyle lütfen.”

“Bazı yerleri biraz hafif olmuş. Neden sunum için bir e-kitap hazırlamıyorsun? Eski kitap kataloğundan birini seçip e-formata çevir, üzerinde kaç çalışma saati gerektiğinin ve maliyetinin dökümünü çıkar. Bu projeyi yaratmanın gerçek maliyetini. Bu, bütçenin doğru olduğunu ispatlayacaktır.”

“Evet, iyi fikir.” Ilık kahvemden bir yudum aldım.

“Rakamların Josh’ın güçlü yönü olduğunu düşünüyorsun değil mi? Bu yeni proje için senin de maliyet öngörüsü yaratabilme yeterliliğine sahip olduğunu ispatlama şansın bu. ”

Başımı sallayarak onaylarken notlar alıyordum ve aklım hızla çalışıyordu.

“Ama adil olmak adına bu konuda şirket kaynaklarını kullanamazsın. Yaratıcı ol. Tanıdıklarını kullan. Belki serbest çalışan birilerini.” Danny’yi ima ettiğinden emindim.

Helene projektörü kapatırken kendim için birkaç not daha aldım.

“Bu işi ben alacağım,” dedim ona yeni bir kesinlikle.

“Bundan hiç şüphem yok canım.” Helene iki odayı birleştiren kapıya baktı ve ben ağzının haylazca kıvrıldığını gördüm.

“Yakın zamanda Josh’la olan çatışmaların üzerine biraz daha düşündün mü? İlginç bir teorim var.” Hafifçe kıkırdadı.

“Bunu duymaya hazır olduğumu düşünmüyorum.” Masasına doğru eğildim.

“Uygunsuz ama söylüyorum işte. Josh randevunla ilgili yalan söylediğini düşündü çünkü seni kendisinden başka kimseyle hayal edemiyor.”

“Aaa. İıı. Eee.” Bütün sesli harf kombinasyonlarını denedim. Göğsümden boğazıma, yüzüme ve saçlarımin köklerine kadar bir sıcaklık yayıldı ve en sonunda kıpkırmızı kesildim.

“Bunun üzerinde düşün,” diyerek bir makaronu daha ağzına tıktı.

Ağzımı açtım, tereddüt ederek kapattım ve birkaç kez daha aynısını tekrarladım. Ayağa kalktı, kırıntıları süpürdü ve anlayışla bana baktı.

“Benim gitmem lazım. Saat üçte tesisatçı gelecek. Neden her zaman en uygunsuz anlarda gelirler ki? Evine git canım. Biraz balık gibi görünüyorsun.”

O gittikten sonra masama oturdum. Yapmam gerekenler gün gibi aşikârdı. Danny’yle e-kitabım için bana yardımcı olması için telefonda konuşuyor olmalıydım ama telefonu her elime aldığımında yerine geri koydum. İşleri profesyonel seviyede tutmak için iş kartını çıkardım ve yarın için ona bir toplantı talebi e-postası gönderdim. Ne kadar ücret talep edeceği hakkında bir fikrim yoktu ama bu noktada ya hep ya hiçti.

Bir mesaj geldi. Midemde kipirdanmalar oldu. Kalbim hızla atmaya başladı.

Joshua Templeman: Bunu duyduğuma sevindim.

Gülleri almıştı demek. Telefonu göğsüme bastırdım.

Bu görüşme işi tam bir cehennemdi. Birçok insan koridorlarda bana bol şans dilemişti. Eğer başarısız olursam onların acıyarak tuhaf davranacaklarını hayal etmek bile dayanılmazdı.

Eğer Josh işi alırsa benim çekip gitmem gerekiyordu.

Ajandamda, önümüzdeki hafta olacak görüşmeyi simgeleyen çarpı işareti baktım. Deneme sunumum her ne kadar kendime güvenimi artırsa da en kötü senaryoyu da planlamam gerekiyordu. Bir çıkış stratejisine sahip olmak iyi bir iş planlamasıdır. Hiç dokunmadığım bir hesabımda birikmiş biraz param vardı. Bu sene tatil yapmayı planlamıştım ama sanırım bu benim güvenlik ağım olacaktı. Belki gidip Gökyüzü Elmas Çilekleri’nin ana kapısında şemsiyenin altında oturmak zorunda kalacaktım. Ailem büyük ihtimalle sevinçle üzerime atlayıp sarılacak ve çığlık atacaklardı. Benim yüzümden hayal kırıklığına uğramış gibi bile davranmazlardı.

Eğer bu işi Josh alır ve istifa edersem yaşayacağım üzüntü, bana baktığında karnımda uçuşan kelebeklere üstün gelecek miydi? Bizim garip, kırılgan küçük oyunumuz bu duvarların dı-

şında da devam edebilir miydi? Val'le olan arkadaşlığım devam etmemişti.

Ben iş ararken onun B&G'deki başarılarını duyduğumda birbirimizi görebilir miydik? Aksi olduğu takdirde o özgeçmişi ile tüm şehri donatırken benim başarımdan dolayı mutlu olabilir miydi? Gururunu kolayca bir kenara bırakabileceğini hayal edemiyordum.

Tamamen seçeneksiz değildim. İletişime geçebilme olasılığım olan daha küçük butik yayınevlerinde tanıdıklarım vardı ama Helene'e karşı sadakatsiz hissederdim. Helene'den beni başka bir B&G takımına transfer etmesini isteyebilirdim. Belki editorial takımın alt seviyelerinde başlamanın da zamanı gelmişti. Ama B&G'de kalırsam bu Josh'ın neredeyse kesinlikle yeni operasyon müdürü olduğu anlamına gelecekti.

Söylememe gerek bile yok ama onun kanepesinde bir daha oturma şansım tamamen bitmiş olacaktı.

Eğer Joshua Templeman'dan nefret edebilseydim hayat daha kolay olacaktı. Boş sandalyesine baktım ve sonra gözlerimi kapatıp yatak odasının mavisini düşündüm.

Başlamaya bile fırsatımın olmadığı bir şeyi kaybetmek üzerdim.

HELENE'İN TAVSİYESİ üzerine eve erken gittim ve kendimi meşgul edecek bir şeyler bakındım.

Josh'ın sayesinde her şey derli topluydu. Yeni Şirinler açık arttırmaları için interneti kontrol ettim ve mevcut koleksiyonumun küçük bir stok kontrolünü yaptım. Şirin Babaları saydım.

Boş buzdolabıma baktım ve onun gökkuşağı renklerindeki meyve ve sebzelerini düşündüm. Bir bardak çay yapmak istedim ama evde çay kalmamıştı. Dışarı çıkıp markete gidebilirdim ama bunun yerine bir bardak su içtim. Üşüdüğümü hissettim ve koca bir hırkaya sarındım.

Artık onun dairesini gördüğüm için kendi daireme yeni bir

gözle bakmaktan kendimi alamıyordum. Çok sönüktü. Beyaz duvarlar, bej rengi halı ve ne olduğu belli olmayan renkte bir koltuk. Ne desenli bir halı ne de çerçeveli resimler vardı.

Duş aldım ve makyaj yaptım, ki bu saçmaydı. Neden göğüslerimin arasına parfüm sıkacaktım? Veya sık kot pantolonumu giyecektim? Burada beni görecektim veya koklayacak kimse yoktu. Gidecek bir yerim de yoktu. Şehirde arayacağım birilerinin olduğu günlerin üzerinden çok zaman geçmişti.

Oturdum ama dizim istemsizce hareket ediyordu. İçim kıpır kıpırdı. Hareket etme ihtiyacıyla titreyen bir mıknaş gibiydim. Bağımlılar böyle mi hissediyordu? Ne olduğunu fark etmeye başlıyordum ama henüz bunu kendime itiraf edemezdim.

Bir telefonu tutmak ve rehberde bir kişinin ismine bakmak hep bu kadar korku verici miydi?

Joshua Templeman

Oysa burada oturup şu isme bakmalıyıldım:

Danny Fletcher

Danny'yi aramalı ve sinemaya gitmek veya bir şeyler yemek için benimle buluşup buluşmayacağını sormalıyıldım. Projemi değerlendirebilir ve planlayabilirdik. O benim yeni arkadaşım dı. Yirmi dakika içerisinde istediğim yerde benimle buluşurdu. Eminim yapardı. Giyinmişim. Hazırdım.

Ama aramadım. Bunun yerine yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey yaptım.

Ara düğmesine bastım.

Hızla telefonu kapadım ve bir el bombasıymış gibi yatağın üzerine fırlattım. Terli avuçlarımı bacaklarıma sürdüm ve hırıltılı bir nefes verdim.

Telefonum çalmaya başladı.

Telefonumu cevapladığımda neşeyle “Ah, selam,” demeyi başardım. Elimin tersiyle şakağıma bastırdım. Kendime hiç saygım yoktu.

“Cevapsız aramam vardı. Sadece bir kez çaldı.”

Arka fonda yüksek sesli ritmik bir müzik vardı. Büyük ihtimalle bir barda içki içiyordu ve etrafı vücudu saran beyaz kıyafetler içinde uzun boylu mankenlerle çevriliydi.

“Meşgulsün. Yarın konuşuruz.”

“Spor salonundayım.”

“Kardiyo mu?”

“Vücut geliştirme. Geceleri vücut çalışırım.”

Bu cevap kardiyoyu başka zaman yaptığını anlatıyordu. Belli belirsiz homurdandı ve sonra ağır bir metal çınlaması duydum.

“Ee ne var ne yok? Bana beni yanlışlıkla aradığını söyleme.”

“Hayır.” Öyleymiş gibi yapmanın bir anlamı yoktu.

“İlginç.” Boğuk bir kumaş sesi duyuldu, belki bir havluydu ve sonra bir kapı kapandı. Berbat müziğin sesi daha az duyuluyordu.

“Dışarıdayım şu anda. Telefonumda daha önce senin ismini arayan kişi olarak görmüş müydüm bilmiyorum. Ofiste bir şey mi oldu?”

“Biliyorum. Bunu ben de düşünüyordum.” Uzun bir sessizlik oldu. “Hayır işle alakalı değil.”

“Ne yazık. Bexley’nin ölümcül bir damar tıkanıklığı geçirmiş olacağını umuyordum.”

Hoşuma gittiğini gösterecek şekilde garip bir ses çıkardım. Sonra da huzursuz oldum. “Seni aradım çünkü...”

Bugün seni görmedim. Karmakarışık hissediyorum ve acınacak kadar üzgünüm. Bir şekilde seni görmek göğsümdeki garip ağrıya iyi gelebilir. Arkadaşlarım yok. Senin dışında. Senin olmaman dışında.

“Evet...” Bana HİÇ DE yardımcı olmuyordu.

“Açım ve hiç yiyeceğim yok. Ve hiç çayım da kalmamış ve dairem soğuk. Ve sıkıldım.”

“Ne kadar da küçük, üzücü bir yaşam.”

“Senin çok fazla yemeğin ve çayın var. Ayrıca ısıtman da benimkinden iyi ve ben...”

Sessiz kaldı.

“Seninleyken sıkılmıyorum.” Utanmışım. “Ama en iyisi ben...”

Sözümü kesti. “En iyisi bana gel o zaman.”

Rahatlama bir çağlayan gibi üzerimden geçti. “Bir şeyler getirmeli miyim?”

“Ne getireceksin?”

“Yoldan yiyecek bir şeyler alabilirim.”

“Hayır, gerek yok. Pişirebileceğim bir şeyler var. Seni gelip almamı ister misin?”

“Arabayla gelmem daha iyi olur.”

“Büyük ihtimalle daha güvenli olur.” İkimiz de sebebini biliyorduk. Diğer şekilde geceyi orada geçirmem çok kolay olurdu.

Çantamı, paltomu ve anahtarlarımı çoktan elime almıştım. Ayaklarım ayakkabılarımın içindeydi. Kapımı kilitliyordum ve asansöre doğru koridorda ilerliyordum.

“Üzerinde çalıştığın kasları bana gösterir misin?”

“Beni bundan daha fazlası için istediğini düşünmüştüm.” Bir arabanın çalıştırıldığını duyabiliyordum. En azından sabırsız olan tek kişi ben değildim.

“Oraya kadar yarışalım. Seni terli görmek istiyorum. Bu konuda ödüşmemiz gerek.”

“Bana yarım saat zaman ver. Hayır bir saat.” Sesi panik içinde çıkmıştı.

“Seni lobide bekleyeceğim.”

“Şimdi çıkma evden.”

“Yakında görüşürüz,” diye cevap verdim ve telefonu kapadım.

Arabayı çalıştırıp trafiğe çıktığımda gülmeye başladım. Bu yeni bir oyundu, Yarış Oyunu’ydu ve şehir haritasında farklı yerlerde iki arabanın merkezdeki bir noktaya doğru gitmesiyle

oynanıyordu. Onun dairesinde, kanepesinde olmayı o kadar çok istiyordum ki kırmızı ışıklarda dizlerim sabırsızca titriyordu. Her şeyin üzerine bahse girerim ki o da aynı şeyi yapıyordu.

Binasının girişine doğru kaldırım boyunca hızla yürürken bütün zayıf mazeretlerimi, uyarıları ve mantığımı tüketmişim ve işte buradaydık. Lobiye koşarak girdim.

Bütün gün Josh'ı görmedim ve onu özledim.

Asansörün üzerinde yukarı çıktığını gösteren işaret vardı. Nefesimi tuttum. Asansörün durduğunu gösteren sesi duyuldu.

Seni kendisinden başka kimseyle hayal edemiyor.

Asansörün kapısı açıldı ve işte karşımdaydı.

Bölüm 16

SPOR KIYAFETLERİ üzerindeydi, buruşuktu ve terliydi. Beni fark ettiğinde alnı kırıştı, gözlerine inanamadı. Asansörün kapısının kapanmasını engellemek için elini uzattı.

Kalbim. Patlayacak. Gibiydi.

“Ben kazandım!” diye bağırdım ona doğru koşarken. Onun üzerine zıplarken kollarını yana açmak için ancak zamanı oldu. Kollarımı ve bacaklarımı vücuduna sararken arkasındaki duvara çarpıp homurdandı. Kapı kayarak kapandı ve dairesinin olduğu katın düğmesine basmayı başardı.

“Sanırım teknik olarak ben kazandım. Binaya ilk ben geldim,” dediğini duydum başımın üzerinden.

Josh kahkaha atıp kabul etmek zorunda kalana kadar, “Ben kazandım, ben kazandım,” diye tekrarladım.

“Tamam. Sen kazandın.”

Teri yağmur damlaları ve sedir ağacı gibi kokuyor, hafif bir biberiye kokusu burun deliklerimi hoş bir şekilde ürpertiyordu. Yüzümü boynuna bastırdım ve nefesimi asansörün kapı açılma sesi duyulana kadar tekrar tekrar içime çektim. Dördüncü kattaydık. Onu bırakmak için gücümü toplamaya çalıştım ama vücutlarımızın bağımlılık yaratan birbirine dokunuşu benim irademden daha güçlüydü.

“Tamam o zaman.” Koridor boyunca yürümeye başladı. Bir koala gibi önünde sarılı duruyordum, paltom açılıp dalgalanıyor ve çantam onun spor çantasına çarpıyordu. Komşularından biriyle karşılaşmamayı umdum. Çantasını kapının yanına bırakıp anahtarlarını aramaya başladığında yüzünü ve gözlerindeki keyif pırıltılarını görebilmeme yetecek kadar arkaya yaslandım.

“Her erkek evine geldiğinde bu şekilde karşılanmalı.”

“Sen beni umursama. Yapmak istediklerini yap.”

Daha sıkı sarıldım. Omzu yüzüme tam olarak uyuyordu. Üzerinde bir kapüşonlu vardı ve vücudu nemliydi.

Spor eşyalarını sepete attığını duydum. Ayakkabılarını arkasına basarak çıkardı ki bu biraz daha zor görünüyordu ve sonra benim çantamı aldı. Isıtma sisteminde bir düğmeye bastı.

“Gerçekten, ben burada yokmuşum gibi davran.”

Ben önünde sarılı duruyor olduğum halde mutfağa gitti, buzdolabına bakmak için eğildi, bu da benim daha sıkı tutunmama sebep oldu. Bir bardağa içecek koyduğunda yutkunmasını dinleyebilmek için kulağımı boynuna dayadım.

Beline sarılı bacaklarımı sıkıştırdıncı elini kalçama kaydırıp ve arkadaşça bir kere sıktı. Sonra bir şaplak attı. “Ah, cebinde ne var?”

“Ah.” Ne olduğunu hatırlayınca kendimi budala gibi hissettim. Aşağı kayarak ayaklarımın üzerinde durdum. “Hiçbir şey.”

“Elimi acıttı.” Yumru yumru şekilli şeyi cebimden çıkarıp ne olduğunu görmek için havaya kaldırdı. “Bu bir Şirin. Tabii ki. Ceplerini başka ne ile doldurursun ki? Neden üzerinde bir papyon var?”

“Ondan yaklaşık on tane var bende. O Somurtkan Şirin.”

“Şirinleri ne kadar sevdiğini bilmesem kendimi hakarete uğramış sayardım.” Ağzı hafifçe kıvrıldığında onu mutlu ettiğimi biliyordum. “Peki nedir bu Şirlere olan ilgin, gerçekten?”

“Babam eyalet dışına düzenli olarak teslimat yapardı. Gün doğmadan yola çıkar ve ben uyuduktan sonra dönerdi. Eve dönerken benzin istasyonundan her zaman bana bir Şirin alırdı.”

“Yani sana babanı hatırlatıyorlar. Bu hoşmuş.”

“Bu beni düşündüğü anlamına gelirdi.” Ayaklarımı yere sürttüm.

“Peki, o zaman beni düşündüğün için ben de sana teşekkür ederim.”

“Sen de bana sana ait bir şey verdin, bu yüzden ödeşmiş olduk.”

“Bu kadar önemli mi? Ödeşmiş olmak?”

“Tabii ki.” Haftalık yemek planlarını yazdığı küçük beyaz bir tahtası olduğunu fark ettim. Tam bir *manyaktı*.

“Tamam, sen temizsin ama ben değilim. Bir duşa ihtiyacım var.”

“Spor salonundan sonra nasıl bu kadar güzel kokabiliyorsun?” Oturma odasına gittim ve inleyerek kendimi kanepeye bıraktım. Sanki vücudumun şeklini hatırlıyormuş gibi kanepeye gömüldüm. *Merhaba Lucy*, dedi kanepeler bana. *Geri geleceğini biliyordum*.

“Güzel koktuğumu düşünmezdim,” diye cevap verdi mutfaktan. Suyun kaynadığını, buzdolabının açıldığını ve çay kaşığının karıştırma sesini duyuyordum.

“Güzel kokuyorsun.” Kurdeleli minderi okşadım. “Kaslı bir kozalak gibi.”

“Sanırım sabunum yüzünden. Annem çok fazla verdi ondan. Bakım paketleri yapmaktan hoşlanır.”

Yanıma gelip eğildiğinde hafifçe açılan kapüşonlu hırkasından çıplak, güçlü omzunun bir kısmını gördüm. İçine bir atlet giymişti. Ağzımın suyu aktı. Yakınuma bir kupa koydu ve minderi bana uzattı.

“Üzerindekini çıkar. Lütfen. Sadece gözlerimle bakacağım.”

Parmaklarını fermuarın üzerine koyduğunda dudaklarımı ısırdım. Sonra fermuarı çekebileceği en üst yere kadar çekti ve ağzımdan ulur gibi bir ses çıktı.

“Çayını iç seni küçük sapık.” Karnımın üzerine bir şey bıraktı. Yatak odasının kapısını kapadı ve bir dakika sonra duş sesini

duydum. Bir kutuydu. Paketlenmiş bir oyuncak arabaydı. Bunun bir sitem olduğunu hissediyordum. Vücudu için istenmek bir adamın rüyası değil miydi?

Kurdeleden yapılmış minderi başımın altına koydum. Onun verdiği benzeyen küçük siyah bir arabaydı. İzin gününde yaptığı bu muydu? Gidip bana bir oyuncak almak? Paketi açtım ve minik arabayı bir süre karnımda sürdürdüm. Küçük bir sapık olduğum için, onu sabun kalıbıyla beraber duşta hayal ettim.

Kesinlikle beklenildiği üzere dakikalar geçtikçe endişelenmeye başladım. Neden tekrar burada olduğumu biliyordum. Tek bildiğim bu kanepenin dünya üzerindeki yeni favori yerim olduğuydu. Ayakkabılarımı giyip gitmeliydim. Kupamın kenarına dokundum. İçebileceğim kadar soğumamıştı.

Normal davranmaya başlamam gerekiyordu. Biraz fazla heyecanlanmıştım. Onun nasıl kızlarla çıktığını düşünmeye başladım. Uzun boylu, havalı sarışınlar. Bunu minik, esmer bedenimde hissedebiliyordum. Birleşmeden ve yalnızlıktan önce, aslında gerçekten bir şeyler yaptığım zamanlarda Val'le bir keresinde kulübe gittiğimiz aklıma geldi.

O sıkılmış, soğuk, güzel kızları görmüştük. Barın yanında duruyorlardı ve kendilerine yaklaşan tüm erkekleri görmezden geliyorlardı. Val'le gecenin geri kalanını dans pistinde onları taklit ederek geçirmiştik, ilgisiz pozlar takınıp sinirli, sert bakışlarla birbirimizi güldürüyorduk. Bunu şimdi de deneyebilirdim.

Yatak odasının kapısı açılıp Joshua yeniden görüldüğünde, şık bir biçimde bacak bacak üzerine atmış, çayını yudumlayan ve tıbbi bir ders kitabını inceleyen olgun bir genç kadındım. Yumuşak siyah bir eşofman, siyah bir tişört giymişti ve hoş ayakları çıplaktı. Bir kusuru olamaz mıydı?

Kanepenin kenarına oturdu, nemli saçları karmakarışık. Sayfayı çevirdim ve maalesef erekte olmuş fazlasıyla parlak bir penis çizimiyle karşılaştım.

"Biraz daha normal olmaya çalışıyorum."

Sayfaya baktı. "Şu âna kadar nasıl gidiyor?"

“Bunun bir üç boyutlu kitap olmamasından memnunum.”

Neşeyle homurdandı. Onu mutfağa kadar takip ettim ve sebzeleri saçma bir özenle minik şeritler halinde kesmesini izledim.

“Omlet yer misin?”

Başım la onayladım ve beyaz tahtasına bir göz attım. Salı: OMLET. Haftanın geri kalanında akşam yemeğinde ne olduğuna baktım. Onu evime davet etmeyi nasıl başaracağımı merak ettim.

“Ben de bir şeyler yapabilir miyim?”

Hayır anlamında başını sallayınca onun altı yumurtayı metal bir kaseye kırışını izledim.

“Ee iş nasıldı? Belli ki beni özlemişsin.”

Utanç içinde ellerimi yüzüme koyunca kendi kendine ufak bir kahkaha attı.

“Sıkıcıydı.” Bu gerçekt i.

“Uğraşacak kimse yoktu ha?”

“Muhasebe kısmındaki nazik insanlardan bazılarını taciz etmeye çalıştım ama ağlamaklı oldular.”

“Püf noktası kaldırılabileceği kadar karşılık da verebilen birini bulmaktır.” Bir tava aldı ve bir damla yağ la sebzeleri kızartmaya başladı.

“Sonja Rutherford olabilir belki. Albino bir Morticia Addams gibi görünen, posta odasındaki o korkutucu kadın.”

“Benim yerimi bu kadar çabuk doldurma. Duygularımı inciteceksin.”

Tüm bu senaryonun olası sonucunu hatırlatması ona arkadan sarılma kararı vermemi sağladı. Sırtı yüzümü saklamam için en mükemmel ergonomik yerd i.

Her şey sona geldiğinde bunu hatırlayacağım.

“Bana neden burada olduğunu anlatmalısın.”

“Bugün biraz... üzgündüm, değişen her şeyi düşünüyordum.”

“Doktor Josh sana Stockholm Sendromu teşhisi koyuyor.”

“Biliyorum, doğru.” Yanaklarımı kaslarına bastırdım.

"Belki orada yalnız oturmaktan ziyade değişimden korkuyorsundur."

Dışarıda iş aramam gerektiğini söylememesini takdir ettim.

"Senin mavi odanı düşünüp durdum. Bu, üzerinde tartışmamız gereken bir şeymiş gibi hissediyorum. Zamanımız tükenmeden."

Yumurtaların sebzelere karışınca çıkardığı cızırtıyı duydum. Tavanın kapağını kapatıp döndü.

"Sen olaylara yavaş yavaş alıştırılması gereken birisin."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama beni susturdu.

"Seni tanıyorum Luce ve sen de bunu biliyorsun. Senin çıldırıp kendini kaybetmelerin oldukça etkileyici. Şu anda seks yaptığımızı düşün. Tam burada, tezgâhın üstünde." Eliyle yavaşça tezgâha vurdu.

"Sonrasında çok tuhaflaşacaksın ve benimle bir daha konuşmayacaksın. Görüşmelere girmeden istifa edeceksin ve gidip ormanda yaşayacaksın."

"Seni neden ilgilendiriyor ki? Ormanda yaşamaktan hoşlanırmım."

"Benimle yarışmana ihtiyacım var ve belki zamanımızın tükenmesini içermeyen bir senaryo bulabiliriz." İç çekti ve omleti kontrol etti. "Bir gecelik ilişkilerin olur mu? Kulüplere gidip yakışıklı erkekleri alıp eve götürdüğün olur mu?"

Soruyu o sorduğu halde yüzünü buruşturdu. Yüzü olmayan talipleri hayal eden belki de tek ben değildim.

"Tabii ki hayır. Elbette sen sayılmıyorsan. Kaldı ki tek gecelik bir şey bile elde edemiyorum."

Avuçlarıyla bir arkadaş gibi omuzlarımı okşadı ve kaslarımı bir arada tutan tüm sinirler biraz daha gevşedi. Ona yaklaştım ve tüm ağırlığımla ona yaslandım. Yanağımı göğsüne bastırdığımda sıcaklığı içime aktı.

"Beraber olduğumuzda pişmanlık yaşamayacağından emin olmanı sağlamaya çalışıyorum."

"Pişman olacağımdan şüpheliyim."

“Gururum okşandı.” Omleti kontrol etti. “Kanepeye git ve televizyonu aç.”

Kanepenin mükemmel konforuna kendimi bıraktım. Ben de küçük Eskimo kulübemi güvenli, sıcak bir yere çevirecektim. Lambalara, halılara, daha çok rafa ve bir Toskana resmine ihtiyacım vardı. Kovalarca boyaya ve soluk mavi bir yatak odasına ihtiyacım vardı. Beyaz çarşaflara ve bir eğrelti otuna.

“Bu kanepeyi nereden aldın? Aynısını almak istiyorum.”

“O kanepenin dünyada bir eşi yok.” Kuru sesi mutfaktan duyuldu.

“Onu senden satın alabilir miyim?”

“Hayır.”

“Peki ya bu kurdele minder?”

“Türünün tek örneği.”

“Sanırım ne yapmak istediğini anlıyorum.” Bir süre televizyon izledim, ardından Josh bana bir tabak ve çatal uzattı.

“Burada kendimi küçük bir düşes gibi hissediyorum. Bana hizmet etmen gerekmiyor.” Ayakkabılarımı çıkarıp sehpasının altına ittirdim.

“Bazı korkunç canavarlar küçük düşesleri şımartmaktan gizlice zevk alır. İki saatlik bir ateşkese ne dersin? Şu andan itibaren?”

“Tabii, hadi yapalım. Hımm, bu çok güzel görünüyor.” Taze fesleğenin kokusunu alabiliyordum. Hâlâ nasıl bekâr olabiliirdi?

Haberleri izledik ve benim boş tabağımı aldı. Sonra bana bir kâse vanilyalı dondurma verdi ama kendisi için almadı.

“Neden dolabında dondurma tutma zahmetine giriyorsun ki?”

“Tatlıya düşkün beklenmedik misafirlerim olursa diye.”

Bu düşünceye sırtıtmaktan kendimi alamadım. “Küçük bir kaşık o karın kaslarını mahvetmez. Sonuçta protein, değil mi?”

Kâseme bakarak iç geçirdi. Kaşığımı benden alıp bir ağız dolusu dondurmayı kâsemden çaldı. “Aman Tanrım.” Göz kapakları titredi.

“Her akşam kendini küçük bir şeyle ödüllendirmelisin. Kendine karşı acımasız olmanın bir anlamı yok.”

“Küçük bir şeyle ha?” Anlamalı bir şekilde bana baktı. “Pekâlâ.”

Kocaman bir parça daha dondurma aldım. Kaşık dilimin üzerinde kaydı ve bu biraz tahrik ediciydi. Onun dili, benim dilim. Kaşığı yalarken beni izledi, göğsü genişledi ve hızla nefes verdi.

Üzerime yumuşacık bir gri battaniye örttü ve orada şımarık bir çocuk gibi uzandım. Kanepenin diğer ucunda, ayaklarımın dibinde oturuyordu ve tıbbi ders kitabını almak için öne doğru eğildiğinde profilini izledim.

“Üzgün görünüyorsun.”

“Ben... mutluyum.” İfadesi az da olsa şaşırmışçasına değişti. “Tuhaf.”

“Neden hâlâ bu ders kitaplarını tutuyorsun? Bunun içinde çok fazla penis var.”

“Aslında aile mesleğini yapıyor olacaktım. Onları elden çıkarmak istemedim sanırım ve birçoğu annemin. Oldukça eskiler ama annem onları almamı istedi.”

Kitabın başındaki sayfaya döndü ve annesinin el yazısıyla yazdığı isminin üzerinde parmağını gezdirdi. Ailesi hakkında sorular sormak istiyordum ama Josh’ı tanırıyorsa kendini kapmanın kenarındaydı.

“Doktor Josh. Seksi bir doktor olabilirdin.”

“Ah, kesinlikle.” Kitapla ilgilenmeyi bıraktı ve kumandayı eline aldı.

“Tüm kadın hastalarının çok hızlı kalp atışları olurdu.”

Boş kâsemi aldı. Nefesim kesilene kadar çenemin yan tarafını öptü ve sonra ustalıkla bileğimdeki nabız noktasını buldu.

“Bir bakalım. Beni beyaz bir önlükle, bluzunun boyun kısmından aşağı bir stetoskop yerleştirirken düşün.”

Neredeyse vücuduma dokunan buz gibi soğuk diskisi hissedebiliyordum. Ürperdim ve meme uçlarımın sertleştiğini hissettim.

“Bana yepyeni bir fantezi veriyorsun.” Ukala bir tavırla konuştum ama kahkaha attı.

“Büyük olasılıkla bunun üzerinde çalışabilirim.”

Aklım, teorik seks hayatımızın nasıl olabileceğine gitti. Bütün gün birbirimizle oyunlar oynuyorduk ve bunların yatakta da devam edeceği akla yatkın geliyordu. Hayal ettiğim görüntü beni o kadar etkiledi ki bedenimdeki baskının arttığını, içimin eridiğini ve vücudumun arzuyla dolduğunu hissettim.

Güzel yatak odasının eşliğinde dikilirken sesi kulağımın tam arkasından duyuldu.

Şimdi ne oynamalısınız?

“Her gece hasta olmuş gibi davranacağım.”

“Her gece mi?” Hâlâ nabzımı kontrol ediyordu, saatine bakıyordu ve sayarken dudakları kıpırdıyordu. O kadar seksiydi ki nabzımın daha hızlı attığını biliyordum. Sonunda bileğimi bıraktı.

“Oldukça güçlü atan küçük bir kalbin var. Ve hırçın ama azgın gözlerin. Sanırım oldukça ciddi bir durum.”

“Ölecek miyim?”

“Benim gözetimimde tam bir kanepe istirahati yazıyorum ama bu tehlikeli bir durum.”

“Hastaya karşı yaklaşımınla ilgili ucuz bir espri yapacaktım ama bu durumda biraz gereksiz olacak.” Yeniden battaniyemin altına kıvrıldım.

“Benim hastalara yaklaşımımı düşünebiliyor musun? En kötüsü olurdu. İnsanlar korkudan sağlıklı olurdu.”

“Bu yüzden mi doktor olmak istemedin? İnsanlardan nefret ettiğin için?”

“Bir şeyler yolunda gitmedi.” Sesi sertleşmişti.

“Bundan keyif aldığın şeyler var mıydı?”

“Birçok şeyinden keyif alıyordum. Teori kısmında iyiydim. İyi bir hafızam vardı. Ayrıca ben tüm insanlardan nefret etmiyordum. Sadece... birçoğundan.”

“Uygulama kısmında peki? Kötü bir deneyimin mi oldu? Parmağını birinin kıkına sokmaya mı zorladılar?”

Burnu iğrenircesine kırışsa da kakhaha attı. “Canlı insanlarla başlamıyorsun. Ayrıca kalçalarla da başlamıyorsun. Nasıl bir insan bunu düşünebilir ki?”

“Kadavralar! Kadavra gördüğüne bahse girerim. Nasıldı?” *Law and Order*’daki otopsi sahnelerini düşündüm.

“Sadece bir seferinde babam...” Duraksadı, gözlerini kaçırdı ve söyleyeceklerini değerlendirdi.

Onu zorlamadım ve uzun bir sessizlikten sonra devam etti.

“Babam, tüm bilgeliğiyle, üniversiteye başlamamdan önceki yaz çalıştığı hastanede benim için resmi olmayan bir iş tecrübesi için ayarlamalar yapmaya karar vermişti. Bazı kısımları güzeldi de. Daha çok babama hayır diyemeyecek kadar tükenmiş doktorların yanında dolaştım. Ama bir gün sırtıma bir şaplak attı, adli tabiplerden biriyle beni tanıştırdı ve bizi yalnız bıraktı.”

Berbat hissetmeye başlamıştım. “Eğer zor geliyorsa bana anlatmak zorunda değilsin.”

“Hayır sorun değil. Sanırım en üst düzeyde kötü bir ilk deneyimdi. Kusmadan önce sadece beş dakika dayanabildim. Ölü insan kokuları ve kimyasallar ağzımda bir tat bıraktı. Büyük olasılıkla bu yüzden o nane şekerlerini yemeye başladım. Yıllar geçti ama hâlâ zaman zaman kokuyu alabiliyorum.”

Kolumu kaldırdı ve bileğimi burnuna bastırdı.

“Tenin şeker gibi kokuyor. O âna kadar tıp okuyacağım belliydi. Benim büyük büyük büyükbabam bir doktordu ve bu Templemanların aile mesleği idi. Ama birinin göğüs kafesinin tamamen açıldığını gördükten sonra bu sonun başlangıcı oldu.”

“Otopsinin sonuna dek kalmayı başardın mı?”

“Bir yıl daha kalmayı başardım ve sonra bıraktım.” Hatıralardan dolayı üzgün görünüyordu ve yeniden her zamanki savunma konumuna geçti. “Yani hayatım hakkındaki seçimlerimi sorgulamak için mi buraya kadar geldin?”

Parmak uçlarını yakaladım ve elini ellerimin arasına aldım.

“Bu gece başka bir yerde olmak istemedim. Tenimin içinde âdeta kıvranıp durdum.”

Bunu söyleme cesaretini gösterdiğim için gurur duydum. Yeniden bana döndüğünde gözlerindeki ifade daha yumuşaktı.

“Dizlerim böyle titriyordu.” Ona gösterdim ve sırtıttı.

“Buraya gelirken nasıl araba kullandığımı görmeliydin. Hapisten kaçmışım gibi gülüyordum. Tamamen delirmiştim.”

“Sonunda akıl sağlığını kaybettiğini mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle. Senin o güzel yüzüne bakma garip isteği tamamen beni ele geçirmişti. Yirmi atom bombasının enerjisi vardı içimde.”

“Neden spor salonuna bu kadar çok gittiğimi sanıyorsun?”

Büyük bir mutluluk baloncuğu içimi kapladı. Biraz doğruldum ve ona yaslandım, başım kolayca boynunun o muhteşem kıvrımına düştü. Doğruydum; her yeri bana çok iyi uyuyordu.

“Seçimlerini kimseye açıklamak zorunda değilsin. Ne bana ne de başka birine.”

Başıyla yavaşça onayladı ve ben de battaniyeyi onun üzerine de örttüm.

Bir gün ağzımda vanilya tadıyla, başım Joshua Templeman'ın omzunda bir kanepede oturacağımı asla hayal bile edemezdim. Bir felaketle sonuçlanacaktı. Gözlerimi kapadım ve nefes aldım.

“Bugün neden bu kadar üzgün olduğunu bilmek istiyorum Kurabiye.” Ruh halimdeki değişiklikleri hissetmesi olağanüstüydü.

“Sadece öyleydim. Benim için tehlikede olan şeyleri düşünüyordum.”

“Anlat bana.”

“Anlatamam. Sen benim baş düşmanımsın.”

“Baş düşmanına fazlaca sokulgansın.” Doğruydum. Sokuluyordum.

“Benim hakkımda konuşmak istemiyorum. Hiç senin hakkından konuşmuyoruz. Büyük ihtimalle senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Parmaklarını benimkilere geçirdi ve karnının üzerine yerleş-

tirdi. Parmak uçlarımla küçük daireler çizdim ve anlayışla içini çekti.

“Tabii ki biliyorsun. Başla hadi, bildiğin her şeyi sırala.”

“Yüzeysel şeyleri biliyorum. Gömleklerinin renklerini. Güzel, mavi gözlerini. Nane şekeriyle besleniyorsun ve kıyasladığımızda benim domuz gibi görünmemi sağlıyorsun. B&G çalışanlarının dörtte üçünü kesinlikle saçma bir şekilde korkutuyorsun çünkü diğer dörtte biri henüz seninle tanışmadı.”

Sırıttı. “Bir grup narin süt çocuğu.”

Sıralamaya devam ettim.

“Gizli amaçlar için kullandığın bir kurşun kalemin var ve bunun benimle ilgili olduğunu düşünüyorum. İki haftada bir cumaları kıyafetlerini kuru temizlemeye götürüyorsun. Yönetim odasındaki projektör gözlerinin kısılmasına neden oluyor ve sende baş ağrısı yapıyor. Sessizliği kullanarak insanların ödünü koparma konusunda iyisin. Bu senin toplantılardaki stratejin. Orada oturuyorsun ve lazer gözlerinle rakibin geri adım atana kadar bakıyorsun.”

Sessiz kaldı.

“Ah, ayrıca düzgün bir insansın ama bunu gizliyorsun.”

“Hakkımda kesinlikle geri kalan herkesten daha fazlasını biliyorsun.” Gerildiğini hissedebiliyordum. Yüzüne baktığımda sarsılmış görünüyor. Gizlice takibim onu çok korkutmuştu. Ne yazık ki söylediğim bir sonraki şey deliceydi.

“Beyninin içinde neler döndüğünü bilmek istiyorum. Kafanı bir limon gibi sıkma istiyorum.”

“Benim hakkımda bir şeyler öğrenmeyi neden istiyorsun ki? Sen Bay Hoş Biri'yle yuva kurmadan önce listenden çıkaracağın, muhteşem bir nefret seksi yapacağın kişi olduğumu düşünüyordum.”

“Ne çeşit bir insanı kullanacağımı ve nesneleştireceğimi bilmek istiyorum. En sevdiğin yemek ne?”

“Vanilyalı dondurma. Senin kâsenden, senin kaşığınla yenilen. Ve çilekler.”

“Hayalindeki tatil yeri?”

“Gökyüzü Elmas Çilekleri.” Ona sinirle baktığımda mücadeleden vazgeçti ve duvarındaki çerçeveyi işaret etti.

“Tam olarak şu Toskana villası.”

“O resmin içine tırmanıp girmek istiyorum. Orada ne yapıydın?”

“Alt taraftaki çini mozaiklerle kaplı havuzda yüzerdim.” Bu görüntünün bana ne kadar zevk verdiğini görünce gülümsedi.

“Havuzun bir yerinde bir çeşme var mı? Küçük bir aslanın ağzından akan su gibi mesela?”

“Evet var. Yüzdükten sonra üzüm ve peynir yiyerek gölgede uzanırdım. Sonra büyük bir bardak şarap alır ve yüzümde bir kitapla uykuya daldardım.”

“Aslında şu anda cenneti tasvir ettin. Sonra ne olur?”

“Güzel bir kızın havuzda benimle beraber yüzdüğünden ve güneşin altında uyuduğundan söz etmeyi unuttum. Açlıktan ölüyor. Makarna yemek için onu dışarı götürmeliyim. Karbonhidratlar ve yağlar, peynirle kaplanmış.”

“Bu yemek fantezisinden keyif alıyorum,” demeyi başardım. O kız olmayı o kadar çok istiyordum ki bunun için uluyabiliyordum.

“Karanlık olduğunda villaya geri yürüyeceğiz ve onun kırmızı elbisesinin fermuarını açacağım. Onu dinç tutmak için şampanya ve çilekle besleyeceğim.”

“Bu tip şeyleri nereden buluyorsun?” O kadar mest olmuştum ki neredeyse kekeleyordum. Eğer tatildeki gündüz hayali buysa yatak odası hayalinden sağ çıkmam mümkün değildi.

“Sonra uyanacağım ve ertesi gün hepsini tekrarlayacağım. Onunla beraber. Haftalar boyunca.”

Resme baktım ve uzaktan geçen arabalar yolun kenarında dizili kavak ağaçlarını aydınlatırken göz alıcı koyu eflatun gökyüzünün altında onun yanında olduğumu hayal ettim.

Bir şeyler söylemem gerekiyordu. Herhangi bir şey. Bana bakıyordu, eğlendiği açıkça belliydi.

“Şanslı sürtüük.”

Buna kahkahalarla güldü. Bir sonraki sorumu sordum.

“Gemi kazasında ıssız bir adaya düştün. Yanında götüreceğin üç şey nedir?”

“Bir bıçak, su geçirmez bir muşamba.” Son madde için oldukça uzun süre düşündü.

“Ve sen. Seni rahatsız edebilmek için,” diye düzelitti.

“Ben bir nesne değilim. Bunu saymıyorum.”

“Ama adada çok yalnız olacağım,” diye belirtti. Onu çalışan toplantılarında yalnız otururken düşündüm.

“Pekâlâ. Sahilde sürünüyoruz ve beni uygarlıktan, saç bakım ürünlerinden ve rujlardan uzaklaştırdığın için seni lanetliyorum. Sonra ne oluyor?”

Dudaklarının kulakmemem üzerinde hareket etmesiyle öyle bir titredim ki neredeyse kanepe sallandı. Dudaklarının boynuma yaptığı baskıyı hissettiğimde yüksek sesle inledim.

Televizyonu kapadı ve bir anlığına beni dışarı atacağını düşündüm. Ya da kaldırıp yatağına atacağını. Anlaması zordu. Ellerini saçlarıma götürdü ve kafa derime ulaşana kadar parmak uçları hafifçe saçlarımin arasında dolaştı. Göz kapaklarım titredi.

“Sana bir barınak yapacağım, bir Hindistan cevizi bulacağım ve sonra zaman geçireceğiz.”

“Nasıl?” Sesim bir fısıltı gibiydi.

“Büyük olasılıkla bu şekilde.” Dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bölüm 17

ÂDETA BÜTÜN havayı içimize çekmiştik ve odada hiç oksijen kalmamıştı.

Dün gece bir sokak lambasının altında beni kaldırıp öpmüştü ki bu daha da fazlasını arzulamam için planlanmış bir hareketti. Tüm gün boyunca sorunumun ne olduğunu anlamıştım artık. Arzudan kıvranıyordum.

Beni öperken, diliyle dilime dokunurken ve nefeslerimiz birbirine karışırken Toskana'daki başka bir hayatın görüntüleri hâlâ gözkapaklarımdan ardındaydı. *İç çekti.* O da bunu istiyordu. En az benim kadar o da arzuyla kıvranıyordu. Benim ağzımda vanilya, onunkinde nane tadı vardı ve lezzetli bir şey yaratmak için birleşmişlerdi.

Bir mucize gerçekleşmişti; bunun ne zaman olduğunu anlamamış olsam da şimdi biliyordum. Joshua Templeman benden nefret etmiyordu. Bir parça bile. Beni bu şekilde öperken nefret edebilmesinin bir yolu yoktu.

Bir elini saçlarımdan çeneme doğru kaydırdı, tenimi okşadı ve yüzümü yana yatırdı. Dillerimiz müstehcenleşmeye başlamış olsa da fazlasıyla güzeldi.

Dizimi kucağından kaydırıp diğer tarafa koyarken uyluklarımdan gerildiğini hissettim.

“Bu gece buraya gelmeyeceğime dair kendime söz vermiş-
tim.”

“Yine de buradasın. İlginç.”

İkimiz de kucağındaki uyluklarıma baktık ve ben kalçalarımı
öne doğru kaydırmaktan kendimi alamadım.

Bu yeni pozisyonla kanıma güç ve adrenalin doldu. Ellerimi
köprücükkemiklerine koyup ona tepeden baktım. Saçı hâlâ biraz
nemliydi. Boynunu avucumla kavradım ve elimi kalbine bastır-
dım.

Göğsünden kaburgalarına doğru yavaşça elimi kaydırırken
derisinin sertliğini de test ediyordum. O kadar sıkıydı ki tişörtün
üzerinden bile her kasın arasındaki çizgiyi elimle takip edebili-
yordum. Tişörtün alt kısmını çekiştirmeye çalıştım ama dizleri-
min altına sıkışmıştı.

Sabırsızlık tüm bedenimi sardı. Neredeyse tişörtünü yırtar-
cakken parmaklarımı zorlukla açtım. Bu vahşi mağara kadını
ânımı görmüş olmalıydı çünkü gözlerini kapadı ve boğazından
bir inilti çıktı.

“Bazen bana öyle bir bakıyorsun ki sanki...”

Çenesini öpmeye başladığımda ne söylediğini unuttu. Elleri,
avuç içleri yukarı bakacak şekilde bacaklarımın iki yanındaydı.
Kontrolün bende olmasına izin veriyordu ve bundan hoşlanmıştı.
Altdudağını küçük küçük ısırdığımda gülümsediğini hissettim.

Kanepe, dizlerimin altında hafifçe çöküyordu ve kıyafetleri-
miz hararetle birbirine sürtünmeye başladığında uyarılıp sertle-
şen aletin kalçalarımı baskı yaptığını hissettim.

“Ona ihtiyacım var,” dedim ve gözlerinin tehlikeli bir şekil-
de koyulaşmasını izledim. Kıyafetlerini sıkıca tuttum ve yeniden
öpüştük.

Kalçalarımı geniş kucağında yavaşça döndürdüğümde elle-
ri dokunduğu yerleri sıkarak ağır ağır vücudumda aşağı doğru
kaydı. Omuzlarıma, kollarıma, göğüslerimin yanlarına. Titre-
dim ve ellerini daha da aşağı kaydırды. Kaburgalarıma, belimin
kvrımlarına. Kalçalarım. Popoma.

Elleri bacaklarımdan aşağı kayarken uzun parmakları kot pantolonumun iç ve dış dikişlerini aşağı doğru çekiştiriyordu. Parmaklarıyla baldırlarımı okşadı. Başımı boynuna doğru indirdiğimde bileklerimi sımsıkı tuttu; eğer isterse kontrolü ele alabileceğini gösteren küçük bir hatırlatma gibiydi bu.

“Bu kadar küçük olmandan hoşlanıyorum.” Elleriyle vücuduma yeni ve yavaş bir tura daha başladığında kesinlikle vücudumu beğenen biri gibi konuşmuştu.

Dilimi ağzına sokarken, birkaç hafta önce ikimizin de katıldığı bir yönetim toplantısını düşünmeye başladım. Cam tarafında oturuyordu ve öğleden sonra yaklaşırken güneşin yavaşça yere, yönetim masasına vurarak pencere boyunca kayışını izlediğimi hatırladım.

Üzerinde çok sık giydiğini görmediğim koyu mavi bir takım elbise ve soluk mavi gömleği vardı. Tam karşısına oturmuşum ve güneşin meddücezir gibi vücudunu aydınlatmasını seyretmişim. Vücudunda ısınan kumaşın kokusunu içime çekmişim.

Koyu mavi gözlerini toplantı sırasında benim üzerime odaklamasını, bunun beni nasıl heyecanlandırdığını ve karnımda hareketlenmeler oluşturduğunu hatırladım. Sırıtmıştı ve benim kargacık burgacık notlarımdan dolayı elime kramp girerken o en ufak bir not bile almadan PowerPoint sunumunu sabırlı gözlerle izlemeye devam etmişti.

Yüzümü aydınlatan o gözler aklımı başımdan almıştı. Neden olduğunu anlamamıştım. Şimdi anlıyordum.

“Birkaç hafta önceki yönetim toplantısını düşünüyordum.” Çenemin altını öperken başım bir yana doğru eğildi. Tüm vücudum titredi. Elleri göğüs kafesimin üzerindeydi, başparmağıysa göğsümün alt tarafına dokunuyordu. Tüm dikkatim o ufak dokunuşa yoğunlaştı.

“Evet, ne olmuş ona? Eğer şu anda onu düşünüyorsan çok da iyi değilim sanırım.”

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve biraz daha bastırdı. Yeniden konuşmaya başlayabilene kadar dakikalar geçti. Belki

de saatler. Kesik kesik nefes alıyordum. Altdudağımı nazikçe ısırđı.

Başparmağını vücudumda yukarı doğru kaydırđı, göğüs ucuma hafifçe dokundu ve yüzüme doğru devam etti. Sarsılarak titredim.

Kendimi düzgünce açıklamalıydım. “Bana baktın ve... Ve sarırım seni öpmek istedim. Bunu şu anda fark ettim.”

“Ah, gerçekten mi?”

Diğeri elinin bluzumdan içeri doğru kaymasıyla ödüllendirildim. Tene karşı ten. Parmakları sutyenimin askılarıyla ağır ağır oynuyordu.

“Bana nasıl baktığını hatırlıyordum.”

“Erotik şeyler düşünüyormuş gibi mi? Öyleydim. Sen inci düğmeli beyaz ipek gömleğini giyiordun. Ve toplantının ilk bölümünde üzerinde yumuşacık görünen bu hırkan vardı. Saçların toplu, dudakların kıpkırmızıydı.”

Arkasına yaslandı ve parmak uçlarını boğazımdan göğüs dekolteye doğru indirdi. Parmakları baskısını artırdı ve düşünemediğim tek şeyi titreyerek söyledim.

“O kaşmir bir hırka.”

“Sen Doktor Josh’tan hoşlanıyorsun... Ben de iffetli görünen, retro kütüphaneci Lucy’den hoşlanıyorum. İpek-kaşmir Lucy’den. *Benim* fantezim de bu. Saçında bir kalemle üç aydır raporlarını göndermeyen bir bölüm yöneticisini azarlarken.”

Elini vücudumda kaydırmaya devam etti, parmakları göğüs kafesiime baskı yapıyordu.

“Ne kadar da özgün bir fantezi. Ne giydiğimi hatırladığına inanamıyorum. Ama hey, buna dayanabilirim. Kendime inek gözlükleri alıp seni azarlayabilirim.” Sertçe kaşlarımı çattım ve parmağımı dudağıma götürdüm. “*Sessiz ol.*”

Abartılı bir şekilde inledi. “Bunu kabul edemem.”

“Seninle benim aramda nasıl olacağını hayal edebiliyor musun? Tüm gün, her gece.”

Tam olarak ne kast ettiğimi biliyordu. “Ah, tabii.”

“Senin de daha önce söylediğin gibi: Püf noktası, bunu kaldı-
rabilecek kadar güçlü birini bulmak. Kaldırabildiği kadar karşı-
lık da verebilen bir kişiyi.”

“Sen kaldırabilir misin?” Gözleri uyuşturucu kullanan biri-
nin gözleri gibiydi. Göz bebekleri kopkoyu, irisleri pusluydu.

“Evet.”

Paylaştığımız yönetim kurulu odası fantezilerimizin heyecanıyla yeni bir yoğunlukla öpüştük. Lucy ve Josh, çarpıcı, terle kaplı pornografinin başrollerinde.

Bana doğru eğildi. Sertleşmiş penisi bacağıma o kadar baskı yapıyordu ki çürükler oluştuğunu hissediyordum.

Öpüşmeyi durdurdu. “Dur biraz. Sana bir şey sormak istiyorum.”

Biraz geriye yaslandı ve birbirimizin kararmış gözlerine baktık. Dudakları yumuşamıştı, pembeydi ve o dudakların tüm vücudumda dolaşmasını, her yerimi yalayıp ısırmasını istiyordum. Nefes alışverişim o kadar yüksekti ki neredeyse bir sonraki dediğini duyamayacaktım.

“Bu akşam beni aradığında benim yerime neredeyse Danny’yi mi arayacaktın?” İtiraz etmeye başladım ama eliyle kolumu okşadı.

“Kıskanç bir sapık olmuyorum. Sadece merak ediyorum.”

“Onunla olan rekabeti çoktan kazandın. O benim arkadaşım şu anda. Biz sadece arkadaş olacağız.”

“Sorumu cevaplamadın gerçi.”

“O akla yatkın seçenek. Bugünlerde akşamları pek de akla yatkın şeyler yapmıyorum. Onu aramadığım için mutluyum. Büyük ihtimalle burada oturmak yerine bir sinemada oturuyor olurdum.” Kucağında hafifçe sıçradım.

Josh gülümsemeye çalıştı ama tam olarak beceremedi. “Ben de seninle sinemaya giderdim. Bak, geç olmaya başladı.”

Eli kalçamı kavrayabilmek için aşağı kayd. Beni hafifçe eğerek sert ereksiyonuna doğru bastırdı. Sonra beni kaldırdı ve yan tarafa koydu.

Kanepenin kenarında öne doğru eğilip ellerini yüzüne koydu. O da benim kadar zor nefes alıyordu. Bu, egoma hiç zarar vermedi.

“Lanet olsun.” İç çekti. “Çok tahrik oldum,” dedi utandığını gösteren yarım bir gülümsemeyle. Çaresizliğini tamamen anlıyordum.

Kendisini neden bu durumun içine soktuğunu merak ediyor olmalıydı. O yetişkin bir adamdı ve garip iş arkadaşıyla cinsel oyunlar oynayan bir ergen haline gelmişti.

“Benim ne kadar tahrik olduğumu duymak ister misin?”

“Duymasam daha iyi,” demeyi başardı.

“Sanırım eve gitmeliyim.” Kalmamı söylemesi için dua ettim. Söylemedi.

Ellerinin arasından konuştu. “Bana bir dakika ver.”

Kupalarımızı ve kâsemi mutfığa götürüp kâsemi yıkadım. Kızartma tavasına baktım, lavabonun içine koyarak suyla ve deterjanla doldurdum. Bacaklarım titriyor, beni ayakta tutma konusunda iyi bir iş çıkarmıyorlardı.

“Ben yaparım,” dedi Josh arkamdan. “Bırak onları.”

Gözlerim çılgın gibi belinin altına bakmak istiyordu ama bir hanımefendi olduğum için buna karşı koydum.

Paltomu giymeme yardımcı oldu ve ikimiz de ayakkabılarımızı giydik. Asansörün içinde dikkatli bir şekilde ters taraflarda durduk ama sanki asansörün acil durdurma düğmesine basıp kendimizi bu ıstıraptan kurtarmaktan bir saniye uzaktaymışız gibi birbirimize bakıyorduk.

“Senin Paskalya yumurtanmışım gibi hissediyorum.”

Kaldırımda elimi yakaladı ve benimle beraber sokağın karşısına geçti. Arabamın yanına geldiğimizde dudaklarımı dudaklarına doğru eğdim. Dikkatlice yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. Aynı anda nefessiz kalmamız ikimizi de sarstı. Sanki bir sonsuzluk boyunca hiç öpüşmemiştik. Beni arabanın kapısına doğru bastırıldığında hafifçe inledim. Diller, dişler ve nefesler.

“Tadın tıpkı Paskalya yumurtam gibi.”

“Lütfen, lütfen. Seni deli gibi arzuluyorum.”

“Yarın ofiste görüşürüz,” diye cevapladı. Beni kollarında çevirdi ve dudaklarını enseme bastırdı. Saçlarımın üzerinden olmasına rağmen nefesinin sıcaklığıyla nefesimi öyle sert içime çektim ki ağzımdan bir homurtu gibi çıktı.

“Bu, boktan kontrol manyaklığı olayı mı?” Kıvrınarak kendimi kurtardım.

“Büyük ihtimalle. Kulağa karakterimle uyumlu geliyor.”

Aklıma bir düşünce geldi. “Görüşmelerin olduğu günün sabahı benimle seks yapıp beni komaya sokmak mı istiyorsun? Böylece beni yenebilirsin.”

Josh ellerini ceplerine soktu. “Hayatımda aldığım tüm terfi-lerde bu taktik işe yaradı. Neden şimdi durayım?”

“Düğünde sülük gibi tamamen sana yapışacağımdan emin olmak istiyorsun.”

Bakışındaki bir şey geri adım atmama ve arabamın soğuk kasisına yaslanmama sebep oldu.

“Onlara yalan söyleyip bir beyin cerrahıyla nişanlı olduğunu anlatmadın değil mi?”

Gülümsedi. “Dr. Lucy Hutton, Tıp Doktoru. Çok zeki ve geleneklere uymayan biri.”

“Ben ciddiym. Soruma cevap ver. Ben, ben olarak geliyorum, değil mi? Rol yapmak zorunda değilim, değil mi?”

“Hayır.”

Başparmağımı ısırdım ve sokağa baktım. Neden yalan söylüyormuş gibi hissediyordum?

“Pekâlâ, buraya geri dönmemi garantilemek için beni azgın bir şekilde bırakıyormuşsun gibi düşünmeye başladım. Ben bir kedi gibiyim. Dışarıya bir tabak krema koyuyorsun.”

Sanki çok komikmişim gibi güçlü bir kahkaha attı. Vücudumdan keyif verici ve rahatsız edici bir elektrik geçerek beni âdeta sardı. Şu anda şimdiye dek olduğumdan çok daha canlıydım.

Mücadele et benimle, öp beni. Bana gül. Üzgünsen bana söyle. Beni eve gitmek zorunda bırakma.

“Bunun doğru olup olmadığını görmek zorundayız. Eğer yarın akşam geri gelersen üzerinde çalışılmış bir stratejinin bir parçası olduğunu kabul edeceğim.” Bana gizlemeye çalışmadığı bir keyifle baktı.

Geri dönme düşüncesi aklıma gelmemiştii bile. Ertesi gün yepyeni bir umutla parlıyordu.

“Bir kez daha.”

Yanağımı öptüğünde mutsuz bir şekilde inledim.

“Hadi git buradan Kurabiye ve unutma, seni yarın korkudan çıldırmış halde görmek istemiyorum.”

Emniyet kemerimi doğru düzgün takmayı beceremedim. O kadar gergindim ki sanki uyuşturucu yoksunluğu yaşıyordum. Arabamın kapılarını kilitlemem için camıma vurdu.

Ürkütücü bir düşünce beynimde şekillendiğinde yolu yarılamıştım.

Yarın işe gitmek için sabırsızlanıyordum.

BUGÜN GÖMLEĞİ bir tabak krema rengindeydi.

Doğal davran Lucy. Çekici bir kadın gibi içeri gir. Gariplik yok. Hadi.

Bana baktı, ayak bileğim titreyince sendeledim ve çantamı düşürdüm. Beslenme çantamın kilidi açıldı ve bir domates yerde yuvarlandı. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, ayakkabımın yüksek sivri topuğu paltomun sallanan kemerine takıldı.

“Lanet olsun.” Sürünmeye çalıştım.

“Sakin ol.” Josh ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü.

“Kapa çeneni.”

Bana elini uzatmadan önce paltomu takıldığı yerden kurtardı ve öğle yemeğimi yerden topladı. Bir dakika tereddüt ettikten sonra elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

“Girişimi geri sarabilir miyim?”

Paltoyu üstümden aldı ve benim için astı.

Bay Bexley'nin kapısı açıldı ve ışıkları yanıyordu. Helene güne geç başlardı. Büyük ihtimalle hâlâ yataktaydı.

"Akşamın nasıldı Lucinda? Yorgun görünüyorsun."

Kişiliksiz ses tonunu duyduğumda korkuyla mideme ağrılar girse de yüzüne bakıp gözlerinin haylazlıkla parladığını gördüm. Eğer Bay Bexley kulak misafiri oluyorsa normal onların dışında bir şeyler duymayacaktı.

Bu tehlikeli yeni bir oyundu, Doğal Davran Oyunu, ama deneyecektim. "Ah, yeterince iyiydi sanırım."

"Güzel. Hmm, ilginç bir şeyler oldu mu?" Kurşun kalemi elindeydi.

"Bir kanepede oturdum."

Sandalyesinde kıpırdanınca kucığına baktım.

Ağzımı oynatarak sessizce, "Seri katil gözleri," dedim. Masanın kenarına oturdum, Alev Topu rujumu çıkardım ve en yakın duvarı ayna olarak kullanarak dudaklarıma sürdüm. Bacaklarıma öyle bariz bir şehvetle baktı ki neredeyse ruju bulaştırıyordum. "Peki sen neler yaptın Josh?"

"Bir randevum vardı. En azından öyle olduğunu düşünüyorum."

"Nasıl biriydi?"

"Yapışkan. Kendini tam anlamıyla kollarıma attı."

Güldüm. "Yapışkanlık çekici bir özellik değil. Umarım onu evden kovmuşsundur."

"Sanırım bir şekilde yaptım."

"Bu ona bir ders olmuştur." Elbisemin üzerine dağılmadan önce büyük bir topuz yapmak için saçlarımı toplamaya başladım. Krem rengi, yün örgüden bir elbiseydi, esnekti ve sıcak tutuyordu ama itiraf etmem gerekirse onun gömleğiyle uygun olması için bu elbiseyi giymiştim. İffetli görünen kütüphaneci Lucy'den mi hoşlanıyordu? Bugün bunu görecekti.

Ellerimi izledi. Ben de onun beyaz eklemli ellerini izledim.

"Aslında onu bir daha göreceğimden emin değilim." Sesi sıkılmış geliyordu ve bilgisayarında faresiyle bir şeylere basıyor-

du. Yan gözle bakışları bana kaydığında dün geceyi anımsadım ve içimde bir kıpırdanma oldu.

“Belki onu ağabeyinin düğününe götürürsün? Bu gibi durumlara seksi biriyle giriş yapmak daima keyifli olur.”

İkimiz de birbirimize baktık, kendimi yavaşça sandalyeme bıraktım. Bakışma Oyunu hiç bu kadar erotik hissettirmemişti. Telefon çaldı. Arayanın ismine baktım ve beynimde LANET OL-SUN kelimeleri parlamaya başladı.

Josh yüzüme şöyle bir baktı. “Eğer arayan oysa, ben...”

“Arayan Julie.”

“Onun araması için biraz erken değil mi? Ona karşı sert olman gerekiyor.” Telefon çalmaya devam ediyordu.

“Sesli mesaja düşmesini bekleyeceğim. Bununla şu anda ilgilenemeyecek kadar yorgunum.”

“Hayır beklemeyeceksin.” Yıldız ve dokuza basıp telefonu kendine yönlendirdi. Çağrı merkezi çalışanlarına bir aramayı cevaplarırken gülümsemeyi öğretirlerdi. İnsanlar sesinizdeki o neşeyi duyabilirlerdi. Joshua’nın bunu öğrenmesi gerekiyordu.

“Lucinda Hutton’ın telefonu. Ben Joshua. Bekle.” Bir tuşa bastı ve ahizeyi bana doğru uzattı. “Yap hadi. Seni izliyorum.”

İkimiz de bekleme ışığının yanıp sönmelerini izledik.

Ben hâlâ çilek tarlasındaki o gülümseyen kızdım. Bana bakın, ben iyi bir kıyım. Ben herkes tarafından sevilen küçük tatlı şeyim. Hiçbir şey o kadar da fazla sorun olmaz.

“Senin diğer insanlara karşı da benimle olduğun zamanlardaki gibi güçlü olmanı istiyorum.”

Yanıp sönen tuşa bastım. “Merhaba Julie, nasılsın?” Derin iç çekmesinden dolayı neredeyse kulağım yanacaktı.

“Selam Lucy. İyi değilim. İnanılmaz yorgunum. Bugün neden geldiğimi bile bilmiyorum. Daha yeni oturdum ve daha şimdiden monitörün ekranı beni öldürüyor.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

Josh’la gözlerimiz birbirine kilitlendi. Gözlerini kısarak korkunç, mavi lazerlermiş gibi bakmaya başladı. Beni güçleriyle

dolduruyordu. Julie'nin ne isteyeceğini veya ne mazeret sunacağını dikkate ALMAYACAKTIM. "Senin için bugün ne yapabilirim Julie?" Profesyonelce ama içinde sıcaklık içeren bir ses tonuydu.

"Alan için bu şey üzerine çalışmalıydım ki o da son rötuşları yapıp sana gönderebilsin."

"Ah, evet. Ona mesai saati kapanmadan ihtiyacım var."

Josh alay edercesine başparmağını havaya kaldırarak "çok iyi" işareti yaptı.

"Pekâlâ, eski raporların bazılarını ağ sürücüsünde bulmakta biraz problem yaşıyorum. Devamlı kısa yolun kaldırıldığını söylüyor. Her neyse bir sürü yöntem denedim ama sanırım biraz uzaklaşmam gerekiyor, ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

"Saat beşe kadar bana ulaştığı sürece sorun yok." Josh tavana baktı ve omuzlarını silkti. Bu davranışımıyla sert olduğumu düşünüyordum ama o etkilenmemişti.

"Eve gidip yarın sabah daha iyi olduğumda ilk iş bunu yapmayı düşünüyordum."

"Buraya daha yeni gelmedin mi?" Deliriyor muydum? Tekrar saati kontrol ettim.

"E-postalarımı kontrol etmek için hızlıca uğradım." Ses tonu kesinlikle yalan söylediğini gösteriyordu.

"Alan bu konuda ilk olarak seninle mutabık kalırsam onun için problem olmayacağını söylemişti." Arka planda arabasının anahtarlarını şingırdatıyordu.

Mavi lazer gücüyle kendimi sertleştirdim. "Üzgünüm ama bu benim için uygun değil. Saat beşe kadar onu istiyorum lütfen."

"Son teslim zamanının farkındayım," derken sesi bir derece keskinleşti ve karşı atağa geçti. "Alan'ın sana zamanında teslim edemeyeceğini söylemeye çalışıyorum."

"Ama aslında uzatmaya ihtiyacı olan sensin, Alan değil." Ben onun konuşmasını beklerken uzun bir sessizlik oldu.

"Bu konuda biraz daha esnek olacağını düşünmüştüm." Ses

tonu huysuzluğun ve buz gibi soğuk olmanın etkileyici kombinasyonuna doğru kayıyordu. “Ben iyi değilim.”

“Eğer eve gitmen gerekiyorsa,” diye başladım Joshua’nın kaşlarının çatılmasını izlerken, “bugün için hastalık izni alman ve doktordan rapor getirmen gerekiyor.”

“Yorgunluk ve baş ağrısı için doktora gitmeyeceğim. Bana uyumamı söyleyecektir. Bu benim de gidip yapmak istediğim.”

“Kendini kötü hissediyor olmanı anlıyorum ama bu İK prosedürü.” Josh sırtmasını engellemek için eliyle ağzını kapattı. İK Oyununu Julie’yle oynuyordum.

“Anlıyor musun? Bana pek de anlıyormuşsun gibi gelmedi.”

“Sana karşı hep adil davrandım Julie. Sana birçok kez uzatma verdim ama bu raporları bitirmek için akşamları kalmaya devam edemem.”

Josh eliyle havada daire çizdi. Devam ettim. “Eğer geç kalırsa sonunda ben ofiste kalmak zorunda kalıyorum.”

“Senin burada bir ailen veya erkek arkadaşın yok değil mi? Gece mesaiye kalmak, kocaları olan ve aslında... ailesi olan insanların etkilediği kadar seni etkilemeyecektir.”

“Eh, akşamları saat dokuza kadar ofiste kalmaya devam ederek kendime bir koca bulamam veya bir hayatım olmaz değil mi? Raporu Alan’dan saat beşte bekliyorum.”

“O korkunç Joshua’yla beraber çok fazla zaman geçirdin.”

“Görünüşe göre öyle. Ayrıca yeğenin için stajı da yapamam, benim için uygun değil.” Görüşmeyi sonlandırdım.

Joshua sandalyesinde arkaya yaslandı ve gülmeye başladı. “Vay canına, lanet olsun.”

“İnanılmazdım değil mi? Beni gördün mü?” Havaya bir yumruk attım ve Julie’ye bir aparkat vururmuş gibi yaptım. Josh elle-ri karnının üzerinde benim yansıma-mla dövüşmemi izledi.

“Al bunu Julie ve hayatını ve kocanı ve uydurma uyku bozukluğunu.”

“Boşalt hepsini.”

“Bunu da al Julie ve o migrenini.”

“Gerçekten inanılmazdın.”

“Bunu da al Julie ve o Fransız manikürünü.”

“Tamam.” Daha önce bir savaş alanı olan bu ofiste açıkça bana gülümsüyordu. Bunun üzerine sandalyeme geri oturdum, gözlerimi kapadım ve aramızdaki mermer boşluktan onun keyfinin yansımasını hissettim. Demek bu şekilde hissettiriyordu. Tüm bu zaman boyunca böyle olabilirdi. Çok geç değildi.

“Artık gece yarılara kadar mesailer olmayacak benim için. Büyük olasılıkla onunla olan ilişkiyi tamamen mahvettim ama kesinlikle buna değerdi.”

“En kısa zamanda bir özel hayatın ve kocan olacaktır artık.”

“En kısa zamanda. Büyük ihtimalle önümüzdeki hafta. Umarım süper hoş biri olur.” Gözlerimi açtım ve onun bana bakış şekli bunu söylememiş olmayı dilememi istetti. İkimiz de duraksadık ve gözleri başka yöne kaydı. Aramızdaki iletişimi bozmuştum.

“Lütfen bu ânın keyfini çıkarmama izin ver. Joshua Tempelman resmi olarak benim arkadaşım.” Parmaklarımı birbirine kenetledim ve kollarımı başımın üzerinde esnettim.

“Sabah kahvaltısı toplantıma gidiyorum. Josh o rakamları öğle yemeğine kadar istiyorum,” dedi Bay Bexley ikimizin arasından yürürken. Bu kahvaltı toplantısının bir tabak domuz pas-tırmasıyla olduğunu hepimizin bildiğini düşündüm.

“Çoktan bittiler. Şimdi e-posta ile gönderiyorum.” Bay Bexley homurdandı, sanırım bu onun teşekkür etmek veya övmek için en iyi teşebbüsüydü. Bana döndü.

“Günaydın Lucy. Kıyafetin çok hoşmuş.”

“Teşekkürler.”

Öğk.

“Pençelerini çıkarmaya hazır mısın? Görüşmeler çok yakında. Tik tak.” Yavaş yavaş hareket ederek masamın kenarına geldi ve boynumdan aşağı doğru bakmaya başladı. Kollarımı önümde birleştirme dürtüsüne karşı çıktım. Bay Bexley’nin Josh’ın öldürücü derecede sert dik bakışlarının onlarca yüzeyde kırılıp

yansımasını nasıl fark etmediğini bilmiyordum. Delici gözleriyle görünüşümü değerlendirmeye devam etti.

“Sakin,” dedi Josh metalik bir sesle patronuna.

“Görüşmeye oldukça iyi hazırlandım.” Önüme baktım. “Bay Bexley siz neye bakıyorsunuz?”

Gözlerimi sakince Bay Bexley’nin gözlerine dikince irkildi. Hızla gözlerini kaçırdı ve parmaklarıyla seyrek saçlarını taramaya başladı. Yüzü kıpkırmızıydı.

Tanrım! Bugün herkesin kışına tekme basıyordum.

Josh dişlerini sıktı ve cam masasına öyle kızgın baktı ki camın parçalara ayrılmasına şaşırdım.

“Helene’in ofisindeki gizlice gördüklerimden sonra senin iyi hazırlandığını düşünüyorum. Doktor Josh, bir strateji üzerinde konuşmamız gerekebilir.”

Lanet olsun. Joshua’ya projemden bahsedecekti. Bakışlarımı patronuna gerçek bir geri zekâlıymış gibi bakan Josh’a panikle kaydırdım.

Ve sonra bu bana onun arkadaşım olmadığını, her ne kadar kanepesinde öpüşmüş olsak da en büyük rekabetimizin ortasında olduğumuzu hatırlattı.

“Onu yenmek için yardıma ihtiyacım olmayacak,” dedi Josh.

Bölüm 18

JOSH BUZ gibi soğuktu ve ses tonu geçmişe gitmeme neden oldu. Sanki duyduğu en saçma şeymiş gibi söylemişti bunu. Ciddiye alınması imkânsız olan ve kesinlikle herhangi bir alanda Josh'ın rakibi olamayacak aptal, küçük Lucy Hutton. Şaka gibiydim. İş alamayacaktım, nasıl alabilirdim ki? Bir telefon konuşmasında bile destek almak zorundaydım.

“Belki olmaz,” dedi Bay Bexley düşünceli bir tavırla. Arı kovanına çomak soktuğu için mutlu olduğu açıkça belli olarak yavaş yavaş yürüdü. Asansörü beklerken geri dönüp bize baktı.

“Ama yine de Doktor Josh, bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin.”

Asansörün kapıları kapanırken Josh'ın ağzından sessizce *Siktir git* kelimeleri döküldü. Sonra bana baktı.

“Yalan söylüyordum.”

Sessizlik iki ince kadehin birbirine dokunduğu zaman çıkarıldığı ses gibi çınladı.

“Pekâlâ, o zaman oldukça iyi bir aktörsün. Kesinlikle inandım.” Su şişemi aldım ve sinirden boğazımda oluşan sıkışmayı azaltmak için bir yudum içtim. Aslında ona minnettardım. Kacırdığım şey buydu. Biz bitiş çizgisine doğru koşuran iki yarış

atıydık. Ben gevşek davranıyordum ama kırbacın ilk darbesini hissetmiştim. Görüşmeden çıkana kadar bu duyguyu devam ettirmeliydim.

“Her zaman öyleydim. Sana öyle baktığı için ona kızgındım ve ağzımdan yanlış şeyler çıktı. Bazen kelimelerin bir anda ağzımdan dökülmesi gibi bir huyum var. Bana bak Luce.”

Baktığımda yavaşça tekrar etti. “Bunu demek istememiştim.”

“Önemli değil. Bu benim ihtiyacım olan şeydi.” Onun Bay Bexley’yle konuşurken kullandığı aynı düz, soğuk ses tonunu kullandım. Göğsümün içindeki öfke, bir alev topu gibi hissettirdiği halde sesimi nasıl bu kadar soğuk çıkarabildiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ben de iyi bir aktristtim.

Alnında ona özgü endişe kırışıklıkları oluştu. “Buna mı ihtiyacın vardı? Benim boktan biri olmama mı? Benden aldığın tek şey bu gibi görünüyor.”

“Sen bana tam olarak duymam gerekeni verdin.”

Hayat tamamen bakış açısından ibaretti ve rakibimden motivasyonumu artıracak bir şey aldığıma inanmayı seçersem incinmiş gururumu göz ardı edebilirdim. Odağımı koruyacaktım. Artık odağım, onun bana fırlattığı lazer ışınları gibiydi.

Bilgisayarımdan bir çınlama geldi. E-kitap projem üzerinde çalışmak için Danny’yle görüşmeme beş dakika kalmıştı.

“Bekle. Bunu çözmemiz gerekiyor. Tam olarak açıklayamayabilirim gerçi.” Üzüntüyle yüzünü buruşturdu. “Zamanlama çok kötüydü. Ağzımdan çıktığı anlamda söylemedim.”

“Ben dışarı çıkıyorum.” Çantamı toplamaya başladım ve paltomu aldım.

“Peki nereye gidiyorsun? Helene bana sorarsa diye,” özür diler gibi konuştu. Perişan görünüyordu. “Geri gelecek misin?”

“Kahve içmek için birisiyle buluşacağım.”

“Pekâlâ,” dedi Josh birkaç saniye sonra. “Seni durduramam.”

“İşimi yapmama izin verdiğin için teşekkür ederim.” Gelen evraklar tepsisine bilerek çarptıktan sonra asansöre doğru ilerledim.

Sokağın karşısındaki Starbucks'a yürüdüm. Joshua Templeman'la bir mücadele içinde olmanın olayı şuydu: Asla gerçekten kazanamıyordum. Onunla ilgili aldatıcı olan da buydu. Kazandığımı düşündüğüm an, kazanamadığımı bana hatırlatan bir şeyler oluyordu.

Lütfen, bu ânın tadını çıkarmama izin ver. Joshua Templeman resmi olarak benim arkadaşım.

Bu önce bir galibiyetti sonra da sürekli bir mağlubiyet, mağlubiyet, mağlubiyet.

Danny şimdiden cam kenarında oturuyordu. Geç kaldığım gerçeği, ölen profesyonelliğimin tabutuna başka bir çiviymi.

"Selam. Benimle buluştuğun için teşekkürler. Geç kaldığım için özür dilerim."

Kahve siparişi verdim ve fikrimi özetleyerek anlattım.

"Bu hafta sonu zamanım var," dedi Danny asilce. Bana açıkça görünen bir ilgiyle bakıyordu; toplanmış saçıma, çıplak boğazıma ve dudaklarımın kırmızılığına. Kötü öpüşmemizin bir yanlışlık olduğunu umduğuna dair kötü bir hissiyatım vardı.

"Sana ödemeyi kendi cebimden yapacağım. Bana ne kadar olabileceğiyle ilgili bir fikir verebilir misin?"

Danny endişelenmiş görünmüyordu. "Neden bir anlaşma yapmıyoruz? Görüşmemde yaptığım işten olumlu bahset ve yeni kişisel yayıncılık programımdan Helene'e söz et. Senin projene uygun olabilecek karşılıklı fonksiyonlar olabilir ve... üç yüz papel."

"Bu uygun ve tabii ki bahsedeceğim." Ona güvence vermek için hızla konuşmuştum. Bu yapabileceğim bir şeydi. Yönetime karşı onu biraz ön plana çıkar ve işini geliştirmesine yardım et.

İki B&G çalışanı kahve sırası bekliyor ve bize şüpheli bakışlar atıyorlardı. Bir diğeri sokaktan geçti ve bana el salladı. Büyük, camdan bir fanusun içinde oturuyordum. En üst katta Joshua'ya söylediğim ve onunla yaptığımız her şeyi düşününce yanaklarım yanmaya başladı. İğneleyici sözler, aşağılamalar, devreleri yakan öpüşmeler. İzole edilmiş küçük dünyamızda her şey çok normal ve kabul edilebilir görünüyordu.

“Bu konuda beni düşündüğün için teşekkür ederim.” Danny kahvesinden bir yudum aldı.

“Pazartesi günü yediğimiz akşam yemeğinden sonra küçük sırrımla ilgili sana güvenebileceğimi biliyordum. Ayrıca senin de dediğin gibi biraz yardıma ihtiyacım vardı ve ilk düşündüğüm insan sen oldun.”

“Ah, bu bir sır yani?”

“Helene biliyor tabii ki. Bay Bexley proje *konseptini* biliyor ama sunmayı umduğum bitmiş ürünü bilmiyor.”

Sonraki söylediklerimi söylemek zorunda kalmamayı dilerdim ve durumun bu kadar berbat hale gelmesine üzgündüm.

“Senden Josh’a bir şey söylememeni istemem gerekiyor. Onu bir daha görmeyeceğini biliyorum ama bunu aramızda tutalım. İş alacağından çok emin. Onu yeniyor olmam artık çok daha önemli.”

“Söylemeyeceğim. Ama aslında o şurada duruyor.”

“Ne?” Neredeyse çılgın attım. Arkamı dönemezdim. “İş konuşuyormuşuz gibi davran.” Not defterime bir grafik çizdim ve Danny de onun üzerine kesişen çizgiler çizdi.

“Onun *sorunu* nedir? Her zaman çok öfkeli görünüyor.” Danny not defterime bakarak olumsuz anlamda başını salladı ve biraz daha iş yaptığımıza dair mimikler yaptık.

“Bu onun yüzü.”

“Sizin aranızda garip bir enerji var.”

“Böyle bir enerji yok. Hiç enerji yok.” Kahvemi yudumlama-ya başladım. Çok sıcaktı bu yüzden berbat bir fikirdi.

“Ama sana âşık olduğunu biliyorsun değil mi?”

Ağız dolusu bir nefes aldım ve karada olmamıza rağmen boğulmaya başladım. Danny öne doğru eğildi ve beni omuzlarımdan tuttu. Gözyaşları yanaklarımdan akıyordu. Ölmeme izin vermesini diledim.

“Hayır değil,” diye hırıltıyla soludum. Yüzümü silmek için bir peçete kullandım. “Bu duyduğum en aptalca şey. En aptalca.”

Küçük bir gülümsemeyle, “Arkadaşın olarak,” dedi tane tane. “Sana öyle olduğunu söylüyorum.”

“Ne yapıyor şimdi?”

“Kasiyerin ödünü kopartıyor. İnsanlar eğer işi o alırsa her şeyin nasıl olacağı konusunda endişe duyuyorlar. Personel çikarmakta ne kadar iyi olduğunu hepimiz biliyoruz. Tasarım bölümünden birkaç kişi her ihtimale karşı özgeçmişlerini güncelliyor.”

“Eminim çalışılması iyi biri olacaktır.” Diploması yapıyorum. Josh’ın seviyesine inmeyecektim. Ayağa kalktım ve eşyalarımı topladım.

“Hadi ona merhaba diyelim,” dedi Danny ve benimle dalga geçtiğinden oldukça emindim. Yarım ağızla gülümsedi.

“Hayır, tuvaletin camından tırmanacağız. Çabuk.”

Güldü ve hayır anlamında başını salladı. Bir kez daha cesaretinden etkilenmiştim. Geri kalan herkes etraflarındaki bu canavarı görmezden gelmeye çalışırdı. Ama Josh’la ilgili bir sırrı biliyordum. Dün akşam nabzımı tutup, kalp atışlarımı ölçmesini düşündüm. Üstümü bir battaniyeyle örtmesini ve ayaklarımı battaniyenin altına sokmasını. Bu korkutucu görünüşü bu kadar uzun süre korumayı başarması oldukça dikkat çekiciydi.

“Merhaba,” dedik aynı anda ona doğru yaklaşırken.

“Merhaba,” dedi Josh kurnazca.

“Gizli gizli takip etmeyi bırakmalısın.” Sesim o kadar hüzünlü çıkmıştı ki kahve makinesinin başındaki kız sesli bir şekilde güldü.

Josh manşetlerini düzeltti. “Birbirinizi özlediniz değil mi?”

Danny’nin zihnine *SIR* kelimesini gözlerimle gönderdim. Kaşlarını kaldırdığımda başıyla onayladı. Josh bu bakışmayı izledi.

“Lucy bana... bir fırsattan... onunla çalışmaktan bahsediyordu.” Danny bir dâhiydi. Hiçbir şey gerçeklerden daha inandırıcı olamazdı.

“Bu doğru. Danny bana... sunumumda yardımcı oluyordu.”

İsteseydik bile bundan daha fazla iş çeviren birileri gibi görüne-
mezdik.

“Sunumun üzerinde çalışıyordunuz. Tamam. Pekâlâ.” İsmi
söylendiğinde Josh kahvesini aldı ve bana öyle suçlayıcı bir bakış
attı ki yüzüm neredeyse eriyordu. “Biz de bunu mu yapıyorduk
Lucinda? Dün akşam kanepemin üzerinde?”

Danny’nin ağzı açık kaldı. Gülmemiştim. Eğer bu yayılırsa
itibarım parçalara ayrılırdı. Çok büyüktü. Danny tasarım de-
partmanından birçok kişiyle hâlâ irtibat halindeydi. Ayrıca her
şeye burnunu sokan tam bir dedikoducuydu.

“*Rüyanda* görürsün Templeman. Onu boş ver Danny. Benimle
gel.”

Danny’yi arkamdan çektim böylece kalabalığın arasında sı-
kışmadı. Josh yavaş bir tempoda bizi takip ederek kahvesini yu-
dumluyordu. Karşıdan karşıya geçerken Danny’nin kolunu öyle
sıkı tuttum ki irkilerek yüzünü buruşturdu.

“Seni kaçırıp işkence etse bile benim için ne yaptığını söyle-
meyeceksin. Beni mahvetmek için en küçük bilgi kırıntısını bile
kullanacaktır.”

“Vay canına, siz *gerçekten* ölümcül düşmanlarsınız.”

“Evet, hem de ölümüne. Bu bir düello.”

“Yani o senin görüşme stratejini öğrenmek için mi bunları
yapıyor?” Danny bir iş arkadaşına selam verdi ve telefonunu
kontrol etti.

“Kesinlikle!” Sinirle kişnercesine güldüm. Sanırım her şey kı-
lfaına uygun hale gelmişti. “Hangi kitabın formatını hazırlamanı
istediğime karar verdikten sonra seni iş çıkışında ararım.”

Josh neredeyse üzerimize çıkacaktı. Bu acı verici küçük tablo-
yu sonlandırmak için Danny’yi akan trafiğin içine itebileceğimi
düşünmeye başlıyordum.

“Tamam, akşam konuşuruz seninle. Hoşça kal Josh. Görüş-
mende başarılar.” Danny kaldırım boyunca yürümeye devam etti.

Asansöre girene kadar Josh’la birbirimize tek kelime bile et-
medik. O kadar öfkeliydi ki yüzüne yansiyordu. Bu sırada ben,

Danny'nin söylediği şeyden dolayı kısmen ölü gibiydim. *Sana âşık olduğunu biliyorsun değil mi?*

"Çok hoş biri. Ne kadar da hoş bir adam. Onda ne bulduğunu anladığımı sanıyorum." O kadar sert bir ses tonuyla konuştu ki geriye gittim. "Dün gece çok gerçekçi bir rüya görmüş olmalıyım."

"Hey, ne söyleyebilirdim? *Yalan söyledim.* Ben iyi bir aktrisim." Kollarımı genişçe açtım ve masama gitmek için onu ittim.

"Yani benden utanıyor musun?"

"Hayır. Tabii ki utanmıyorum. Ama kimse bilmemeli. Onun tam bir dedikoducu olduğunu düşünüyorum. Ah, bana huysuz huysuz bakma. İnsanlar bizim hakkımızda konuşacaktı."

"Son dakika haberi, insanlar bizim hakkımızda hep konuşuyordu. Ve insanların onunla senin hakkında konuşmasını umursamıyorsun ama seninle benim hakkımda konuşmalarını mı umursuyorsun?"

"Seninle birbimizden üç metre uzakta çalışıyoruz. Bu farklı. Bu ofise bir miktar profesyonellik seviyesi getirmek istiyorum."

Josh burnunun kemiğini sıkı. "Tamam. Senin yönteminle oynayacağım. Eğer bu bina içindeki son kişisel konuşmayı yapıyorsak o zaman sana şimdi söyleyeyim. Cuma günü çantanı getir."

"Ne? Cuma günü ne olacak?"

"Düğün için eşyalarını getir. Kıyafetini ve diğer gerekli şeylerini."

Kocaman açılmış gözlerimi görünce bana hatırlattı. "Ağabeyimin düğününe geliyorsun. Israr etmiştin, hatırlıyor musun?"

"Bir dakika, neden elbisemi cuma günü getiriyorum? Düğün cumartesi günü. Düğün provası mı var? İki kere düğüne gideceğimden haberim yoktu."

"Hayır. Düğün Port Worth'ta ve arabayla gitmek zorundayız." Şüpheyle ona baktım. "Orası buradan çok uzak değil."

"İşten hemen sonra yola çıkmamızı gerektirecek kadar uzaktır. Öncesindeki gece annemin birkaç konuda yardımına ihtiyacı var."

Kızgınlık, korku, incinmiş duygularla doluydum ve bunun bir facia olacağına kesin gözüyle bakıyordum. Birbirimizin gözlerine dik dik baktık.

“Mutlu olmayacağını biliyordum ama aynı zamanda bu kadar korkmanı da beklemiyordum.” Josh sandalyesinde arkaya yaslandı ve beni analiz etti. “Kafayı yeme sakın.”

“Beraber sinemaya veya bir restorana bile gitmedik. Senin arabanda yolculuk etme konusunda gergindim. Şimdi de bana beraber saatlerce yolculuk yapacağımızı ve pijamalarımı da getirmemi söylüyorsun. Nerede kalıyoruz?”

“Büyük ihtimalle eski püskü bir otelde.”

Nefesim kesilmek üzereydi ve yangın merdiveninden kaçma-
ma ramak kalmıştı. Bir ara Veya Başka Bir Şey oyununu oynaya-
rak barışacağımızı düşünmüştüm. Onun mavi yatak odasında ya
da temizlik odasında ona acıtıcı hakaretler savururken oynadığı-
mızı hayal etmiştim. Ama bugün oldukça fazla şey yaşanmıştı.

“Şaka yapıyordum Lucy. Nerede kalacağımızla ilgili annem-
le konuşmam gerek.”

“Ailenle tanışacağımı hiç düşünmemiştim. Bak, ben gelmi-
yorum. Biraz önce bana bok gibi davrandın, hatırlıyor musun?
Beni yenmek için yardıma ihtiyacın yok, hatırlıyor musun? Sana
yardım etmek için delirmiş olmam gerek. Tam bir ezik gibi kendi
başına git oraya.”

“Geleceğini söyledin. Söz verdin. Sen asla sözünden dönmez-
sin.”

Omuz silktim ve manevi duygularım beni rahatsız etmeye
başladı. “Sanki umurumda.”

En önemli kozunu kullanmaya karar verdi. “Sen benim seçil-
miş manevi desteğimsin.”

Söyleyebileceği en merak uyandırıcı şeyi söylemişti. Karşı ko-
yamazdım.

“Tam olarak ne için manevi desteğe ihtiyacın var?” Cevap
vermedi ama sandalyesinde rahatsızca kıpırdandı.

Devam edene kadar kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

“Seni yanımda seks kölem olarak sürüklemiyorum. Sana parmağımı bile sürmeyeceğim. Sadece yanımda biri olmadan gidemem ve bu kişi sensin. Bana borcun var, hatırlıyor musun? Kusmana yardım etmiştim.”

Öyle acımasız görünüyordu ki kötü bir şeylerin olacağı konusunda ürperdim.

“Manevi destek mi? O kadar kötü mü olacak?”

Cep telefonu çalmaya başlayınca bir telefonuna bir bana baktı. Dağılmıştı.

“Buradaki mesele zamanlama. Buna cevap vermek zorundayım.”

Koridor boyunca yürüdü; yolculuk konusunda teslim olmuştum çünkü maalesef doğrudu. Söz vermiştim.

BİR ZAMANLAR, küçük bir sonsuzluk öncesi, diğer insanlar gibi kanepemde uzanıyor olabilirdim. Televizyon izleyebilirdim, abur cubur yiyebilirdim ve tırnaklarıma oje sürebilirdim. Val'i arayabilirdim ve kıyafet denemeye gidebilirdik. Ama şu anda bir bağımlı olduğumdan ayağa kalkıp ayakkabılarımı giymek ve Josh'ın evine koşturmak için kırık tırnaklarımla minderlere tutunmak zorundaydım. Bu çaba canımı acıtıyordu. Kucağımda dizüstü bilgisayarım ile uzandım ve isteksizce haber siteleri, görüşme sunumum, Şirinler açık artırmaları ve en sevdiğim retro kıyafet sitesi arasında dolanıp durdum.

Ailemin Skype'a girdiğini gösteren bir açılır pencere bildirisi aldığımda onları o kadar hızlı görüntülü aradım ki bu biraz utanç vericiydi. Annem kaşları çatık ve fazla yakın bir şekilde ekranda belirdi.

“Aptal şey,” diye mırıldandı ve sonra gülümsedi. “Şirine! Nasılsın?”

“İyiyim. Sen nasılsın?” Cevap vermeden önce ayağa kalkıp uzun bir dakika boyunca tekrar tekrar babama seslendiği için ekranım kot pantolonunun görüntüsüyle doldu. *Nigel! Nigel!* Tanı-

dık ses tonu ve sesinin aldığı ahenk ev özlemiyle dolup taşmama neden oldu. Sonunda pes etti.

“Hâlâ tarlada olmalı,” dedi bana tekrar yerine otururken. “Az sonra gelir.”

Uzun bir süre birbirimize baktık. Onun, babamın konuşmayı yönlendiren baskın kişiliği olmadan benimle yalnız olması oldukça nadir bir durumdu bu yüzden nereden başlayacağımı bilmiyordum. Hava durumundan veya ne kadar meşgul olduğumdan konuşabilecek gibi görünmüyordum. Onun zeki bakışlı gözleri kısılrken söyleyeceklerimi topladım. Geçen birkaç hafta boyunca, belki de tüm hayatım boyunca sorup sormamak konusunda kendime işkence ettiğim soruyu sormamın daha iyi olacağını fark ettim. Bu yıllar önce sormam gereken bir şeydi.

“Ben doğmadan önce, babamla tanıştığın zaman... hayallerinden nasıl vazgeçtin?”

Soru aramızdaki statik havada asılı kaldı. Uzun bir süre konuşmayınca belki de söylememem gereken bir şeyi söyledim diye düşündüm. Tekrar gözlerini bana diktiğinde bakışları sabit ve güçlüydü.

“Eğer bana seçimimden pişmanlık duyup duymadığımı soruyorsan, hayır.” Sandalyesinde arkasına yaslandı, ben de kanepede daha düzgün oturunca birden sanki aramızda ekran yokmuş gibi oldu. Yüzlerimizi çevreleyen bir çerçeve ve dikkatimizi dağıtan garip kendi görüntümüz de yoktu. Uzanıp elini tutabilirmişim gibi hissettim. Havalimanında ona sarılıp şampunu ve gündoğumu kokusunu içime çektiğim son görüşümden beri birbirimize en yakın olduğumuz zamandı. Düşünürken onu seyrettim; saatin tik takları ilerliyordu ve birazdan babam gelip bunu bölecekti.

“Bir saniyeliğine bile olsa nasıl pişmanlık duyabilirim? Babana sahibim ve sana sahibim.” Bana vereceğini bildiğim cevap ve gülümseme buydu. Nasıl farklı bir şey söyleyebilirdi ki?

“Peki ama onun yerine kariyerini seçseydin şimdi nerede olacağını merak etmiyor musun?”

Cevap vermekten yeniden kaçındı. “Bu iş görüşmenle mi ilgili? Büyük şansını kaçıırırsan ne olacağından mı endişe ediyorsun?”

“Bunun gibi bir şey. İşi alsam bile başka... fırsatları kaçırabileceğimi düşünmeye başladım.”

“Herhangi bir şey için hayallerinden vazgeçmemen gerektiğini düşünüyorum. Bunu istiyorsun, görebiliyorum. Ses tonundan bunu duyabiliyorum. Zaman çok değişti tatlım. Hiçbir şeyden vazgeçmek zorunda değilsin. Benim yaptığım gibi bir seçim yapmak zorunda değilsin. Sadece tüm benliğini vermen gerekiyor.”

Onun tarafında arkadan bir kapı çarpma sesi duyuldu ve gözleri ekrandan uzaklaştı. “Baban geliyor.”

Ümitsiz hissetmeye başlıyordum. Josh’la olan ilişkimizdeki değişikliklerden, rekabetimizden ve sonuç ne olursa olsun ne kaybedeceğimden ona bahsedemezdim. Zaman yoktu. Sadece bu kadarı için zaman vardı.

“Aynı durumda, bir meyve bahçesinden geçiyor ve yoldan çıkmak üzere olsaydım bana ne yapmamı söyledin?”

Bakışları ekrandan uzaklaştı, ağır botların ofise çıkan basamakları tırmandığını duyabiliyordum. Cevabı, *eğer diğer türlü olsaydı* konusunun içinde bir tohum gibi daima yerleşik olduğuna beni ikna etti. “Senin için mi? Sana yürümeye devam etmeni söyledim. Senin için istediğim şeyler var. Gözünü ödülünden ayırma ve ne yaparsan yap yürümeye devam et.”

“Neler oluyor?” Babam ekranda belirdi, annemin başının üzerini öptü ve beni ekranda gördü. “Gelip bana haber vermiyordun! Nasılmış benim kızım? Jimmy’yi görüşmede yenmeye hazır mı? İşi aldığında onun yüzünü hayal et. Ben şu anda bile görebiliyorum.” Annemin yanındaki sandalyeye oturdu, gözlerini tavana dikti ve benim hayali başarımın ve kendi zekâsının tadını çıkardı.

Ekrandaki görüntümü gösteren minik pencerede yüzümün asıldığını görebiliyordum. Uzaydan bile görülebilirdi ve annem de kesinlikle görmüştü. “Ah. Şimdi anlıyorum. Lucy, neden söylemedin?”

Babam benden bir cevap gelmeden konuyu değiştirdi. Bir sonraki konumuz. "Eve ne zaman geliyorsun?"

Daha gl bir etki için bir saniye kadar daha fazla beklediğimi itiraf edebilirim.

"Uzun hafta sonu tatilinde." Bu cevabı vermeyi o kadar istiyordum ki kalbim acımaya başlamıştı ve babamın tüm dişlerini gösteren gülümsemesini gördüğümde bunu söylediğime mutlu oldum. Annem gözünü ayırmadan bana bakmaya devam ediyordu.

"Sadece yürümeye devam et; o ağaç bunun kadar özel olana kadar yr."

"Siz neden bahsediyorsunuz Tanrı aşkına? Onu duydun mu? Eve geliyor!" Babamın dans eder gibi hareketleriyle altındaki sandalyesi gıcırdadı. Tıpkı annem gibi ben de korkutucu bir yol ayırımındaydım ve bakışlarımı ileri dikip uzaktaki çıkışa odaklamalı ve asla yukarı bakmamalıydım.

BUGÜN CUMAYDI. Berbat hardal rengi gömlek günü olmalıydı ama değildi. Hazırladığım anta arabamın bagajındaydı ve geçen iki gün boyunca bu hafta sonuyla ilgili öyle gergindim ki katı yiyecekler yiyemiyordum. Tamamen çayla ve meyve sularıyla besleniyordum. Dün gece iki saat uyumuştum.

Bu noktaya gelmemiz beni rahatlatmıştı. Ne kadar kısa zamanda yola çıkarsak o kadar kısa zamanda bitecekti. Zihnim rüyalarımda ve uyanık olduğum her anda olası tüm senaryoları düşünüyordu ve kesin olarak bildiğim tek şeyse ne olursa olsun yakında tamamen biteceğiydi.

Josh bir saatten uzun süredir Bay Bexley'nin ofisindeydi. Yükselen sesler duyuluyordu, Bay Bexley bağırıyordu ve ardından sessizlik oluyordu. Bu durum, endişe seviyeme hiç de yardımcı olmuyordu.

Helene müdahale etmek için bir süre önce içeri girmişti. Daha da ürkütücü olansa Jeanette'ın kırk beş dakika önce yanımdan

geçip içeri girmesi oldu. Belki Josh'ın stratejisi büyük bir işgücü gerektiriyordu ve Jeanette danışmak için çağırılmıştı.

Odadan çıktığında masamın önünde durdu, bana baktı ve kahkaha attı. Daha çok histeriye çalan bir gülüştü, sanki çok komik bir şey duymuş gibi.

“İyi şanslar,” dedi bana. “Buna ihtiyacın olacak. Bu İK’yı da aşar.”

Ortaya çıkarılmıştık. Birileri Josh'ı ve beni beraber görmüştü ve yakalanmıştık. Danny birilerine söylemişti. Her şey duyulmuştu. Bu senaryo hiç ortada yoktu. Aşağı doğru eğildim ve yanaklarımı dizlerime yasladım. *Nefes al, nefes ver.*

“Canım!” Helene masama yürürken gergindi. Görüşüm bulanıktı. Ayağa kalkmaya çalışsam da sendeledim. Yeniden oturmamı sağladı ve su şişemi bana uzattı.

“Sen iyi misin?”

“Birazdan bayılacağım. İçeride neler oluyor?”

“Görüşmelerle ilgili konuşuyorlar. Josh'ın gelecekle ilgili planı Bexley'nin planıyla pek uyuşmuyor.”

Bir sandalye çekti ve yanıma oturdu. Kovulmak üzereydim. Hırıltılı bir şekilde solumaya başladım.

“Başım dertte mi? Bir çeşit ön görüşme mi yapıyor? Ben neden yapmıyorum ve neden İK bu duruma dahil oldu? Devamlı bağışma sesleri duyuyorum ve Jeanette şansa ihtiyacım olduğuyla ilgili ürkütücü bir şeyler söyledi. Başım dertte mi?” Başladığım acınası ses tonumla konuşmayı bitirdim.

“Tabii ki değil. İçeride kötü bir tartışma yapıyorlar canım. Onların her daim böyle anlaşmazlıkları olur. Jeanette'ı yukarı çağırıp onlara profesyonellik dışına çıkmamalarını hatırlatmasını ben istedim. İki erkeğin köpekler gibi birbirlerine havlarcasına bağırmasından daha kötü bir şey yoktur.”

Helene bana garip bir şekilde bakıyordu. Berbat görünüyor olmalıydım.

“O...” Kelimelerin ağzımdan çıkmasına izin vermedim ama Helene bundan kurtulmama fırsat tanımadı.

“O ne?”

“O iyi mi? Josh... iyi mi?” Başıyla onayladı ama işin aslı, iyi olmadığını biliyordum. Son iki gün çok yorucuydu. Josh ağırbaşlı bir kibarlıkla davransa da artık yüzündeki farklı ifadeleri her zamankinden daha iyi okuyabiliyordum. Çok bitkindi. Üzgündü. Stresliydi. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu; göz teması kurmak mı yoksa hiç göz teması olmaması mı?

Ve ben anlıyordum. Gerçekten anlıyordum.

Eğer gözlerimi ondan uzak tutup bilgisayar ekranıma odaklarsam mideme ağrılar girme ihtimalinin daha düşük olduğunu bulmuştum. Eğer onun mavi gözlerini veya defalarca öptüğüm dudaklarının şeklini görmemeyi başarabilirsem midemde uçuşan kelekleri de engelleyebilirdim. Kimse beni onun öptüğü gibi öpemezdi ve bu dünyanın adaletsiz olduğunun başka bir kanıtıydı.

Onu yenmek için yardıma ihtiyacım yok, yorumundan hissettiğim acı, üzerine basıp durduğum körelmiş bir nasır gibiydi. Söylediği ne kadar boktan bir şeydi. Ama roller değişseydi ve bize eziyet eden kişi Helene olsaydı benim de aynı şeyi söylemeyeceğimi kim söyleyebilirdi? Aramızdaki kişisel savaşta masum, küçük bir kurban değildim.

Biz böyleydik çünkü tahammül edebildiği kadar bunun cezasını da verebilen birilerini bulmuştuk. Tek bir şeyin garantisini verebilirdim. Bunun cezasını görüşmede verecektim. Rüyalarımda bile sordukları herhangi bir soruya vereceğim cevapları biliyordum. Beni yenmek için kesinlikle yardıma ihtiyacı olacaktı. Helene beni izliyordu, gözleri empatiyle yumuşamıştı.

“Onun için endişeleniyor olman çok tatlı canım ama Josh iri bir oğlan. Daha çok Bexley için endişelenmelisin. Paramı kime yatacağımı kesinlikle biliyorum.”

“Ama neden Bay Bexley...”

“Söyleyemem. Bu onların gizli işleri. Hadi *senin* görüşmenle ilgili konuşalım. Danny’yle toplantın nasıl geçti?”

“İyi gitti. Şu eski gerilim romanı *BLOODSUMMER*’ı benim

için e-kitap formatına geçirecek. Babamın en sevdiği kitaptır. Hafta sonları üzerinde çalışıyor ve bana çok uygun bir fiyat verdi.”

“Eh, büyük bir iyilik yapmış. Eğer sunumun heyeti etkilerse belki bizden bazı danışmanlık işleri alabilir. Baban nasıl? Eve ne zaman gideceksin canım? Ailen seni özlemişti.”

“Yaklaşan uzun hafta sonu tatilinde. O zaman gitmem gerek. Aslında bir hafta izin almak istiyorum.” Arkasından gelen duraksamadan benim her zaman söylediğim “eğer senin için de uygunsa” söyleminin bu açıklamaya eklenmediğini fark ettim. Eski halim inanamaz bir ifadeyle başını sallıyordu.

Hoş ve cömert arkadaşşıma baktığımda tam da yapacağını bildiğim gibi başıyla onayladı. “Sorun değil. Yeni işin başlamadan önce bir ara ver.” Bana olan inancı hiçbir zaman azalmıyordu.

Yeni kazandığım kendime güvenim kötü bir şeyler olacağı yönündeki hissimi yok edemiyordu. Yeniden Bay Bexley’nin kapalı duran kapısına baktım.

“Eve git canım. Cuma günü bu kadar geç bir saatte kimse aramayacaktır. Bu zaten yasadışı olmalı. Bu hafta sonu ne yapacaksın?” Beni denediğine dair ilginç bir hisse kapıldım.

Josh’a söylemediğim sürece doğru düzgün yalan söyleyemiyordum. “Sanırım bir... arkadaşla beraber yolculuğa çıkacağım. Aslında bir arkadaş değil. Ama gitmeli miyim tam olarak karar veremedim.”

Arkadaş kelimesi yanlış telaffuz ettiğim yabancı bir kelime gibi çıktı ağzımdan. *Arkedeş*. Duraksamamı fark etti ve gülümsedi.

“Gitmelisin. Umarım arkadaşınla harika zaman geçirirsin. Bir arkadaşla ihtiyacın var. Birleşmeden beri yani Valerie’yi kaybettiğinden beri yalnız olduğunu biliyorum.”

Beklenmedik bir şekilde omuzlarımdan tuttu ve beni iki yanağımdan da öptü. “Beyninin çalıştığını görebiliyorum. Bence sadece bu hafta sonu için her şeyi bir kenara bırakmalısın. Unut görüşmeyi. Bir gün bu görüşme silik bir anı olacak.”

“Umarım iyi bir anı olur. Zafer kazandığım bir anı.”

“Artık her şey işe alım tanrılarına bağlı. Senin yapabileceğin her şeyi yaptığını biliyorum.”

Bunun doğru olduğunu itiraf etmek zorundaydım. “E-kitap formatlaması berbat olmazsa şimdi bile görüşmeye hazırım.”

“Ben senin patronunum ve sana bu hafta sonu biraz hayatını yaşamamı *emrediyorum*. Son birkaç gündür rengin soldu. Gözlerine bak. Kıpırmızı. En az Josh kadar kötü görünüyorsun. Bu terfiyi duyurarak ikinizin de sinirlerini bozduk.” Mutsuzlukla dudaklarını büzdü.

“Bunların hiç yaşanmadığını dilediğim zamanlar oldu. Hiçbirinin. Birleşmenin. Bu ofisin. Bu terfinin. Bu bazı şeyleri bitirecek ve buna hazır değilim.”

“Üzgünüm.” Ellerimi hafifçe okşadı. “Çok üzgünüm.”

“Ayrılmak durumunda kalırsam diye dosyalarımı güncel duruma getiriyorum. Özgeçmişimi beş veya altı işe yerleştirme firmasına e-postayla gönderdim. Çekmecelerimi boşalttım. Hemen hemen toplanmış durumdayım. Her ihtimale karşı.”

Helene, Josh’ın her zamankinden daha derli toplu ve temiz duran masasına baktı. O da aynısını yapıyordu. Masasında ameliyat bile yapabilirdiniz.

“Seni kaybedemem. Başka bir takımda sana bir yer buluruz. Mutlu olabileceğin bir yerde. Bütün hafta sonu başka seçeneğinin olmadığını düşünerek kendini harap etmeni istemiyorum.”

“Ama yeni operasyon müdürüyle asansörde nasıl karşılaşabilirim? Bu çok küçük düşürücü olur.”

Bunu artık gözümde canlandırabiliyordum. Bu görüntüyle vücudum ısındı ve tüylerim diken diken oldu. Bana tepeden bakacaktı ve gözleri profesyonel bir soğuklukta olacaktı. Onu nazikçe tebrik edecektim ve bir zamanlar beni asansörün duvarına yapıştırarak her şeyi nasıl da değiştirdiğini anımsayacaktım. Ardından ineceğim kata ulaşacaktık ve yukarı doğru olan yolculuğuna devam etmesi için onu ardımda bırakacaktım.

Ona toplantı masasının karşısından bakmaktan ya da zemin kattaki otoparkta onu kısacık görmektense burayı tamamen terk

etmek çok daha iyiydi. İşkence edecek ve büyüleyecek başka bir kadın bulacaktı. Onu bir gün belki de parmağında altın bir yüzükle görecektim.

“Neden kendime bu şekilde işkence edeyim ki?”

Sanırım yüz ifadem fazlasıyla kasvetliydi ki Helene beni neşelendirmeye çalıştı.

“Bu hafta sonu biraz eğlenmene bak. İnan bana. Her şey yoluna girecek.”

“Telefonları cebime yönlendirdim ve önemli bir şey olursa seni bilgilendiririm.”

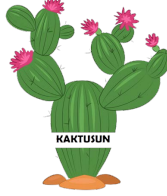
Alt kata inip arabama gitmeliydim. Bagajımı açmak, hazırladığım çantama bakmak ve o büyük sorudan biraz daha kaçabilmek istiyordum. *Josh hakkında ne hissediyorum*, sorusundan. Araba anahtarlarım çantamda parıldadı. Arabama atlayıp oradan uzaklaşmalıyım.

Ceplerime dokunduğumda çok daha büyük bir sorunum olduğunu anladım. Cep telefonum yoktu. Masamın altına, çantama, dosyaların ve kâğıt yığınlarının arasına bakındım. Onu en son gördüğüm zamanı hatırlayamıyordum.

Telefonu kadınlar tuvaletindeki lavabonun yanında buldum. Masama döndüğümde Josh, Bay Bexley’yle olan toplantısından çıkmıştı ve saçının tek bir teli bile bozulmamıştı.

Bölüm 19

"Tüm bu olanlar da neydi?" Sandalyemin sırtlığına sımsıkı tuttundum.

"Profesyonel bir anlaşmazlık." Bir omzunu ilgisizce kaldırdığında bana ne giydiğini hatırlattı. Bugün ofise girdiğinde üzerinde daha önce hiç görmediğim soluk yeşil bir gömlek vardı. Tüm gün bunun bir kötülük alameti mi olduğunu yoksa gömleğe bayıldığımı mı çözmeye çalışmıştım.

"Yeşil gömlek de neyin nesi?"

"Starbucks'taki ufak gösterime bakarsak yeşil bana gayet uygun geldi."

Bay Bexley ofisinden başını uzatıp ikimize baktı ve başını olumsuz anlamda salladı. "Daha da kötüleşecek. Söylüyorum size, daha da kötüleşecek."

Şu anda bu adamın yanında Shakespeare'in cadıya benzer kocakarıları solda sıfır kalırdı.

Josh güldü. "Richard, lütfen."

Helene'in hafifçe, "Kapa çeneni Bexley," diye seslendiğini duydum. Bay Bexley burnundan soluyarak homurdandı ve ofisinin kapısını çarparak kapattı. Josh masasına baktı ve nahe şekeri kutusunu alıp cebine attı. Telefonunu sesli mesaja yönlendirdi ve

sandalyesini düzeltti. Masası onunla tanıştığım ilk günkü haliyle tamamen aynı görünüyordu. Steril. Şahsilikten uzak. Josh pence-reye yürüdü ve dışarı baktı.

İlk dakikamızın aynısını yeniden yaşıyorduk. Ben masamın yanında dikiliyordum ve heyecandan içim dışıma çıkıyordu. Parlak siyah saçlarıyla ellerini ceplerine sokmuş iri bir adam pencerenin önünde duruyordu. Arkasını dönerken düşündüğüm kadar göz kamaştırıcı olmamasını diledim. Çenesine ışık vurduğundaysa bundan kesinlikle emindim.

O gözler benimkilere değdiğindeyse bunu biliyordum.

Bana baktı. Tepemden ayakkabılarımın uçlarına kadar. *O söz-leri söyle*, diye düşündüm umutsuzca. *Çok güzelsin. Lütfen, arkadaş olalım seninle.*

“Bana burada ne haltlar döndüğünü söyle.”

“Gizlilik yemini ettim.”

Zekice bir stratejiyle, karşı çıkamayacağımı bildiği tek şeyi kullanmıştı.

“Az önce sana gayriresmî olarak işi teklif etmediklerini söyle bana.”

“Hayır, etmediler.”

Sesimi bir fısıltı seviyesine düşürdüm. “Bizi... biliyorlar mı?”

“Hayır.”

En büyük iki korkum asılsız görünüyordu.

“O zaman... buradan nasıl dışarı çıkacağız? Hâlâ gelmek zorunda mıyım?”

“Evet. Şurada duran şey...” paltomu askıdan alırken parmağıyla işaret etti, “...bir asansör. Ona daha önce de bindin. Aslında benimle birlikte. Süreç boyunca sana yardım edeceğim.”

“Ya biri bizi görürse?”

“Bunu şimdi mi söylüyorsun? Lucinda, cidden çok komiksin.”

Bilgisayarımı kilitlemek için klavyeme tıkladım, çantamı kap-tım ve peşinden gittim. Paltomu kolundan çekistirmeye çalışsam da başını hayır dercesine sallayarak söylendi. Asansörün kapıları açılınca belimden tutup beni içeri çekistirdi.

Arkamı döndüğümde Helene'in neşeli bir tavırla kapısına yaslandığını gördüm. Ardından başını geriye savurarak keyifli bir kahkaha attı ve ellerini çırpı. Asansörün kapıları kapanırken Josh, Helene'e el salladı.

Onu asansörün diğer ucuna itmek için iki elimi de kullandım. "Şu tarafa geç. Çok belli ediyoruz. Helene bizi duydu. Bizi gördü. Benim paltomu taşıyorsun. Böyle bir şeyi asla yapmadığını bilir." Utançtan neredeyse hırıltıyla konuşuyordum.

"Son dakika haberi: Ben bunu *yapıyorum*." Parmağını acil durum tuşunun üzerinde gezdirdi. Elini çelik gibi bir kavrayışla yakaladım. Sanırım kahkahasını bastırmaya çalışıyordu.

Zemin kata geldiğimizde gizlice dışarı sıvıştım. "Temiz. Çıkabiliriz."

Arabama gidip bagajı açtım. Valizim ters dönüp yamulmuştu ve sanki bana gönderilen bir işaret gibiydi. Arabama atlamak, tekerleri tiz bir sesle öttürerek dışarı çıkmak ve yüksek hızlı bir kovalamacada Josh'a izimi kaybettirmek istiyordum. Bu görüntü zihnimde belirdiği anda uzanıp valizimi aldı ve arabasına doğru ilerledi. Elbise çantamı kaptım, arabamı kilitledim ve o anda bir şeyi fark ettim.

"Eğer arabamı burada bırakırsak Helene anlar. Arabayı görecek."

"Ormana götürüp dalların altına mı saklayalım peki?"

Ne kadar harika bir fikirdi. Karnımı ovuşturdum. "Ben pek..."

"Sakin bunu yapmak istemediğini söyleme bana. Yüzünden açıkça belli oluyor. Ben de yapmak istemiyorum. Ama gidiyoruz."

Kısa ve öz konuşmaya başlamıştı. Eşyalarım onun bagajındaydı, el çantamsa arabasının yolcu koltuğunda duruyordu.

"Arabamı evime götürebilir miyim?"

"Ya, tabii. Kaçacaksın. Eğer pazartesi günü birileri bir şey sorsarsa arabanın yine bozulduğunu söyle. Mükemmel bir mazeret bu çünkü araban bok gibi."

"Josh... ben kafayı yemek üzereyim." Sakinleşmek için elle-

rimi arabasının kapısına dayamak zorunda kaldım. Daha önce işlerin çok hızlı gittiğini düşünüyordum ama şimdi ışık hızını bile geçmişti. Kravatını çıkardı ve iki düğmesini açtı. Bu rezil otoparkta bile çok güzeldi.

“Evet, bu çok belli oluyor.” Kaşlarının arasındaki ufak çizgi derinleşti. “Ben de öyleyim. Çok bitkin görünüyorsun.”

“Uyuyamıyorum. Sen neden kafayı yiyorsun?”

Sorumu duymazdan geldi. “Arabada uyuyabilirsin.” Benim için kapıyı açtı. Beni içeri tıkıştırmaya çalışsa da inatla karşı çıktım.

“Görüşme. İş.”

“Siktir et. Görüşme zaten gerçekleşecek. Sonuçlarıyla sonra başa çıkarız.” Omuzlarımı tuttu.

“O kadar kolay değil. Birleşme sırasında benim için önemli birini kaybettim, arkadaşım Val’i. Ben işimi korurken o işini kaybetti ve artık arkadaş değiliz. Sadece örnek verdim,” diye ekledim apar topar. Joshua Templeman’a neredeyse önemli biri olduğunu söyleyecektim. Zaten arkadaş olduğumuzu ağzımdan kaçırmıştım. Gözlerini kıstı.

“Arkadaşın götün tekiymiş.”

“Yalnız bir ezik olmamın sebebi bu işte. Bak, yarın ailenle tanışacağım. Ve dürüst olmamız gerekirse yakın bir zamanda bir-birimizi çıplak göreceğiz. Az da olsa beni geriyor.”

Beni yeniden duymazdan geldi. “Bu pisliği çözmek için bu son şansımız.”

Hâlâ tereddüt ediyordum, katır gibi inatçıydım.

“Bu hafta sonu benim için çok zor geçecek. Ama sen de yanımnda olacağından belki de o kadar kötü olmaz.”

Belki de bu küçük itirafın yarattığı şaşkınlık yüzündendi ama bacaklarım beni arabaya bindirmesine izin vereceğim kadar gevşedi ve bir anlığına tüm kontrolü bunu yapacağımı düşündüğüm en son kişiye bıraktım.

Yenildiğim için kendimi zayıf hissediyordum. Bavulumu hazırlarken ve bir elbise satın alırken bile son dakikada bundan kur-

tulmanın ya da kaçabilmenin bir yolunu bulacağımdan emindim. Sadece hayal ettiğim en kötü durum senaryolarında B&G'nin yeraltı otoparkını onun arabasının içinde terk ediyordum.

Yoğun akşamüstü trafiğinin içine girerken tepemizdeki güneş alçalmaya başlamıştı. Görünüşe göre şehirdeki herkes aynı fikirdeydi: Açık ve güzel tepelere kaçma zamanıydı.

Bu tuhaf sessizliği bozmak zorundaydım. "Peki yol ne kadar sürecekt?"

"Dört saat."

"Google haritalarında beş saat gösteriyor," dedim düşünmeden.

"Evet, büyükanne gibi sürersen tabii. Birinin doğduğu yeri internette sinsice araştıran tek kişi olmadığımı sevindim."

Bir araba önümüzü kapatınca frene basıp iç çekti. "Göt herif."

"Dört saati nasıl geçireceğiz?" Ben ne yapmak istediğimi biliyordum. Bu ılık deri koltuğa yaslanıp ona bakmak. Ona doğru uzanmak ve yüzümü omzunun sert kaslarına yaslamak. Onu solumak ve bir gün ihtiyacım olacağı zaman için hafızama kazımak istiyordum.

"Bunca zaman bunu başardık."

"Pekâlâ, nerede kalacağız? Lütfen ailenin evinde deme."

"Ailemin evinde."

"Ah lanet olsun. Neden? Neden?" Koltuğumda zıpladım.

"Şaka yapıyorum. Düğün resepsiyonu bir otelde olacak. Patrick bir sürü oda ayırtmış. Otele giriş yaptığımızda düğüne geldiğimizi belirteceğiz."

"Eski püskü bir otel mi?"

"Hayır, üzgünüm, hiç değil. Senin kendi odanı alacağından emin olacağım."

Bana parmağını bile sürmeme konusunda çok ciddiymiş gibi görünüyordu. Alev alev yanan göğsüme dökülen bir kova buzlu suydu bu ve közlerle kalakalmıştım. Bunun beni rahatlatıp rahatlatmadığından emin değildim.

"O zaman neden ailenle birlikte kalmıyorsun?"

Başını salladı. “İstemiyorum.” Dudakları üzgünce bükülünce istemsizce dizini okşadım.

“Bu hafta sonu arkanı ben kollayacağım, tamam mı? Tıpkı paintballda olduğu gibi. Ama teklifim sadece bu hafta sonu için geçerli.”

“Beni koruduğun için teşekkürler. Bir sürü isabet almıştın. Hâlâ bunu neden yaptığını bilmiyorum gerçi.”

Güneşe karşı gözlerini kısınca torpido gözünde bir güneş gözlüğü buldum. Hohladım ve eteğimle camlarını sildim.

“Eh, beni bayrağa gidecek son kişi yapacaktın. En kolay feda edilebilen.”

“Bunu yapmamın sebebi bayılacak gibi görünmendi. Teşekkürler.” Gözlüğü taktı.

“Ah. Ben de bunun senin numaralarından biri daha olduğunu düşünmüştüm. Beni hiç kimse korumuyordu. Canlı kalkan Lucy Hutton.”

“Ben seni daima koruyordum.” Aynasını kontrol etti ve şerit değiştirdi.

Kalbimin yakınlarında minik bir mum ışığı titreşti. “Gerçi çürüklerimi görmem gerek.”

“Birkaçını gördüm.”

“Ah, doğru. Uykucuzorus pijamamı çıkardığın zaman.” Yanağımı koltuğa dayadım ve gözlerimi açtım. Bir trafik ışığında durmuştuk ve ağzının kenarındaki o minik gülümseme çizgisini görebiliyordum.

“Pijama üstümü gördüğün için ne kadar pişman olduğumu tahmin bile edemezsin. Birkaç Noel önce annemin hediyesiydi o.”

“Ah, bununla ilgili utanma. Üzerinde harika duruyor.”

Kahkaha attığımda üzerimdeki stresin bir kısmı kalkmıştı. Şehir banliyölere doğru akıyordu ve göz alabildiğince uzanan yeşil yollardan hızla geçerken güneş batmaya başladı. Daha önce hiç bu kadar uzağa gelmemiştim. Dağ keçisi gibi sabah akşam aynı yoldan B&G'ye gidip gelmek yerine hayatımı yaşamaya başlamam gerekiyordu.

“Sana moral desteği için geldiğimi söylemiştin. Bana neden olduğunu anlatacak mısın? Sanki tedbiri elden bırakmamam gerekecekmiş gibi hissediyorum.”

“Benim bazı...” diye söze başlayıp iç çekti.

“Sorunların mı vardı?” demeye cesaret ettim. “Kiminle ilgili?”

“Çoğunlukla benimle ilgili. Bazı hatalar yaptım ve önemli bir konuda yeterince çaba harcamadım. Şimdi oraya gitmek ve bir kısmının yüzüme vurulmasına katlanmak zorundayım. Sadece birazcık canımı acıtacak.”

“Doktorluk.” Hiç düşünmeden anlattıklarını tek bir kelimeye indirgiyordum. “Üzgünüm. Bu çok duygusuzdu.”

“Duygusuzların kralıyla konuşuyorsun, unuttun mu?” Omuzlarını silkti, konuyu değiştirmek istiyordu. Merhamet gösterdim.

“Bir hafta sonu buraya gelip biraz keşif yapmalıyım. Evimi dekore etmek için bazı eşyalar alabilirim.” Ona yan yan baktım. *Antika eşya avcılığı mı? Hadi ama dostum. Gerçekten Lucy, topla kafanı.*

“Eh, eminim yeni iyi arkadaşın Danny seni oraya götürmeye bayılacaktır.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kesin doğruluktaki dijital saatine göre yirmi üç dakika boyunca hiç konuşmadık.

Sessizlikte ilk pes eden ben oldum. “Bu hafta sonu bittikten sonra senin kafanı kırıp açacağım. O şeytani beyninde neler döndüğünü öğreneceğim.”

“Sorun değil.”

“Ben ciddiym Josh. Akıl sağlığını bozuyorsun.” Öne eğildim ve dirseklerimi dizlerime koyup yüzümü ovaladım.

“Şeytani beynim birazdan akşam yemeği yemeyi düşünüyor.”

“Benimkisiyse seni boğmayı.”

“Eğer bir köprüden aşağı uçarsak bu düğüne gitmek zorunda kalmam diye düşünüyorum.” Bana baktı, pek de şaka yapar gibi görünmüyordu.

"Ah, harika. Yoldan gözünü ayırma yoksa dileğin gerçekleşebilir." Bir köprüyü geçtiğimiz sırada onu şüpheyile inceledim.

"Arabamın yağ tüketimini düşünüyorum."

"Hayatından memnun bir şekilde yaşamayı sağlayan bu değerli iç dünyanı benimle paylaştığın için teşekkürler."

Bana baktı, dikkatle düşünüyordu gibiydi. "Kanepemde seni öptüğümü düşünüyorum. Bunu rahatsız edecek kadar sık düşünüyorum. Günlerimi senin tam karşında oturmadan geçirmemin ne kadar tuhaf olacağını düşünüyorum."

Gerçek hakkında düşünmek bağımlılık yapıcıydı.

"Beyninin içindekilerden biraz daha söz et."

Bu talebime gülümsedi. "Daha önce bunu yapmayı deneyen kimse olmamıştı."

"Neyi? Kafatasını kırıp açmayı mı? Eğer mecbur kalırsam bir çekiç bile kullanırım."

"Beni tanımaya başlayan. Ve bu kişinin sen olacağını asla düşünmezdim."

"Durmamı ister misin?"

Cevabı o kadar sessiz söyledi ki neredeyse duyamayacaktım. "Hayır."

Başımı çevirdim ve manzarayı izlemeye çalıştım. Bir kamyoncu lokantasının önünde durduğumuzda elime dokundu. Bir sonraki söylediğinde kalbim aptalca bir umutla neredeyse çatacak gibi oldu, her ne kadar onun şaka yaptığını bilsem de.

"Hadi gel. Romantik bir akşam yemeği randevusuna çıkmanın zamanı geldi."

Joshua Templeman'la ilk sahte randevumda içerideki tüm masalar dolu olduğundan tezgâhta yan yana oturduk. Üstüne çıkmama yardımcı olduğu yüksek tabureye oturduğumda bacağım sanki beş yaşında bir çocukmuşum gibi sarkıyordu. Siparişimizi verdik ve anında ne yiyeceğimi unuttum. Çenesini avucuna yasladı ve zaman geçirmek için Bakışma Oyunu'nu oynamaya başladık.

Bu kadar güzel elleri olmasa bu hafta sonunun üstesinden

gelebilirdim. Ya da teninin bu kadar hoş bir kokusu olmasa. Gözlerim üzerinde küçük bir tura çıktı. Floresan ışıkları ben de dahil olmak üzere herkesi solgun gösteriyordu ama o her nasılsa zindellekle parıldıyordu. Burnunun üzerindeki belli belirsiz çilleri fark ettim. İş esnasındaki ilişkimizde gözümde nefret gözlüğü takılı olmalıydı çünkü tüm dürüstlüğümle söylüyorum ki şimdiye dek bu adam kadar güzel görünen birini görmemiştim.

Onunla ilgili her şey zevk vericiydi. Her yerinden kalite, lüks akıyordu ve her şeyi o kadar doğruyd ki. Her kısmı mükemmelce tasarlanmış ve korunmuştu. Onca zamanı ona hayran olmadan harcadığıma inanamıyordum.

“Güzel bir yarış atı gibisin,” dedim içimi çekerek. Hafifçe çarpılmışım. Dün akşam biraz uyumaya çalışmalıyım.

Gözlerini kırptırdı. “Teşekkür ederim. Kan şekerin düşüyor. Bembeyaz kesildin.”

Muhtemelen doğruyd. Midemden bir gurultu yükseldi. Bir grup üniversiteli çocuk kahkahalar atarak fazlasıyla yakınımızdan geçince Josh elini sırtıma koydu. Tıpkı gerçek bir randevuda olacağı gibi; koruyucuydu ve onlara *o benim* mesajını veriyordu. Sonrasında bana bir portakal suyu söyledi ve içmemi sağladı. Bir kamyoncunun geçirdiğini duydum. Arkadaki kızartma makine-lerinin sesi tıpkı radyo cızırtıları gibi duyuluyordu.

“Ortam oldukça kötü,” dedi Josh. “Üzgünüm. Berbat bir randevu.”

Kadın garson beşinci kez ona yandan baktı ve diliyle tembel tembel dudaklarını yaladı. Josh’ın dirseğine uzanıp tuttum.

“Sorun değil.”

Yemeklerimiz geldi ve ızgara peynirli sandvicimi ağzıma tırkarken kendime çiğnemeyi hatırlatmak zorunda kaldım. Kendisine de ızgara tavuk göğsü sipariş etmişti. Sonraki birkaç dakika tuz ve lezzetle dolu bir bulanıklık gibiydi. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi tabağımdan birkaç patates çaldı.

“Ögle yemeğini yemeye nereye gidiyorsun? Bunu hep merak etmişimdir.”

“Yemek saatinde spor salonuna gidiyorum. Altı kilometre koşuyorum, duşumu alıyorum ve ofise yürürken kendime koca bir protein içeceği alıyorum.”

“Altı kilometre mi? Kıyamet gününe ya da onun gibi bir şeye mi hazırlanıyorsun? Belki onu ben de yapmalıyım.”

“Çok fazla huzursuz enerjim var.”

“Bunu atmazsan patlayıp beni öldürebilirsin. Deli bir vücudun var. Bunu biliyorsun değil mi? Gerçek teninin sadece birkaç santimini zar zor gördüm ama gerçekten *deli*.”

Josh bana sanki bu şimdiye dek duyduğu en delice şeymiş gibi baktı. İçeceğinden bir yudum aldı ve utangaç görünüyordu.

“Deli vücudumdan çok daha fazlasıyım ben.” Sesinde alaycı bir ağırbaşlılık vardı ve o kadar iffetli konuştu ki ikimiz de kahkaha attık. Elimi omzundan beline doğru kaydırdım.

“Biliyorum. Gerçekten de öylesin. Sen bu ufak, tıfıl şey için çok fazlasın.”

“Hayır, değilim. Sana geçen gün için hâlâ kızgın olup olmadığınızı sormak istiyordum. Seni yenmekle ilgili Bexley’ye söyledğim şeye.”

“Şu deyiş nasıldı? Kızmayı bırak, ödeşmene bak.” Tabağımı ittim ve tüm parmaklarımı yaladım. Yemeğimi ahırdaki bir hayvan gibi yemiştım. “Yanıldığınızı biliyorsunuz. Beni yenmek için yardıma ihtiyacın olacak. Bunun için savaşıcağım.”

İkinci bardak portakal suyumu içtim, ardından suyumu ve onun suyunu.

“Bunu not ettim.” Bir peçeteyi parmaklarının arasında buruşturdu. “Vay canına, tıpkı bir Viking gibi yiyorsun.”

“Bu hafta sonu için ateşkes çağırısı yapıyorum. Bu hafta sonu biz, sadece biz olalım.”

“Başka kim olabiliriz ki?”

“B&G çalışanları. Rakipler. İK yasakları kural bozucuları. Ölümcül düşmanlar. Ah adamım, şimdi çok daha iyi hissediyorum.”

Taburemden aşağı atladım ve anında bacaklarımı artık ne ka-

dar güçlü hissettiğimin farkına vardım. Tabagının altındaki adisyon kâğıdını aldı ve ben cüzdanımı çıkarmaya çalıştığımda bana belli belirsiz küçümser bir bakış attı.

“Biz sadece biziz. Ben sadece benim.” Hesabı ödedi. “Hadi yola koyulalım.”

Tuvalete gittim. Ellerimi yıkarken aynaya baktığımda neredeyse yerimden sıçırıyordum. Rengim geri gelmişti. Aslında Vegas caddeleri gibi ışıldıyordum. Neon mavisi gözler, pembe pembe parlayan yanaklar, lacivert saçlar. Dudaklarım kiraz kırmızısıydı ama rujum uzun süre önce silinmişti.

Sağlam bir yemek beni kesinlikle canlandırmıştı ama Josh’ın kesintisiz ilgisiyle geçen bir süreden sonra daima böyle görünüşüm üzerine de çekinmeden bahse girebilirdim.

“Kendini. Dağıtma,” dedim kendime sertçe ve bu sırada tuvalete giren kadın bana garip garip baktı. Ellerimi kuruladım ve koşarak dışarı çıktım.

Bölüm 20

TEPEMİZDEKİ FIRTINA bulutlarının kokusu geceye sinmişti. Josh arabasına yaslanmış, otobana doğru bakıyordu. Hafifçe yana döndürdüğü vücudunda ilginç bir zarafet vardı. Eğer bu görüntüyü tanımlamam gerekseydi bu kesinlikle *Özlem* olurdu.

"Hey. Her şey yolunda mı?"

Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerindeki ifade kalbimi titretti. Sanki kendine sadece zihnindeki bir görüntüden ibaret olmadığımı, gerçekten burada olduğumu hatırlatıyormuş gibiydi.

"Sen üzgün müsün?"

"Henüz değilim." Gözlerini kapadı.

"Biraz ben süreceğim." Elimi uzattım.

Başını salladı. "Sen benim misafirimsin. Ben süreceğim. Çok yorgunsun."

"Ah, şimdi senin misafirin mi oldum?" Yürüyüşüme elimden geldiğince tehditkâr bir hava vermeye çalıştım. İki elini de arkasına sakladı. Gülümsedim, o da bana gülümsediğinde tepemizdeki binlerce yıldızın patlayıp bizi gümüş tozuyla kaplamasına şaşırdım. Gözlerinde gördüğüm üzüntünün yerini neşeli parıltılar aldı.

"Tutsağım. Şantaj yaparak gönülsüzce tuttuğum esirim. Stockholm Kurabiyem."

“Anahtarlar.” Kollarımı beline dolayıp yumruk yaptığı ellerinden almaya çalıştım. Sonra ona yaslanıp kollarımı sıkılaştırdım.

“Bırak onları. Hadi ama.” Anahtarı aldım ama Josh omuzlarıma sarıldı. Uzunca bir dakika boyunca orada öylece dikildik. Arabalar yanıımızdan geçip gidiyordu.

“Bu hafta sonu senden hiçbir şey beklemediğimi bilmeni istiyorum,” dedi başımın üzerinden.

Geri çekilip yüzüne baktım. “Ne yaşanırsa yaşansın pazartesi sabahı hâlâ hayatta olacağımızdan oldukça eminim. Tabii cinselliğin tıpkı şüphelendiğim gibi ölümcül değilse. Eh o durumda da ben gidiciyim demektir.”

“Ama,” diye itiraz etti çaresizce. Ona daha sıkı sarıldım ve yanağımı göğsüne yasladım.

“Bu yakında yaşanacak Josh. Sadece bunu sistemimizden atmamız gerekecek. Sanırım her şey bizi bu yöne doğru itiyor.”

“Kaderine boyun eğmiş gibi görünüyorsun.”

“Sadece sana yapacağım şeyler için şimdiden özür dileyebilirim.”

Kahkaha attı, titredi ve beni kendinden uzaklaştırdı.

“Bak, bu sadece tek bir hafta sonu,” dedim neşeli bir sesle. Böylece ikimizi de bu duruma ikna edeceğimi düşünüyordum.

Oldukça fazla kalça hareketiyle ileri geri sallanarak sürücü koltuğunu bir kilometre kadar öne çekmek zorunda kaldım. Hiç yorum yapmadan yolcu koltuğunu arkaya kaydırıp benim koltukla olan mücadelemi izledi. Emniyet kemerimi taktım ve dikiz aynasını da bir kilometre kadar aşağı çevirdim.

“Üzerine oturmak için bir telefon rehberi ister misin? Nasıl bu kadar küçük olabildin?”

“Yıkanırken çektim.” Arabayı otobana çıkardım.

“Bir bu kadar daha yolumuz kaldı.” Bacağını oynatmaya başladı.

“Rahatlamaya çalış.” Josh’ı daha önce hiç bu kadar gergin görmemiştim. Başını çevirip bana baktığını hissettim. Daima tek yaptığımız buydu.

“Bunu neden yapıyoruz? Birbirimize bakıyoruz?”

“Ben neden yaptığımı biliyorum. Ama önce sen söyle.” Meydan okumasına karşılık vermeyeceğimi sanıyordu; bu yüzden sorusunu cevapladım.

“Daima senin ne düşündüğünü çözmeye çalışıyorum.” Ona zafer kazanmış bir bakış attım, sanki şunu söylüyormuş gibi dim: *Gördün mü? Ben dürüst olabilirim. Bir miktar.*

“Benim bakmamın sebebiyse sana bakmaktan hoşlanmam. Bakılacak kadar ilginçsin.”

“İyk. İlginçmiş. Şimdiye dek yapılmış en kötü iltifat. Zavallı, yıpranmış egom.”

Bunu der demez kendime zihnimden bir şaplak attım. İltifat almak için çabalamak büyük bir hataydı. “Boş ver, sadece şaka yapıyordum. Hey, şu eski köy evine baksana. Orada yaşamak isterdim.”

“Çoğunlukla da gözlerine.” Sesi omuzlarımız arasındaki boşlukta asılı kaldı. Ön cama hafif hafif yağmur çiselemeye başlamıştı. Direksiyonu daha da sıkı kavradım.

“Kesinlikle deli gözler. Şimdiye dek gördüklerime hiç benzemeyen gözler.”

“Ah, teşekkürler. Deli gözlermiş.” Yine de gülümsemekten kendimi alamadım. “Gerçi sanırım bu doğru.”

“Sen de benim vücuduma deli demiştin. Ben de aynı anlamda söyledim. Bana bakmamanın da biraz yardımı olduğunu söyleyebilirim.”

Yağmur daha da hızlanınca silecekleri çalıştırdım ve öndeki arabaya yoğunlaşmaya çalıştım. Josh radyoyu kapadı ve neden olduğunu anlamadığım bir şekilde bu bir tehdit gibi hissettirdi. Tıpkı beni içeri kilitleyen bir kapının kapanması gibi.

“Şimdiye dek gördüğüm en muhteşem gözler.” Sanki bunun önemini anlamamı istiyormuş gibi söyledi.

Hava karardığı için minnettardım çünkü kızarmıştım. “Teşekkürler.”

Derin bir iç çekti ve yeniden konuşmaya başladığında sesi hassas kulağıma sürten bir kadife gibiydi.

“Ama o küçük, sevgili ağzın...”

Duraksadı ve inlemeyle iç çekişi arası bir ses çıkardı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Cevap vermemek için dudağı-mı ısırđım. Belki de ne kadar sessiz kalırsam o da o kadar anlattırdı.

“Bir keresinde beyaz bir gömlek giymiştin ve sutyenini görebiliyordum. Pembe ya da açık mor gibiydi. Belli belirsiz hatlarını görebiliyordum. Büyük bir kavga ettiğimiz günlerden biriydi ve çok kızgın olduğun için eve erken gitmiştin.”

“Bu birçok sefer olabilir. Hangisi olduğunu benim için biraz daha açıklaman gerekecek.” Bana öyle anları hatırlatmamasını dilerdim.

“Birçok gece yatağıma uzanıp beyaz gömleğinin içindeki renkli dantel sutyenini düşündüm. Ne kadar utanç verici,” diye devam etti koltuğunda dönerek.

Yeniden konuştuğunda sesi kıvrılarak kulağıma doldu.

“Peki ya bir keresinde bana anlattığın rüyan? Üzerinde çarşaf dışında bir şey yoktu ve gizemli bir erkek sana sarılıyordu hani?”

“Ah, evet. Aptal rüyam.”

“Rüyadaki kişinin ben olduğumu ima ettiğini düşünmüştüm.”

“Tamamen yalandı,” dedim kendimi tutamadan.

“Anlıyorum,” dedi uzunca bir duraksamadan sonra. “Aferin o zaman. Sanırım. Beni bu konuda yaralamayı başarmıştın.”

Az önce başladığı şeye zarar vermişim ve bundan anında pişman oldum. Koltuğunda oturuşunu düzeltti.

“Hayatım boyunca gördüğüm en erotik rüyaydı. Ama sana anlattığım gibi değildi.”

Koltuğuna gömüldü. Yüzünü başka tarafa çevirdiğini hissedebiliyordum. Utancını hayal edebiliyordum. Eğer bana bir rüyasını anlatsaydı ve benim hakkımda olduğuna inanmamı sağ-

lasaydı ben de o yalanı zihnimde taşıdığım için kendimi gülünç hissederdim.

“Rüyam kesinlikle senin hakkındaydı Josh.”

Şimdi sanki o burada yokmuş gibi konuşma sırası bendeydi. Kendi sesim kulağa hırıltılı ve boğuk geliyordu; bu arada yağmur da hızını artırmıştı. Uzun bir virajı dönerken yolun kenarında bir hayvanın gözlerinin ışıkla parladığını gördüm.

“Yatağa girerken seni ve o kısa, siyah elbiseyi giyerek seninle nasıl uğraşacağımı düşünüyordum. Bana bakmanı ve... beni fark etmeni istiyordum. Hâlâ o elbiseyi giymeyi neden istediğimi tam olarak bilmiyorum. Ve o gece rüyama girdin. Sendin, çarşaflara dolanmış bedenimi yatağa bastırıyordun.”

Hızlı bir nefes verdi. Bunu anlatıp kurtulmam gerekiyordu.

“O gün bana isteyken söylediğin bir şey vardı. Bana, *üzerinde çok sert çalışacağım*, demiştin. Bu sözü söylediğin her kız sonrasında erotik bir rüya görür. Senden tiksiniyor olsalar bile.”

Sessizlik. Devam ettim.

“*Üzerinde çok sert çalışacağım*. Rüyamda da bana bunu söyledin. Ve bana gülümsedin. Uyandığımda boşalmanın kıyısındaaydım.”

“Gerçekten mi?” demeyi başardı.

“Beni yatağa bastırдыңın ve gülümsediğinin düşüncesiyle bile neredeyse boşalıyordum.”

Gözümün ucuyla dizlerinin üzerindeki ellerini yumruk haline getirdiğini gördüm.

“Tüm gereken bu mu? Çünkü bunu ayarlayabilirim.”

“Şok olmuştum ve ertesi gün kafayı yemiş gibi davrandım. Otobandan çıkış burası mı?”

Çıkış yoluna yaklaşırken ağzından boğuk bir evet çıktı. Koltuğunda yeniden döndü. Kucağına göz attım. Bir sokak lambası sayesinde muhteşem bir anlığına o koca sertliği gördüm.

“O zaman neden yalan söyledin? Rüyan hakkında?”

“Hiçbir şey söylemek istemiyordum ama sen peşini bırakmadın. Nasıl itiraf edebilirdim ki? Çok utanmıştım. Benimle dalga geçeceğini düşündüm. O yüzden yalan söyledim.”

“O kısa, minik elbisen...” Kendi kendine bir şeyler mırıldandı. İkimiz aynı anda koltuklarımızda kıpırdandık. Gözleri kucağıma kaydığında ikimiz de birbirimizi çok net anlamıştık.

Port Worth’un geniş ana caddesi, farlarımızın ve pirinç sokak lambalarının altında kırmızı kırmızı parıldayan petunya ve sardunya ekili banketlerle bölünmüştü. Gün içerisinde burasının muhteşem görüldüğü şüphesizdi.

“O gün aynı zamanda randevun hakkında bana yalan söylediğini düşündüğüm gündü. Buradan sola ve sonra yolu takip et.”

Kesinlikle gülecekti. Çünkü düşünürsek aslında komik bir olaydı.

“Evet, o konuda da yalan söylemiştim.”

Bir duraksama oldu ve bu sefer başımın cidden belada olduğunu anladım.

“Lucinda. Lanet olsun! Neden bunu yaptın ki?” Öfkesi yabandı.

“Masanda oturuyordun ve bana ezikmişim gibi bakıyordun.”

“Ah, lanet olsun! Benim yüzümü okumak o kadar zor mu?” Hiçbir şey söylemediğiminde başını salladı.

“Yani bir şekilde tüm bunlara ben mi sebep oldum? Danny’nin küçük bir köpek gibi ortalığı koklayarak dolaşmasına?”

“Evet, yalan söylemiştim ama sen peşini bırakmadın. Aynı bara senin de gideceğini söyledin. Orada tek başıma nasıl oturabilirdim? Tasarım bölümüne inip birini bulmak zorundaydım. Evet diyeceğini bildiğim tek kişi oydu.”

“Orada yalnız oturuyor olmayacaktın. Ben de orada olacaktım. O ben olabilirdim.”

Ağzım açık kaldı ama beni susturmak için elini kaldırdı.

“Onun arkadaşın olduğunu sanıyorsun ama o senden çok daha fazlasını istiyor. Bu apaçık belli. Onu bir daha gördüğümde seninle benim hakkımda ona birkaç şey açıklayacağım. Böylece o da açıklığa kavuşur.”

“Öyle mi? Sanırım ilk önce bana bir şeyler açıklamayı denemen gerek.”

“Giriş şurası.”

Port Worth Grand Hotel’in önüne yanaştım. Altın rengi görünümlüyle parlıyor, farlarımızın yansıdığı çimenlikleri kusursuz görünüyordu. Bir park görevlisi bana işaret edince gösterdiği yere park ettim ve titreyen bacaklarla dışarı çıkıp el çantamı aldım.

Bagaja doğru ilerledim ama oyuncak askerler gibi giyinmiş başka bir oğlan valizlerimizi çoktan çıkarmıştı. Josh sıkkin, sinirli bir bakışla baktı.

“Teşekkürler,” diyerek ikisine de bahşiş verdim. “Çok teşekkür ederiz.”

Josh rezervasyon masasına ilerledi. Onun lazer gibi mavi gözlerini gören resepsiyonist gözle görülecek şekilde irkildi. Lobide kendi etrafımda döndüm. Her şey kırmızının tonlarındaydı; çilek rengi, yakut, kan kırmızı ve şarap rengi. Bir duvara ortaçağa özgü bir sahnenin işlendiği rengi solmuş duvar halısı asılmıştı. Bir aslan ve bir tek boynuzlu at, bir kadının önünde diz çöküyordu. Tepemden ayrıntılı saçaklara sahip tavanın merkezinden bir avize sarkıyordu. İleride iç içe geçen daireler halinde dört kat yukarı çıkan sarmal merdivenler bulunuyordu. Sanki bir kalbin içinde bulunmak gibiydi.

“Etkileyici, ha?” dedi yakındaki bardan takım elbiseli bir adam.

“Büyüleyici.” Küçük bir kız gibi ellerimi önümde birleştirmiştim. Josh’a bakındım ama göremedim.

“Buradan, bardan yani, çok daha iyi görünüyor,” dedi takım elbiseli adam ve bana eliyle işaret etti.

“İyi denemeydi,” dedi sert bir sesle Josh ve yanıma geldi. Bir kolunu belime dolayıp benimle asansöre doğru yürüdü. Arkamdan birinin kahkaha atarak, *üzgünüm dostum*, dediğini işittim.

“Elinde kaç tane anahtar var senin?” Asansörün düğmesine bastı ve sanki pokerdeki kazanan kartı tutuyormuşçasına elindeki anahtar kartı kaldırdı.

“Düğün için sadece belli sayıda oda ayrılmış. Sana kendi

odanı vermeleri için çok uğraştım ama otelin tümü doluymuş. Patrick'in şaka anlayışı bu işte."

Ne zaman yalan söylediğini anlayabiliyordum ve şimdi söylemiyordu. Kesinlikle sinirlenmişti. Omzumun üzerinden resepsiyoniste baktığımda şefinin onu teselli ettiğini gördüm.

Odamızı bulduğumuzda kapıyı açmak için kartı dört kez kaydırması gerekti. Açık kapıyı geçmem için tuttuğundaysa da onu geçebilmek için iki kere uğraştım ama yanlışlıkla ona çarptığımda vücudumdaki tüm kadınsı hatlar vücuduna değdi. Göğüs, basen, kalça.

Valizlerimiz getirildi. Josh bahşış verdi. Kapı kapandı ve yalnız kaldık.

Bölüm 21

SOLUNDAKİ ŞİFONİYERE elindeki kartı bırakırken hareketleri yavaş ve temkinliydi. Kısa bir anlığına korktuğumu hissettim. O kocaman, karanlık, titreyen bir kütleydi ve bana doğru ilerlerken atomların titreştiğini, görüşümün bulanıklaştığını hissettim. Önümde durduğunda ayak parmaklarımızın uçları birbirine değiyordu.

Bakışma Oyunu daha önce hiç kilitli bir otel odasında oynanmamıştı.

Parmağının tek hareketiyle paltomun düğmesini açtı. Hain giysi şıp diye açılırken sanki, *Keyfinize bakın bayım!* diyordu. Ellerini içeri kaydırды ve dokunuşuyla ona doğru eğildiğimde göz kapakları hafifçe kapandı. Parmaklarını sırtımda kenetleyip omurgama hafifçe bastırdı.

"Hadi yapalım şunu." Soneler yazmalıydım. Elimi kemeri- ne geçirip onu yatağa doğru çektim. Beni yatağın ucuna doğru dikkatlice oturttu ve bir eliyle ayak bileğimi tuttu. Titrediğini hissedebiliyordum. Ayakkabılarımı çıkardı ve yatağın kenarına düzgünce koydu.

Bir erkeğin tenini tenimin üzerinde hissetmemin üzerinden sonsuzluk kadar uzun bir süre geçmişti. Josh'ı tanıdığımdan beri

kimseyle bir cinsel ilişkim olmamıştı. Bunu fark ettiğim anda muhtemelen bakışlarımda bir şaşkınlık oluştu. Bunu gördü ve parmağıyla çenemin altını okşadı.

“Şu anda kendime çok daha fazla kızgınlım.”

Ayaklarımın yanında diz çöktü. Hoş bir adam, yatağının yanında diz çökmüş ve dua etmek üzere.

Bakışlarını bana çevirdiğinde koyu mavi gözleri inatçıydı. Yanağımdan öpüp gideceğinden emindim, o yüzden bir bacağıma beline dolayıp onu uyluklarımın arasına aldım. Dudaklarından *off* gibi bir ses çıktı ve çenesini iki elimin arasına alıp onu öptüm.

Genellikle yumuşak öpüşmeyi severdi. Bu gece ben sert öpüşmekten hoşlanıyordum. Dudaklarımız birbirine değdiği anda bastırarak ağzının açılmasını sağladım. Beni yavaşlatmaya çalışsa da ona izin vermedim. Kalçalarını bana doğru itene dek onu ısırdım. Bana doğru bastıran sertliği hissettim.

Daha önce bir müptela olduğumu düşündüysem de bunu fazlasıyla azımsamışım. Ondan aşırı dozda almak istiyordum. Bu hafta sonu bittiğinde bir arka sokakta bacaklarım olmadan ve adımları bile söyleyemeyecek halde bulunacaktım. En azından bu şehveti tatmış olacaktım. Bununla başa çıkabilirdim ve açıkçası önümüzdeki tek çıkış da buydu. Onu kollarımla ve bacaklarımla mengene gibi sıkıştırıyordum ve düşüyormuşum gibi bir duygu hissettiğimde şaşırdım. Gözlerimi açtım ve beni de kucakladığı halde ayağa kalktığını fark ettim.

“Bu gece beni öldürecek misin?” diye sordu dudaklarımın üzerinden ve onu yeniden şiddetle öpmeye başladı.

“Bunu deneyeceğim.”

Yüzyıllar önce seviştiğim son erkek bir altmış yedi boyundaydı. Beni hiç kaldıramazdı. Kırılgan, oğlan çocuğu boyutlarıyla bunu denese omurgasında bir disk kaydırırdı. Josh odaya ilk geldiğimizde belli belirsiz fark ettiğim berjer koltuğa oturdu.

Josh’dan önce, bütün hayatım boyunca, güçleriyle gösteriş yapan erkeklerle alay etmişim. Ama belki de ufak bir parçam hâlâ taşınmaktan ve şımartılmaktan hoşlanıyordu. Eteğim o ka-

dar yukarı sıyrılmıştı ki büyük olasılıkla iç çamaşırımı görebilirdi ama bakışlarını aşağı kaydırmadı. *Centilmen* kelimesi zihnimde yanıp söndü.

Elini kaldırdığında bir zamanlar bu hareketle irkilirdim ama şimdi avucuna doğru yaslandım.

“Yavaşla.”

İnanmaz bir ifadeyle başımı salladım ama gözlerimin içine baktı. “Lütfen.”

İçim şüpheyile dolmaya başlamıştı. “İstemiyor musun?”

Kalçalarını oynattı. Ağır ve acı verici sertlikteki kanıt bana süründü. Beni o kadar çok istiyordu ki gözleri seri katil siyahlığına bürünmüştü yine. Kaşımı kaşına yasladım. Nefeslerimiz birbirine karışırken dudaklarımız belli belirsiz birbirine dokunuyordu.

Dudaklarını tenime değdirmek istiyordu. Isırmak. Yemek. Bitirip tüketmek. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde görmek istiyordu beni. Islak tenim ve serin hava. Parmaklarının içime kaydığını. Zorlukla nefes alırken fısıldadığı sözleri belli belirsiz duyuyordum. Gerilimden doğan gözyaşlarım ve akan rimelim yastığın üzerinde mürekkep lekeleri oluşturunca.

Ondan neler alabileceğimi çoktan biliyordum. Tatlılıkla kandırma, işkence, çok yaklaştığımda neler olacağına dair karanlık bir uyarı. Hoşuna gidecek her pozisyona girecektim, buyurgan elleri beni kavrarken, yana yatırırken, sıkarken ve nazik davranırken.

Ama aynı zamanda beni güldüreceğini de biliyordum. İç çektim. Bana sataşacaktı, çocuksu hallerimle dalga geçecekti ve onu boğmak istediğim zamanlarda bile beni güldürecekti. Karşı çıkışlarım bana daha da gecikme kazandıracaktı. Uysallığımsa bir öpücük.

Yarattığı şey buydu tabii ki. Erteleme. İlk dokunuşundan saatler sonrasında orgazm olana dek benimle oynayacaktı. Bu küçük Paskalya yumurtasını son günlerine dek saklayacaktı. Her parçasını ayrı ayrı yiyecekti. Dilinde eritecekti. Sayısını hatırlamadığımız kadar çok sefer bunu yapmak istemişti ve muhtemelen bunu

yaparken ölecektik. Ona bağımlı olmamı garantilediğinden emin olacaktı. Pekâlâ, ondan yatakta neler alacağımı artık biliyordum. Ondan daima aldığım şeylerdi bunlar.

Dudaklarını yalayıp bakışlarını şeffaf dantelden çorabımın üst kısımlarına kaydırduğunda gözümün önünde her türlü pornografik görüntü titreyordu. Konuşmaya çalıştı ama yapamadı.

Gömleğinin düğmelerini çekiştirerek beceriksizce açmaya çalışıyordum, en sonunda bir düğmesini kopardım.

“Neden bütün renkler tenini bu kadar güzel gösteriyor? Korkunç hardal rengi bile.” Ağzımı boynuna götürdüm. “Güzel adam, ofisteki floresanların altında bile insanüstü yakışıklı.”

“Yeşil, kıskançlığın rengi. Son zamanlarda kıskanç bir psikopat oldum.”

“Hardal, albayların rengi. O gömleği yakalım.”

“Elbette Kurabiye. Gömleğimi yakabilirsin. Bir ara sokakta, bir fiçinin içinde.”

Kahkaha attı ve boynuma doğru nefesini verdi; gömleğinin düğmelerini elimden geldiğince açmaya çalışırken bana hiç de yardımcı olmuyordu. Ellerimi içeri kaydırđım.

“Bu mükemmel ütülenmiş iş kıyafetlerinin altında tıpkı bir anatomi posterı gibisin. Bundan hep şüpheleniyordum zaten. Clark Kent.”

“Yavaşla.” İki elimi de gömleğinin içinden çıkardı. Biraz mücadele etsem de beni nazikçe tuttu ve yüzünü benimkine doğru eğdi.

Yeniden öpüşmeye başladık; ipek gibi yumuşak, sert pençelerim onu bu kadar hırpaladıktan sonra olabileceğini hayal etmediğim kadar hafif bir şekilde.

Başparmakları bileklerime nazikçe bastırıyordu ve öpüşürken hafifçe arkaya doğru eğildiğimde göğüslerimiz birbirine değdi. İçimdeki vahşi sabırsızlık hissi biraz dizginlenmiş gibiydi; belki de ağırdan alma fikrine beni ikna etmeyi başarıyordu.

“Geçmişte işleri aceleye getiriyordun sanırım,” dedi sanki zihnimi okumuşçasına. “Acelen ne?”

Josh tarafından öpülmek, dudaklarının hassaslığının ve müstehcenliğinin verdiği zevk, seksle eş değerdı. Benim ve tepkilerimin dışında hiçbir şey düşünmüyordu, kısıtlamadan, vererek ve benimle sessizce konuşarak hoşlandığım şeyleri öğreniyordu. Ona bakmak için bir anlığına gözlerimi açtığımda onun da aynı şeyi yaptığını gördüm.

Dudaklarıma değerken gülümsediğinde kalbim titredi.

“Nasıl Gidiyor?” diye fısıldadığında kelimeleri dilinden yalıtırmışım gibi hissettim.

“Nasıl gittiğimi neden sen söylemiyorsun?”

Elleri bileklerimden çekinerek uzaklaştı. Bu yavaş ritmimize sadık kalacağıma ikna olduktan sonra kalçamı kavradı ve sertçe sıktı.

“Harika gidiyorsun. Lanet olsun Luce.”

“Aynen öyle.” Ne zaman istersem dudaklarımı onunkilerin üzerine koyabileceğimi bilmek canlandırıcıydı. Bir savaş lordu gibi tenini inceledim; o benim yeni hükümrancılık alanımdı.. Dikkatli bakışlarımın altında ürperdi.

“Hadi özel bir oyun oynayalım,” dedim. “İlk Önce Kim Boşalacak Oyunu.”

“Aynı zamanda Altın Madalya, Gümüş Madalya da diyebiliriz buna.”

Kahkaha attık. Manşetlerinin düğmelerini çözerken telefonu çalmaya başladı. Duymazdan geldi ve dudaklarımı kendisine çekti. Dişleriyle altdudağımı hafifçe ısırıldı.

“Çok güzel,” dedi. “O kadar güzel ki.”

Telefon çalmaya devam etti. Sustuğunda rahatlatarak derin bir nefes aldım ama yeniden çalmaya başladı. bakışlarımız bu luştığında hayal kırıklığıyla omuz silktim ve üzerinden indim.

“Telefonu kapatacağım.”

Cebini karıştırırken eserimi inceledim. Bacaklarını açarak koltuğa yayılmıştı, gömleğinin düğmeleri açıktı, saçları tamamen karman çormandı, gözleri siyahlaşmıştı ve puslu puslu bakıyordu.

“Arabamın arka koltuğunda kirlettiğim bakir ama seksi bir ahmağa benziyorsun.”

Gözleri neşeyle parıldadı. “Tam da öyle hissediyorum.” Telefonunu çıkarıp ilgisizce göz attı ama sonra dikkatle bir daha baktı.

“Annem arıyor. Ah, siktir. Onu unuttum.”

Saklanmak için banyoya girdim. Onunla tanışacağımı düşününce üzerime bir utangaçlık çöktü. Ne yapacağımı bilemiyordum ve kapıdan duyulan sakın sesini dinledim. Ellerimi yıka-dım ve aynada kendime bakarken elimi şişmiş dudaklarıma bas-tırdım. Kendimin porno versiyonu gibi görünüyordum.

Kapının arkasından konuştu. “Luce. Üzgünüm ama birkaç dakikalığına alt kata inmem gerekiyor.”

Kapıyı açtım. “Her şey yolunda mı?”

“Annem aşağıdaymış. Anlaşılan kendi gül bahçesinden masalar için orta süsü yaptırmış ama onları içeri taşıyacak bir otel görevlisi bulamıyormuş ve sinirlenmeye başlamış. Umutsuz durumdaymış. Aşağı inip birkaç kişiyi fena benzetmem gerekecek.” Gömleğinin düğmelerini ilikledi.

“Tabii ki. Git. Genç bir otel çalışanını ağlat. Benim de gelip yardımcı olmamı ister misin?”

“Hayır, sen yorgunsun. Senin için oda servisine bir şeyler sipariş etmemi ister misin? Gelirken sana kahve getireyim mi?”

“Hayır, sorun değil. Sen gidince duş alabilirim. Geri döndüğünde dantelli bir şeylerin içinde yatağa baştan çıkarıcı bir şekilde yayılmış olacağım.”

İrkildi ve hızlanan nefesini düzenlemeye çalıştı. O kadar iki arada kalmıştı ki onun için üzüldüm.

“Annemi aşağıda cebelleşirken bırakamazsın.”

“İşimin ne kadar süreceğini bilmiyorum ama umarım sadece birkaç dakika sürer. Ama rahatla, çok yakında yanında olacağım.”

“Tamamdır. Zaten üzgün annesine yardıma gitmeyen bir adamla da işim olmaz. Git hadi.”

Banyo neredeyse yatak odamın boyutlarındaydı. Duş alıp

yüzümü temizledim. Dişlerimi fırçalarken solgun ve makyajsız yüzüme baktığımda kendime beni bu halde daha önce de gördüğünü hatırlattım. Aslında beni çok daha kötü halde görmüştü.

Beni terlerken, kusarken, ateşler içinde ve uyurken görmüştü. Kızginken, hayal kırıklığı yaşarken, korkmuşken. Azginken, yalnızken, kederliyen. Nasıl görünürsem görüneyim onu korkutmamıştı. Bana daima aynı şekilde bakıyordu. Bunu bilmek UYKUCUZORUS tişörtümle uyku şortumu giyecek cesareti verdi. O anda komik bir fikirmiş gibi gelse de dolabın aynasında kendimi gördüm. On yaşında bir çocuk gibi görünüyordum. Ah, pekâlâ. Seksi gecelikli Lucy sahtekârın tekiydi.

Sessizlik uzadıkça uzadı. Telefonumu kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Örtüsünü kaldırıp yatağa girdim. Ağzımdan rahatlamayla bir inilti döküldü. Son günlerdeki stres ve gerginlikten sonra burası hiç de hayal ettiğim gibi korkutucu olmamıştı. Çarşaf lar hızla ısındı ve ayaklarımı keyifle kıpırdattım.

Sırtımı yastık yığına dayayarak televizyonu açtım. Acil Servis'i oynatan bir kanal buldum ve bu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı hissettirdi. Josh büyük ihtimalle bunu izlemişti. Tıbbi hataları izlemeye çalıştım ama gözlerim yorgunlukla kurumaya başladığında kapattım. Sinirlerimi yatıştırmak için zihnimdeki oynat tuşuna bastım ve esnememi bastırmaya çalıştım.

İşte yine oradaydım. Kahrolası gururumu bir kenara atıp daire sine gittiğim gündeydim. Zihnimdeki mutlu yerimdi orası. Kanepesine kıvrılmışım ve yumuşacık yastıklara dayanmışım. Yanımda oturan Josh'ın kanepedeki ağırlığını hissedebiliyordum ve o orada olduğu sürece iyi olacağımı biliyordum. Bunu ne kadar süre yaptığımızı bilmiyordum. Orada şimdiye dek tanıdığım en büyüleyici adamla el ele tutuşup oturdum. Bana gözlerinde vahşi bir hassaslıkla bakıyordu. Beni seviyormuş gibi bakan gözlerle.

Artık rüya gördüğüm den kesinlikle emindim.

UYANDIĞIMDA OTELİN perdelerinin arasından süzülen güneş ışıkları yastığıma vuruyordu. İlk düşüncem şu oldu: *Hayır. Fazlasıyla rahatım.*

İkinci düşüncemse: *Nihayet Josh'ı uyurken görebileceğim.*

Yan yana yastıklarda yüz yüze yatarken tüm gece boyunca gözlerimiz kapalı halde Bakışma Oyunu oynamıştık. Her bir kirpiği yanağına doğru kıvrılıyordu; parlak ve siyahtı. Bunun gibi kirpiklerim olması için cinayet bile işlerdim ama görünüşe göre bu gibi şeyler en maskülen erkeklerin üzerinde heba oluyordu. Sanki bir oyuncak ayıymış gibi koluma sarılmıştı. Ondan nefret etmiyordum. Azıcık bile olsa. Ondan nefret etmemem tam bir felaketti. Parmaklarımı kaşlarının üzerinde gezdirdiğimde kaşları çatıldı. Oluşan kırıksıklığı elimle düzelttim.

Dirseğimin üzerinde doğrulup yatağın yanındaki saate baktım. Öğlen 12:42'yi gösteriyordu. Birkaç kere daha kontrol ettim. Öğleye kadar nasıl uyuyabilmiştik? Son günlerde yaşadığımız ortak yorgunluk, gayet etkileyici bir uykuyla sonuçlanmıştı.

"Josh." Aynı yatakta uyurken isminin uzun halini kullanmaya gerek yoktu. "Düğün saat kaçta?"

İrkilerek uyanıp gözlerini açtı. "Selam."

"Selam. Düğün saat kaçta?" Yataktan kayarak çıkmaya çalıştım ama koluma daha sıkı sarıldı.

"İkide. Ama biz daha önce gitmek zorundayız."

"Saat bire geliyor. Öğleden sonra bire."

Hafif bir şaşkınlık geçirdi. "Liseden beri bu kadar uyumamıştım. Geç kalacağız." Sonra da buna aldırmadan dirseğimi sanki bisiklet destek çubuğuymuş gibi itti ve yatağa yüzüstü düştüm. Gözümün ucuyla çıplak bir kol gördüm. Siyah bir atlet giyiyordu.

"Güzel kollar."

Elimi bir kolunun üzerinde gezdirdim, her bir gergin kasının ve kıvrımının dalgalanmasını izledim. Sonra bunu yeniden yaptım. O da beni izliyordu ve bir sonraki seferde tırnaklarımı kullandım. Tüyleri diken diken oldu. Mmmm. Bunları öpmek için başımı eğdim.

“Sen bambaşka bir şeysin Joshua Templeman.” Alnına düşen saçlarını ittim. Karışmış ve dağılmışlardı. Birkaç dakika boyunca parmaklarımla saçlarını düzelttim.

“Seni baştan çıkarmak için çok mu fazla çabalıyorum?”

Beni daha yakınına çekti. Josh’ın sarılan bir tip olduğunu hiç düşünmezdim. “Eh, her zaman çok daha *fazlasını* deneyebilirsin.”

Çok tatlıydı. Onunla yatakta yatmak oldukça keyifliydi. Hiç düşünmeden hep bilmek istediğim bir şeyi sordum. “En son ne zaman kız arkadaşın vardı?”

Sorum sanki bir çan çalmışım gibi çınladı. Bravo Lucy. Yatakta onun yanında yatarken başka kadınlardan bahset.

“Hmmm.” Uzun bir duraksama. O kadar uzundu ki ya uyu-yakaldığını ya da birazdan evli olduğunu açıklayacağını düşündüm. Çok gençti. Elbette. Yeniden denedi. “Yani. Hmmm.”

“Bana sakın yakında gerçekleşecek boşanmanı ya da onun gibi bir şeyi beklediğini söyleme.”

Kolunu sırtıma doladı ve başım yavaşça omzuna düştü. Gözlerimi zorlukla açık tutuyordum. Fazlasıyla rahattım. Fazlasıyla sıcaktım. Onun kokusuyla ve pamuklu çarşaflarla çevriliydim.

“Kimse benimle evlenecek kadar mazoşist değildir.”

Kendisine haksızlık ettiği için biraz kızdım. “Birisi yapacaktır. Sen tamamen harikasin. Ayrıca titizsin. Uzun ve kaslısın. Ayrıca bir işin var. Ve de güzel bir araban. Ve güzel dişlerin. Sen kesinlikle benim çıktığım çoğu erkeğin tam zıddısın.”

“Yani onların hepsi... iğrenç, pasaklı trollerdi... işsizdi... ve senden daha mı kısıydı? Bu nasıl mümkün olabilir ki?”

“Benim günlüğümü okumuştun. Birlikte olduğum son erkek o kadar ufaktı ki benim kotlarımı giyebiliyordu.”

“Ama hoş biri olmalı. Benim tam tersim olarak lanet olasıca hoş olmalı.” Duvara baktı.

“Öyleydi, sanırım. Ama sen de hoş olabiliyorsun. Şu anda oldukça hoşsun.”

Omzumun üzerinde dişler hissedince neşeyle homurdandım.

"Tamam, sen asla hoş olmuyorsun." Dişler yerini yumuşak bir öpüşle değiştirdi.

"Peki bu minyatür adamla ne zaman ayrıldın?" Tembelce ve nazikçe boynumu öpmeye başladı. Daha iyi ulaşabilmesi için boynumu hafifçe eğdiğimde saatli radyoyu yeniden gördüm. Gerçek dünyaya dönme saati hızla yaklaşıyordu. Çantamda bir enerji barı olup olmadığını düşündüm.

"B&G birleşmesinden birkaç ay önce. Zaten uzun süredir yürümüyordu. İş yerinde oldukça stresli zamanlardı ve onu çok fazla göremiyordum. Bu yüzden bir ara vermeye karar verdik. O ara bir daha asla kapanmadı."

"Bu oldukça uzun bir süre."

"Bu yüzden seni sürekli tahrik etmeye çalışıyorum zaten. Ama sen bana cevap vermedin. Bekle, bana anlatma. Bilmek istemiyorum." Onun başka bir kadına zevk verdiği düşüncesi çok fazlaydı.

"Neden?"

"Kıskançlıktan," diye inlediğimde hafifçe gülmeye başladı ama ardından durgunlaştı. En sonunda açıklamaya başladığında acı verici derecede tuhaflaşmıştı.

"Biriyle görüşüyordum ama B&G'nin yeni binasına taşındığımız hafta ayrıldık. O bitirdi."

"B&G başka bir ilişkiyi daha mahvetmiş." Dilimi ısırarak ittim ama ağzımdan çıkanları durduramadım. "İddiaya girerim uzun boylu biriydi."

"Evet, oldukça uzundu." Yandaki sehpa uzanıp saatini aldı.

"Sarışın."

Saatini takarken bana hiç bakmadı. "Evet."

"Lanet olsun, neden daima Uzun Boylu Sarışınlar olmak zorunda ki? Bahse girerim kahverengi gözleri, yanık bir teni vardı ve babası estetik cerrahı."

"Sen de benim günlüğümü okumuşsun." Rahatsız olmuş görünüyordu.

Yüzümü omzuna gömdüm. “Sadece benim tam tersim olduğumu tahmin ediyordum.”

“O...” Özlem dolu bir şekilde içini çektiğinde kalbimin burulduğunu hissettim. İçimdeki kendi bölgesini koruyan mağara kadını mağarasının girişinde ortaya çıktı ve somurtmaya başladı.

“O oldukça hoştu.”

“Tyk. Hoşmuş. İğrenç.”

“Ve gözleri kahverengiydi.” Ben bunun üzerinde düşünürken beni izledi.

“Bence senden ayrılması için meşru bir nedenmiş bu. Biliyor musun? Senin gözlerin fazla mavi. Bu ilişki yürümezdi zaten.” Akıllıca bir cevap verebilmeyi dilerdim ama bunun yerine Josh’ın sesi utangaç çıktı.

“Peki bunun gerçekten yürüyeceğini düşünüyor musun?”

Şimdi *hmm* deme sırası bendeydi. Kendi kabuğuma çekiliyordum ki derin bir nefes verdi.

“Üzgünüm. Ağzımdan yanlış şekilde çıktı. Alaycı bir göt olmadan duramıyorum.”

“Bu benim için yeni bir haber değil.”

“Bir kız arkadaşım olmamasının sebebi bu. Hepsi de beni hoş erkeklerle değiştiriyor.”

Gözlerinde derin bir pişmanlıkla tavana baktığında aklıma berbat bir düşünce geldi. Birinin özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Uzun Saçlı Sarışın, daha az karmaşık birini seçtiğinde onun kalbini kırmıştı. Hoş erkeklere karşı önyargısını kesinlikle açıklıyordu bu. Ona bunu nasıl soracağımı düşünürken saatine baktı.

“Acele etsek iyi olur.”

Bölüm 22

“LÜTFEN BANA ailendeki önemli kişilerle ilgili hızlandırılmış bir kurs ver. Sohbetlerde söz edilmemesi gereken konular var mı? Amcana karısı nerede diye sorduktan sonra kadının öldürüldüğünü öğrenmek istemem.” Çantamı karıştırıp durdum.

“Pekâlâ, dün gece oteldekilere bir el arabası bulamadıkları için kırk beş boktan çiçeği içeri taşıyana kadar annemi birkaç aydır görmemiştim. Çoğu pazar beni arar ve hiç umurumda olmayan komşular ve tanıdıklar hakkında bilgiler verir. Kendisi bir cerrahdır, çoğunlukla kalp ameliyatları yapar. Kendisini küçük çocuklara ve ölümün eşliğindekilere adamıştır. Seni çok sevecek. Kesinlikle çok sevecek.”

Ellerimi kalbimin üzerinde kavuşturduğumu fark ettim. Onun beni sevmesini istiyordum. Ah, Tanrım!

“Seni sonsuza dek saklamak istediğini söyleyecek. Her neyse. Babam bir kasaptır.”

İrkildim.

“Bu cerrahlara taktıkları bir lakap. Babamla tanıştığında sebebini anlayacaksın. Acil servis bölümünde görev yapar çoğunlukla. Kahvaltılarda şu gibi şeyleri çok duydum. *Aptalın biri boğazından içeri bir bilardo sopası sokmuş.* Araba kazaları, kavgalar,

başarısız cinayet teşebbüsleri. Hep kötü şekilde düşen sarhoşlarla ve kaburgası kırılmış, morarmış gözlü kadınlarla ilgilenirdi. Kimin neyi varsa sorunu çözerdi.”

“Zor bir iş bu.”

“Annem de bir cerrah ama o asla bir kasap olmadı. O önündeki sedyede yatan insanı önemser. Babamsa... sadece etle ilgilenir.”

Josh düşüncelere dalmış bir halde bir süre pencereden bakarken ona biraz mahremiyet vermek için valizimi karıştırmaya devam ettim. Makyajımı yapmak için banyoya geçtim.

Birkaç dakika sonra aralık kapıdan gizlice içeri bakım. Dolabın aynasından gömleksiz muhteşem görüntüsü yansıyor ve elbise torbamın fermuarını açmış, içine bakıyordu. Elbiseyi iki parmağının arasında tutmuştu ve başını onaylarcasına eğmişti. Ardından bir eliyle yüzünü ovuşturdu.

Sanırım mavi elbisemle bir hata yapmıştım.

Perşembe günü öğle molamda iş yerinin yakınındaki minik butiğe gitmek iyi bir fikir gibi gelmişti ama daha önceden giydiğim bir şeyi giymem gerekirdi. Ama artık çok geçti. Bir ütü masası çıkardı ve gömleğini üzerine serdi.

Kapıyı ayağımla açtım. “Vay canına! Hangi spor salonuna gidiyorsun sen? Hepsine birden mi?”

“İşten bir sokak uzaktaki McBride binasının alt katındakine.”

Akan salyalarımı yutmak zorunda kaldım. “Ağabeyinin düğününe gitmemiz gerektiğinden emin misin?”

Daha önce teninin hiç bu kadar fazlasını görmemiştim; bal rengi, kusursuz cildi sağlıklı parılıyordu. Köprücük kemiklerinin ve kalçalarının keskin hatlarının arası her biri özellikle çalışılmış bir dizi baklava şekilli kasla kaplıydı. Karnının derisi olimpiyatlardaki yüzme finallerinde ağzım açık izlediğim adamlarınki gibi gergindi.

Gömleğini ütülerken *tüm* kasları hareket ediyordu. Pazılarının ve karnının alt kısımlarındaki kasların üzerinden erkeksi damarlar geçiyordu. Kasların üzerinde gerilmiş o damarlar *bunun*

için çok çalıştım diye bağırır gibiydi. Kalçalarından kasıklarına doğru inen V şeklindeki kasları takım elbisesinin pantolonun altında kayboluyordu.

Yeteri kadar fedakârlık ve azimle bu akıllara durgunluk veren görüntü oluşmuştu. Bu tam Josh’a göre bir davranıştı.

“Neden böyle görünüyorsun?” Sesim sanki kalp krizi geçirmek üzereymişim gibi çıktı.

“Can sıkıntısından.”

“Ben hiç sıkılmadım. Burada kalamaz mıyız? Ben de mini bardan her yerine sürebileceğim bir şeyler bulurum?”

“Vaay, gözlerindeki azgın bakışların mı yoksa?” Ütüyü bana doğru salladı. “Git de içeride işini bitir.”

“Senin gibi görünen bir erkek için fazlasıyla utangaçsın.”

Bir an bir şey söylemeden ütüyü gömleğin yakasında gezdirdi. Karşımda gömleksiz durabilmek için ne kadar çaba harcadığını görebiliyordum.

“Neden bu kadar utangaçsın?”

“Geçmişte bazı kızlarla birlikte oldum...” Duraksadı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Kulaklarımdan duman çıkmak üzereydi. “Ne çeşit kızlar?”

“Hepsi de... eninde sonunda aynı şeyi söyledi... kişiliğimin pek de...”

“Pek de ne?”

“Sadece birlikte takılmak için pek de harika biri değilim.”

Ütü bile öfkeyle buharlar çıkarmaya başladı. “Birileri seni sadece vücudun için mi istedi? Ve bunu sana söylediler mi?”

“Evet.” Manşetlerinden birinin tekrar üzerinden geçti. “Aslında onur verici olmalı bu, değil mi? İlk başlarda sanırım ben de öyle sanmıştım ama sonra tekrar tekrar olmaya devam etti. İlişki yaşayacak biri olmadığının sürekli söylenmesi insana kendini hiç de iyi hissettirmiyor.” Gömleğinin üzerine eğilip buruşukluk kalıp kalmadığını kontrol etti.

En sonunda oyuncak arabanın gizli şifresini anlıyordum. *Lütfen gör beni. Gerçek beni gör.*

“Benim dürüstçe ne düşündüğümü biliyor musun? Bay Bexley gibi görünseydin bile yine de inanılmaz biri olurdu.”

“Sen bunu sorgusuz sualsiz kabulleniyorsun Kurabiye.”

Ütü yapmaya devam ederken gülümsüyordu. Henüz kendimin bile tam olarak bilmediği bir şeyi anlamasını sağlamak ihtiyacıyla neredeyse tir tir titriyordum. Tek bildiğim, görüntüsü hakkında kendisini kötü hissetmesinin canımı yaktığıydı. Onu daha az nesneleştiriceğime kesin karar verdim ve gömleğini giyene kadar arkama döndüm. Gömleği açık turkuaz rengindeydi.

“Bu renk gömleğe bayılıyorum. Benim giyeceğim şeyle de uyumlu, eh, senin de gördüğün üzere.” Elbiseme yeniden yüzümü buruşturarak baktım. El çantamı karıştırdım ve rujumu buldum.”

“Bir şeye bakabilir miyim?” Boynuna geçirdiği kravatını iki yandan sarkar halde bırakıp elimdeki ruju aldı ve altını okudu.

“Alev Topu. Ne kadar da uygun.”

“Tonunu azaltmamı mı istersin?” Çantamı alıp kurcalamaya başladım.

“Kırmızına bayılıyorum.” Ruju sürmeye başlamamdan önce eğilip dudaklarımdan öptü. Ruju sürmemi, silmemi, yeniden sürmemi izledi ve bu arada sanki bir şeye katlanıyormuş gibi görünüyordu.

“Bunu yaptığın zaman zorlukla dayanabiliyorum,” demeyi başardı.

“Saçlarım yukarıda mı olsun aşağıda mı?”

Acı çekiyormuş gibiydi. Toparlandı ve “Yukarıda,” diye cevap verdi.

Ardından saçlarımı alıp kar taneleri gibi savurarak omuzlarıma döktü. “Aşağıda.”

“Yarısı yukarıda yarısı aşağıda olsun o zaman. Kıpırdanıp durma, beni de geriyorsun. Neden aşağıdaki bara gidip bir şeyler içmiyorsun? Alkol cesaret verir. Kiliseye giderken arabayı ben kullanırım.”

“On beş dakika sonra aşağıda ol, tamam mı?”

Josh gidip de otel odası sessizliğe büründüğünde yatağın ucuna oturup kendime baktım. Saçlarım omuzlarıma dökülüyordu ve ağzım kırmızı, küçük bir kalp biçimindeydi. Sanki aklımlı kaçırıyormuşum gibi görünüyordum. Soyundum ve herhangibir şişkinliği düz göstermek için destekli iç çamaşırlarımı ve çoraplarımı da giydikten sonra elbiseme baktım.

Suluk lacivert rengi, daha sonra da giyebileceğim bir elbise alacaktım ama açık turkuaz elbiseyi gördüğümde ona sahip olmak istediğimi anlamıştım. Eğer isteseydim bile yatak odasının duvarlarına bu kadar uyan bir renk bulamazdım.

Satış görevlisi bana çok yakıştığını söylemişti ama Josh'ın eliyle yüzünü ovalaması sanki gerçek bir manyakla uğraştığını fark ettiğini gösteriyordu. Bu inkâr edilmeyecek kadar doğrudu. Kendimi neredeyse onun yatak odasının rengine boyuyordum. Akrobatik hareketler yaparak fermuarımı çekmeyi becerdim.

Asansör yerine aşağı inmek için geniş, sarmal merdivenleri kullanmaya karar verdim. Daha ne kadar böyle fırsatım olacaktı ki? Hayat, her minik hatırayı yaratmak için verilmiş büyük bir fırsatmış gibi hissettirmeye başlamıştı. Takım elbisesinin ve açık mavi gömleğinin içindeki göz alıcı adamla barda buluşmak için döne döne aşağı indim.

Beni gördüğünde kaşlarını kaldırdı ve gözlerindeki bakışla o kadar utandım ki bir ayağımın önüne diğerini zar zor atabildim. *Manyak, manyak*, diye fısıldadım kendime ve onun önüne geldiğimdirseğimi bara yaslardım.

"Nasıl Gidiyor?" dedim ama bana sadece gözlerini dikip baktı.

"Biliyorum, nasıl bir manyak yatak odanın duvarlarının renginde bir elbise giyer ki?" Utangaç bir tavırla elbisemi düzelttim. Retro bir balo elbisesi modelindeydi, bel kısmı sımsıkıydı ve derin bir göğüs dekoltesi vardı. Otelin restoranında servis edilen öğle yemeğinin kokusu burnuma geldiğinde karnımdan acınası bir gurultu yükseldi.

Sanki bir geri zekâlıymışım gibi başını hayır dercesine salladı. "Çok güzelsin. Sen her zaman güzelsin."

Göğsüm bu dört kelimenin verdiği zevkle aydınlandı. Bu arada görgü kuralları aklıma geldi.

“Güller için teşekkür ederim. Bunun için sana hiç teşekkür etmemiştim, değil mi? Onları çok sevdim. Daha önce bana hiç çiçek gönderilmemişti.”

“Ruj kırmızısı. Alev Topu kırmızısı. Ben de kendimi hiç o kadar pislik gibi hissetmemiştim.”

“Seni affetmişim, hatırladın mı?” Bacaklarının arasına girdim ve bardağını alıp kokladım.

“Vay canına, bu oldukça sert bir içki.”

“Buna ihtiyacım vardı.” Tek dikişte bitirdi. “Ben de daha önce hiç çiçek almamıştım.”

“Bir erkeğe nasıl düzgün davranacağını bilmeyen şu aptal kadınlar işte.”

Önceki itirafından dolayı hâlâ tedirgindim. Tamam, zamanın yüzde kırkında eleştirel, egoist bir göt olabilirdi ama diğer yüzde altmışlık zamanda eğlenceli, tatlı ve hassas biriydi.

Görünüşe göre onun *her şeyini* sorgusuz sualsiz kabulleniyordum.

“Hazır mısın?”

“Hadi gidelim.” Görevlinin arabayı getirmesini bekledik. Gökyüzüne baktım.

“Eh, düğün gününde yağmur yağmasının iyi şans getirdiğini söylerler.”

Birkaç dakika araba sürdükten sonra oynatıp durduğu bacağına elimle bastırdım.

“Rahatla lütfen. Bunun neden bu kadar büyük mesele olduğunu anlamıyorum.” Cevap vermedi.

Küçük kilise otelden on dakika uzaklıktaydı. Park yeri pastel tonlarda giyinmiş soğuk görünümlü kadınlarla doluydu; kendilerine sarılıyorlar, eşleriyle ve çocukları tartışıyorlardı.

Soğuk yüzünden ben de kendime sarılmak üzereydim ki Josh beni yanına çekip sarıldı ve onu şaşkınlıkla selamladıktan sonra

bakışları bana kayan birkaç akrabasına, *merhaba, sonra konuşuz sizinle* diyerek içeri sığıştı.

“Çok kaba davranıyorsun.” Geçtiğimiz herkese gülümsedim ve biraz yavaşlamaya çalıştım.

Parmaklarıyla kolumun iç tarafını okşadı ve içini çekti. “Ön sıra.”

Beni koridorda öne doğru çekiştirdi. Bir savaş jetinin arkasındaki rüzgârdan oluşan minik bulut gibiydim. Kilise örgüsü kadın belli belirsiz deneme akortları yapıyordu ve muhtemelen Josh’ın yüz ifadesini görmesi birkaç notaya korkuyla basarak sis düdüğü gibi sesler çıkarmasına sebep oldu. Öndeki sıralara ulaştık. Josh’ın beni tutan eli artık mengene gibiydi.

“Selam.” Sesi o kadar bıkkın çıktı ki Oscar ödülü almaya layık olduğunu düşündüm. “Biz geldik.”

“Josh!” Annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadın sarılmak için ayağa fırladı. Josh elini benden çekti ve kadına sarılmasını izledim. Hakını vermem gerekirdi. Josh dışarıdan ne kadar sert görünse de sarılmayı çok iyi beceriyordu.

Annesinin yanağından öperken, “Selam,” dedi. “Güzel görünüyorsun.”

Sırada oturan bir adam, “Ucu ucuna yetiştiniz,” diye yorum yapsa da Josh’ın bunu fark ettiğini sanmıyordum.

Josh’ın annesi açık renk saçlı, yanağında daima istediğim gibi bir gamzesi bulunan ufak tefek bir kadındı. Açık gri renkli gözleri kocaman, büyüleyici oğluna bakmak için kafasını kaldırdığında nemlenmişti.

“Ah! Peki!” Josh’ın iltifatıyla yüzü sevinçle parlarken bakışlarını bana çevirdi. “Bu o mu?...”

“Evet. Lucy Hutton. Lucy, bu da annem Dr. Elaine Templeman.”

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum Dr. Templeman.” Daha ne olduğunu anlayamadan kadın beni sıkıca kucakladı.

“Elaine de lütfen. Sonunda Lucy’yle tanıştım!” dedi saçlarıma

doğru konuşarak. Geri çekilip beni inceledi. “Josh, bu kız çok muhteşem!”

“Fazlasıyla muhteşemdir.”

“Pekâlâ, seni sonsuza dek saklayacağım,” dediğinde salak salak sırtıtmama engel olamadım. Joshua’nın bana attığı bakış sanki, *gördün mü* der gibiydi. Gözlerinde neredeyse çıldırmış gibi bir bakışla ellerini takım elbisesinin pantolonuna sildi. Josh’ın belki de Kilise Fobisi vardı.

“Onu cebimde saklayacağım! Oyuncak bebek gibi bir kız! Gel ve bizimle önde otur. Bu Josh’ın babası. Anthony, şu minik şeye bir bak. Anthony, bu da Lucy.”

Adam ciddiyetle, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dediğinde şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Joshua’nın zamanda ilerlemiş hali gibiydi. Hâlâ saçma şekilde yakışıklıydı, gümüş saçlarıyla etkileyici bir adamdı ve özel dikim takım elbisesinin içinde ciddiyetle duruyordu. Oturduğu haliyle aynı boydaydık; demek ki o da ayağa kalktığı anda kesinlikle bir devdi. Elaine elini boynuna koyduğunda adam başını kaldırdı ve belli belirsiz bir gülümsemeyle karısına baktı.

Sonra da korkutucu lazer gözlerini bana çevirdi. Genetik beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu.

“Ben de tanıştığımıza memnun oldum,” diye karşılık verdim. Birbirimize dik dik baktık. Belki de onu etkilemeyi denemeliydim. Bu benim için ilkel bir dürtüydü ama bunu dururdum. Üzerinde düşündüm ve sonra yapmamaya karar verdim.

“Merhaba Joshua,” dedi lazerlerini ona çevirerek. “Uzun zaman oldu.”

“Selam,” dedi Josh ve bileğimden çekerek beni annesiyle kendi arasına oturttu. Bir tampon. Bunun için onu daha sonra azarlamayı düşündüm.

Elaine, Anthony’nin ayaklarının arasında durarak adamın saçlarını düzeltti. Güzel, bu Çirkin’i evcilleştirmişti. Yanıma oturduğunda ona döndüm.

“Çok heyecanlı olmalısınız. Patrick’le bir zamanlar tanışmış-
tık ama bundan çok daha nahoş koşullar altındaydık.”

“Ah evet, pazarları yaptığımız telefon görüşmelerimizden bi-
rinde Patrick bundan bahsetmişti. Oldukça kötüyümüştün dedi-
ğine göre. Yemek zehirlenmesiymiş.”

“Bir virüs olduğunu sanıyorum,” dedi Josh ve elimi alıp ta-
kıntılı bir büyücü gibi okşamaya başladı. “Ayrıca onun semp-
tomlarını başkalarıyla konuşmaması gerekirdi.”

Annesi onu izledi, birleşmiş ellerimize baktı ve gülümsedi.

“Eh, artık her neydiyse beni tamamen ezip geçmişti. Muhte-
melen Patrick beni bugün tanıyamayacak. Yani umarım. Bunu
atlatmamda yardımcı oldukları için oğullarınıza minnettarım.”

Elaine, Anthony’ye yan gözle baktı. Josh’ı odada kimsenin
bahsetmek istemediği bir gerçeğin, stetoskobunun olmadığı ger-
çeğinin çok yakınına getirmiştin.

“Çiçekler çok güzelmış.” Her sıranın başında duran devasa
pembe leylak demetlerini gösterdim.

Elaine fısıldayarak konuştu. “Onunla geldiğin için teşekkür-
ler. Bu onun için zor bir durum.” Josh’a endişeyle baktı.

Kısa süre sonra damadın annesi olarak Mindy’nin ailesini
karşılama ve birkaç korkunç yaşlıya yerlerini göstermek için
izin isteyip yanımızdan ayrıldı. Kilise yavaş yavaş doluyordu;
aileler ve arkadaşlar yeniden karşılaşıırken havayı şaşkınlık nida-
ları ve kahkahalar dolduruyordu.

Açıkçası bu durumun neden bu kadar zor olduğunu anlayamı-
yordum. Her şey yolunda görünüyordu. Hiçbir terslik göremiyor-
dum. Anthony insanlara başıyla selam veriyordu. Elaine ise öpüş-
meler ve kucaklaşmalarla, konuştuğu herkese neşe saçıyordu.

Bense sadece iki somurtkan kitap tutacağının arasındaki kü-
çük, yalnız kitapçıktım. Anthony ufak hoşbeşlerden hoşlanan bir
tip değildi.

Baba oğulun cilalı sıranın üzerinde sessizlik içinde oturması-
na müsaade ettim ve göz göze gelene dek yardımcı olup olmadı-
ğımı bile bilmeden Josh’ın elini tuttum.

“Burada olduğun için teşekkürler,” dedi kulağıma. “Şimdi-
den kolaylaştı her şey.”

Elaine yerine oturup müzik çalmaya başlayana dek bunun
üzerinde kafa yordum.

Patrick mihraptaki yerini aldı, ağabeyine alaycı bir bakış attı
ve gözleri sanki iyileşip iyileşmediğimi kontrol edencesine üze-
rimde dolaştı. Ailesine gülümsedi ve derin bir nefes verdi.

Mindy pembe, kabarık gelinliğiyle içeri girdiğinde hepimiz
ayağa kalktık. Gelinliği aşırı derecede abartılıydı ama koridorda
yürürken sürekli sırtıp delirmiş gibi ağlarken o kadar mutlu gö-
rünüyordu ki elbiseyi ben de beğendim.

Patrick’in önündeki yerini aldığı anda geline dikkatlice baktım.
Vay canına! Bu kadın baş döndürücüydü. Bravo Patrick.

Düğünler bana daima garip şeyler yapardı. Arkadaşları özel
şiiirler okurken ve rahip bağlılıklarını tekrarlatırken duygusal-
laşmaya başladım. Yeminlerini ettikleri sırada hıçkırmaya başla-
dım. Elaine’in uzattığı mendili aldım ve gözümün kenarını ku-
ruladım. Yüzükleri parmaklarına geçirirken endişeyle izledim
ve yüzükler tam olduğunda rahatlamayla iç çektim.

Ve artık gelini öpebilirsin sihirli sözcüklerini duyduğumda san-
ki karşımdaki bu mükemmel film karesinde SON yazısını gör-
müşüm gibi mutlulukla içimi çektim.

Elaine’e baktım ve birbirinin aynısı neşeli kahkahalar atıp al-
kışlamaya başladık. İki yanımızdaki erkekler anlayışla iç çektiler.

Patrick’le Mindy yepyeni altın yüzükleriyle kilisenin korido-
runda yürüdüler; herkes ayağa kalktı ve orgun sesi duyulmaz
olana dek konuşup haykırmaya başladı. İlk defa, Josh’a şüpheli
bakışlar atıldığını gördüm. *Neler oluyordu?*

“Ahşap platformun üzerinde fotoğraf çekitmeye gidecek-
ler. Umarım rüzgâr Mindy’yi kapıp götürmez,” dedi Elaine
bana, birine el salladığı sırada. “Şimdi hepimiz otele dönece-
ğiz, biraz içki içeceğiz ve ardından erken bir akşam yemeği ve
konuşmalar olacak. Bir ara aile fotoları için Josh’ı ödünç almam
gerekecek.”

“Kulağa güzel geliyor. Değil mi Josh?” Elini sıktım. Son birkaç dakikadır boş boş bakıyordu. İrkildi ve vücuduna geri döndü.

“Elbette. Hadi gidelim.”

Omzumun üzerinden ailesine baktığımda neyse ki panik halinde değil de daha çok şaşırılmış görünüyorlardı. Josh’ın sağ koluna girdim ve kiliseden dışarı çıktık.

“Yavaşla Josh. Bekle. Ayakkabılarım.” Ona yetişmekte zorlanıyordum. Kendini yolcu koltuğuna yatar gibi bıraktı ve inlercesine iç çekti.

Buradan geri dönme zamanını ayarlamakta güçlük çekiyordum. Herkes aynı anda park yerini terk etmeye başlamıştı.

“Doğruca otele dönmek mi istersin yoksa arabayla etrafta bir süre gezinmek mi?”

“Gezinelim. Dolaşa dolaşa gidelim. Otobanı kullan.”

“Ben bağımsız bir gözlemciyim. Seni temin ederim, her şey gayet güzel gitti.”

“Haklısın, sanırım,” dedi ağır ağır.

“Pardon? Bunu kaydedebilmem için bir kere daha söylemen mümkün mü acaba? Mesaj sesimin bu olmasını istiyorum. Lucy Hutton, sen haklısın.”

Onunla dalga geçmek bu dehşete düşmüş halinden onu çıkaracaktı. Bana baktı.

“İstersen sesli mesaj da yapabilirim. Lucy Hutton’ın sesli mesajına ulaştınız. Şu anda bir yabancıнын düşününde ağlamakla meşgul olduğundan çağrınızı cevaplayamıyor ama lütfen mesajınızı bırakın.”

“Ah, kes sesini. Çok fazla film seyrediyorum sanırım. Çok romantikti.”

“Sen de çok şekersin.”

“Joshua Templeman benim çok şeker olduğumu düşünüyor. Cehennem resmen donmuş olmalı.” Birbirimize sırtttık.

“Ağlamak için bir sebebin olmalı. Kendi düşüncesini mü hayal ediyordun?”

Kendimi savunurcasına baktım. “Hayır. Tabii ki hayır. Ne ezik olurdu bu. Ayrıca benim nişanlım görünmez biri, hatırladın mı?”

“Ama o zaman bir yabancının düğünü seni niye ağlattı?”

“Evlilik medeniyetin son kadim ayinlerinden biri sanırım. Herkes birinin kendini altın bir yüzük takacak kadar çok sevmesini ister. Bilirsin işte, herkese kalbinin bir sahibi olduğunu göstermek için.”

“Bu günlerde bunun pek geçerli olduğunu sanmıyorum.”

Bunu nasıl açıklayacağımı düşündüm. “Bu tamamen ilkel bir duygu. O adam benim yüzüğümü takıyor. O benim. Asla senin olmayacak.”

Yavaş akan trafikte hepimiz otele geri döndük. Valeye anahartaları uzatırken Josh beni binanın yan tarafına doğru yönlendirmeye çalıştı.

“Josh. Hayır. Hadi ama.”

“Hadi odaya çıkalım.” Olduğu yerden kıpırdamıyordu ve yaklaşık bir ton ağırlığındaydı.

“Çocuk gibi davranıyorsun. Neler oluyor sana, açıklar mısın?”

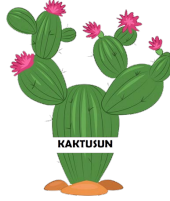
“Çok aptalca,” diye mırıldandı. “Bir şeyim yok.”

“Pekâlâ o halde içeri giriyoruz.” Elini sıkıca tuttum ve bizim için açılan kapılardan içeri yürüttüm.

Ciğerlerimin yettiğince derin bir nefes aldım ve yarısı Tempelmanlar’la dolu salondan içeri girdim.

Bölüm 23

BALO SALONUNA bitişik güzel bir odada, şampanyanın su gibi aktığı bir resepsiyonda uyumsuzluğun çeşitli evreleri arasına karışarak yaklaşık iki saat geçirdik. Karışarak derken benim Joshua'yı sürüklememden ve ben onun uzak akrabalarıyla art arda sosyal sohbetler yaparken benim yanımda dikilip midemi benzin gibi yakan şampanyayı yudumlamamı izlemesinden bahsediyorum. Her tanıştırma şu şekilde geçiyordu.

“Lucy, bu annemin kız kardeşi Yvonne teyzem. Yvonne, Lucy Hutton.”

Görevini tamamladıktan sonra kolumun içini okşamakla, eliyle saçlarımın altında çıplak kalan bir bölgeyi aramakla ya da parmaklarımızı açıp sonra tekrar kenetlemekle kendini meşgul ediyordu. Sürekli bana bakıyordu. Gözlerini benden nadiren ayırıyordu. Muhtemelen havadan sudan konuşma yeteneğinden büyülenmişti.

Bir süre sonra annesi onu yandaki bahçeye çıkardı ve ailenin çeşitli pozları çekilirken pencereden onları izledim. Zorla gülümsüyordu. Benim gizlice gözetlediğimi yakaladığında beni eliyle dışarı çağırdı ve büyüleyici bir gül ağacının önünde birlikte poz verdik. Deklanşörün sesini duyduğumda eski ben başını

hayretle sallıyor ve bu noktaya nasıl gelebildiğimizi merak ediyordu. Ben ve Joshua Templeman, aynı fotoğraf karesinin içinde ve gülümserken. Aramızdaki her yeni gelişme sanki imkânsızmış gibi görünüyordu.

Beni döndürüp çenemi avuçlarının içine aldığı anda fotoğrafının, *çok güzel*, dediğini duydum. Başka bir deklanşör sesi daha duyuldu ve dudakları benimkilere değdiği anda tüm dünyayı unuttum. Eski kuşklarımdan sıyrılabilmeyi dilerdim ama tüm bu yaşananlar sanki bir yaz günü rüyası gibiydi. Bir zamanlar gördüğüm ve sonrasında bunun için kendimden nefret ettiğim rüyalar gibi.

Patrick'le Mindy'nin çimenliğin diğer tarafında başka bir kamerasına poz verirken romantik bir şekilde birbirlerine sarıldıklarını gördüm. Ben de oldukça romantik bir sarılmanın içindeydim. Benden çok uzun süre nefret eden adam şimdi bana daha da çok sarılarak benimle gösteriş yapıyordu. İçeri girdiğimizde beni şakağımdan öptü. Dudaklarını kulağıma götürdü ve çok güzel olduğumu söyledi. Beni geri kalan akrabalarıyla tanıştırmak için döndürdü. Benimle gösteriş yapıyordu.

Anlamadığım şeyse şuydu: *Neden?*

Her tanışmanın ardından Mindy'nin ne kadar güzel görünüşünden ve törenin ne kadar hoş olduğunu konuştuktan sonra daima kaçınılmaz soru geliyordu.

"Lucy, Josh'la nasıl tanıştınız?"

"İş yerinde tanıştık," diye yanıtlamıştı Josh ilk seferinde ve bunun ardından derin bir sessizlik olduğunda bunun cevabını vermek benim görevim olmuştu.

"Ah, nerede çalışıyorsunuz?" ise ikinci soruydu. Ailesinde hiç kimsenin Josh'ın nerede çalıştığı ya da ne iş yaptığı hakkında ufakık bir fikri bile yoktu. Bu konuda çok tuhaf davranıyorlardı; sanki Tıp Fakültesini Yarım Bırakmak fazlasıyla utanılacak bir şeymiş gibi. En azından yayınevi dediğimizde kulağa havalı geliyordu.

“Seni yeni biriyle görmek çok güzel,” dedi büyük teyzelerinden biri. Ardından bana manalı manalı bir bakış attı. Belki de Josh’ın hakkında eşcinsel diye dedikodu çıkmıştı.

Bizim için izin istedim ve Josh’ı bir sütunun arkasına çektim.

“Biraz daha çaba göstermen gerekiyor. Ben bitip tükendim. Artık orada dikilip sen konuşurken seni elleyip durma sırası bende.” Yanımızdan bir garson geçti ve bana minik bir kanepe sundu. Artık beni tanıyordu çünkü en az on iki tanesini yemiştım bile. Onun en iyi müşterisiydim. O kadar acıkmıştım ki garson bana yemeğin saat beşte olacağı üzerine yemin etmişti. Josh’ın kolundaki saatin kadranlarına baktım ve yemek saati gelmeden muhtemelen açlıktan ölmüş olacağımı düşündüm.

“Konuşacak hiçbir şey bulamıyorum.” Kolumun üstünde bir paintball çürüğü fark etti ve sessizce söylendi.

“İnsanlara kendileri hakkında soru sor, bu genelde işe yarar.” Bize gizli gizli bakıp konuşan birçok kişi olduğunun epey farkındaydım. “Bana neden herkesin Frankenstein’in Gelini’ymişim gibi baktığını açıklaman gerekiyor. Darılmak yok koca ucube.”

“Benim hakkımda soru sorulmasından nefret ediyorum.”

“Bunu fark ettim. Hiç kimsenin senin hakkında en ufak bilgisi yok. Ayrıca soruma da cevap vermedin.”

“Baktıkları benim. Çoğu beni Büyük Skandal’dan beri görmedi.”

“O yüzden mi kız arkadaşın rolünü oynamamı istedin? Böylece herkes senin doktor olmadığını unutacaktı, öyle mi? Kartvizitini uzatsaydın bundan çok daha iyi olurdu. Bana dokunup durmayı kes. Düzgün düşünemiyorum.” Kolumu çektim.

“Buna bir kere başlayınca artık duramıyorum gibi görünüyor.” Beni daha yakınına çekip dudaklarını kulağıma götürdü. “Her yerin bu kadar yumuşak mı?”

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Öğrenmek istiyorum.” Dudakları kulakmememe değdiğinde ne konuştuğumuzu unuttum.

“Neden bu kadar öpüşken ve erkek arkadaşımı davranıyor-

sun?" Gözlerine yakından baktım ve cevap verdiğinde bana bir şeyleri söylemediğinden çok emindim.

"Söyledim sana. Sen benim moral desteğiimsin."

"Ne için? Ne kaçırıyorum ben?" Sesim biraz sert çıktı ve bazı başlar bizden tarafa döndü. "Josh, sanki kötü bir şeyin olmasını bekliyormuş gibi hissediyorum."

Elini boynuma indirip okşadı. O kadar şiddetli ürperdim ki o da gördü. Dudaklarımı öpmek için eğildiğinde gözlerim kapandı ve dünyada onun dışındaki her şey yok oldu. Sadece burada olmak istiyordum; karanlıkta ve kolu belime dolanmış halde. Dudakları bana âdeta, *Lucy, endişelenmeyi bırak* der gibiydi. Bu hiç de adil bir hamle değildi.

Gözlerimi açtım ve Mindy'nin ailesi olduğunu düşündüğüm bir çiftin bizim hakkımızda konuştuğunu gördüm. Beni inceleyen ikisinin de gözlerinde işgüzar bakışlar vardı.

"Dikkatimi dağıtmayı bırak. Şu akşam yemeğini atlatmamız gerek. Ayrıca sen de bazı sohbet başlıkları bulacaksın ve ailenle konuşacaksın. Neden bu kadar utangaç davranıyorsun ki?" Bunu söylediğim anda jetonum düştü. "Ah. Çünkü sen *utangaçsın*."

Yeni keşfimle ona tamamen farklı bir açıdan bakmaya başladım. "Bunca zaman senin kibirli bir pislik olduğunu düşünmüştüm. Yani, öylesin aslında. Ama daha fazlası var. Sen gerçekten de inanılmaz utangaçsın." Gözlerini kırptırdığında tamamen haklı olduğumu anladım.

Göğsümde tuhaf bir kıpırtı oldu. Bu his büyüdü, büyüdü. Durmaksızın gittikçe hızlanarak büyüdü ve sanki pamuklarla, tüylerle dolu bir yastıkmişim gibi tüm içimi kapladı. Neler olduğunu bilmiyordum ama boğazım tıkanıyordu ve nefes bile alamıyordum. Bana bir şeyler olduğunu anlamış gibi görünüyordu ama baskı yapmadı; bunun yerine kolunu kaldırıp omuzlarıma doladı ve diğer eliyle başımı tuttu. Yine konuşmak istedim ama yapamadım. Beni öylece tuttu ve ben yakasındaki ellerimi çaresizce sıkarken ilerideki kırmızı tonlarındaki giriş salonu mücevher gibi parlamaya başladı.

"Josh," dedi Elaine. "Ah, işte buradasınız," diyen sesi sıcacıktı. Josh beni bırakmadan olduğu yerde dönünce ayak kabırlarım mermer zeminde kaydı.

Annesinin gözleri bize bakarken biraz daha parlaktı. "Hazırsanız bize içeride katılmak ister misiniz? Yerinizi bizim masamızda."

"Onu içeri getireceğim."

Annesinin onu biriyle görmekten mutlu olduğunu anladığımda göğsümdeki düğümlenme az da olsa çözüldü. Duruşumu dikleştirince elleri sırtımdan kalçalarımın doğru indi. İnsanlar yerlerine oturmak için içeri giriyorlardı ve yanımızdan geçerken başlarının bizden tarafa döndüğünü görüyordum.

"Kimim ben?" diye son kez denedim. "Ev hizmetçin mi? Piyano öğretmenin mi?"

"Sen Kurabiyesin," dedi kısaca. "Bir şey uydurmak zorunda değilsin. Hadi gel. Gidip şunu yapıp kurtulalım."

Masamıza yaklaşırken Josh'ın kasıldığını hissettim ve ben de az da olsa endişelenmeye başladım. Sandalyelerimize yavaşça oturup birkaç dakika boyunca masa süslemesiyle, isim kartlarımızı incelemekle oyalandık. Diğer kartlar daktilo harfleriyle yazılmışken benimkisi elle yazılmıştı, sanırım geleceğimi geç bildirirdiği içindi bu.

Masada sekiz kişiydik. Ben, Josh, annesi ve babası, Mindy'nin anne babası, kız ve erkek kardeşleri. Aile büyüklerinin masasındaydım. Josh'a şoförü olmayı düşünceyle teklif ettiğim zaman bunun olacağını bilseydim kendi yüzümü yumruklardım.

Solumda oturan Mindy'nin erkek kardeşiyle biraz sohbet ettim. Kadehler tokuşturuldu. Josh'ın bir şeyler söylemesi için dua ediyordum, her hangi bir şey. Elaine sessizliği bozduğunda tam da Josh'ın bacağına bir tekme atmaya hazırlanıyordum.

"Lucy, herkese Josh'la nasıl tanıştığını anlatsana."

İçimden tiz bir sesle çığlık attım. Bugün bu soruya en az sekiz kere cevap vermiştim ama gittikçe kolaylaşmıyordu. "Eh. Yani, ııııı..."

Ah, lanet olsun, düzgün bir yalan bulamayan saatlik eskort kadınlara benzemiştim. Anlaştığımız şey neydi? Ben Kurabiye miydim? Onlara bunu söyleyemezdim. Eğer Josh'ı rezil edeceksem şimdi tam sırasıydı. Bunu söylediğimi neredeyse hayal bile edebiliyordum. *Beni gelmem için o zorladı.*

"Birlikte çalışıyoruz," dedi Josh sakince ve ekmeğini ikiye böldü. "İş yerinde tanıştık."

"Ofis aşkı," dedi Elaine Anthony'ye göz kırparak. "En güzeli. Gözlerin Josh'ı ilk gördüğünde onun hakkında ne düşünmüştün?"

Doğuştan romantik birini görür görmez tanırıdım. Yavrusu hakkında yapılan her iltifatı kendine yapılmış gibi algılayacak bir anneydi. Şu anda gözlerinden kalpler fışkırarak oğluna bakıyordu ve ben de Elaine'e bir miktar âşık olmaktan kendimi alamadım.

"Vay canına, amma da uzun diye düşünmüştüm." Anthony haricinde herkes güldü. Babası çatalını inceliyor, temizliğini kontrol ediyordu.

"Senin boyun ne kadar Lucy?" diye sordu Mindy'nin annesi Diane. Başka bir korkunç soru daha.

"Tamı tamına bir metre elli üç santimim." Bu standart cevabıma hep gülerlerdi.

Garsonlar başlangıçları servis etmeye başladıklarında midemden aklıkla gurultular yükseldi.

"Peki ya sen Lucy'yi ilk gördüğünde ne düşündün?" diye devam etti Elaine. Masanın ortasında dekoratif süsler gibi otursak da olurdu sanki. Bu iş gittikçe saçmalaşıyordu.

"Şimdiye dek gördüğüm en güzel gülümsemeye sahip olduğumu düşündüm," diye cevapladı Josh duyusuz bir sesle. Diane ve Elaine birbirlerine bakıp dudaklarını ısırıyorlar, gözlerini kocaman açarak kaşlarını kaldırdılar. Bu bakışı biliyordum. Bu Umutlu Anne bakışıydı.

Ama yine de ben engelleyemeden pat diye ağızımdan kaçtı. "Öyle mi?"

Eğer yalan söylüyorduyrsa da kendini aşırıyordu. Yüzünü kendi yüzümden daha iyi tanıyordum ve yalanını yakalayamadım. Başıyla onayladı ve tabağını gösterdi.

Patrick ve Mindy'nin balayı için Hawaii'ye gideceğini öğrendim.

"Ben de daima oraya gitmek isterdim. Biraz güneşe ihtiyacım var. Şu anda bir tatil kulağı çok hoş geliyor." Neredeyse yalayıp temizlediğim tabağını ileri iterken yakında gerçekleşecek Gökyüzü Elmas Çilekleri yolculuğumu anımsadım. Oradan çok büyülediği için Josh'a tam bunu söylemek üzereydim ki annesi araya girdi.

"İşiniz yoğun mu?" diye sordu Elaine.

Başımınla onayladım. "Çok yoğun. Ve Josh da bir o kadar yoğun."

Anthony'nin burnundan homurtuya benzer bir ses çıkarıp ilgisizce başka yere baktığını fark ettim. Hey, bu ifade bana epey tanıdıktı. Josh kaskatı kesildi ve Elaine kocasına kaşlarını çatı.

Ana yemekler servis edilince büyük bir şevkle yemeği kesmeye başladım. Yemek boyunca tüyleri diken diken eden bir gerginlik sürdü. Algılamam epey yavaş olmalıydı çünkü bunun nedenini anlamıyordum. Tamam, Anthony pek fazla konuşmamıştı ama oldukça hoş bir adama benziyordu. Elaine gerilmeye başladı ve ortamı neşeli tutmaya çalıştıkça gülümsemesi daha zorlama oluyordu. Anthony'ye baktığını ve gözleriyle ona âdeta yalvarmaya başladığını görebiliyordum.

Garsonlar ana yemek sonrası tabaklarımızı toplarken tüm önemli kişilerin konuşmalarına hazırlandıklarını gördüm. Anthony iç cebinden bir kâğıt çıkardı. Mikrofonu test ettikleri sırada sandalyemi Josh'a biraz daha yaklaştırdım ve o da bir kolunu omzuma attı. Ona yaslandım.

Sağdıç ve Mindy'nin baş nedimesi konuşma yaptılar. Mindy'nin babası Patrick'e aileye hoş geldin diyen bir konuşma yaptı ve sesindeki samimiyeti duyduğumda gülümsedim. Bir er-

kek evlat kazandığı için ne kadar mutlu olduğundan bahsetti. Josh bana daha sıkı sarıldı.

Anthony kürsüye çıktı ve elindeki kâğıda tiksiniyormuş gibi baktı. Mikrofona doğru eğildi.

“Elaine bana bazı öneriler yazmıştı ama sanırım doğaçlama yapacağım.”

Sakin ve ölçülü sesinde bir miktar da Templeman erkeklerinde kalıtsal olduğunu anlamaya başladığım ince bir alaycılık vardı.

Salonun içinde gülüşmeler oldu ve Josh oturduğu yerde dikleşti. Kaşlarını çatıldığını bilmem için yüzüne bakmama gerek yoktu.

“Oğlumdan daima büyük şeyler beklemişimdir.” Anthony kürsünün kenarlarını tuttu ve kalabalığa baktı. Kelime seçimiyle sanki sadece bir oğlu olduğunu ima ediyordu. Belki de çok fazla çıkarım yapıyordum.

“Ve beni hayal kırıklığına uğratmadı. Bir kere bile. Her ailenin korkusu olan telefon araması bile gelmedi. ‘Selam baba, Meksika’da mahsur kaldım,’ araması. Bu telefonu Patrick’ten hiç almadım.” Kalabalıktan daha çok kahkaha yükseldi.

“Benden de almadı,” diye mırıldandı kulağıma Josh.

“Okulundan ilk yüzde beşlik dilimde mezun oldu. Onun büyüüp karşınızda duran bu adam haline gelmesini izlemek çok büyük bir ayrıcalıktı.” Anthony sesine bir vurgu katarak devam etti. “Deneyimleri gün geçtikçe güçlenecek, güçlenecek ve yaşitları arasında çok saygı duyulan biri olacak.”

Sesinde belirli bir duygu sezemesem de Patrick’e normalden biraz daha uzun baktı.

“Şunu söylemeliyim ki tıp fakültesinden mezun olduğu gün, Patrick’te kendimi görebiliyordum. Ve tıp hanedanlığımızı devam ettirdiğimizi bilmek büyük rahatlamaydı benim için.”

Kulağımın dibinde Josh’ın keskin bir nefes verdiğini duyduğum. Kolu, omzumu mengene gibi sıkıyordu.

Anthony kadehini kaldırdı. “Ama ben hayatınızı geçirmek için seçtiğiniz insan kadar güçlü olduğunuza inanıyorum. Ve bugün Melinda’yla evlenerek beni yeniden gururlu bir baba yaptı. Ve Mindy, evlenmek için olağanüstü bir Templeman seçtiğini söylemek isterim. Mindy, ailemize hoş geldin.”

Josh haricinde hepimiz kadehlerimizi kaldırdık. Omzumun üzerinden arkama baktığımda baş başa vermiş fısıldayan ve bizi izleyen iki kişi gördüm. Mindy’nin annesi Josh’a soğuk bir acımayla bakıyordu.

Mindy ve Patrick pastayı kesip birbirlerine yedirdiler. Gün boyunca pastanın yolunu gözlemiştim ve hayal kırıklığına da uğramadım. Yoğun çikolatalı koca bir dilim önüme kondu.

“Harika konuşmaydı. O küçük hatırlatma için de teşekkürler,” dedi Josh babasına.

“Sadece şakaydı.” Anthony gülümseyerek eşine baktı ama Elaine hoşnutsuzdu. “Çok komik,” dedi buz gibi bakışlarla.

Ne zaman konuyu değiştirmem gerektiğini bilirdim. “Bu pastadan çikolata taşıyor âdeta. Umarım fazlasından zarar gelmez.”

“Yüksek yağ içerikli yeme alışkanlıklarının atardamarlarına yaptığı hasarı duysan şaşkına dönerdin,” diye söylendi Anthony.

“Ara sıra yemenin zararı olmaz mı diyorsunuz o zaman? Umarım öyledir.” Pastadan koca bir çatalı ağzıma attım.

“Aslında hayır. Doymuş yağlar, trans yağlar bir kere atardamarlarına girerse bir daha dışarı çıkmazlar. Kalp krizi geçirip Elaine gibi birisi seni düzeltmedikçe tabii.”

Çatalımı gürültüyle bırakıp ellerimi kucağımda kavuştururken, “Kocam kendine çok katı davranır,” dedi rahatlatıcı bir tonla. “Ara sıra kendini şımartmak iyidir. Hatta iyiden de ötedir.”

“Benim fikrimi kendisi sordu,” diye belirtti Anthony ağır ağır. “Ve ben de söyledim.”

Onun önünde hiç pasta olmadığını gördüm. Ekip toplantısı aklıma geldi. O zaman Josh da hiç pasta yememişti. Yan tarafıma baktım ve Josh’ın çatalını alıp pastadan yemeye başladığını gö-

rünce şaşırdım. Bu davranışı babasına büyük bir siktir çekmek gibiydi. Anthony'nin alnı hoşnutsuzlukla kırışana dek ağgözlü ağızlarımıza üst üste pasta tıktırdık; bilgece öğütlerinin duymazdan gelinmesine alışık olmadığı belliydi.

"Keyfine düşkünlük riskli bir şeydir. Kendine küçük küçük ödülleri vermeye başladıktan sonrasında doğru yolu bulman biraz zor olabilir." Anthony pasta hakkında konuşmuyordu. Josh bir gürültüyle çatalını düşürdü.

Elaine acınacak halde görünüyordu. "Anthony lütfen. Onu rahat bırak."

"Benimle gel," dedim ve Josh beni şaşırtarak itaatkârlıkla ayağa kalkıp boş dans pistinin gölgede kalan bir kenarına doğru yanımda yürüdü.

"Bana lütfen burada neler olduğunu açıklar mısın? Masadaki gerilim dayanılacak gibi değil. Üzgünüm ama baban götlük yapıyor. Her zaman böyle midir?"

Bir elini saçlarından geçirdi. "Babası neyse oğlu da o."

"Hayır, sen böyle değilsin. Baban şirret davranmaya başladı ve anneni üzdü. Konuşması oldukça tuhaftı." Josh'a karşı korumacı hissettiğim her seferinde bu farkındalık karın boşluğumda kelekler uçuşmasına neden oluyordu. Yumruk haline getirdiği elini tuttum ve eklemlerinin üzerini okşadım.

Parmaklarımı izledi. "Yemek bitti. Bunu atlattık. Umursadığım tek şey bu."

"Ama neden sanki tüm gözler senin üzerindeymiş gibi hissediyorum? Bu salondaki herkes seni izliyor ve bunun üstesinden gelebiliyor musun diye merak ediyormuş gibi. Sanki, *dayan adam* dercesine bakıyorlar."

"Bence çok fazla acı çekmediğimi varsayıyorlardır." Elini belime doladı ve kendine güveninden yayılan ışıltı pastanın iki binden fazla kalorisıyla birlikte kan dolaşıma pompalandı.

"Yanılıyorlar. Kimse sana benim yaptığım gibi acı çektiremez." Zekice cevabım bana bir gülümseme kazandırdı. "Sen iyi

misin? Lütfen bana herkesin fısıldaşıp durduğu şu Büyük Skandalı anlat. Doktor olmamayı seçmenin bu kadar yaygara koparmasını anlayamıyorum.”

Josh’ın bir şeyi bu kadar oyaladığını görmek çok nadir olurdu ama şimdi tam da bunu yapıyordu. “Bu uzun hikâye. Önce tuvalet.”

“Eğer pencereden tırmanıp kaçarsan gerçekten çok sinirlenirim.”

“Geri döneceğim, söz veriyorum. Sana tüm hikâyeyi anlatacağım. Bir dakikalığına yalnız kalman sorun olmaz, değil mi?”

“Bu salondaki insanların yarısıyla arkadaşlık etmek zorunda kaldım, hatırlıyor musun? Takılabileceğim birkaç kişi bulacağımdan eminim.” Onun gidişini izledim ve yapabildiğim kadar doğal bir hava takındım.

Henüz Mindy’yle gerçekten konuşma fırsatım olmamıştı. Dışarıda etrafı sürekli fotoğrafçılarla çevrili halde hareket ediyordu ama bana gülümsemişti ve ben de onun hoş biri olduğu izlenimine kapılmıştım. Yakındaki yaşlı bir çiftle hararetle bir şeyler konuşuyordu. Çift uzaklaştığında gülümsedim ve çekinerek el salladım. Düğününde yabancıların yanında olmak zorunda olduğu için onun adına kendimi kötü hissediyordum.

“Selam Mindy, ben Lucy. Ben Joshua’nın, ah, konuğuyum. Beni de burada ağırladığınız için teşekkürler. Tören gerçekten çok güzeldi. Ve gelinliğine de bayıldım.”

“Seninle tanıştığıma çok sevindim. Bunun için sabırsızlanıyordum.” Genişçe gülümsedi, beni tepeden tırnağa süzerken koyu renkli gözleri gizleyemediği bir ilgiyle parıldadı.

“Sen buz adamı eriten kızsın.”

“Ah. Hmm. Bu konu hakkında bilgim yok... eriyen buz adam mı?” diye mümkün olan en açık biçimde sordum.

“Josh’la bir sene kadar birlikte olduğumuzu biliyorsun değil mi?” Sanki bir anlamı yokmuşçasına elini salladı.

“Ne? Hayır!” Midem ikiye katlandı. Sonra bir daha katlandı. Mindy elini saçına götürüp zaten mükemmel olan saçını düzelt-

ti. Sarışındı. Uzundu, yanık tenliydi ve kahverengi gözlüydü. O Uzun Boylu Sarışındı.”

Ağzım şaşkınlıkla açık kalmış olmalıydı. Konuşamıyordum. Her şey yerli yerine oturuyordu. Eski kız arkadaşının düğününe yalnız gitmek ne kadar küçük düşürücü bir şey olurdu? Özellikle de kız senin ağabeyinle evleniyorken?

“Patrick’le ne kadar süre önce tanıştınız?” Sesimi sabit tutmaya çalışıyordum. Sanki arabamdaki GPS konuşuyor gibi çıkıyordu.

“Josh’la çıkarken onu da tanıyordum tabii ki. Şirket birleşmesinde işiyle ilgili çıkan tüm o meseleler sırasında Josh’ın neden bu kadar uzak davrandığını anlamaya çalışmak için Patrick’le konuşmaya başladım. Sen de bilirsin ki Josh pek de konuşkan biri değildir.”

Gece boyunca Josh’ı izleyen tüm o yabancı insanlara baktım. Bu güzel kadının ağabeyiyle evlendiğini görmeye nasıl dayandığını merak ediyorlardı. Bir yıl. Kesinlikle yatmış olmalıydılar. Bu zarif, kusursuz sarışın, onun yatağına uzanmıştı. Dudaklarından öpmüştü. Ağzıma gelen asidi yutkundum.

“Patrick’le birden birbirimize tutulduk. Her şey kasırga gibi geçti ve sadece altı ay sonra nişanlandık. Bu konuda kendimi hâlâ kötü hissediyorum ama Josh’la ben birbirimize uygun değildik. Onun ruh hallerini bazen korkutucu bulurdum. Onunla ne konuşacağımı hâlâ pek bilemem. Üzgünüm, kabalaştım. Lütfen bunu söylediğimi ona anlatma.”

Gözyaşlarına boğulmak üzereymişim gibi hissediyordum ve Mindy gittikçe büyüyen bir panikle bana bakıyordu.

“Üzgünüm Lucy, sana söylediğini düşünmüştüm. Seninle çok mutlu. Onun birine böylesine vurgun olacağını asla hayal bile edemezdim. Benimleyken hiç böyle değildi. Sanırım bu mantıklı. Onun gibi güçlü erkekler sonunda âşık olduklarında genelde tepe taklak oluyorlar sanırım.”

Kendimi gülümsemeye zorladım ama pek ikna edici değildim. Mindy’nin mutlu düğününün heyecanını bozmaktan so-

rumlu olmayacaktım ama içten içe parçalanıyordum. Beni etrafta dolaştırıp hava atmasının bir sebebi olmadığını düşünerek nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Josh eski kız arkadaşının düğününe katılırken ben ona moral desteği olmuştum. Eğer bu, günlük kız arkadaş kiralamanın bir başka çeşidi değilse başka neydi?

“Ah Lucy. Seni üzdüğüm için çok üzgünüm. Özellikle de ikimiz daha ilişkinizin ilk günlerindeyken. Ama Josh senindir.”

Zayıf bir kahkaha atmayı başardım. Kesinlikle benim değildi.

“Özellikle Patrick çok şaşkındı. Ne demişti bakayım? *Şimdiye dek Josh'ı kalbi olan biri gibi hiç görmemiştim, gibi bir şeylerdi.*”

“Bir kalbi var.” *Sadece kendini düşünen bir kalp olsa da yine de bir kalpti.*

Düğün planlayıcısına benzeyen birisi Mindy'ye işaret edince kız ona el salladı.

“Onun kalbinin tamamı senin,” dedi Mindy kolumu okşayarak. “Şimdi buketi atmam gerek. Tam seni hedefleyeceğim.”

Konukların arasından geçerken benim asla olamayacağım kadar zarif ve muhteşem görünüyordu.

Arkamdan belime kollar dolandı. Saçlarımın üzerinden boynumun arkasına bir öpücük kondu. Öpücüğün etkisi o kadar uyarıcıydı ki yutkunmak zorunda kaldım. DJ, bekâr kadınların hepsini dans pistine çağırıyordu. İçimden yavaş yavaş kafayı yemeye başlıyordum. Avuçlarım terliydi. Dışarı çıkmam gerekiyordu.

“Selam. Tüm o arkadaşların nerede?” Beni artmakta olan kadın grubunun içine doğru itti.

“Hayır Josh. Yapamam.”

İnsanlar bizi izliyordu. Olay çıkarmanın eşiğindeydim ama bunu yapamayacağımı biliyordum. İçimden panikle birlikte gözyaşları da yükseliyordu. Genellikle sezgileri kuvvetli olsa da bu sefer bunları göremedi.

“Rekabetçi ruhun nerede kaldı?” Josh beni bir kere daha itti ve ufak çiçekçi kızdan, dizlerini esnetme hareketleri yapıyor gibi görünen ellili yaşlarının başındaki bir kadına kadar değişen çe-

şitlilikteki bir grup kadının içine sürüklendim. Herkes bukete bakıyordu. Çok güzeldi. Hepimiz onu istiyorduk.

Yan tarafta Josh'ın annesini gördüm. Bana gülümsedi ve ardından gülümsemesi soldu, gözleri endişeyle doldu. Yüzüm kim bilir nasıl görünüyordu? Mindy'yle göz göze geldik, beni üzdüğü için yaşadığı içten pişmanlığı görebiliyordum. Josh daha iyi görebilmek için yerini değiştirdi. Annesiyle bakıştılar, kadın eğilmesini işaret etti ve kulağına bir şeyler söyledi. Josh bakışlarını hızla bana çevirdi.

Bunların hepsi çok fazlaydı.

"İşte geliyor!" Mindy arkasını bize döndü ve birkaç kere bukete atıyormuş gibi yaptı. Buket pembe zambaklardan hazırlanmıştı.

Çiçeklerin kucağıma çarptığını zar zor fark ettim. Çiçekler aşağı kayarak kollarını açmış bekleyen çiçekçi kızın üstüne düşünce kız sevinçle çığlık attı. Seyircilerin geri kalanı başlarını sallıyor ve benim koordinasyon eksikliğime kahkahalarla gülüyordu. Herkes yanındaki diğer kişiye dönerek, *bunu yakalayabiliydi*, diyordu.

Çiçeği yakalamamamın verdiği hayal kırıklığı içimdeki delirme hissini daha da tetikliyordu.

Nazıkçe güldüm ve izleyicilerin arasından geçerek dans pistinin diğer ucuna doğru yavaşça yürüdüm. Artık koşmaya başlamıştım. Bu salondan çıkmam gerekiyordu. Peşimden geleceğini biliyordum; bu yüzden en bariz sığınağa yani kadınlar tuvaletine kaçmak yerine garsonların koridorundan geçtim ve kendimi otelin arkasındaki bahçede buldum.

Beyaz gömlekli ve kravatlı birkaç oğlan sigara içiyor ve telefonlarıyla oynuyordu. Bana sıkkın bakışlarla baktılar. Adımlarımı gittikçe hızlandırdım, sonunda topuklarım neredeyse yere değmeyecek kadar hızla koşuyordum. Suya ulaşana dek koşmak istiyordum. Bir kayığa atlamak ve terk edilmiş bir adaya kürek çekmek istiyordum.

Ancak o zaman tüm bunlarla yüzleşebildim.

Joshua Templeman için bir şeyler hissediyordum. Tersine döndüremeyeceğim, aptalca ve ihtiyatsız hislerdi bunlar. Aksi takdirde, bu yaşananlar canımı neden bu kadar yakmıştı ki? İçimdeki her şey kollarımı düğün çiçeğine dolamak ve onu gülümserken görmek için yanıp tutuşmuştu ki? Suyun kenarında elim ayağım titreyerek dolandım.

Bana doğru hızla ayak sesleri yaklaşıyordu. Tahammülsüzlükle geri çekildim ve ağzıma geleni söylemek için hazırlandım.

Ve gelenin Joshua'nın annesi olduğunu gördüm.

Bölüm 24

"AH, SELAM," demeyi başardım. "Sadece... biraz hava alıyordum."

Elaine bana baktı ve çantasını açıp kâğıt mendil çıkardı. Bana uzattığında şaşırırsam da gözümü sildiğimde mendilin ıslandığını gördüm.

Orada öylece dikildik ve batmakta olan güneşin altında parılayan karanlık sulara baktık. Annesine açılmak üzere olduğumu kavrayamayacak kadar üzgündüm. Şu anda beni dinleyecek her dostane kulağa ihtiyacım vardı. Zaten onu bir daha da görmeyecektim.

"Bana Mindy'den hiç bahsetmemiştin."

Kederli görünüyordu ve çimenlik alana doğru kaşlarını çatarak baktı. "Bahsetmeliydi. Bu şekilde öğrenmemen gerekirdi."

"Her şey şimdi mantıklı hale geldi. Bu kadar aptal oluşuma inanmıyorum. Bana karşı olan davranışları oldukça inanılmazdı."

"Sanki sana aşıkmiş gibiydi."

"Evet." Sesim titredi. "Bir zamanlar bana oldukça iyi bir aktör olduğunu söylemişti. Buna inanmıyorum."

Elaine hiçbir şey söylemedi ve bir elini omzuma koydu. Aptalca bir umuda dair her küçük pırıltı bile şu anda sönmüş gibi hissettiriyordu.

“Onun bir oyun oynadığını düşünmüyorum,” dedi Elaine.

Oyun kelimesi içimdeki acıyı daha da artırdı.

“Ah, üzgünüm ama onun oyunlarda ne kadar iyi olduğunu bilmiyorsunuz. Pazartesiden cumaya kadar her iş günümüzde oyunlar oynarız. Hafta sonunda benimle oynadığı ilk defa oluyor gerçi.”

Elaine bakışlarını yan tarafıma çevirdiğinde Josh’ın silüetinin binanın yan tarafından gergin ve hızlı adımlarla yaklaştığını gördüm. Annesi başını hayır anlamında sallayınca duraksadı.

“Bugün neden buraya geldin?” Gerçekten merak ediyordu.

“Ona bir iyilik borcum vardı. Bana moral desteği olarak geldiğimi söyledi. Ne için olduğunu bilmiyordum ama yine de geldim. Tıp fakültesini bırakmasıyla ilgili bir şeyler olduğunu sanıyordum. Ve şimdiyse eski kız arkadaşının ağabeyiyle evlendiğini öğreniyorum. Şu anda bir pembe dizinin içinde olmalıyım.”

Elaine dirseğimden tutarak titrememi durdurdu. Yeniden konuşmaya başladığında dudağının kenarında sevecen bir gülümseme vardı.

“Pazarları onunla konuşurum ve seninle tanıştığından beri ben de seni tanıyorum. En mavi gözlere, en kırmızı dudaklara, en siyah saçlara sahip güzel bir kız. Seni sanki peri masalı karakteri gibi tarif eder. Senin bir prenses mi yoksa kötü cadı mı olduğunaysa hiç karar veremez.”

Ellerimi saçlarıma koyup iki yumruk haline getirdim. “Kötü cadı. Kendimi dünyanın en büyük geri zekâlısı gibi hissediyordum; onun bir gün şey olacağına inanarak...” Cümlemini tamamlayamadım.

“Sen onun Kurabiye adını taktığı kızsın. Lakabını ilk duyduğumda anlamıştım. Ve şimdi bunu sana da söyleyeceğim; Josh başka birine asla sana baktığı gibi bakmadı.”

Bu sevgi dolu kadından rahatsız olmaya başladığımı hissediyordum. Onu dinleme tahtası olarak kullanamayacaktım artık çünkü tarafılı davrandığı oldukça açıktı. Oğlunun can acıtıcı bir şeyler yapacağına inanamazdı. Ağzımı açtım ama beni susturdu.

"Mindy'yle birlikteydiler. Onu gelinim olarak görmekten çok memnunum. Şeker gibi bir kızdır. Sindirella Mindy'nin yanında bir hiç kalır."

"Çok tatlı biri. Benim sorunum onunla değil."

"Ama Mindy Josh'a asla kafa tutamıyordu. Sense onunla tanıştığın ilk günden beri bunu yapıyorsun. Onu kızdırıyorsun. Ondan hiç korkmadın. Sadece küçük ofis çekişmelerinizde üstün gelebilmek için bile olsa onu anlayabilmek için zaman harcadın. Onu *fark ettin*."

"Onu fark etmemeye çok çalıştım."

"Ne Josh ne de babası kolay erkekler değildir. Bazı erkekler keyiflidir. Örneğin Patrick. Makuldür, sakindir, gülümsemeye hazırdır. Joshua'nın ona da taktığı bir lakap vardı. Bay Hoş Adam. Bu doğru. Öyledir. Josh gibi birini sevebilmek için güçlü bir kadın olmak gerekir ve bence bu sensin. Patrick açık bir kitap gibidir. Joshua ise kilitli bir kasa. Ama o buna değer. Bana inanmayacaksın ve ben de bu gece seni bunun için suçlayamam ama babası da öyledir."

Elaine ileride bekleyen Josh'a el sallayınca bize doğru yürümeye başladı.

"Lütfen onun üzerine çok gitme. Buketi yakalayabilirdin," dedi öğüt verircesine. "Eğer kollarını azıcık öne uzatsaydın."

"Yakalayamazdım."

Yanağımdan öptü ve beni o kadar nazık bir samimiyetle kucakladı ki gözlerimi kapadım.

"Bir gün yakalayacaksın. Eğer kalmaya karar verirsen sabah onda restoranda aile kahvaltımız var. İkinizi de orada görmeyi gerçekten çok isterim." Geldiği yolu geri yürüdü ve Josh'ın önünde durdu.

Acele acele bir şeyler konuştular. Harika. Düşmanıma neyle karşılaşacağına dair uyarı yapıyordu. Burada olmaktan çok yorulmuştum, bu suyun yanında, bu göğün altında. İlerideki betondan alçak banka oturdum ve kalbimi yeniden göğsümün içine tıktırmaya çalıştım. Annesi bile Josh'ın âşık olduğunu düşünüyordu.

“Mindy olayını öğrenmişsin.” Yanıma geldiği yirmi metre mesafe içinde savunmasını oluşturduğuna hiç şüphem yoktu.

“Evet. Bravo. Beni kesinlikle kandırdın.”

“Kandırmak mı?” Yanıma oturup elime doğru uzandı ama ben uzaklaştım.

“Saçmalamayı kes. Mindy ve ailesinin önünde benimle gösteriş yaptığını biliyorum. Belki de benden çok daha güzel görünen birini kiralamalıydın.”

“Burada olmanın sebebinin bu olduğuna gerçekten inanıyor musun?” Sarsılmış görünecek kadar cesareti vardı.

“Kendini benim yerime koy. Seni eski erkek arkadaşımın düğününe götürüyorum ve seninle sarmaş dolaş oluyorum. Senin özel hissetmeni sağlıyorum. Önemli. Senin güzel hissetmeni sağlıyorum.”

Sesim titriyordu. “Ve sonra sen bunu öğreniyorsun ve aniden bunların gerçek olup olmadığını merak ederken buluyorsun kendini.”

“Burada olmanın Mindy ile hiçbir ilgisi yok. Hem de hiç.”

“Ama o senin birleşmeden sonra ayrıldığın Uzun Boylu Sarışın, öyle değil mi? Bu sabah yatakta hakkında konuştuğumuz kişi. Senin büyük kalp kırıklığın. Neden bu sabah bana anlatmadın ki?” Ellerimi yüzüme kapadım ve dirseklerimi dizlerime dayadım.

Josh oturduğu yerde kıpırdandı. “Yataktaydık ve bana sanki benden nefret etmiyormuşsun gibi bakmaya yeni başlamıştın. Ayrıca o benim kalp kırıklığım değil.”

Sözünü kestim. “Kiralık sevgili olmayı kaldırabilirdim ama bana ilk başta gerçekten dürüst davranmalıydın. Bu çok boktan bir hareketti ve açıkçası böyle bir şey yapacağını beklemediğim için kendime de çok kızgınım.”

Josh’ın sabırsızlığı artıyordu. Elini omzuma koydu ve beni nazikçe kendine doğru çevirdi. Birbirimizin gözlerine baktık.

“Seni burada istedim çünkü senin daima yanımda olmanı istiyorum. Onun Patrick’le evlenmesi umurumda bile değil. O

benim için çok eski bir hikâye. Bu sabah sana bunu söyleyip o ânu nasıl mahvedebilirdim? Nasıl tepki vereceğini biliyordum. Tıpkı böyle verecektin.”

“Böyle tepki vereceğim konusunda haklısın lanet olası,” diye kükredim ağzından alevler çıkaran gözü yaşlı bir ejderha gibi. “Önceden uyarılmış olmak için sana bilmem gereken hassas konular var mı diye özellikle sordadım mı? Bana ofisteyken anlatabilirdin. Günler önce. Şimdi değil.”

“O koşullar altında, bunu bilseydin gelmeyi asla kabul etmezdin. Bu hafta sonunun rolden ibaret olduğundan başka şeyye inanmazdın. Tepkin ne olursa olsun, iyi bir şey olmazdı.”

İstemeyerek de olsa muhtemelen haklı olduğunu kabullendim. Eğer beni gelmeye ikna etmiş olsaydı bile büyük olasılıkla bir karakter uydururdum ve kesinlikle takma kirpikler takardım.

Parmağının ucuyla bileğime dokundu. “İster inan ister inama ama dikkatim başka şeylerin üzerindeydi. Annemin çiçek düzenlemeleri. Babamın ruh hali. Serin kan şekerin. Sana bunu anlatmak aklımdan uçup gitmişti.” Bakışlarını suya çevirdi ve kravatını gevşetti. “Mindy iyi bir insandır. Ama seni buraya getirmemin sebebi ona nasıl yoluma devam ettiğimi göstermek değildi. Ne düşündüğü umurumda değil.”

“Bu duruma bu kadar soğukkanlı kalabildiğine inanamıyorum.” Bakışlarını düşünceli bir şekilde yeniden suya çevirdiğinde gözlerinde hiçbir duygu belirtisi yakalayamadım. Düşünüp taşındı.

“Şöyle açıklayayım, o asla benim karım olmayacaktı. Birbirimiz için yanlış kişilerdik.”

Onun sesinden *karım* kelimesini duymak beni fazlasıyla durgunlaştırdı. Gözleri donmuş gibiydi ve kırpmıyordu. Gözbebekleri siyah bozuk paralar gibi irileşmişti. Korku, panik ve delilik boğazımı yakıyordu. Neden bu şekilde hissettiğimi sorgulamak istemiyordum. Bunun yerine suya atlayıp yüzmeye başlamayı tercih ederdim.

Yan gözle bana baktı, yüzü gergindi. “Artık sana detaylıca

hazırlanmış bir intikam senaryosunun içinde olmadığını sözü-
nü verdiğime göre neden bunun seni bu kadar rahatsız ettiğini
açıklar mısın? İhmâl edip sana yalan söylemiş olmam ve insana-
rın bize bakmasının dışında? Hem de bir daha hiç görmeyeceğin
insanların?”

Sorduğu soru karmakarışık yeni duygularımı fazlasıyla zor-
luyordu. İnandırıcı gelecek bir cevap bulabilmek için birkaç
uzun dakika boyunca çabalayıp bulamadığımda ayağa kalktım
ve otele doğru o kadar hızla yürümeye başladım ki bana yetişe-
bilmek için hafifçe koşmak zorunda kaldı.

“Bekle.”

“Eve dönmek için otobüse bineceğim.” Asansörün kapısını
üzerine kapatmak istedim ama omzunu araya koyarak kolay-
ca açtı. Katımıza çıkan düğmeye bastım ve otobüs saatlerine
bakmak için çantamda telefonumu arandım. Saatin kaç olduğu
hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birkaç cevapsız çağrım vardı. Josh
konuşmaya çalıştı ama elimi kaldırıp onu susturunca kızgınlıkla
ellerini göğsünde kavuşturdu.

Dikkatim dağınık bir halde çağrılara baktım; Danny akşa-
müstü boyunca birkaç kere bana ulaşmaya çalışmıştı. Hatta bir-
kaç mesajım bile vardı: *Yazı fontu için bir tercihin var mı?... O za-
man ben seçiyorum... Müsait olduğunda beni arayabilir misin?*

Asansör katta durdu.

Josh, tamamen çıldırmasına saniyeler kalmış gibi görünüyor-
du. Bu hissi biliyordum.

Elimden gelen en vakur tavırla, “Beni rahat bırak,” dedim
ve koridorun diğer ucuna doğru yürüdüm; pencerenin çıkıntı-
sına iki tekli koltuk yerleştirilmişti. Gün içerisinde oturup kitap
okumak için güzel bir yer olurdu burası. Gece ise, güneşin son
ışıkları gökyüzünü terk ettiğinde öfkeyle dikilecek mükemmel
bir yerdi.

Oturdum ve yerel bir otobüs firmasını aradım. Saat yediyi
çeyrek geçe bir akşam otobüsü kalkıyordu ve birilerini almak
için otelde duracaklardı. Tanrılar yüzüme gülmeye başlamıştı.

Odaya dönmek demek Josh'la her şeyi bitirmek demektir ve mahvolacaktım. Bir kabuktan ibaret olacaktım sadece. Geride hiçbir şeyim kalmayacaktı. Bunu geciktirmeliydim.

Danny ikinci çalışta açtı.

"Selam," dedi hafif sert bir sesle. Ulaşamadığın bir müşteri-den daha sinir bozucu bir şey yoktur diye düşündüm. Özellikle de ona bir iyilik yapıyorsan.

"Selam, üzgünüm. Ulaşılamaz durumdaydım. Bir düğündeydim ve telefonum sessizde kalmış."

"Sorun değil. Yeni bitirdim ben de."

"Çok teşekkür ederim. Her şey yolunda gitti mi?"

"Evet, çoğunlukla. Şimdi evdeyim ve iPad'imden kontrolünü yapıyorum, sayfalarını çeviriyorum. Formatlama iyi görünüyor. Kimin düğünü?"

"Pislik herifin birinin ağabeyinin."

"Joshua'yla birliktesin."

"Nasıl tahmin ettin?"

"İçime doğdu." Kahkaha attı. "Endişelenme. Sırların benimle güvende."

"Umarım." Şu anda hiç de umurumda değildi. B&G'nin koridorlarında aşağılanarak hak ettiğim cezayı çekebilirdim.

"Ne zaman dönüyorsun? Sana ürünün son halini göstermek isterim."

"Yarın döneceğim. Şehre geldiğimde seni ararım ve buluşuruz."

"Eğer pazartesi akşamı uğrarsan bana uyar. Benden istediğin hesap tablosunu çıkardım. Gerekli olan zamanın yanı sıra normalde bir tasarımcının alacağını düşündüğüm ücreti ve üstelik sabit bir çalışanın maaşını da farklı kalemler olarak ekledim"

"Çok etkilendim. Belki de sana bir teşekkür pizzası getirmeliyim."

"Evet, lütfen." Danny'nin sesi biraz kısılarak fazla samimi bir tona indi. "Söyle bakalım, bu düğünde ne giydin?"

"Mavi bir elbise?" Camdaki yansımada Josh'ı tepemde gö-

rünce korkuyla sıçradım. Telefonu elimden aldı ve arayanın numarasına baktı.

“Benim Joshua. Onu bir daha arama. Evet, ciddiylim.” Telefonu kapatıp cebine attı.

“Hey. Onu geri ver!”

“Hiç şansın yok. Yanımdan sıvışıp onu mu aradın?” Gözlerindeki bakış gittikçe sertleşiyor ve koyulaşıyordu.

“İşle ilgiliydi!”

Ellerimden çekerek beni ayağa kaldırdı. Yakınlarımızda bir kapı açıldı, her zamanki bağırma seanslarımızı keyifle dinlemeleri için diğer odalar da fazlasıyla yakındı. İkimiz de ağzımızı tuttuk ve odamıza doğru yürüdük. Kapıyı arkamdan çarpmaya çalıştım.

“Yani?” Josh kollarını göğsünde kavuşturdu.

“İşle ilgiliydi!”

“Şüphesiz. İşle ilgili bir arama. Akşam yemeği? Ne giyiyorsun?” Kıstığı gözlerini üzerimde gezdirirken sanki derimi yüzüp yüzmeyi düşünüyormuş gibi bakıyordu. Bunu anlayabiliyordum. Çünkü ben de suratının ortasına yumruğumu geçirmek istiyordum. Enerji ve öfkeden aramızdaki hava neredeyse asit gibi yakıcıydı. Joshua’yla ilgili şöyle bir şey vardı ki öfkeden delirmiş haliyle bile hâlâ muhteşem görünüyordu. Parlak siyah gözleri ve öfkeyle sıkılmış çenesi. Dağılmış saçları ve ellerini kalçasına yasladığı için gerilen gömleği. Bunlar ona kızgın kalmamı bir nebze zorlaştırıyordu çünkü bunları fark etmemeye çalışmak zorundaydım. Bu başarılması imkânsız bir çabaydı; onu tanıdığımdan beri sürekli buna çabalamıştım. Ama yine de sonuna kadar direndim.

“Beni azarlamaya hiç hakkın yok. Arabana bindiğim an bunun bir felaket olacağını biliyordum.” Ayakkabılarımın ikisini de odanın diğer tarafına doğru fırlatarak çıkardım. “Yakında ayrılıyorum. Otobüs varmış.” Valizimi kavradım ama elini kaldırarak beni durdurdu.

“Danny ve Mindy sayesinde ikimiz de kendi kıskançlıkları-

mızdan payımızı aldık, sen de öyle düşünmüyor musun? Beni bir kereliğine dinlemezsen patlayacağım.” Kol düğmelerini çözüp şifoniyerin üzerine attı ve gömleğinin kollarını kıvrırken kendi kendine söylendi. “Lanet olası küçük pislik. Ne giyiyor-muş. Bu adam canına susamış.”

Yüzündeki ifadeyi gördüğümde acaba ben de mi canıma su-sadım diye merak ettim. Aramıza biraz mesafe koyabilmek için koltuğun arkasına geçmeye çalıştım ama deri ayakkabılarının arasını işaret etti.

“Sakin saklanma. Buraya gel.”

“Böylesi daha iyi.” Odayı geçip önünde dikildim ve kendimi daha uzun gösterebilmek için ellerimi kalçama dayadım. Nasıl devam edeceğine karar vermek için birkaç uzun dakika boyunca bekledi.

“Öncelikle iki basit mesele. Danny ve Mindy.” Sanki yönetim kurulu toplantısını yönetiyormuş gibi görünüyordu. Neredeyse yanında bir sunum slaydı varmış gibiydi.

“Danny’yi önemsiyor musun? Bir gün ona âşık olabilir mi-sin?” Bu gözler seri katillerin kralına ait gözlerdi.

“Danny’yi işle ilgili bir şey için aradım. Benim görüşmemle ilgili bir şey için. Bunu zaten biliyorsun! Karşısında yarıştığım birine tüm sırlarımı dökülmeyi istemediğim için kusuruma bakma!”

“Soruma cevap ver.”

“Hayır ve hayır. Sunumumda kullanacağım bir şeyle ilgili bana yardım ediyor. Bir tasarım işi ve o da şu anda serbest çalışıyor. Hafta sonunda çalışarak bana büyük bir iyilik yapıyor. Ama onu bir daha hiç görmesem bile umurumda olmazdı.”

Gözlerindeki delilik bir nebze olsun azaldı. “Eh, ben de Mindy’yi hiç umursamıyorum. O yüzden ağabeyim için beni terk etti.”

“Bana söylemen gerekirdi. Evinde, kanepenin üzerindeyken. Bunu anlamaya çalışırdım. O zamanlar neredeyse arkadaştık.” Beni rahatsız eden bir şeyin farkına vardım. Bu konuda bana gü-venmemişti.

“En sonunda bana gelip kanepeme oturmanı sağlayabilmiş-
tim ve öyle kötü bir sevgiliydim ki kız arkadaşım en sonunda
gidip ağabeyimle birlikte oldu diye sana anlatacağımı mı sanı-
yordun? Bu olay karakterimi hiç de parlak göstermiyor. Tanrım,
bunu duyduktan sonra benimle takılmak ister miydin ki?” El-
macıkkemiklerinin üzerindeki belli belirsiz kızarıklığı fark ettim.
Bundan çok utanıyordu.

“Ben gerçekten neden buradayım? Moral desteği demiştin,
hatırladın mı?” Söze başlamak için birkaç kere deneyip vazgeç-
mesini izledim.

“Eğer kalbimi kıran birisi varsa o kişi Mindy değildi. Babam-
dı.” Elini yüzünde gezdirdi. “Moral desteğine ihtiyacım olduğu
konusunda hep haklıydın. Gizli bir plan yoktu. Tıp fakültesini
bırakmam konusuydu. Benim ayrılmam, başarısız olmam, hayal
kırıklığı yaşatmam. Buradasın çünkü kendi lanet babamdan kor-
kuyordum.”

“Baban ne yaptı?” diye sordum hafifçe. Babaları düşündü-
ğümde aklıma kendi babam gelirdi. Çocukluğumdan beri ko-
mik, iri yarı bir ses bombasıydı; daima Şirinler getirerek beni
şaşırtan ve sakallarıyla yanaklarımı kızartan öpücüklere boğan
biriydi. Kötü babaların da olduğunu biliyordum. Josh’ın yüzün-
deki bakışı gördüğümde onun da öyle bir babası olmaması için
dua ettim.

“Benim tüm hayatımı hiçe saydı.”

Sanki bu kelimeleri ilk kez dile getiriyormuş gibiydi. Bakışla-
rı yerdeydi, çok mutsuzdu. Ona doğru yaklaştım. Başka bir renk
tayfı dönüşümü müydü bu? Onun acısı benim kalbimi acıtıyordu.

“Sana vurdu mu? Seni tıp fakültesine zorla mı soktu?”

Josh omuz silkti. “İngiliz Kraliyet ailesinde bir söz vardır. Vâ-
ris ve yedek. Ben yedeğim. Patrick ilk doğan. Babam asla çabala-
rının etkisini azaltmaya hevesli biri olmamıştır, bilmem anlata-
bildim mi? Sadece tek bir çocuk sahibi olmayı planlıyorlarmış.
Ben sürpriz olmuşum.”

“Sen de istenmişsinizdir mutlaka.” Kıvırdığı gömlek kolu şim-

di elimdeydi ve onu tuhaf bir biçimde sarstım. "Annenin seni ne kadar sevdiğine baksana."

"Ama babama göre ben planda yoktum. Onun odağında hep Patrick vardı ve şimdi de nerede olduğuna bak. En iyi erkek evlat, babasını düğün gününde gururlandıran etkileyici tek oğlu."

Gözlerime bakmıyordu. Eski, derin ve acı verici alanlara dalmıştık.

"Yaptığım hiçbir şey bahsetmeye bile değmezdi. Babam eğitime tek bir sent bile harcamadı, annem karşıladı hepsini. Başarılı olmak için kıcımlı yırttım ama sadece budala gibi cezalandırıldım. Hiçbir şey onu memnun etmedi." Sesindeki acılık sanki onu boğuyormuş gibiydi.

Öfkem tüm gözeneğimden fışkırıyordu şimdi; kollarımı ona doladım ve kollarım ağrıyaya başlayana kadar sarıldım.

"Hep şeyi düşünürdüm, eğer doktor olsaydım belki de..."

"Senin farkına varırdı." Tıpkı annesinin söylediği gibi.

"Ve bu arada hiçbir şeyi yanlış yapmayan, mükemmel altın çocuk Patrick de bunu hiç kolaylaştırmadı. Patrick'le ilgili sorun şu ki o çok hoş biridir. Lanet olası hoş biri. Herkes için her şeyi yapar. Hatta gecenin bir yarısı uyanır ve sana yardım etmem için yanıma gelir. Tanrım, daha da hoş biri olabilir mi? Ondan nefret etmemi imkânsız hale getiriyor. Ve bunu istiyorum da. Çok istiyorum."

"O senin ağabeyin." Koluna girdim. "Senin için her şeyi yapacağı çok belli."

"Bir mükemmel evlat var ve bir de ben varım. Ben de bir şeyde çok iyi olabilirim; o şey pisliğin teki olmak olsa bile. Ben asla hoş biri olmayacağım. Onun gibi bir babayla büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmen gerek. Kendimi bu şekilde şekillendirmeliydim."

Utangaçlığını ve güvensizliğini bu maskenin ardına saklamaya çalışarak B&G'deki ağır ağır yürüyüşlerini düşündüm.

"Sana kötü haber vermek istemem ama Josh, tüm bunların altında sen de hoş birisin."

“Bir şeyde en iyi ikinci olmakla hiç ilgilenmiyorum. Bir daha asla ikinci olmayacağım.”

Sesi kararlıkla demir gibi sertleşmişti. Terfiyi düşündüm ve beynimin derinlerinden bir ses içini çekti. *Ah, siktir et.*

“Bu yüzden mi benden hep nefret ettin? Ben çok hoş biriyim. Oldukça hoş biriyim ve sen bundan hep nefret ettin.” Elbisemin eteğini hafifçe çekti.

“Senin nezaketini kullanan insanlara karşı tüm kalbini açmanı seyretmek beni öldürüyordu. Senin için karşılarna dikilmek ve seni bundan korumak istememi sağlıyordu. Gerçi bunu yapamıyordum çünkü benden nefret ediyordun; bu yüzden ben de kendin için karşı koymanı sağlamalıydim.”

“Ve benim hoşluğum benden nefret etmeyi imkânsız hale getiriyordu, öyle mi?” İyimserliğim beni acınası birine dönüştürmüştü.

Başparmağını çenemin altına koyup başımı eğdi. “Evet.”

“Pekâlâ, bu çok üzücü bir hikâye.” Yanağımdan öptüğünde bunun bir özür olduğunu biliyordum ve bunu büyük olasılıkla kabul edeceğimden şüpheleniyordum.

“Beni yanlış anlama. Travmatik bir çocukluk falan olmadı. Başımın üzerinde daima bir çatım ve bunun gibi şeylerim vardı. Ayrıca annem de harika biridir, “dedi şefkatli bir tonla. “Şikâyet edemem.”

“Evet edebilirsin.”

Bana baktı, şaşırmıştı.

“Hiç kimse hiçe sayılmamalı ya da önemsiz hissettirilmemeli. Sen kariyerinde birçok şey başardın ve kendinle gurur duymalısın.” Son kelimeleri vurgulu söyledim. “İstediğin kadar şikâyet edebilirsin. Ben Josh Takımı’ndayım, unuttun mu?”

“Öyle misin?” Gerginliğinin bir nebze azaldığını anlayabiliyordum. “Senin o Alev Topu dudaklarından bu kelimeleri duyacağımı asla düşünmemiştim. Hele bu gecedен sonra.”

“Peki tıp hazırlık okulunu tamamladığında ne oldu? Eminim ki baban o zaman senin farkına varmıştı.”

“Annem şimdiye kadarki en büyük yaygarayı kopardı. Bir

parti verdi. Şimdiye dek tanıdığım herkesi davet etmiş gibiydi. Buradaki evimizde oldu. Sahilde. Geçmişî düşündüğümde sanırım harika bir partiydi. Ama babam orada değildi.”

“Partiyi kaçırdı mı?” Ona sarılıp çenemi göğsüne dayadım. Beni sakinleştirircesine ellerinin sırtımda gezindiğini hissettim.

“Evet, annemin ondan istediği gibi hastanedeki nöbetini başkasıyla değiştirmeye zahmet etmemişti. Partinin tümünü kaçırdı. Patrick hazırlık okulunu bitirdiğinde ona büyükbabamın Rolex saatini hediye etmişti. Benim içinse gelmeye bile zahmet etmedi. Benim o iş için uygun olmadığımı başından beri biliyordu. O kadar çabalamam beni acınası bir hale getiriyordu sadece.”

“Yani senin partine gelmemesi demek babanla neredeyse beş yıldır konuşmuyorsunuz anlamına mı geliyor? Bunun anneni ne kadar incittiğini görmelisin. Ağlamamak için kendini tuttuğundan gözleri sürekli yaşlarla parıldıyor.”

“O gece deli gibi sarhoş oldum. Suyun kenarında kumlarda tek başıma oturdum ve bir şişe viskiyi ağzımdan içeri boşalttım. Yapayalnız. Aşırı duygusal bir durumda. Arkamdaki ev insanlarla doluydu ve hiçbirisi onur konuşunun yokluğunun farkına bile varmadı.”

Neşeli görünüyordu ama bunun altında derin bir acının yattığını biliyordum. Binlerce yıl öncesinde olan bir ekip toplantısında ona bakıp kendini hiç yalnız hissetmiyor mu diye düşündüğümü anımsadım. Şimdi cevabı biliyordum.

“Demek orada, kumlarda oturdun. Sarhoş oldun. Sonra ne yaptın? İçeri girip olay mı çıkardın?”

“Hayır ama bir şeyin farkına vardım. Onun onayı için çok çalışmıştım ve bunun kesinlikle bir sonucu olmamıştı. Belki ben de ona benziyorum. Neden deneyecektim ki? Neden canımı sıkacaktım ki? O zaman karar verdim ve denemekten vazgeçtim. Ayrılacaktım ve bulabileceğim ilk işe girecektim.”

Beni kollarında hafifçe döndürdü ve bana yeniden sıkıca sarıldığında sanki rahatlatılmaya ihtiyacı olan benmişim gibi omzumu okşadı.

“Onunla yakın ilişki kurma çabalarımın hepsini kestim ve sanki hayatımdaki en büyük stres kaynağı ortadan kalktı. Her şeyi durdurdum. Düşündüm ki eğer bana baba olmak istiyorsa bunun için harekete geçmesi gerekecekti.”

“Ve geçmedi mi?”

Josh beni duymamış gibi anlatmaya devam etti.

“Beni asıl çileden çıkaran bir yandan Bexley’de çalışırken diğer yandan geceleri yüksek lisans yapmaya başlamamdan hiç etkilenmemesi oldu. Sanki bu konuda herhangi bir fikri varmış gibi. Sanki hayal kırıklığı yaratacak kadar bile dikkate değer ya da kabul edilebilir değilmişim gibi. Ama hep öyle oldum. Her seferinde, tüm hayatım boyunca. Benim kariyerim ona şaka gibi geliyor.”

Ne kadar öfkelendiğimi fark ettiğimde şaşırdım. Anthony’yi ve yüzünün sürekli alaycı bir ifadeyle çarpılmasını düşündüm.

“Sende özel olan şeyleri göremiyor. Neden böyle biri?”

“Bilmiyorum. Bilseydim belki de bunu değiştirebilirdim. Benimle ve çoğu insanla böyle işte.”

“Ama Josh anlamadığım şey şu. Sen B&G’de yaptığın işlere göre gereğinden fazla niteliklisin.”

“İkimiz de öyleyiz.”

“Neden kalıyorsun?”

“Birleşme öncesinde neredeyse her gün istifa ediyordum. Ama çoktan ailemde kolay pes eden biri olarak adım çıkmıştı.”

“Peki ya birleşme sonrasında?”

Uzaklara baktı, dudağının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“İşin içinde birkaç güzel şey var tabii.”

“Benimle kavgaya etmekten fazlasıyla hoşlandın.”

“Evet,” diye kabullendi.

“Bexley’yle çalışmaya nasıl başladın ki hem?”

“Öfke krizimde yaklaşık yirmi kadar işe başvurmuştum. Almışığım ilk teklif buydu. Richard Bexley’nin mütevazı uşaklığı.”

“Bunu hiç önemsemedin mi? Ben bir yayıncı için çalışmayı o kadar istiyordum ki işi aldığımı öğrendiğimde ağlamıştım.”

Suçlu görünecek kadar zarifti. "Sanırım şimdi terfiyi ben alırsam bunun haksızlık olacağını düşünüyorsunuzdur."

"Hayır. Süreç hak edene göre ilerleyecek. Ama Josh bilmen gerek. Bu benim hayalimdi. B&G benim hayalimdi."

Hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyebilirdi ki?

"Yani gerçekten de beni buraya Mindy'ye seksi, minik bir aptalla hayatına devam ettiğini göstermek için çağırmadın mı?"

Onun yüzünü kendiminkinden daha iyi tanıyordum ve en ufak bir yalan izine bile rastlamadım. Konuştuğunda da öyle.

"Babamla sensiz yüzleşemezdim. Ben bir utanç kaynağıyım. Tıp fakültesini bırakmış, idari bir işi olan, sevgilisini ağabeyine kaptırmış biri. Onun için hiçbir şeyim. Mindy ve Patrick on çocuk sahibi olabilir, yüzlerce yıl evli kalabilir umurumda değil. Şansları açık olsun."

"Tamam. Sana inanıyorum," dedim en sonunda.

Yeniden konuşmaya başlayana dek sessizlik içinde oturduk. "En kötüsü de şu, tıp fakültesinde kalsaydım şimdi ne durumda olurdu diye merak edip duruyorum."

"İçimde hiçbir fikrimin olmadığı bir sürü şey var. Sanki hiç görmediğim bir şehrin valisi gibiyim."

İfademe gülümsedi. "Eğer nefes aldığın her dakika ne gibi ufak mucizeler yaşandığını bilseydin bunu kaldıramazdın. Bir kalp kapakçığın kapanabilir ve bir daha açılmaz, bir atardamarın yırtılabilir, ölebilirsin. Herhangi bir anda. Senin o küçük şehrinde sadece mucizeler var." Şakağımdan öptü.

"Vay canına." Ona tutundum.

"Bir gece yatağına yatan ve bir daha uyanmayan insanların istatistiklerini duysan inanamazsın. Normal, sağlıklı ve hatta yaşlı bile olmayan insanların."

"Bunu bana neden söylüyorsun? Sürekli düşündüğün şey bu mu?"

Uzunca bir süre sustu. "Eskiden düşünürdüm. Artık pek değil."

"Sanırım sadece beyaz kemikler ve kırmızı yapışkan maddey-

le dolu olduğumu düşünmeyi tercih ederdim. Neden şu anda bu gece ölebileceğimi düşünüyorum?”

“Şimdi neden insanlarla sohbet etmeyi beceremediğimi anlıyorsun. Babam seni pastayla ilgili korkuttuğu için üzgünüm. Bir şeyden hoşlanmak için kendine izin vermediği için kıskançlık yapıyor. Sanırım birkaç yıldır pasta yemiyordum. Of, gerçekten çok lezzetliydi.”

“İkimiz de iğrenç, küçük domuzlarız. Aşağı inip pastadan biraz daha kalıp kalmadığına bakmak ister misin?”

İhtiyatlı bir umutla yüzüme baktı. “Yani gitmiyor musun?”

Otobüsle eve dönme planımı hatırladım. “Hayır, gitmiyorum.”

Hâlâ şifoniyerin üzerinde oturması işime yaradı. Ona yaklaşıp yüzünü ellerimin arasına aldığımda sadece parmak uçlarıma yükselmem yeterli olacak demektir bu. Dudaklarımızın arasında uçuşan kıvılcımları ve rahatlamayla içini çektiğinde şekerden daha tatlı nefesini hissedebilmem demektir. Nabızı parmakları arasında hızla atıyordu. Bu âna ulaşabilmek için oldukça karmaşık bir oyun oynamıştık.

Hâlâ şifoniyerin üzerinde oturması işime yaradı; böylece dudaklarını kendiminkilere çekebildim.

Bölüm 25

ONU ÖPTÜĞÜMDEN uzun nefes verdi, ta ki tamamen bomboş kalana dek. Onu yeniden doldurmak istiyordum. Rüya gibi geçen ve eridiğim birkaç dakikadan sonra onunla öpücüğümle konuştüğümün ancak farkına varabildim. *Sen önemlisin. Benim için çok önemlisin. Asıl önemlisi bu.*

Anladığını biliyordum çünkü elbisemin yan dikişlerinden yukarı kayıp omuzlarımdan boynuma ulaşan parmağı hafifçe titriyordu. O da bana bir şeyler söylüyordu. *İstediğim kişi sensin. Sen daima çok güzelsin. Asıl önemli olan da bu.*

Minik bir sonsuzluk gibi bir sürede elbisemin fermuarıyla oynadıktan sonra aşağı çekti. Fermuardan sanki iğnenin bir plağın üzerini çizmesi gibi bir ses geldi. Öpüşünü derinleştirdiğinde bacaklarının arasına o kadar fazla yaklaştım ki beni bu adamdan ve bu odadan vahşi atlar bile çekip ayıramazdı. Yorgunluktan bitip tükenene dek bu adamı öpecektim. Dudaklarıma değen dişlerini hissettiğimde bunda yalnız olmadığımı anladım.

Elbisemin düşmesine izin verdim, içinden çıktım ve almak için eğildim. Bir an ne yaptığımın farkına varıp elbisemin arkasına saklandım ama o kadar aptalca göründüm ki elbiseyi kenara çekmekten başka şansım kalmadı. Elbisemi düzgün göstermesi

için içime fildişi renginde bir saten body giymiştim; tıpkı küçük bir mayoyu andırıyordu ve çoraplarımı tutması için minik jartiyerleri vardı. Artık Uykucuzorus yoktu.

Josh sanki karnından bıçaklanmış gibi görünüyordu.

“Lanet olsun,” dedi sessizce.

Elbiseyi ona uzattım ve ellerimi kalçalarımaya koydum. Elleriyle elbisemi titizce ikiye katlarken bile gözleriyle tüm hatlarımı ve kıvrımlarımı âdeta yiyordu. Bacaklarım saçmalık derecesinde kısaydı ve topuklularımın avantajına sahip değildim ama bana bakışlarıyla minik dizlerim titriyordu.

“Fazlasıyla sessizleştin Josh.” Parmağımı giydiğim saçma şeyin omuz askısından aşağı kaydardım ve durdum. Boğazının yutkunurken inip çıkmasını izledim.

Ellerimi boynuna koydum, hafifçe sıktım ve sonra aşağı kaydardım. Çok sertti, ağırdı ve avuçlarımın altındaki oynayan kaslarından ısı yayılıyordu. Bir adım daha yaklaştım ve yüzümü boynuna götürüp nefesimi içime çektim. Gözlerimi kapatıp bunu hatırlamam için kendime yalvardım. *Lütfen, yüz yaşına geldiğiminde de bu ânı hatırlayayım.*

Elleri belimden aşağı kayarak kalçalarımı kavradı ve boynunu öpmeye başladığımda beni daha da sıktı.

“Gömleğini çıkar. Hemen şimdi.” Sesim pürüzlü ve ikna ediciydi. Sersemlemiş görünerek gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Omuzlarını silkerek gömlekten kurtulduğunda şifoniyerin aynasında sırtının yansımısını gördüm. “Sende de hâlâ paintball çürükleri var. Bende de var.”

Boştaki elimi göğsünde gezdirmeye başladım ve kendimi bunu yaparken izlemek için öpüşmeyi kestim. Kaslarının hepsi sanki LEGO gibi birbirine geçmişti. Derisinin sertliğine bakmak için parmak uçlarımı bastırdım. Ellerini kalçamdan çekmedi ama parmak uçlarıyla çoraplarımı tutan minik kurdeleleri okşuyordu. Utanç verici bir şekilde inlememek için onu yeniden öptüm ve dayanamayarak ona yeniden yaklaştım.

“Her şeyi planlamıştım.” En sonunda konuşabilmeyi başlar-

diğinde beni arka arka yavaşça yatağa doğru götürüyordu. Örtüyü çekti ve beni çarşafların üzerine kolayca yatırdı.

“Bir otel odasından biraz daha romantik olacaktı.”

Josh bizim romantizmimizi mi düşünmüştü? Kalbim bunu kaldıramazdı. Dudaklarımı o kadar nazik bir öpücükle yakaladı ki neredeyse ağlayacaktım.

“Gördün mü?” dedi ağızımın içine doğru. “Senden nefret etmiyorum Lucy.”

Dili belli belirsiz bir utangaçlıkla dilime dokundu. Dirseklerinin üzerine yatarak beni pazılarının arasına hapsedtiğinde beni bir ağaca bastırıp koruduğu günün anısı canlandı gözümde.

Ben seni daima koruyordum.

Nefesimi verdim, içine çekti. “İşte bu...”

Gerindim ve ağırlığının altında kımıldandım. “Çok büyüksün. Bana sıcak basıyor.”

“Ve sen de çok küçüksün. Bu da birbirimize uyacağımız bütün her şeyi merak etmeme neden oluyor. Tanıştığımız günden beri düşündüğüm tek şey bu.”

“Ah, eminim. Bana bakıp baştan aşağı süzdüğün ve sonra pencereden baktığın şu önemli gün.”

Boynuma hayal edilebilecek en yumuşak ısırmaları konduruyordu. Başımızın üzerinde parmaklarını benimkilere geçirdi ve şu anda el ele tutuşuyorduk. Buraya nasıl gelmiştik? İkimizi de yakıp tüketen öfke alevinden sonra bu hassas noktaya? Çok tatlıydı, çok yumuşaktı, nazikti ve Josh’tı.

“Eğer bunu bu gece yapacaksak daha sonra bana karşı tuhaflaşmana izin vermeyeceğim.” Kendini hafifçe kaldırdığında gözleri ciddiydi. “Şu adı çıkmış çıldırmalarından birini yaşama-yacaksın değil mi?”

“Bilmiyorum. Epey olası.” Şaka yapmaya çalıştım ama pek de eğlenmiş görünmedi.

“Keşke senin ne kadarına sahip olduğumu bilebilseydim. Ne kadarını alabileceğimi?” Yeniden boynumu öperken parmaklarıyla benimkileri sıkıyordu.

“Görüşmelere kadar her şeyi alabilirsin,” dedim tenine doğru ve sanki ona birkaç gün değil de sonsuzluğu teklif etmişim gibi titrek bir nefes verdi.

Yeniden öpüşmeye başladık ve kasıklarına sürtünen uyluklarım onu biraz daha ağır bir tempoya teşvik etti. Ağzı ıslaktı, yumuşaktı ve lezzetliydi. Düzgün bir nefes alabilmek için bile durduğunda onu geri çekiyordum.

Sonsuzluk kadar sonra elini omzumdaki askıya götürdü. Parmaklarının arasından şehvetle geçirip gerdi, hafifçe bıraktı ve yeniden gerdi.

“Fermuar yan tarafta,” dedim. Teknik olarak sanırım ona yalvarıyordum.

Beni tamamen duymazdan geldi ve bunun yerine parmaklarını göğüslerimin arasındaki fiyonga kaydırdı. “Şimdiye dek gördüğüm en küçük fiyonk.” Başını eğip fiyongu ısırdı.

Çok yavaş ilerliyorduk, gözlerimi açtığımda gün ışığını görürsem şaşırmazdım. Daima umduğumdan çok farklı davranıyordu. Sert yerine yumuşak. Hızlı yerine yavaş. Küstah yerine utangaç. Önceki erkek arkadaşlarım ve onların yumurta pişirme saati kadarlık ön sevişme denemeleri, Josh’ın altında yatarken deneyimlediğim yoğun zevkin yanında uzak birer anı olarak kalmıştı.

Elini saçlarımın arasına soktu ve tırnaklarını kafa derime bastırduğunda tüylerim diken diken oldu. Beni daha iyi görebilmek için doğrularak ayaklarımın arasında diz çöktü. Bu benim de işime geldi. Karnının nasıl esnediğini gördüğümde ağzımdan *ohhşşş* gibi bir ses çıktı.

“Nasıl böyle görünebiliyorsun ki?”

“Spor salonuna gitmekten daha iyi yapacak bir şeyim yoktu.”

“Artık var.”

Ben de kalktım ve dudaklarımı kaslarında gezdirip hep yapmak istediğim şeyi yaptım. Ellerimi kalçalarına koydum ve muhteşemdi.

Ellerini saçıma kaydırduğunda karnını öpmeye başlamıştım. Kendime hâkim olamıyordum. Bir miktar kıla denk geldim ve

yukarı baktığımda göğsünün üzerinde de az miktar olduğunu gördüm; bir çizgi halinde aşağı iniyor ve pantolonunun belinden aşağı gözden kayboluyordu.

“Azgın gözler,” dedi titrek bir sesle.

“Hadi canım. Seni içime çekmek istiyorum. Her zaman muheşem kokuyorsun.” Burnumu tenine dayadım ve elimden geldiği kadar güçlü bir nefes çektiğimde kahkaha atmaya başladı. Ona bakıp sırttım.

Parmakları yan tarafımdaki fermuarın üzerinde duruyordu.

“Tamamen morluklarla kaplıyım,” dedim. Karnımı içime çekip karın kaslarına baktım.

“Utandığın zaman çok şirin oluyorsun. Yavaş gideceğim.” Bir askımı omzumun üzerine indirdi. Aynısını diğerine de yaptı. Dudağını ısırdı. “Oturacağım. Kendimi çok uzun hissediyorum.”

Hızlıca yerlerimizi değiştik ve Josh yatağın başlığına yaslanırken ben de bacaklarının arasına yerleşip sırtımı göğsüne yasladım. Elleri omuzlarımı buldu ve ovmaya başladığında gözlerimi kapadım. En tatlı ve zamanlaması en tuhaf masajdı. Çoğu erkek şimdiye dek fermuarı açmış ve işe koyulmuştu ama o çoğu erkek değildi.

“Hastayken de böyle oturmuşun.”

Masaja devam etti ve aramızdaki sürtünme dışı doğru olmaya başladı. Saçlarımı yana çekip dudağını boynumun kenarına bastırdı. Bu gidişle kendi adımı bile zar zor hatırlayacak hale gelecektim.

Elini satenin içine kaydırды ve çıplak göğsümü avucuna aldı. Parmaklarıyla yavaş ve nazıkçe sıktı.

“Ah, evet,” diye inledi ve dudaklarını enseme götürdü.

Kendi çıkardığım sesi duydum. İnsanların genelde yoğun bir acı hissettiklerinde çıkardıkları sert nefeslere benziyordu. Oysa ki ben orgazmın eşiğinde gibi hissediyordum.

“Yapacağımız tüm o şeyleri hayal et,” dedi neredeyse kendi kendine söyler gibi.

“Hayal etmek istemiyorum. Bilmek istiyorum.” Sanki elekt-

rik verilmişçesine ayaklarım çarşafın üzerinde işe yaramaz bir halde titriyordu.

“Bileceksin. Ama bu gece yeterli değil, bunu şimdiden hissedebiliyorum. Sana hep söylediğim gibi, günlere ihtiyacım var. Haftalara.”

Fermuarın aşağı indiğini belli belirsiz fark ettim. Beni satenin içinden yavaşça çıkarıyordu; avuçlarının üzerimde yumuşakça gezinmesi olağanüstüydü. Şımartılıyordum, okşanıyordum, tenim gittikçe ısınırken her yerim fazlasıyla takdir ediliyordu. Gözlerimi açmayı başardığımda sıcak nefesi kulağımın altındaydı ve saten kumaş belimde toplanmıştı. Çoraplarımın klišelerini çıkarmıştı ve bana bakmak için omzumun üzerinde eğiliyordu.

“Mmm.” Parmaklarını kalçalarımın yanında duran kumaşa geçirdi ve bacaklarımdan aşağı indirdi; çoraplarım dışında üzerimde bir şey kalmamıştı.

Pantolonlu bacağına gördüğümde çıplak olduğum için kendimi daha savunmasız hissettim. Bacaklarımı yukarı çekip kendimi gizlemeye çalıştım ama bir anlamı yoktu. Kulağımın dibinde nazik, yatıştırıcı sesler çıkarıyordu. Kocaman eli kalçamı ve uyluklarımı okşadı ve sonra da belimden kavradı. Diğer eli de aynısını yaptı.

“Lucy,” diyebilirdi sadece. “Lucy. Bu geceden nasıl sağ çıkacağım? Cidden. Nasıl?”

Tüylerim diken diken oldu. Aynı şeyi ben de merak ediyordum. Elim bir yanıma düştü ve öpüştük.

Nefes nefese kalmıştım ve sesim boğuk çıkıyordu. “Ben bu gece öleceğim. Lütfen pantolonunu çıkar.”

“Bu sözü bir yastığın üzerine işlenmiş olarak görmek istiyorum,” dediğinde nefessiz kalana kadar güldüm.

“Çok komiksin. Hep öyle olduğunu düşünürdüm zaten. Ben asla gülemezdim ama bunu çok isterdim.”

“Ah, demek bu senin kurallarından biri.” Yataktan kayarak çıktı, tek eli kemerinin üzerindeydi. “Yani oyunun hedefi gülmemeye çalışmak mı?”

“Oyunun hedefi *karşındakini* güldürmeye çalışmak. Hadi ama. Üşümeye başladım.” Daha doğrusu sabırsızlanmaya başlamıştım. Ürperdiğimde çarşafları ve örtüleri üzerime çekti ve pantolonunun fermuarını indirirken onu şehvet düşkününü bir yaratık gibi seyrettim.

“Benim de kendi kurallarım var. Ve oyunun hedefi benim için daha farklı.”

Josh’ın takım elbisesinin pantolonunu çıkarırken izlemek çok farklı bir seviyeydi. Şu dar, siyah baksırlardan birini giymişti. Ön tarafta oldukça sinirli gibi görünen bir şekil vardı.

“Öyle mi? Hadi ama.”

Baksırını aşağı indirdi ve ağzım açık kaldı. Görünüşe göre şehvetli hayal gücüm bile ne yazık ki yetersiz kalmıştı. Tam ona *muhteşem* olduğunu söyleyecekken ışığı söndürdü ve karanlığa gömüldük.

“Hayır! Josh bu hiç de adil değil. Işıkları aç. Sana bakmak istiyorum.”

Kolumu lambaya doğru uzattım ama örtülerin altına kaydığında ve vücudunun sıcaklığını benimkinin üzerinde hissettiğinde inanamayarak aynı anda ikimiz de benzer sesler çıkardık. Tene değen ten. Sıcaklık.

Tam olarak nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her yerimdeydi. Nefesini saçımda hissediyordum ama hafifçe döndüğümüzde göğsümün yanında içini çekiyordu. Şaşırtıcıydı, erotikti ve bir elini kaburgalarımın üzerinde gezdirdiğinde neredeyse aklım başımdan gidiyordu.

Diğer eli çoraplarımın üzerindeydi ve bacaklarımı okşuyordu. Ayak bileğime dokunuyor ve belimdeki hafif kıvrımı nazikçe sıkıştırıyordu. Her yerimde dolanan eller vardı.

“O kadar yumuşaksın ki bu çok tuhaf. Ellerim nereye kaysa bana uyuyorsun. Ne kadar da haklıymışım.”

Söylediğini gösterdi. Boğazım. Göğüsler. Kaburgalar. Kalçalar. Ardından dudaklarının da bana tam uyduğunu gösterdi. Tene her öpüşle ve baskıyla daha da ısınıyordu. Her yerimi nem-

lendirmeye başlayan terimi yaladı ve uzaktan duyduğum sesin benden çıktığının farkına vardım. Sızlanma ve yalvarma sesleri. Bunlara ne aldırdı ne de acıma gösterdi. Dudaklarını arzu ettiği her yere bastırdı. Santim santim, sanki bir haritayı keşfedercesine. Hepsi de harikaydı ancak Josh'ın da benim ellerimin arasına almak istediğim bir vücudu olmasının dışında. Sırtımın üst kısımlarına geçtiğinde yalvaran fısıltılarım ona ulaşmaya başladı.

“Lütfen sana dokunmama izin ver.”

Bana acıyıp merhamet ederek beni döndürdüğünde ellerimi boynundan aşağı kaydırarak kollarının üst tarafındaki büyük kasların üzerinde gezdirdim. Sıkıştırdım. Isırdım. Tek bir pazısını okşamak için iki elimi de kullandım ve kasın ağırlığını tarttım. Başka birine dokunmak çok büyük keyifti. Bu ten saten gibiydi. Onu okşamaktan avuç içlerim ürperiyordu. Dudaklarım, onu öptüğüm her yere tam uyuyordu. Gözlerim karanlığa alışmıştı ve acele etmeksizin her yeni kası, tendonu ve eklemi tadarken gözlerinin parıldadığını görebiliyordum.

Karanlıkta vücudumu onunkinin üzerinde kaydırdım, iç çekişlerini hissettim ve üzerimde düzgünce yatabilmesi için onu çekiştirdim.

“Oldukça ağırım ben. Seni dümdüz ederim.”

“İyi bir hayatım oldu.”

Boğuk, keyifli bir kahkaha attı ve bana itaat ederek beni yatağa öyle bir bastırdı ki ciğerlerimdeki havanın yarısı dışarı çıktı.

“Ah, çok iyi. Çok ağır. Buna bayıldım.”

Bir dakika sonra dizlerinin üzerine kalktı çünkü ölmek üzereydim. Aramızdaki boşluğa uzandım ve ilgi çekici sertliğini elim aldım. Okşamama ve oynamama izin verdi ama kesik kesik nefeslerinden kontrolü kaybetmek üzere olduğunu anlayabiliyordum ve bu tamamen benim yüzümdendi. Bundan daha iyi bir ödül düşünemiyordum. Ama sonra ağzını kalça kemiğimin üzerinde hissettim ve uyluklarımı öpmeye başladı.

Hem yeni çıkmaya başlamış sakalları gıdıkladığından hem de çok uzun süre önce üniforma hakkında yaptığımız tartışma

aklıma geldiğinden içimden gülmek geldi. Uyluklarımı açgözlü bir saygıyla öpüyor ve doğru düzgün duyamadığım sözler fı-sıldıyordu. Sanki iltifat sözleri gibiydi; yalamayla, ısırıklarla ve daha çok öpüşle noktalanmış sıcak nefesler. Ağzının yumuşak baskısına asla karşı koyamazdım ve niyeti çok açıktı. Bacaklarım açıldı ve karanlıkta tavana baktım.

İlk dokunuş girdap gibiydi. Tıpkı eriyen bir dondurma külahı-nı yalamak gibi. Nefesimi içime o kadar sert çektim ki ağzımdan bir homurtu olarak çıktı ve ödül olarak uyluklarımın içine bir öpü-cük kazandım. İnsana özgü kelimeler kullanamayacak haldeydim.

İkinci dokunuşta bir öpücüktü ve onun ilk randevu öpüşme-si aklıma geldi: yalın, yumuşak, dil kullanmadan. Gerçekleşecek şeylerin vaadiyle dolu. Bir yastığa sarıldım ve bir daha hiç kim-seyle ilk randevuya gidemeyeceğine karar verdim. Hem de hiç.

Üçüncü dokunuş yine bir öpücüktü ama yalınlıktan edep-sizliğe o kadar yavaş geçti ki ne zaman değiştiğinin bile zar zor farkına vardım. Dünyadaki tüm zamana sahipti ve geçen her da-kikayla vücudum aynı anda hem gevşiyor hem de daha da geri-liyordu. Zorlukla konuşabilecek hale geldiğimde sesimin sert ve bağnaz çıkmasını sağlayabildim.

“İK el kitabında bunu yapmakla ilgili bir şey bulunduğunu düşünmüyorum.”

Onun ürperdiğini ve sızlandığını hissedebiliyordum. “Üz-günüm,” dedi. “Haklısın.” Durmadı ve sayamadığım dakikalar boyunca İK kurallarını ihlal etmeye devam etti.

Titriyordum ve ufukta görünen kör edici kişisel patlamama gittikçe yaklaşıyordum. Açıkcası bu kadar uzun dayanabilmeme şaşırmıştım. Elimi aşağı indirdim ve parmaklarımı saçlarına ge-çirip çektim.

“Dayanamayacağım. Lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var. Çok, çok daha fazlasına.” Kayarak uzaklaştım, onu kavrayarak insanüstü bir güçle kolundan çektim. Anlayışla iç çekti ve dizle-rinin üzerine kalktığında nihayet o sihirli poşetin yırtılma sesini duydum.

Daha sonra konuştuğunda eğer sesi titrek ve nefes nefese olmasaydı söyledikleri otoriterdi.

“Sonunda sana sahip oluyorum.”

“Sonunda ben *sana* sahip oluyorum,” diye karşılık verdim.

Eğildi ve lamba açıldığında şaşırdım. Gözlerim kamaşınca gözümü kapattım ve açtığımda bana bakıyordu. Siyah safir gibi bakışları kalbime tuhaf şeyler yapıyordu.

“Selam Kurabiye.” Parmaklarımız başımın üzerinde kenetlendi.

İlk baskısı nazikti ve vücudum kabullendi, daha sonra birazını daha aldı. Şakağını benimkine dayamıştı, sanki acı çekiyormuş ve bununla yaşamaya çalışıyormuş gibi çaresiz sesler çıkarıyordu. İstemsizce kasıldığımda sertçe ileri atıldı. Başım neredeyse yatak başlığına çarpıyordu ve kahkaha attım.

“Üzgünüm,” dediğinde yanağından öptüm.

“Özür dileme. Yeniden yap.”

Bölüm 26

“BAKIŞMA OYUNU’NU daha önce sen benim içimdeyken hiç oynamamıştık.” Kalçalarını biraz oynattı ve gözkapaklarını hafifçe titreşmeye başladı.

Onun devasa benim de ufak tefek olduğum düşünülürse büyük bir zevk ve baskı hissedeceğimi tahmin etmiştim; oysa şu anki duygularım boğazıma öylesine düğümlenmişti ki cevap bile verecek durumda değildim. Bunun sebebi gözleriydi; kalçalarını ustalıkla ve kolayca hareket ettirmeye başladığında bakışlarındaki ifadeydi. Üzerimde ölçülü bir kontrolle hareket ediyordu. Hayatımın en seksi ânıydı bu. Hissettiklerimi tanımlayabilecek durumda değildim. Göğsümün içi çıldırmaya yakın bir duyguyla dolmaya başladı.

Bakışlarının altında kontrolümü koruyamıyordum. Tutkulu bakışlar. Yoğun, vahşi, korkusuz bakışlar. Benden her şeyimi teslim etmemi bekliyordu. Daha azıyla yetinmeyecekti.

“Konuş benimle.” Burnuma burnuyla dokundu. Nefes alışverişleri ağır ve düzensizdi.

“Haklıydın... bana uydun, bir şekilde. Ah, bu çok hoş.” Zorlukla konuşuyordum. “Yavaş yavaş çıldırıyorum.”

“Hoş, ha?” Neşeyle baktı. “Her zaman hoştan daha fazlasını yapabilirim.”

Parmaklarımı bıraktı ve elini uyluklarımın arasından geçirip beni yataktan birkaç santim havaya kaldırdı.

“Hoş iyidir, hoş iyidir,” diye saçmaladım. Ağzımdan bir son-
raki çıkan ses inleme oldu.

Joshua Templeman gerçekten, gerçekten ne yaptığını biliyor-
du.

Gözlerim âdeta yuvalarında ters döndü. Öyle olduğunu bi-
liyordum çünkü Josh gülümsedi ve kalçalarını yeniden hareket
ettirdi. Örtüler açılarak düştü ve şimdi titreşen muhteşem kasla-
rına ve yüzüne en ön sıradan bakıyordum.

“Ben hoş değilim,” dedi. Yavaşça birbirimizin üzerinde hare-
ket etmeye başladık, daha çok kıvrılarak sürtünme gibiydi. Daha
önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Şimdiye dek beraber ol-
duğum hiçbir erkeğin bu işi doğru yapmadığını kanıtlıyordu bu.
Şu âna kadar.

Konsantrasyonla hafifçe kaşlarını çatmıştı. Vücudumun için-
deki ufak bir düğmeyi açmak içinmiş gibi görünen kolayca ya-
rattığı bir aç yüzünden olmalıydı.

“Hey.” Yeniden hızlı bir darbe daha indirdi. Zevk o kadar
yoğundu ki boğazımda bir hıçkırık düğümlendi. Yeniden ve ye-
niden. Bu oyunu daha önce hiç oynamamıştım.

Kollarımı omuzlarına kaldıracak kadar bile gücüm yoktu.
Vücudumun içindeki her farklı kayışıyla beni, öldüreceğinden
kesin emin olduğum bir yere doğru adım adım yaklaştırıyordu.

“Yoruldu mu?” Anlayışlı davranmaya çalıştım ama bunun
yerine hızını daha da artırdı.

Vücudum terlemeye başlamıştı. Ellerim çarşafı kavramaya
çalıştı. Ölü gibi ağırlaşmış olsam da bu onu hiç rahatsız etmiyor
gibiydi. Yapabildiğim tek şey omuzlarımı yatağa bastırmak ve
bundan sağ çıkmaya çalışmaktı.

“Ölüyorum,” diye uyardım onu. “Josh, ölüyorum.”

Josh ayak bileklerimden birini kaldırıp omzuna koydu. Kolu
bacağıma dolanmıştı ve hızını daha da artırırken yüzümü ilgiyle
inceledi. Kaşları çatıktı. Kesinlikle en iyi Bakışma Oyunu, Josh

hayatım boyunca var olmamış G noktama darbeler indirirken oynanandı. G noktası artık bulunmuştu.

“Tanrım. Tanrım... Josh.”

Cevap olarak attığı kahkaha neredeyse benim felaketim oluyordu.

Benim sorunum şuydu. Bu olamazdı. Biriyle yaptığın ilk seks tuhaf olurdu; kontrolü siz ele alırdınız, birbirinizin hoşlandıklarını ve hoşlanmadıklarını anlamaya çalışırdınız. Art arda gelen ıslak ve edepsiz darbeler olmazdı ve siz de orgazmınızı ertelemeye çalışmazdınız. Ama ben erteliyordum. Ve o da bunu biliyordu.

“Lucy. Kendini tutmayı bırak”

“Tutmuyorum,” diye itiraz ettim ama yalanım üzerine kuvvetini daha da artırdı. Teşekkürler gibi bir şey saçmaladım.

“Bir şey değil,” diyerek beni biraz daha havaya kaldırdı. Nasıl yorulmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kişisel antrenörüne bir teşekkür kartı yollayacaktım. Tabii elim bir daha kalem tutabilirse. Dudağımı ısırdım. Bunun bitmesine izin veremezdim. Ona da söyledim.

“Sonsuza dek. Bunu sonsuza dek yap,” diye yalvardım. Neredeyse ağlamak üzereydim. “Sakın durma.”

“İnatçısın değil mi Kurabiye?”

“Bunun bitmesine izin veremem. Lütfen Josh. Lütfen, lütfen, lütfen...”

Çenesini baldırına sevecenlikle yasladı.

“Bitmeyecek,” dedi.

Onun da kendini az da olsa kaybetmeye başladığını görebiliyordum. Gözleri parlak bir bulanıklık haline gelmişti ve sanki bir şey için dua edercesine bakışlarını tavana çevirdiğini gördüm. Lambanın ışığında muhteşem teni altın gibi parlıyordu.

Sonuncusu diğerlerinden pek farkı olmayan akıcı, derin bir darbeydi ama patladım.

Beni ezip geçen tatlı ve yumuşak bir şey değildi. Dişlerim birbirine kilitlendi, Josh’a yapışıp kıvrandım. Çıkardığımı acı dolu sesle muhtemelen oteldeki herkesi uyandırmıştım ama tu-

tamıyordum. Çok şiddetliydi. Onu neredeyse çenesinden tekmeleyecektim ama ayağımı yakalayıp bana tutundu. Zevk her yerimden taşıyor, vücudum kıvrılıyor, sıkışıyor ve titriyordu; aklımı kaybetmişim ve Joshua Templeman için deli oluyordum. Haklıydı. Bu yeterli olmayacaktı. Buna günlerce ihtiyacım vardı. Haftalarca. Yıllarca. Milyonlarca yıl boyunca.

Düşüyordum, tamamen düşüyordum ve yüzüne baktığımda onun da düşmekte olduğunu gördüm.

Bacağıma yaslandığında rahatlamayla titrediğini hissettim. Bakışlarını bana çevirdi, gözlerinde aniden utangaç bir bakış oluştuğunda elimi kaldırıp yanağına okşadım.

Beni dikkatlice yatağa indirdi. Onu nasıl bırakacağımı hayal bile edemiyordum. Kollarımı omuzlarına dolayıp dudaklarımı kaşına bastırdım; ciğerlerim sanki birkaç kilometre koşmuşum gibi tükenmişti. O da triatlon yapmış gibi hissediyor olmalıydı.

Bana baktı. "Nasıl Gidiyor?" diye fısıldadı yumuşakça.

"Ben bir hayaletim. Ölüyüm."

"Ölümcül olduğumu bilmiyordum," dedi ve yavaşça geri çekilmeye başladı. "Hayır, hayır, hayır," diye yalvardım, dilendim. Ben bir müptelaydım, tamamen bağımlıydım, şu anki hâlâ damarlarımda parıldayarak dolaşırken şimdiden bir sonraki dozu istiyordum. Vücudum ona tutunmaya çalışsa da alnımı öpüp özür diledi.

"Üzgünüm, gitmem gerek," dedi ve banyoya doğru ilerledi. Kendimi yastıkların üzerine bıraktım ve kışını izledim.

Hayatım boyunca yaşadığım en iyi seks. Şimdiye dek gördüğüm en iyi kış.

"Gerçekten mi?" dedi içeriden. Görünüşe göre bunları dışımdan söylemişim.

Kolumla gözlerimi kapadım ve nefesimi düzenlemeye çalıştım. Yatağın göçtüğünü hissettim; örtüleri üşümeye başlayan tennimin üzerine çekip ışığı kapadım.

"Artık katlanılmaz olacaksın. Ama muhteşemdi Josh. Muhteşemdi," diye geveledim.

“Asıl sen muhteşemdin,” dedi ve beni kollarının arasına aldı. Yanağımı göğsüne bastırdım ve terinin keyfini çıkardım.

“Uyandığımız zaman olacaklar için bir oyun planı hazırlayalım. Eğer bana karşı tuhaf davranmaya başlarsan buna dayanamam.”

“Birbirimize nazıkçe güneydin diyeceğiz ve bunu yeniden yapacağız.” Sesim sanki felç geçirmişim gibi çıkıyordu. Kulağım göğsüne yaslı bir halde kahkahasını dinleyerek uykuya daldım.

ERTESİ SABAH her nasılsa sağ kalmıştım. Ellerimi yıkarken bakışlarımı aynaya çevirdim.

“Ah, siktir.”

“Ne oldu?”

Kapıyı hafif araladım. Kalın perdelerin arasından gelen ışıkla oda çok az aydınlanıyordu.

“Makyajımı çıkarmayı unutmuşum. Yine Alice Cooper gibi görünüyorum.”

Göz makyajım simsiyah akıp her yerime bulaşmıştı ve gözlerimi fazlasıyla parlak bir mavilikte gösteriyordu.

“Yine mi? Daha önce de Alice Cooper gibi görünmüş müydün?”

“Evet, hastalandığımın ertesi sabahı. Kendimi gördüğümde neredeyse çığlık atıyordum.” Dişlerimi fırçaladım ve saçlarımı topuz yaptım.

“Hafif dağılmış görüldüğün zamanları seviyorum.”

“Eh, o zaman şu anda benden hoşlanırsın.”

Duşa girip minik sabunun poşetini yırtmaya çabalarken kapının açıldığını işittim; sanki bunu her gün yapıyormuşuz gibi sakince bana katıldı. Neşe ve korkuyla tuhaf bir birleşim yapan şehvet beni elektrik verilmiş gibi çarptı.

“Kurabiye-boy sabunmuş,” diyerek elimden aldı ve paketi dişleriyle yırttı. Madeni para boyutundaki sabunu iki parmağının arasında tutup havaya kaldırdı.

“Bundan fazlasıyla hoşlanacağım.”

Suyla ıslanan altın kadife gibi teninin görüntüsü gözlerimi o kadar kamaştırmıştı ki birkaç dakika ona bakakalmaktan başka hiçbir şey yapamadım. Aç bir köpek gibi dilim ağzımın kenarından çıkmıştı. Su her kasının arasından kanal gibi akıyor ve ardından taşarak düz yüzeylerde parıldıyordu.

Kılları göğsünün ortasında başlıyor, meme uçlarına doğru yayılıyor ve göbek deliğine doğru ince bir çizgi halinde iniyordu. İç çamaşırı giymiş parlak erkeklerle dolu milyonlarca reklam panosuna maruz kaldıktan sonra erkeklerin kılları olduğunu neredeyse unutmuştum. Kılların daha yoğunlaştığı, etkileyici ereksiyonun olduğu yere kadar suyu takip ettim. Her yeri ıslanmıştı. Mükemmel sertliğini görmek bacaklarımın gücünü kaybetmesine yetti. İçimdeydi. Buna yeniden ihtiyacım vardı. Sayısını hatırlamayacağım kadar çok kere ihtiyacım vardı.

“Sen...” Başımı salladım. Nasıl konuşulacağını hatırlamak için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Çok fazlaydı. Bu altın renkli koca yarattığı camdan otel duşunda büyük olasılıkla esirim olarak tutamazdım ve bana o çok sevdiğim gözleriyle bakıyordu.

“Ah, hayır, çok korkuncum,” diye fısıldadı alaycı bir hüznle ve sabunun kürekkemiğime bastırıldığını hissettim. Sabun küçük bir daire şeklinde hareket etmeye başladığında kaygan olmaktan daha çok yapış yapıştı.

“Kişisel antrenörüm bu dış görünüşün kadınlar konusunda işe yarayacağından emindi. Ne büyük zaman ve enerji kaybıymış.”

Gözlerimi zorlukla açtığımdaya uyuşturucu etkisinde gibi görünüyör olmalıydılar çünkü Josh kahkaha attı.

Başparmağımı yanağında gülümseme çizgisine bastırdım. “Sen muhteşemsin. Çok güzelsin. Sana inanamıyorum.”

Daha iyi görebilmek için sırtım fayanslara değene dek geri çekildim ve şimdi her ıslak noktama bakma sırası ondaydı. Hiçbir işe yaramayan kendimi kapatma çabalarımın kollarım ağrıdı. Mükemmel kaslarının karşısında ben sünger gibi yumuşak görünüyordum. Beni tepeden tırnağa süzerken gözleri koyulaştı.

“Buraya gel,” dedi sessizce. Elini uzattığında tuttum.

Güne başlamak için ne güzel bir yoldu. İş arkadaşım ve baş düşmanımla düş almak.

Bu düşünce zihnimde belirdiği anda artık kendime yalan söyleyip durmamın anlamsız olduğunu anladım. Beni buz gibi fayanslardan çekti ve sıcaklığını kontrol ederek suyun altına soktu. Kollarını arkamdan doladı ve bana sarıldı. Onun inlediğini duymak için sertçe arkama yaslanıp ereksiyonuna bastırdım.

“Nasıl Gidiyor? Tuhaf hissetmiyorsun değil mi? Kafayı yiyor musun?” Köpükleri göğüslerimin altından karnuma doğru yaydı. Kolumu kaldırdı ve ellerimizin boyutlarını karşılaştırdık.

“Hayır, iyiyim. Neden asıl senin garipleşeceğin hakkında hiç endişelenmiyoruz? Çoğu kız, erkeklerin sabah antrenmanım var diye yalan söyleyip yanlarından kaçmasından endişelenir. Ve bu durumda da bu hiç de mantıksız değil.”

“Ben buna senin olduğundan çok daha uzun süredir hazırdım,” dedi. Saçımın ıslanmasını istemediğimi biliyormuş gibiydi ve bizi hafifçe döndürdü. Kaygan elleri kalçalarımda kayarak ilerledi.

“Ah.”

“Evet.”

“Ne kadar uzun?”

“Oldukça uzun süredir.”

“Hiç tahmin etmezdim.”

“Sırlarla doluyumdur.” Hafifçe neşelenmişti.

Hızla şeffaflaşmaya başlamış sabunu elime aldım. Avuçlarıma sürttüm ve Josh çeneme düşen damlaları yalamakla meşgulken ellerimi vücudunda gezdirmek için bahanem oldu.

Birbirimize baktık, burun burunaydık, gözlerimiz yarı kapalıydı ve geri kalan her şey yok olmuştu. Geri kalan her yer soğuktu ama bu suyun altında biz ısındıkça ısınıyorduk ve en sonunda terlemeye başladığımdan neredeyse emindim. Sebebi bu öpücüktü.

Josh Templeman'ı öperken dakikalar, saatler uçup gitti. Aklimda ne gökte yükselen güneş vardı, ne boşalan sıcak su deposu

ne de otelden çıkış saati. Benimle istediği kadar zaman harcıyordu. O çok nadir bulunan bir adamdı; neredeyse imkânsız olanı başarıyordu. Öpüşüyle beni sadece içinde bulunduğum anda tutuyordu.

Geçmiş ilişkilerimde daima zorlandığım bir şeydi bu: beynimi tamamen kapatmak. Ama burada sadece ikimiz vardık. Dudaklarımız kendi ritmini bulmuştu; bir sarkacın yumuşak salınımı gibi yükselip olabilecek en hafif eğimle alçalıyordu; tekrar ve tekrar, ta ki bu dünyada onun ve benim vücudumdan başka, üzerimizden akan ve kaderinde bir bulutu doldurmak olan sudan başka bir şey kalmayana dek.

Mahremiyet gibi kelimeleri yetersiz kılıyordu. Bu, belki de diğer parmaklarını kulağımın arkasından saçıma doğru kaydırırken başımı eğmek için başparmağını kullanma tarzından kaynaklanıyordu. Bir ağız dolusu nefes almaya çalıştığımda nefesini benim içime verdi. Başım ağır ağır yana devrilirken rüyada gibiydim. Çenemi tuttuğunda ona baktım ve duygular içime yıldız yağmuru gibi yayıldı. Sanırım bunu gözlerimde gördü çünkü gülümsüyordu.

Ellerinin ne kadar büyük olduğunu, vücudumda hissettiğim andaki kadar bana hatırlatan bir şey yoktu. Kaburgalarımı avuçlarıyla kavradı ve ardından yukarı kaydırarak ellerine ne kadar mükemmel uyduğumu gösterdi. Artık daha fazlasını kaldırmaz hale geldiğimde beni duvara doğru döndürdü, parmakları omuzlarımda kanatlar gibi açılmıştı.

Tırnaklarıyla kollarımdan aşağı doğru düzgünce bir çizgi çekerken boynuma fısıldıyordu.

Bana güzel olduğumu söylüyordu. En lezzetli çilekli kurabiye olduğumu. Ağzından hiç gitmeyecek bir tat olduğumu. Ben daha bizim hakkımızda karar vermeden önce, beni istediğinden emin olduğunu hem de kesinlikle emin olduğunu söylüyordu.

Omuzlarımdaki suyu yalarken geniş avucunu yavaş yavaş kasıklarımın arasına indirdi. Ayaklarımdan fayansta bir santim kaydığını hissettim. İki santim. Titreyince kolunu köprücükke miğime doladı.

Parmak ucunun ilk dokunuşunda, çıkardığım sesin çevremizde yankılandığını duydum. Parmağının nazikçe çizdiği her dairede beni zirveye bir adım daha yaklaştıırken geriye uzanıp onu sımsıkı kavrayarak karşılık verdim. Ortak inlememiz fayansların üzerinde mağara adamlarınunki gibi cınladı.

“Bana her şeyini ver,” dedi kulağıma. Ben de aynısını ona tekrarladım. Bana yaslanan, her yerimi saran ıslak ve sıcak kaslardan, kulakmememi dişleyen ağızdan ve oldukça küçük elime indirdiği güçlü darbelerden başka hiçbir şey hissetmiyordum. Elimin küçüklüğüne hiç aldırıyor gibiydi, hatta inlemeye başladı.

Benim de kendime ait sorunlarım vardı. Mesela odanın dışındaki insanların beni duyabileceği kadar yüksek sesler çıkarmaya çalışmak gibi. Bana insanüstü bir zevk verirken bu şaşırtıcı derecede zordu. Şışışt, dedi gülerek. Sallanmaya başladığımda dişleri ensemi sıyırdı. Onu daha da sıkı kavradım. İkimiz de gerildik ve neredeyse aynı anda boşaldık.

Âdeta bir tomurcuğun aniden çiçek açması gibiydi bu. Yanağını üstümdeki fayansa yasladı ve ikimiz de tir tir titrerken tek kelime etmeden birbirimize baktık. Birbirimizin boşalmasını izlemek çok garip bir şeydi. İçimden bir ses buna çok çabuk alışabileceğimi söyledi.

Böylesi bir ânı layığıyla bitirebilecek hiçbir yol yoktu. Gerçek dünyaya nasıl geçiş yapılabilirdi ki? Bu otel odasına bir anı plaketi takılmalıydı.

“Ah, siktir! Kahvaltı yaklaşıyor. Acele etmeliyiz. Valizimi toparlamalıyım.”

“Kahvaltıyı atlayalım hadi.” Elleri belimin kıvrımları ve kalçalarım üzerinde oynayıyordu. Aşağı yukarı. İçeri, dışarı.

“Annen bizi bekleyecek. Hadi ama.”

“Hayır,” diye mutsuzlukla sızlandı ve ellerini omuzlarıma kaydırды.

Karşılığında ben de ona, “Hayır,” dedim ve ellerinin arasından kaçıp duştan çıktım. Kendimi bir havluya sararken yatağın yanındaki saate baktım.

“Hadi, on beş dakika kalmış. Acele et.”

“Odayı bir günlüğüne daha tutacağım. Saatlerce burada kalabiliriz. Burada yaşayabiliriz.”

“Josh. Annenden hoşlandım. Onu mutlu etmek istediğim için eziğin teki miyim bilmiyorum ve onu bugünden sonra bir daha görüp görmeyeceğimi de bilmiyorum. Ama onun seni özlediğini biliyorum. Belki de bu hafta sonundaki benim rolüm budur. Seni ailenle yeniden birlikte olabilmen için zorlamak.”

“Ne kadar tatlı. Yapmak istemediğim şeyler için beni zorlamak. Ve elbette onu tekrar göreceksin.”

“Pekâlâ. Şu şekilde anlatayım. Ben kahvaltıya davet edildim ve gidiyorum. Açlıktan ölüyorum. Tüm enerjimi seksle bitirdin. Sen ne istersen onu yap.”

Biraz rimel ve üstdudağıma Alev Topu rujumu sürmeyi başardım. O sırada arkamdan sarıldı ve aynada ikimizin görüntüsüne baktım.

Aramızdaki farklılıklar hiç bu kadar kesin yada erotik olmamıştı. Onun geniş, kaslı muhteşemliğinin karşısındaki tezatlığının görüntüsü neredeyse kararlılığımı bozduracaktı. Boynuma düşen saçlarımı bir yana attı ve eğilerek bir öpücük kondurdu. Aynada göz göze geldiğimizde titrek bir nefes verdim.

Ona tamam, demek istiyordum, hayatlarımızın sonuna dek bu odayı kirala. Eğer daha çok vaktim olursa senin beni sevmeni sağlayabilirim. Bunu fark ettiğimde boğazım düğümlendi.

Kollarını daha da sıkıp boynumun yan tarafını öpmeye başladığında gözlerindeki duyguları görmemem için kör olmam gerekirdi. Ancak binlerce yaşına geldiğimde beni nasıl öptüğünü unutabiliyordum. Bir gün olağanüstü bir şeylere dönüşebilecek bir tomurcuklanmaydı bu ama gerçek dünyaya döndüğümüzde hayatta kalabileceği konusunda büyük şüphelerim vardı. İçinde bulunduğumuz bu baloncuk mu? Burası gerçeklik değildi. Öyle olmasını istedim, burada yaşayabilmemizi istedim. Tüm bunları ona yüksek sesle söyleyebilmeliydim ama bende o cesaret yoktu.

Gözlerimi kapadım. "Kahvaltımızı ederiz ve ardından ışık hı-zıyla senin evine döneriz."

"Güzel. Bu arada rujun hoşmuş."

Rujumun geri kalanını sürmeyi bitirip bir kez sildim. Peçe-teyi buruşturup atmadan önce elimden aldı. Takdir edercesine yukarı kaldırdı.

"Tıpkı bir kalp gibi."

"Beyaz bir tual almana ve benim de onu senin için öpmeme ne dersin? Beni hatırlayacak bir şeyin olması için?"

Sesimi neşeli tutabilmek için ona şirinlikle göz kırptım. Bekle-diğim alaycı karşılığı vermek yerine arkasını döndü ve banyodan dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra kolumun altında makyaj çantamla banyodan çıktığımda kotunu ve kırmızı tişörtünü giymişti.

"Seni daha önce hiç kırmızı giyerken görmemiştim. Nasıl olur da gökkuşağındaki her renk yakışabilir sana?"

Cep telefonumu ve düğünde yakasına taktığı beyaz gülü çan-tamın yanına bıraktı.

"Sen öyle olduğunu düşünüyorsun sadece." Valizinin fermu-arını çekti ve pencerenin yanına gidip dışarıdaki denizi izlemeye başladı.

Kendi valizimi kurcaladım ve kot pantolonumla yanıma al-dığım için memnun olduğum siyah kaşmir kazağımı çıkardım. Buranın havası alışık olduğumdan daha serin ve temizdi. Giyini-yordum ve o bana bakmıyordu. Dekoltemden içeri parfümümü yüksek sesle sıktım ama burun deliği bile kıpırdamadı.

"Kahvaltı güzel geçecek."

"Evet, eminim," dedi usulca.

Ayağıma babet ayakkabılarımı geçirdim ve saçımı dağınık to-puz haliyle bırakmaya karar verdim. Ona arkasından yaklaştım, beline sarılıp yanağımı sırtına dayadım.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Ben tek gecelik ilişkiyim. Engellemeye çalıştığım tek şeydi bu. Ben bir şeyler oluşturmaya çalışıyordum, sana bir kapanış vermeye değil."

“Hayır! Hey. Sana nasıl bu şekilde hissettirmiş olabilirim ki?”
Bana dönene kadar dirseğini çekşirdim.

“Sürekli her şey çoktan bitmiş gibi konuşup duruyorsun. Seni hatırlamam için rujdan bir öpücük mü? Hatırlamaya neden ihtiyacım olacak tam olarak?”

“Artık daha fazla birlikte çalışmayacağız.”

“Seni bu kadar uzun süre beklemem, bu kadar şeyi göze alamam ve bu kadar şeyden vazgeçmem sadece bir gece için değildi. Bu yeterli değil.”

Haklıydı elbette. Görüşme sonuçları tepemizde bir kılıç gibi sallanıyordu. Aniden kendimi sabırsız hissettim.

“Bu gece sende kalabilir miyim?” Aklıma gelen tek şey buydu. “Yatağında uyuyabilir miyim?”

“Sanırım,” dedi asık suratlı bir şekilde ve bavulunun üzerinden uzanıp kotunun kemerinden çekşirdim.

Yatağa baktım. Bir yerde ne kadar çok şey değişebiliyordu? Belki aynı şeyi o da düşünüyordu. Kaşımın üstünden o kadar nazikçe öptü ki gözyaşlarının gözümde birikmeye başladığını hissettim.

Otelden çıkış yaptığımız sırada faturaya yan gözle baktım. Bu sihirli otel odası için ödediği ücret, yaklaşık olarak bir haftalık kira bedeliydi. Faturanın üzerine imzasını Zorro gibi attı ve bana daha sıkıca sarıldı. Yanağım mükemmel göğsüne yaslandı.

“Peki konaklamanız güzel geçti mi?”

Şık giyimli resepsiyonist kadın çıkış işlemlerini yaparken Josh’a biraz fazla genişçe gülümsüyordu. Benim varlığımı bile bile görmezden geliyor gibiydi ya da belki sadece gözleri kamaşmıştı. Arkasında sımsıkı topuz yaptığı sarı saçlarına baktım. Sürdüğü pembe ruj yanık tenine fazla parlak kaçmıştı. Otel Barbie’si.

“Evet, teşekkürler,” diye cevapladı Josh ilgisizce. “Duştaki su basıncı harika.”

Yüzüne baktığımda dudaklarının kenarının titreştiğini ve bir gülümseme çizgisi belirdiğini gördüm.

Resepsiyonist şimdi kesinlikle onu duşta hayal ediyordu.

Gözleri bir pazılarına bir bilgisayar ekranına kayıyordu. Ekrandan da yüzüne. Faturayı zımbaladı, güzelce katladı ve içine koymak için şık, küçük bir zarf arandı ki yan tarafımızdaki müşteriye bunların hiçbiri yapılmadı.

Kadın Josh'a biraz daha bakabilmek için bir düzine küçük şeyle daha oyalandı. Ona sadakat programlarından bahsetti ve bir dahaki gelişinde bir şişe şarap hediyeleri olacağını anlattı. Muhtemelen kendisi de yatağın üzerine uzanmış halde bekleyecekti. Josh'ın adresini ve telefonunu bir daha teyit etti.

Sinirden gözlerim delici bakmaya başlamıştı. Josh farkında değildi ve şakağımı öpmeye başladı. Gerçi kızı kim suçlayabilirdi ki?

Böylesi bir vücuda ve böylesi bir yüze sahip bir adam saçmalık derecesinde tatlı ve hassas olacak? Bunları yaptığı kişi ben olma-
ma rağmen bunu izlerken ben de bir miktar kendimden geçtim. Sanki morluklar içindeki bir gece kulübü fedaisinin tütü giymiş minik bir bebeğe sarılmasını ya da bir kafes dövüşçüsünün ön sırada oturan sevgilisini öpmesini izlemek gibiydi. Vahşi, kaba erkeksiliğin nezaketle karşılaşması dünyadaki en çekici şeydi.

Josh dünyadaki en çekici şeydi.

Kadının gözlerinin şüpheyle sertleşerek bana çevrilmesini izledim. Elimi Josh'ın göğsünün üzerinde dolaştırdım. Benim, diyordum. İçimdeki minik, kıskanç mağara kadını dayanamamıştı.

"Arabanızı getirelim mi?"

Benim, "Hayır," dediğim anda Josh da, "Evet," dedi.

"Hayır, burada kahvaltı edeceğiz. Valizlerimizi burada bırakabilir miyiz?"

"Elbette." Josh'ın yüzüksüz sol elini kontrol etti. Sonra da benim yüzüksüz sol elimi.

"Teşekkürler Bay Templeman."

Lobiden restorana doğru yürürken, "Eğer bir daha buraya geri gelirsek sahte bir evlilik yüzüğüne ihtiyacım olacak," diye söylendim.

Josh neredeyse kendi ayağına takılıp düşüyordu. “Neden böyle bir şey söyledin ki?”

Balo salonunu geçerken temizlikçilerin koca gruplar halinde Mindy pembesi balonları topladığını gördüm.

“Resepsiyonist üzerine atlamak istiyordu. Onu suçlayamam ama çüş yani. Ben de orada dikiliyordum. Neyim ben, görünmez falan mı?”

Josh yan yan bana baktı. “Ne kadar da ilkel.”

İkili cam kapılardan geçtik ve beni bir yöne doğru çekiştirdi. Kapının yanından boynumu uzattım. Ailesini görebiliyordum. El sallamak için elimi kaldırdım ama beni geri çekti ve anlamsızca somurttu.

“Açık büfe bu.” Neşem sesimden belli oluyordu. “Şu kruvasanlara baksana, sade ve çikolatalı. Acele et, pek fazla kalmamış.”

“Sana son kez yalvaracağım. Hadi gidelim buradan. Dün işler oldukça yolunda gitti, şimdi buradan ayrılalım.”

“Ve ne yapalım? Arabanın lastiklerini tiz bir sesle öttürüp Thelma ve Louise gibi kaçalım mı?”

“Hepsi *seni* sevdi.”

“Ben son derece sevilir bir insanımdır. Josh, hadi ama. Kruvasanlar. Burada senin yanıdayım. Ben burada olduğum sürece kimse seni incitemez. Yanımda görünmez paintball silahım var. Beni oraya götür, hamur işleriyle doyur ve sonra güzel, mavi yatak odana dönelim.”

Dudaklarıma ufak bir öpücük verdi. Omzumun üzerinden resepsiyon masasına baktım.

“Hadi ama, cesur ol. Babanı unut ve annene yoğunlaş. Centilmen ol. Ben içeri giriyorum.”

Salonun içinde dolanarak ilerlerken arkamdan gelip gelmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer gelmiyorsa bu biraz tuhaf bir durum olacaktı.

Bölüm 27

PENCERENİN YANINDAKİ masada Elaine, Anthony, Mindy ve Patrick oturuyordu. Ben yaklaşırken hepsi konuşmayı kesti. Bir aptal gibi el salladım. Herkes şaşırılmış görünüyordu.

“Selam.”

“Lucy! Merhaba!” İlk toparlanan Elaine oldu ve masaya baktı. Ah. Boş sandalye yoktu. Sadece beş dakika geç kalmıştık. Açıkçası gelmemizi beklemiyorlardı. Neyse ki Josh sallana sallana yürüyordu.

“Çabuk, çabuk!” Etraftaki masalara bakmaya başladım.

“Daha fazla sandalye,” dedi Elaine zorlukla konuşarak. Kesinlikle anlamıştı. Eğer Josh geldiğinde bizim için sandalye olmadığının görürse çok bozulacaktı.

Anthony masanın en başındaki sandalyede oturuyordu ve katlanmış gazetesini okuyordu. Hayır bir dakika, tıbbi bir dergi okuyordu. Tanrım. Odadaki insanların farkında olduğuna dair en ufak bir belirti bile göstermiyordu.

Büyük bir karmaşa oluştu ve ben yakındaki bir masadan boş sandalyeler alabilmeyi başardım. Josh elinde kruvasanlarla dolu bir tabak ve bir fincan çayla geldiğinde hepimiz olabildiğince rahatmış gibi görünerek tabakları gerçek sahiplerine geçirmeye çalıştık

“Günaydın,” dedi herkes aynı anda.

“Selam,” dedi ihtiyatlı bir şekilde tabağı ve çayı önüne koyarken. “Sana sonuncuları aldım.” Kruvasan ve çileklerle dolu bir tabaktı. Eliyle yavaşça boynumun yan tarafını okşadı.

“Çok tatlısın. Teşekkürler.”

“Bir şey daha alacağım,” dedi ve geri gitti. Elaine yarı üzgün yarı keyifli bir şekilde onu izledi ve Anthony’ye baktı.

Artık üzgün olmadığımı göstermek için Mindy’ye gülümsedim. Büyük ihtimalle orgazm sonrası nükleer bir enerji yayıyordum. Tereddütle o da bana gülümsedi.

“Nasıl hissediyorsunuz Bayan Templeman?”

Soruyu düşünmeden sormuştum ama *Bayan Templeman* kelimeleri onu fiziksel olarak sarsmıştı. Belki fazla empati kuruyordum ama ortaya bir bomba bırakmışım gibi hissettim. Kelimeler kulağımda, duvarlarda ve iliklerime kadar içimde çınlıyordu.

Bayan Templeman. Ne kadar da ilkel aslında.

“Perişan. O kadar yorgunum ki rüyadaymışım gibi hissediyorum. Ama iyi bir şekilde.” Hafifçe gülümsedi ve masa örtüsüne baktı.

“Bayan Templeman. Bu kulağa çok...” Elleriyle yüzünü kapadı, iç geçirdi, güldü ve alay etti. Kafamın içinden çık Mindy.

Elaine, “Küçük bir masaya oturduğumuz için özür dilerim,” diye söze başladı ama ben hayır anlamında başımı salladım.

“Önemli değil. Onu buraya getirebilmek için kemendimi kullanmak zorunda kaldım.” Başımın üzerinde bir ip sallıyormuşum gibi yapınca kadınlar kahkahalarla güldüler. Erkeklerse sessizce oturmaya ve yemeklerini yiyip okumaya devam ettiler.

“Bunu gözümün önüne getirebiliyorum. Küçük kovboy kız onu itiraz ederken ve somurturken peşinden sürüklüyor.”

“Onun neden her şeyi bu kadar büyüttüğünü anlayamıyorum,” diye araya girdi Patrick yumuşak bir şekilde ve kahvesinden büyük bir yudum aldı.

İçimde Patrick’in her zaman çok meşgul olduğu ve bu yüzden yemeklerini daha çok sıcakken yutmaya çalıştığı gibi bir his

vardı. Belki bu doktorlara özgü bir şeydi. Yakıttan keyif almak yerine hızlıca mideye indirmek.

“O utangaç biri. Onu rahat bırak.”

Patrick, benim küçük kız kardeş gibi davranışım karşısında kaşlarını çatı ve sonra güldü. Josh’a doğru baktı.

“Utangaçmış. Hah.” Yüzünde, tıpkı dün bende olduğu gibi gerçeği fark etmesinin belirtilerini görebiliyordum. Utangaçlığın birçok çeşidi olabilirdi. Bazı insanlar utangaç ve narindi. Bazı-larıysa utangaç ve sertti. Ya da Josh’ın durumunda olduğu gibi utangaçtı ve askeri bir zırhla kaplı gibiydi.

“Josh, Lucy hediye için teşekkürler,” dedi Mindy, Josh sandalyesine oturduğunda. Bakışları benimkilerle buluştu ve gülümsedi, hediyei benim seçtiğimi düşündüğü belliydi.

“Sonunda ne seçtiğini hiç görmedim.” Kruvasandan büyük bir ısırık aldım. Josh’un bir kolu sandalyemin arkasında duruyordu ve sıcak eli omzumun üzerindeydi.

“Üzerine baş harflerimizin kazındığı en güzel Waterford kristal şampanya kadehlerinden ve iki şişe Moët.”

“İyi seçim Josh.”

“Düğün güzeldi,” dedi Josh Mindy’ye. Birbirlerini değerkendirirken Josh’ın gözlerine baktım. Büyük ihtimalle ayrıldıktan sonra ilk kez yüz yüze geliyorlardı. Kalp kırıklığından, şehvetten, kızgınlıktan ve yalnızlıktan geriye kalan bir şeyler olup olmadığını anlamak için o kadar konsantre olmuştum ki neredeyse titreyecektim. Eğer kedi bıyıklarım olsaydı büyük ihtimalle şu anda titreşiyor olurlardı.

“Teşekkürler,” diye cevapladı Mindy. Tekrar evlilik yüzüğüne ve sonra Patrick’e öyle bir bağlılıkla baktı ki dikkatlice Josh’ı inceledim. Kötü bir tepki verecekse bu şimdi olmalıydı. Gülümsedi, önce tabağına sonra da bana baktı. Şakağıma bir öpücük kondurduğunda ikna olmuştum bile.

“Lucy’yi bizden bir sır gibi saklamayı nasıl başardın?” diye sordu Mindy greyfurtunu keserken.

“Ah, bilirsin işte. Onu bodrumumda saklıyorum.”

“Kulağa geldiği kadar kötü değil. Aşağıda rahat bir yer yapmış.” Herkes güldü. Anthony dışında doğal olarak.

Beni rahatlatan bir durumu fark ettim. Çabalamıyordum. Neden yabancılarla beraber oturup yemek yerken rahat hissettiğimi açıklıyordu bu. Benden hoşlandıysalar sorun yoktu. Hoşlandıysalar da bununla yaşayabilirdim. Ama ailemle otururken hissettiğim aynı gevşetici rahatlığı hissediyordum burada. Başımı biraz sağa çevirirsem Anthony’yi bile görmeyebilirdim.

Mindy gelen hediyelerin bir kısmını daha sıraladı. Patrick’in yeni altın yüzüğü bulutların arasından süzülen solgun gün ışığında parlıyordu ve arada sırada ona dokunmak için başparmağını oynatıyordu. Mindy gözlerinde sevecenlikle onu izliyordu.

Josh’ın kahvaltısı buharda pişmiş iki yumurta, bir dilim buğday ekmeği ve bir öbek solmuş ıspanaktan oluşuyordu. Kahvesini iki yudumda bitirdi. Kendi tabağıma baktım ve masanın altından karnımı çimdikledim. Onun vücudu bir mabet gibiydi. Benimkiyse bu şekilde devam edersem yağdan yapılmış bir küle olacaktı.

“Kahve isteyen?” Ayağa kalktım ve kendime daha fazla meyve getirmeye karar verdim. Orada oturup hamur işi yiyemedim. Bileğimi yakaladı ve bana baktı.

Gitme, dedi gözleri bana. Nazikçe onun sırtına vurduğumda yavaşça kupasını bitirip bana uzattı.

“Hemen geleceğim. Başka isteyen?”

Kahve makinesinin başında oyalandım. Her şey bir miktar yapmacıktı ve aslında benim davetsiz bir misafir olduğum aklima geldi. Masada soyadı Templeman olmayan bir tek ben vardım.

Bir dilim karpuz alabilmek için uzun plastik maşalarla çabalarlarken belli belirsiz duyulan sert sesler işittim. Neler olduğunu fark ettiğimde tabağımı üzümlele dolduruyordum. Ah, siktir.

Aceleyle masaya döndüm, tabağımı ve Josh’ın kupasını masaya koydum. Mindy donakalmıştı, gözleri korku içerisindeydi ve Patrick bıkkın görünüyordu.

“Ama benim bilmek istediğim, tıp öncesi eğitimini neden bir kenara attığın? Herhangi bir maymun bile MBA yapabilir.” Anthony kahvaltıdaki okumasını bir kenara bırakmış ve delici gözlerle Josh’a bakıyordu.

Cidden, masadan sadece bir iki dakikalığına uzaklaşmıştım. İşler nasıl bu kadar çabuk kızışmıştı? Sanırım nükleer bombanın bir kırmızı düğmesi vardı ve ona basmak bile bu kadar sürmezdi. Tasmaından saldırgan bir köpeği tutar gibi elimi Josh’ın ensesine koydum.

“Kahretsin. Eğer birazcık bunun hakkında bilgin olsaydı tam zamanlı çalışırken yönetici yüksek lisansını bitirmenin neredeyse imkânsız olduğunu bilirdin. Ve ben bunu yaptım. Ayrıca en iyi yüzde ikinin içerisindeydim. Dört iş teklifi aldım ve bu şirketlerden ikisi hâlâ beni çağırıyor.”

“Eğer bu kadar zorsa bitirmene şaşırdım,” dedi Anthony. “Senin en büyük hobinin pes edip bırakmak olduğunu sanıyordum.”

“Hey,” dedim düşünmeden. Hâlâ ayaktaydım ve bir elimi belimde olduğunu fark ettim.

“Lucy onlar sadece...” Elaine ne yapması gerektiğinden emin değildi. “Belki Josh’la dışarıda konuşmalısın Anthony.”

Yakın masalardaki insanlar çatal bıçaklarını indirmiş, hevesli bir ilgi ya da tuhaf bir sakınmanın çeşitli seviyelerinde bizi dinliyorlardı.

Josh kötü kötü güldü. “Neden? Böylece eski usul yumruk yumruğa kavga edebilelim diye mi? Babam bundan çok hoşlanırdı.”

Anthony gözlerini devirdi. “Senin...”

“Daha mı sert biri olmam gerekiyor? Bana söyleyeceğin şey bu mu? Kendimi bildim bileli bana söylediğin şey.” Josh öfkeyle başını kaldırıp bana baktı. “Şimdi gidebilir miyiz artık?”

“Bence belki de bu konuda konuşmalısınız.” Bir beş yıl daha geçip gidebilirdi.

“Hemen samimi olup duygularını dokunarak gösteren tiplerden biri daha,” dedi Anthony Elaine’e. “Aman ne harika.”

Josh'ın gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Onun hakkında sakın konuşma."

"Eh, o da kendisini her şeyin içine sokmadan duramıyor."

"Sessiz ol," diye Anthony'ye söylendi Elaine. Çok öfkelenmişti. "Tek istediğim medeni davranmanızdı. Çenenizi kapayın."

Anthony'ye baktım ve o da bana baktı. Gözleriyle beni baştan aşağı süzerken bakışları tamamen küçümseme doluydu. Sonra karısının isteğini yerine getirerek burnunu çekti ve ağzını kapatarak camdan dışarı baktı.

Hadi be. Buna hayatımda ikinci bir kere daha katlanmayacaktım, özellikle de başka bir Templeman'dan. Sinirim açığa çıktı.

"Oğlunuz inanılmaz yetenekli. Dikkatli. Akıl almaz derecede akıllı. Bir yayınevinin işleyişini sürdürmesinde çok etkili."

"Ne yaparak? Pulları yalayarak mı? Telefonları cevaplayarak mı?" Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Sert bir kahkaha attım. "Onun bunları yaptığını mı düşünüyorsunuz cidden?"

"Burada oturup *senin* benimle bu şekilde konuşmanı dinlemeyeceğim genç bayan. Onun e-postalarındaki imzasını gördüm. Yönetim Kurulu Başkanı Asistanı. Senin kendini ne sandığını bilmiyorum."

Otoritesini yeniden kurmaya çalışıyordu. Belki oturup iyi bir küçük kız olmalıydım. Josh'ın beni koruma içgüdüğü sandalyesinden ayağa kalkmasına sebep oldu ama elimi sallayarak oturttum.

Bunu ben halledecektim.

"Ben oğlunuzu sizden daha iyi tanıyan biriyim. O, finans ve satış departmanlarının bağlı olduğu kişi. Ondan ödleri patlıyor. Bir keresinde kırk beş yaşında bir adam, evrakları ona benim vermem için koridorda bana yalvardı, böylece toplantıya katılmak zorunda kalmayacaktı. Tüm ekiplerinin karıncalar gibi aceleyle rakamlarını ikinci kez, üçüncü kez kontrol ettiklerini görürüm ve bundan sonra bile Josh her zaman bir hata bulur. Sonrasındaysa genellikle biri fazla stres yaşadığından izin günü kullanır."

Anthony bağıra çağıra bir şeyler söylemeye başladı ama onun

sözünü kestim. O kadar öfkelenmişim ki boğazını sıkabilirdim. Gerçekten, ellerimi boynunun etrafına koyup sıkabilirdim.

Ben silahlarını kaldırmış, gözleri intikam ateşiyle yanan Lara Croft'tum.

"Birleşme öncesi Bexley Kitapçılık'ın tamamen batmamasının tek sebebi Josh'ın çalışan sayısının yüzde otuz beş azaltılması gerektiğini önermesiydi. Bundan dolayı ondan nefret etmişim. Bu çok acımasız bir davranıştı. O öyle bir acımasız olabilir ki bu konuda hiçbir fikriniz yok. Ama bu kararı geri kalan yüz yirmi insanın işini kaybetmemesini sağladı. Ev kredilerini ödemelerini sağladı. Bu yüzden Josh sanki hiçbir şeymiş gibi davranmaya *cüret bile etme*. Ah, ayrıca Josh'ın birleşme müzakerelerinin en önemli parçası olduğu gerçeğini de biliyorum. Şirket avukatlarından birisi bana mutfakta onun '*lanet olası sert bir pislik*' olduğunu söylemişti."

Duracak gibi görünmüyordum. Sanki arınıyormuş gibiydim.

"Onun patronu sadece unvan olarak eş CEO çünkü kendisi şişko ve kafası çalışmayan, zavallı bir kurbağa olduğu için ayak-kabıllarını bile zar zor bağlayabilir. Josh tüm işlerin devam etmesini sağlayan kişi. İkimiz de öyleyiz."

Hepsine birden baktım. Josh parmaklarını kot pantolonumun kemer boşluklarına gömmüştü.

"Burada bir olay yarattığım için özür dilerim. Hepinizden çok hoşlandım. Sizin dışınızda." Anthony'ye sert bir bakış attım.

"Onunla herkesten fazla zaman geçirdim ve size neye sahip olduğunuzu bilmediğinizi söylemek zorundayım. Josh'a sahibsiniz. O garip, zor bir pislik. Onu tanıdığım zamanın yarısında ondan nefret ettim, beni deli ediyordu ve bu kalıtsal bir durum belli ki. Bana tıpkı ilk karşılaşmamızda Josh'ın bana baktığı gibi baktınız. Yukarıdan aşağı ve sonra pencereden dışarı. Benim hakkımda her şeyi biliyor musunuz? Onun hakkında her şeyi biliyor musunuz? Hiç sanmıyorum."

"Ona bu şekilde davranarak teşvik etmeye çalışıyordum. Bazı insanların biraz itilmeye ihtiyacı vardır," dedi Anthony.

"Bu şekilde yapamazsınız. Onu tamamen ihmal edip aynı zamanda seçimlerini değersiz göremezsiniz."

Anthony bir elini kaşına götürdü ve başı ağrıyormuş gibi ovdu. "Benim babam da küçük kardeşimi aynı bu şekilde zorladı."

"Peki o bundan ne kadar hoşlandı?"

Gözleri yana doğru kaydı. Çok fazla değil, diye tahmin yürüttüm.

"O bir doktor değil. *Bunu kabullenin.*"

Anthony gözlerini bana dikti.

"Ama bir şeyi bilmenizi istiyorum. Eğer isteseydi olabilirdi de. Canı ne bok isterse onu olabilirdi. Hiçbir şey yanlışlıkla ya da o yeterince iyi olmadığı için olmadı. Bu onun seçimiydi."

Öfkeyle yerime oturdum. Mindy ve Patrick ağızları bir karış açık birbirlerine baktılar. Lanet olsun, bütün oda ağızları bir karış açık oturuyordu. Birinin alkışlamaya başladığını duydum, sonra apar topar durdu.

"Özür dilerim Elaine." Büyük bir yudum çay içerken nerdeyse üzerime döküyordum. Ellerim titriyordu.

"Onu bu şekilde savunduğun için özür dileme," dedi hafifçe. *Bu şekilde* derken sanırım kudurmuş bir dişi aslanı kastediyordu.

Josh'a bakma cesaretini kendimde buldum. Tamamen şoka girmiş gibiydi.

"Ben..." Anthony duraksadığında ve ona en sert bakışımla baktım. Oğluna binlerce kez baktığım gibi duygusuz ve utandıran bir şekilde.

"Ben... şey." Boğazını temizledi ve önündeki çatal bıçağa baktı.

"Evet Doktor Templeman? Paylaşmak ister misiniz?" Korkusuzluğum nefes kesiciydi.

"İşin hakkında çok fazla bilgim yok Josh." Herkesin çenesi bir karış daha açıldı. Benimki dışında. Ona bu tatmini asla yaşatmayacaktım. Gözlerinin içine baktım ve zihnimden paslı bir balık bıçağını bağırsaklarına sokup çevirdim. Bir kaşımı kaldırdım.

"Ben... işin hakkında seninle konuşmak için daha ilgili olacağım Josh."

Araya girdim. "Artık onun başarılı olduğunu bildiğiniz için mi? Artık onun büyük bir yayınevinin Operasyon Müdürü olarak terfi edeceğini bildiğiniz için mi? Golf oynarken arkadaşlarınıza anlatacağınız bir şeyleriniz var artık."

"Duvar tenisi," dedi Patrick yan taraftan. "Babam duvar tenisi oynar."

Anthony'ye hayatının fırcasını atmıştım. Konuşamıyordu bile. Bu harikaydı.

"Posta odasında çalışıyor olsa bile onu seviyor ve onunla gurur duyuyor olmalısınız. İşsiz olsa ve delirip köprü altında yaşasa bile. Biz şimdi gidiyoruz. Elaine, seninle tanıştığıma çok sevindim. Mindy, Patrick tekrar tebrikler ve balayınızın keyfini çıkarın. Böyle bir olay çıkardığım için özür dilerim. Anthony, bu harbiydi."

Ayağa kalktım. "Şimdi buradan Thelma ve Louise gibi lastiklerimizi öttürerek uzaklaşabiliriz." Josh ayağa kalktı ve annesini yanaklarından öpmeye gitti. Kadın çaresizce Josh'ın bileğini yakaladı.

"Ama seni ne zaman görebileceğim?" Josh'a bakıyordu ama aynı zamanda bana da bakıyordu.

Josh'ın çenesinin gerildiğini görebiliyordum ve dilinin ucuna gelen mazeretleri de neredeyse duyabiliyordum. Tüm Templeman ailesini gündeminden çıkarabilirdi. Söylediğim bir sonraki şey beni bile şaşırttı. Özellikle de aslında az önce hepsine son kez veda etmiş olmam gerçeğini göz önüne aldığımda.

"Eğer yakın bir zamanda şehre gelebilirseniz sizinle öğle yemeği yiyebiliriz. Sonra da sinemaya gideriz. Anthony sen de davetlisin."

Adamın ağzı bir karış açıldı ve istemsizce hareket etti.

"Ama sadece medeni olmaya ve oğlunu yeniden tanımaya başlamak için hazır olduğunda. Sanırım Josh'a artık daha fazla öfkelenilemeyeceğini biliyorsundur. Benim dışımda, çünkü o buna bayılıyor."

"Sen ve ben küçük bir konuşma yapacağız. Dışarıda. Şimdi."

Elaine ayağa kalktı ve yan taraftaki bahçelere açılan Fransız stili kapıyı gösterdi. Anthony darağacına giden bir adam gibi görünüyordu. Kudurmuş bir dişi aslan hemcinsimi gördüğümde tanıdım.

Josh'ın elini tuttum ve büyülenmiş izleyicilerimizin arasında ilerledik.

"Borcunuz yok," dedi kasiyer. "Hanımefendi, bu kesinlikle tiyatrodan daha iyiydi."

Çantalarımızı resepsiyonistten aldım, neyse ki bu seferki görevli o şehvetli sarışın değildi. Büyük ihtimalle döner tekmeyle kafasını uçururdum. Beraber yürüyerek ve adımlarımızı birbirine uydurarak televizyondaki adalet arayan iki bölge savcısı gibi lobiden dışarı çıktık.

Valeye arabamızı getirmesini söyledim ve ona döndüm.

"Tamam, söyle hadi." Biraz önce inanılmaz derecede utanç verici bir olay yaratmıştım. Taksilerini bekleyen insanların benim hakkımda konuştuklarını görebiliyordum. Şu Restorandaki Olay diye anlatılan yirmi farklı hikâyede başrolde olacaktım.

Josh beni havaya kaldırdı. "Teşekkür ederim," dedi. "Çok teşekkür ederim."

Öpüştüğümüzde insanların alkışladığını duydum.

"Seni kurtardığım için kızgın değil misin? Oğlanların kurtarılmaya ihtiyacı yoktur."

"Bu oğlanın vardı. Ayrıca sana hangisi olmak istediğini seçme iznini de vereceğim. Thelma mı Louise mi?" dedi ve araba yaklaşırken beni ayaklarımın üzerine indirdi.

"Güzel olan sensin, sanırım Thelma sen oluyorsun."

Şoför koltuğunu arkaya doğru kaydırды. Birkaç sokak ilerledikten sonra Josh kahkahalarla gülmeye başladı.

"Babama 'bu harbiydi' dedin."

"Sanki gençlerin bu şekilde konuştuğunu düşünen kötü bir senaryo yazarıymışım gibiydim."

"Kesinlikle. Bu cidden paha biçilemezdi." Gözündeki yaşları başparmağıyla sildi.

“Annenden dolayı kötü hissediyorum ama. Gerçekten çok üzgün görünüyordu.”

“Sen merak etme, o bunun acısını babamdan çıkarır.”

“Bundan hiç şüphem yok. Bu yüzden onunla çok iyi anlaştık.”

Arabayı kullanırken bir süre düşündü. “Babamla bundan sonra nasıl devam ederiz bilmiyorum.”

“Hiçbir şey üstesinden gelinemez değildir.” Kendi sözlerime inanmaya çalıştım.

Rüzgârı yüzümde hissedebilmek için pencereyi biraz açtım. Güneş bacaklarımı ısıtıyordu ve Josh yeniden gülümsüyordu.

Her şeyin nasıl biteceğine dair düşünmek için kendime bile izin vermedim.

Eğer araba yolculuğu normalde beş saat süreceksen de Josh’ın üç saate indirdiğine yemin edebilirim. Ama kırsal bölgelerden hızla geçerken ve deniz tuzlu rüzgârları arkamızda bırakırken saatler bizim için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Arabayla geçtiğimiz sırada ağaçların arasından süzülen güneş ışığı kollarımıza limon ve bakır tonları saçıyor, onun safir rengi benimse turkuaz gözlerimizi masmavi ışıdatarak bu anı aydınlatıyordu. Arabanın yan aynasında yüzümü gördüm ve kendimi zar zor tanıyabildim.

Değişmiştim. Bugün yeni biriydim. Bugün çok önemli bir gündü.

Eve dönüş yolculuğunu, başrolünde benim oynadığımı bildiğim bir film görüntüsü gibi hatırlayacaktım. Her detay çok canlı bir parlaklıktaydı. Bir gün bu hatıralara ihtiyacım olacağını biliyordum.

Bu filmin yönetmeni bir Fransız’dı. Onların tercihi üstü açılır bir araba olurdu ama camlarımız açıktı ve bu yüzden bu da bir şeydi. Hava mevsim normallerine göre sıcaktı, hanımeli ve taze kesilmiş çim gibi kokuyordu.

Filmin başrolünde Alev Topu kırmızısı dudaklarıyla yakışıklı bir adama gülümseyen hoş bir kız vardı. Adam güneş gözlükle-

riyle o kadar havalı görünüyordu ki siz de hemen kendiniz için bir tane satın alırdınız.

Adam, kızın elini dudaklarına yaklaştırıp öptü. Ona büyüleyici bir şeyler söyledi ve onu güldürdü. Durdur düğmesine basıp ne satıyorlarsa almayı isteyeceğiniz anlardan biriydi bu.

Mutluluk. Daha iyi bir yaşam. Kırmızı ruj ve o güneş gözlükleri.

Film müzikleri hareketli indie tarzında olmalıydı; bilinmeyen sebeplerle kalbinizin acımasına neden olan kırık dökük, acı sözlerinin yanında aynı zamanda ümit veren sözleri de olan türden. Ama bunun yerine 1980'lerin metal müzikleriyle dolu ve *Spor Salonu* diye adlandırılmış bir iPod çalma listesi vardı.

“Sen cidden bu karın kaslarını Poison ve Bon Jovi dinlerken mi yaptın?” diye dalga geçtim ve o da bunu inkâr edemedi. Sadece biz vardık; camlar ve ses sonuna kadar açtı, önümüzdeki yol bir yılan gibi kıvrılıyordu.

Beraber şarkı söyledik. Yıllardır duymadığım şarkıların sözleri dudaklarımdan dökülüyordu. Parmaklarıyla direksiyonun üzerinde tempo tutuyordu. Hayat şu anda nefes almaktan bile daha kolaydı.

Arabayı hiç durdurmadık. Sanki dinlenmek için bile dursak gerçekler bizi yakalayacaktı. Biz banka soyguncularıydık. Yatılı okuldan kaçan çocuklardık. Evlenmek için evden kaçan genç aşıklardık.

Çantamda bir şişe suyum, Josh'da da bir kutu nane şekeri vardı. Bunları paylaştık ve açık büfeden daha iyi geldi.

Bu filmin neden bu kadar önemli olduğunu er ya da geç kendime itiraf edecektim. Bunun sebebinin Pazartesi sabahının yaklaşıyor olması ve iki değerli katılımcının üzerinde aynı ödülün sallanması olduğuna kendimi inandırmayı deneyebilirdim. Belki de bu denli yaşam dolu hissettiğim içindi. Tamamen gençlikle ve hayatımın büyük bir değişime uğramak üzere olduğunu bilmenin ürkütücü, korkunç gerçekliğiyle dopdoluydum.

Belki de bu, bir adama gününü göstermiş olmanın yarattığı

heyecan ve korkutucu birine kafa tutmuş olmanın getirdiği sarhoş edici telaştı. Birini kurtarmanın heyecanı. Güçlü olan olmanın. Birine destek olmanın, korumanın ve dişi bir aslan gibi savunmanın.

Belki havadaki bahar kokusundandı, geçtiğimiz dört yapraklı yonca tarlasındandı. Çite sarılmış kırmızı güllerden. Deri koltuklar ve Josh'ın teninden.

Hayır, bu başka bir şeydi; kalıcı olan ve geri döndürülemeyecek bir şeyi yeni anlıyor olmamandı. Arabanın tekerleklerinin her dönüşüyle, narin ve ince damarlarımda akan kanın her atışıyla zihnimde dönüp duruyordu. Yediğim kruvasandaki kolesterolün baskısıyla her an bir pıhtı atabilirdi. Her an ölebilirdim.

Ama ölmedim. Uyuyakaldım. Yanağım ılık koltuğa dayalı ve her zamanki gibi yüzüm ona dönük halde. Her zaman olacağı gibi.

Gözlerimi hafifçe araladım. Bir garajdaydık.

“Eve geldik,” dedi.

Düşünülemeyecek olanı düşündüm. En başından beri düşünüyorum olmalıydım. Gözlerim tekrar kapandı ve uyuyor gibi yaptım.

“Uyanman gerekiyor,” diye fısıldadı. Yanağıma bir öpücük kondurdu. Bir mucize.

Joshua Templeman'ı seviyordum.

Bölüm 28

ONUN DAİRESİNE girdik ve sanki ben de evime dönüyormuşum gibi seyahat çantamı kendisinininkiyle beraber yatak odasına koydu. Banyoyu kullandım ve dışarı çıktığımda bana bir bilimadamı konsantrasyonuyla bir fincan çay hazırlıyordu.

Yüzüme bir bakış attı. "Ah, hayır. Sakın söyleme."

Midem bir anda altüst oldu ve tezgâhın köşesine tutundum. Biliyordu. O bir zihin okuyucuydu. Gözlerim sevgi dolu kalpler şeklindeydi.

"Tamamen panikliyorsun," dedi sakince. Garip göz kaçırmalar ve dudaklarımı kemirmek dışında bir şey yapamıyordum. Dairesinin kapısına doğru baktım. Onu atlatamazdım, çok çabuk hareket edebilirdi.

"Hiç şansın yok. Kanepeye geri dön," diye azarladı. "Hadi, durma git."

Ayakkabılarımı çıkardım ve kanepede kıvrılarak kurdele yastığa sarıldım.

Haklıydı, tamamen panikliyordum. Tüm zamanların en büyük paniğiydi bu. Sesimi bile tamamen kaybetmiştim.

Kafamın içinde kendi kendime konuştum.

Onu seviyorsun. Onu seviyorsun. Hep sevdin. Ondan nefret ettiğinden bile daha çok sevdin. Her gün bu adama baktın, her rengini, her ifadesini ve her farklılığını öğrendin.

Oynadığın her oyun onunla yakın ilişki kurmak içindi. Onunla konuşmak için. Gözlerini üzerinde hissetmek için. Seni fark etmesini sağlamak için.

“Ben tam bir aptalım,” dedim fısıltıyla.

Gözlerimi açtığımda neredeyse çılgık atıyordum. Elinde bir tabak ve fincanla hemen tepemde dikiliyordu.

“Bu seviyede bir paniğe kesinlikle göz yumamam,” dedi ve bana bir sandviç verdi. Fincanı sehpanın üzerine koydu. Birkaç dakikalığına yok oldu ve benim yumuşak tüylü gri battaniyemle geri geldi.

Sanki benim bir çeşit şok içinde olduğumu *biliyor* gibiydi. Battaniyeyi üzerime örtüp her yerinden sıkıştırdı ve bir yastık daha getirdi. Kimbilir yüzüm nasıl görünüyordu. Banyoda kendime bakmaktan kaçınmıştım.

Dişlerim birbirine vurmaya başlayınca oldukça güzel görünen sandvice uzandım. Kötü bir işçilik yoktu. Hatta en sevdiğim şekilde çaprazlama ikiye bile bölünmüştü.

Tutma becerisine sahip minik patilerimi ekmeğin kabuğunu koparmak için kullanarak bir sincap gibi çiğnemeye başladım. Parlak, düğme gibi fıldır fıldır gözlerim ve şişmiş yanaklarımla sandvici yedim.

“Seni uyandırdığımdan beri tek bir kelime bile söylemedin. Travma geçiriyor gibisin. Ellerin titriyor. Kan şekerin mi düştü? Kötü rüyalar mı gördün? Araba mı tuttu?”

Kendi tabağını bir kenara koymuştu ve sandvicine dokunmamıştı.

“Hâlâ yorgunsun. Karnın ağrıyor.” Josh battaniyenin üzerinden ayaklarıma masaj yapmaya başladı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi o kadar kısıktı ki zar zor duyabiliyordum.

“Benimle birlikte olarak nasıl bir hata yaptığının farkına vardın.”

“Hayır.” Ağzım dolu olduğu halde hızlıca cevap verdim. Gözlerimi kapadım. Alnındaki endişe çizgileri beni öldürüyordu.

“Hayır mı?”

Kendimi berbat hissettim. Eve dönüş yolculuğumuzun o harika enerjisini mahvediyordum.

“Bugün pazar,” diye cevap verdim uzun uzun düşündükten sonra.

“Yarın da pazartesi,” diye cevapladı. İkimiz de fincanlarımızdan bir yudum aldık. Bakışma Oyunu başlamıştı ve ben sormak için çıldırdığım sorularla doluydum ama nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

“Doğruluk mu Cesaret mi?” dedi. O her zaman söylenecek en doğru şeyi bilirdi.

“Cesaret.”

“Korkak. Pekâlâ, dolabımdaki bir kavanoz acı hardalı yemeni istiyorum.”

“Seksi bir cesaret görevi umuyordum.”

“Sana bir kaşık da vereceğim.”

“Doğruluk.”

“Neden panikliyorsun?” Sandvicinden bir ısırık aldı.

O kadar güçlü iç çektim ki ciğerlerim acıdı. “Bunun için hazır değildim ve bazı korkutucu duygularım, düşüncelerim var.”

Beni inceledi, yalan söyleyip söylemediğime dair bir ipucu aradı. Bulamadı. Söylediklerim özetiydi ama doğrudu.

“Doğruluk mu Cesaret mi?”

“Doğruluk,” dedi gözlerini bile kırpmadan. Pencereden hafif bir akşamüstü ışığı yansıyor ve gözlerindeki kobalt kısımları görebiliyordum. Güzelliğinin verdiği acıyı azaltmak için kendi gözlerini kapatmak zorunda kaldım.

“Ajandadaki işaretlerin anlamı nedir?” Bir anda aklıma gelmişti. Geçen sefer cevap vermemişti, şimdi vereceğinden de emin değildim.

Gülümsedi ve tabağına baktı. “Biraz çocukça.”

“Senden daha azını beklemezdim zaten.”

“Elbise mi yoksa etek mi giydiğini kaydediyordum. Elbise için büyük E, etek için küçük e. Tartıştığımızda da seni başkasına gülümserken gördüğümde de bir işaret koyuyordum. Ayrıca seni öpmeyi her dilediğimde de işaret koyuyordum. Noktalarsa sadece ögle tatillerimdi.”

“Ah. Neden?” Midem kasıldı.

Düşündü. “Biri sana çok az şey verdiğinde ondan ne alabilirsen almaya bakıyorsun.”

“Ne kadar zamandır bunu yapıyorsun?”

“B&G’nin ikinci gününden beri. İlk gün biraz bulanık geçti. Ben daima istatistik tutmayı sevmişimdir. Üzgünüm. Bunu sesli olarak dile getirince kulağa delilik gibi geliyor.”

“Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bunu yapmayı ben de düşünmüş olmayı isterdim. Ben de senin kadar deliyim.”

“Gömlek kodlamasını oldukça çabuk çözdün.”

“Neden onları belli bir sırada giyiyorsun ki?”

“Dikkat edip etmeyeceğini görmek istedim ve fark ettiğinde de bu seni çok kızdırdı.”

“Hep dikkat ediyordum.”

“Evet, biliyorum.” Gülümsedi ve ben de gülümsedim. Ayağını eline aldığını ve ovmaya başladığını hissettim.

“Haftanın gömlekleri olayı tuhaf biçimde rahatlatıcıydı.” Arkama yaslandım ve tavana baktım. “Ne olursa olsun ofise girdiğimde beyaz gömleği göreceğimi biliyordum. Kirli beyaz. Krem rengi. Açık sarı. Hardal sarısı. Bebek mavisi. Yatak odası mavisi. Gri. Lacivert. Siyah.” Parmaklarımla gömlekleri sayıyordum.

“Zavallı, eski hardal renginin değiştirildiğini unuttun. Her neyse, yakında benim aptal gömleklerimi görmeyeceksin. Bay Bexley görüşme ekibine cumaya kadar karar vermelerini söyledi.”

“Ama bu görüşmelerden sonraki gün.” Düşünüp karar vermeleri için bir veya iki hafta zamana ihtiyaçları olur belki diye düşünmüştüm. Önümüzdeki cuma ya kazanan olacaktım ya da işsiz kalacaktım. “Kendimi hasta hissediyorum.”

"Bay Bexley onlara eğer görüşmelerden sonra beş dakika içerisinde kimin doğru aday olduğunu belirleyemezlerse moron olduklarını söyledi."

"Görüşme ekibini etkilemese iyi olur. Bunun adil olmasına ihtiyacımız var. Ah, arada sen tampon olmadan doğrudan Bay Bexley'ye raporlayacak olma konusunu hiç düşünmemiştim. Sana söylüyorum Josh, o adamın gözleri röntgen gibi."

"Onu asitle kör etmek istiyorum."

"Çekmecende asit şişesi mi tutuyorsun?"

"Bilmen gerekirdi. Masamı ve çekmecemi karıştırıp duruyordun."

Sesinde eleştirel bir ton vardı ama başparmağını ayak tabanımda kaydırıp benim kedi gibi mırıldanmamı sağlarken gözleri dostça bakıyordu.

"İstifa edecek misin? Eğer işi ben alırsam?" diye sordu nazikçe.

"Evet. Üzgünüm ama yapmak zorundayım. İlk başta bunu bana söyleten gururumdu ama şimdi açıkçası bu tek seçenek. Bilmeni isterim ki eğer senin bu pozisyona daha çok uyduğunu düşünürlerse mutlu bir şekilde istifa ederim. Senin için mutlu olurum Josh, yemin ederim. Senin bunun için ne kadar çok çalıştığını herkesten daha iyi biliyorum."

Biraz eğildim ve iç çektim. "Sen benim patronum olacaksın. Her fırsatta Operasyon Müdürü'yle oynamak cidden çok seksi olurdu ama eminim birilerine yakalanırdık."

"Peki ya sen alırsan işi?"

"Senden istifa etmeni bekleyemem ama senin patronun da olamam. Sana münasebetsiz görevler verirdim ve Jeanette felç geçirirdi."

"Eğer ben senin patronun olursam üzerinde aşırı sert çalışırdım. Aşırı sert."

"Hmmm. Bütün gece ateşli rüyalar görürdüm."

"Aileme, büyük ihtimalle Operasyon Müdürü olacağımı söyledin. Buna gerçekten inanıyor musun yoksa benim hakkımdaki

uzun böbürlenme listene yeni bir madde mi ekledin? Eğer inanmıyorsan önemli değil.”

“Eğer ben işe alım heyeti olsaydım özgeçmişlerimizi yan yana koyup bakardım ve büyük ihtimalle sen beni az bir farkla da olsa geçerdin. Yaptığın işte çok iyisin. Senin ne kadar iyi çalıştığına hep imrenmişimdir.”

Ağrıyı azaltmak için elimi göğüs kafesimin üzerinde gezdirdim.

“Tam olarak öyle değil aslında. Sadece özgeçmişler değil önemli olan. Görüşmeler de var. Sen etkileyicisin. Görür görmez sana hayran olmayan tek bir kişi bile yok.”

“Bu senin düşüncen. Seni çalışırken gördüm, çaba sarf ederken. Sen 1950’lerin politikacıları gibisin. Düzgünden çok daha düzgünsün.”

Güldü. “Ama sen B&G’yi seviyorsun ve oradaki herkes benden nefret ediyor. Bu senin bana karşı avantajın. Ayrıca Danny’nin hafta sonlarını harcadığı bir gizli silahın var.”

“Tabii.” Gözlerimi başka yöne çevirdim.

“E-kitaplarla ilgili olduğunu biliyorum, aptal değilim,” dedi Josh.

“Neden bir kereliğine aptal olamıyorsun? Sadece bir kereliğine senden bir sır saklamak istiyorum.”

“Benden şu anda da bir sır saklıyorsun. Neden paniklediğinin temel sebebini henüz konuşmadık.”

“Ve konuşmayacağız da.” Battaniyeyi tüm vücudumu kaplayacak şekilde üzerime çektim.

“Çok olgun bir davranış,” diye yorumda bulundu ve diğer ayağımı eline aldı, ayak parmaklarını sıkı ve başparmağını üzerlerinde gezdirdi. “Benden uzun süre sır saklayamazsın. Seni çok iyi tanıyorum. Onu senden öğreneceğim.”

“Pekâlâ, görünüşe göre ben tam anlamıyla açık bir kitap gibiyim.” Karanlıkta sızlandım. “Bay Bexley sana dijitalleştirme projemden bahsetti mi? Lütfen bu konuda beni kazıklama Josh. Lütfen. Tüm sunumum buna dayanıyor.”

“Bunu sana yapacağımı ciddi düşünüyör musun?”

“Hayır. Pekâlâ, belki.”

Sert bir tepki bekledim. Hiçbir şey söylemese de ayağıma masaj yapmaya devam etti.

Battaniyeyi yüzümden çektim. “Tanıştığımızda neden bana gülümsemedin ve tanıştığımızda memnun oldum, demedin. Tüm bu zaman boyunca arkadaş olabilirdik.” Bu bir trajedi gibi hissettiyordu. Çok fazla kaybetmişim ve hiç zamanımız kalmamıştı.

“Biz hiçbir zaman arkadaş olamazdık.”

Ayağımyı çekmeye çalıştım ama bırakmadı.

“Yani hassas nokta burası.” Ayak tabanımı sıktı.

“Seninle hep arkadaş olmak istemişim ama sen bana hiç gülümsemedin. O zamandan beri hep bir adım önde oldun.”

“Gülümseyemezdim. Eğer gülümseyeydim ve seninle arkadaş olsaydık büyük ihtimalle sana âşık olurduym.”

Açıklamanın geçmiş zaman olması içindeki neşeyi öldürüyordu. Çünkü âşık olmamıştı ve şu anda da değildi. Konuyu değiştirmeye çalıştım.

“Bunu bana asansördeki öpüşmemizden sonra da söyledin. Biz hiçbir zaman arkadaş olamayız.”

“O zaman çok kızgındım. Seni Danny’ye teslim ediyordum ve sen inanılmaz seksi görünüyordun.”

“Zavallı Danny. O çok hoş biri. Telefonu suratına kapattığın için ondan özür dilemelisin. Bana karşı sadece iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı ve benimse karşılığında ona verdiklerim baktan iki randevu ve cumartesi gününü berbat etmek.”

“O seni öptü.” Bunu söylerken Josh gezegenleri yok etmek ister gibi bakıyordu. “Ve sana sadece kalbinin güzelliğinden des-tek olmuyor.”

“Başka şartlar altında çok iyi bir erkek arkadaş olabilirdi.”

Josh korkutucu, siyah, seri katil gözleriyle bana bakıyordu. “Başka şartlarda.”

“Pekâlâ, ben senin beni bodrum katına zincirleyeceğini ve seks kölen olarak tutacağını umuyordum.”

Bu konuşma ipin üzerinde yürümek gibiydi. Yanlış bir adım atacaktım ve her şeyi anlayacaktı. Ona âşık olduğumu öğrenecekti ve sonrasında sendeleyip düşecektim. Aşağıda güvenlik ağı da yoktu.

“Benim bodrum katım yok.”

“Benim için çok kötü.”

“İkimiz için bodrum katı olan bir ev alacağım.”

“Tamam. Ev bakarken sana eşlik edebilir miyim?”

Kanıma süzülen üzüntü hissine rağmen gülümsedim. Bu şekilde takılırken aramızda oluşan enerjiyi seviyordum. Onun mükemmel karşılığı anında vereceğini bilmek hazın en yoğun haliydi. Daha önce hiç onun gibi biriyle tanışmamıştım; öpüşmesi ne kadar bağımlılık yaratıyorsa onunla konuşmak da o kadar yaratıyordu.

“Doğruluk mu Cesaret mi?” dedi bir süre sonra.

“Benim sıram değil.”

“Evet kesinlikle senin sıran.”

“Doğruluk.” Başka seçeneğim yoktu. Beni tekrar hardalı yemeye zorlayabilirdi.

“Bana güveniyor musun?”

“Bilmiyorum. Güvenmeyi istiyorum. Doğruluk mu Cesaret mi?”

Gözlerini kırpıştırdı. “Doğruluk. Bu dakikadan itibaren hep doğruluk.”

“Burada daha önce bir kız arkadaşınla hiç yaşadın mı?”

“Hayır. Hiç kimseyle yaşamadım. Neden sordun?”

“Yatak odan çok kız odası gibi.”

Josh kendi kendine güldü. “Bazen tam bir moron gibi davranıyorsun.”

“Teşekkürler. Hey, eve gitmeli miyim? Yarın için giyecek hiçbir şeyim yok.”

“İnanır mısın, kendi çamaşır ve kurutma makinem var.”

“Ne kadar şaşırtıcı.” Yatak odasına gittim ve çantamı açmak için yerde dizlerimin üzerine eğildim. “Umarım Helene aynı kıyafetleri giydiğimi fark etmez.”

“B&G’de senin hakkındaki bunca şeyi fark edecek tek kişinin o utanç kıyafetlerini yıkayacak kişi olduğunu söyleyebilirim.”

Topuklarımın üzerine oturdum ve yatak odasına baktım. Ona verdiğim Şirinler oyuncakını yatağının kenarına koymuştu. Ayrıca yaprakları açılmış ve buruşmaya başlamış beyaz güller de vardı. Vazosu yoktu, bu yüzden bir kavanoz kullanmıştı. Gözlerimi kapadım. Bir an hareket edemedim.

Onu o kadar çok seviyordum ki sanki vücudum iğne iplikle dikiliyordu. İğne delikler açıyordu. Derimi kaldırıyor ve içime yerleştirdiği aşkın üzerini dikiyordu. Kendimi bu duygudan hiçbir zaman kurtaramayacaktım. Aşkın rengi kesinlikle bu açık turkuaz mavisiydi.

Ayakları kapının eşiğinde görüldüğünde kirli kıyafetlerimi kucağıma aldım. “İç çamaşırlarıma bakmak yok.”

“Bu çok kaba olurdu,” diye onayladı. “Gözlerimi kapayacağım.”

Yatağına oturdum. İpeksi dikişlerde parmaklarımı döndüre döndüre elimi örtünün üzerinde dolaştırdım. Yastığına bir yumruk attım. Rüya görüyordu. Yaşıyordu. Ve bunların hepsini ben-siz yapacaktı. Beni orada başım ellerim arasında buldu.

“Kurabiye,” dedi ve onun gerçekten üzgün olduğunu anladım.

Bu en garip histi. Ona içimi dökmeye ihtiyacım vardı. Güvenmemem gereken tek kişiydi ama onu sevdiğim ve bunun çok acı verdiği gerçeğiyle patlayacak gibi oluyordum.

“Konuş benimle. Neden üzgün olduğunu bilmek istiyorum. Bunu halletmeme izin ver.”

“Senden korkuyorum.” Onun en yeni ve en büyük sırrımı bulmasından korkuyordum.

Alınmış görünmüyordu. “Ben de senden korkuyorum.”

Dudaklarımız birbirine dokunduğunda sanki ilk seferki gibiydi. Artık damarlarımda bu soluk mavi aşk gezdiği için duygu yoğunluğum çok fazlaydı. Kendimi çekmek istedim ama beni yavaşça arkaya doğru yatırdı.

“Cesur ol,” dedi. “Hadi ama Luce.”

Yeniden öpüşmeye başladığımızda ağzımda atan kalbim onun nefesleriyle sarmalandı. O benim korkumun tadına bakar-ken titrediğimi hissedebiliyordum.

“Ah,” dedi. “Sorunun ne olduğunu anlamaya başladığımı sa-
nıyorum.”

“Hayır anlamıyorsun.” Yüzümü başka tarafa çevirdim. Bu şaşırtıcı günde dışarıda güneş batıyordu ve şeffaf perdelerden içeri hafif bir ışık süzülüyordu; sedef gibi parlak ve güzeldi. Tüm bu ânı dondurdum, üzerine tarih attım ve zihnimdeki hatıralar kasama ekledim.

Sanki beni biliyormuş gibi öptü. Anlıyormuş gibi. Onu uzak-
laştırmak için elimi kaldırdığımda parmaklarını benim parmak-
larıma geçirdi. Onu ısırdaydıysa dudaklarımın arasından gü-
lümsedi. Yana doğru kayabilmek için dizimi yukarı doğru kal-
dırdığımda elini bacağımanın altına soktu.

“Korktuğun zaman çok güzelsin,” dedi.

Dudaklarını kulağıma doğru kaydırırken konuşmıyordum. İç çekti. Dünyam biraz daha küçüldü. Nabzımın attığı yere bir öpücük kondurduğunda içimdeki minik mucizeleri düşündüğünü biliyordum ve ilk yaşlar gözümde birikmeye başladı. Yanak-
larımın boynuma doğru aktı.

“Şimdi bir yerlere ulaşmaya başlıyoruz,” diyerek akan göz-
yaşlarımı yaladı.

Elimi saçlarına götürdüm ve boynumu ufak ufak öperken onu kendime doğru çektim. Her öpücük beni aşkın içine daha çok çekiyordu. Elini vücuduma doğru kaydırduğunda acıyla yüzümü buruşturdum.

“Doktor Josh’ın bakmasına izin ver,” diyerek süveterimi ve tişörtümü tek bir hareketle çıkardı.

Elini boğazımdan sutyenimin üzerine kaydır-
dı, göğüslerimin arasında ve belimde dolaştırdı. İçerideki ışık çok parlak oldu-
ğundan elini dolaştırdığı yerlerdeki her damarı ve koyu renkli paintball morluklarını görebiliyordu. Kirpikleri o kadar güzeldi ki bir sonraki gözyaşımın geldiğini hissettim.

Onu o kadar çok seviyordum ki artık daha fazla içimde tutamayacaktım. Bu aşkla titriyordum. Kıvılcımlar saçıyordum. Konuşmaya başladığında ve çürümüş tenime dokunduğunda içimde tutmamı daha da zor hale getirdi.

“Benim yüzümden bu kadar sık yaralandığın için özür dilerim. Seni kendimden korumalıydım. Uzun zamandır kendimi böyle ayarlamıştım. Yani bana saldırılmadan önce ben saldırıyordum. Sen günler, haftalar, aylar boyunca bu saldırıları karşılayan taraftın ve daha önce kimsenin başa çıkamadığı kadar iyi başa çıktın.” Konuşmaya çalıştım ama başını salladı ve konuşmaya devam etti.

“Her gün, her dakika sadece orada oturuyordum ve sana bakıyordum. Sana yaptığım şeyse hayatımın en kötü hatasıydı.”

“Önemli değil,” demeyi başardım. “Önemli değil.”

“Önemli. Bana nasıl dayanabildiğini bilmiyorum. Çok üzgünüm.” Eğildi ve göğüs kafesimdeki morluğu öptü.

“Seni affediyorum. Unutmuş olabilirsin ama ben de sana karşı tam bir cadı gibi davranıyordum.”

“Ama bu böyle olmayabilirdi. Eğer sadece ben de sana gülmeseydim.”

“Bunu isterdim.” Sesim bana ihanet edercesine titredi. Bunun yerine *beni sevmeni isterdim* de diyebilirdim. Nefesimi tuttum. O deli gibi zeki beyniyle benim hemen ardımdan boşlukları doldurduğunu biliyordum. Yatağa tırmandım ama kolayca üzerime çıktı ve başımı yastığa koydu.

“Bu bir şeyi değiştirmede. Seni gördüğüm ilk andan beri seviyorum.”

Yatağından sırtüstü düşünüyordum. Koluyla belimi sardı. Sanki beni yakalamış gibi sıçradım.

“Seviyorsun... Ne? Beni mi?”

“Lucinda Elizabeth Hutton’ı. Bu kişiyi.”

“Beni.”

“Lucy, Gökyüzü Elmas Çilekleri hanedanının vârisi.”

“Beni.”

"Emin olabilmem için bir kimlik gösterebilir misiniz?" Gözleri parladı ve en çok sevdiğim gülümsemesi yüzünü aydınlattı.

"Ama asıl ben *seni* seviyorum." Sesimin ne kadar kuşkulu çıktığını duyabiliyordum.

Güldü. "Biliyorum."

"Nasıl daima her şeyi bilebiliyorsun?" Ayağımla yatağa bir tekme attım.

"Bunu sadece birkaç dakika önce anladım. Kalbin kırılıyordu."

"Senden hiçbir şey saklayamıyorum. En kötüsü bu." Yüzümü yastığa gömmeye çalıştım.

"Benden bir şey saklamana gerek yok." Çenemi parmaklarıyla tuttu ve beni öptü.

"Sen ürkütücüsün. Beni inciteceksin."

"Sanırım biraz ürkütücüyüm ama seni bir daha asla incitmeyeceğim. Seni kim incitmeye çalışırsa da nasıl ürkütücü olduğumu öğrenecek."

"Benden nefret ediyorsun."

"Hiçbir zaman etmedim. Bir saniyeliğine bile olsa. Ben *her zaman* seni sevdim."

"Kanıtla. Kanıtlayabileceğin hiçbir yol yok." Kazananı olmayacak bir mücadeleyi ortaya attığım için memnun olmuşum. Yatağın diğer tarafına doğru yuvarlandı ve yanağını pazısına dayadı. Kalbim deli gibi atıyordu.

"En sevdiğim renk ne?"

"Kolay. Mavi."

"Nasıl bir mavi?"

"Yatak odası mavisi!" Duvarları işaret ettim. "Duvarlar. Gölgeğin. Benim elbisem. Soluk Tiffany mavisi."

Beni çekiştirerek oturttu ve sonra yatağın ayak ucuna gitti. Gardırobunun kapağını açtı ve ben tüm gömleklerinin renk sırasına göre asılı olduğunu gördüm.

"Josh, seni ahmak." Gülmeye başladım ama o ayak bileklerinden yakalayıp yatağın ucuna doğru çekti. Bir boy aynası var-

dı ve en sonunda kendimi onun açık turkuaz renkli odasında otururken gördüm. Duvarları gözlerimin mavisiiyle aynı renkti. Biraz geç anlamıştım.

“Ama bu dünyadaki en güzel mavi!”

“Biliyorum. Tanrı aşkına Lucinda. Bu odayı gördüğün anda yakalandığımı düşünmüştüm.”

Yatağın üstünde arkama oturdu, bir dizi havadaydı ve mükemmel kucığına kendimi bıraktım.

“Bir insan nasıl kendi gözlerini fark edemez, bunu hiçbir zaman anlayamayacağı.”

“Görünüşe göre fark edemediğim birkaç şey daha olmuş. Josh?”

“Evet, Kurabiye.”

“Beni seviyorsun.” Aynadaki yansımamızda sesimin tonundaki merak ve kafa karışıklığına gülümsediğini gördüm.

“Seni ilk gördüğüm andan beri. Bana gülümsediğın ilk anda sanki bir uçurumdan düşüyormuş gibi hissetmişim. Bu his hiç değişmedi. Seni de benimle beraber uçurumdan aşağı sürüklemeye çalışıyordum. En kötüsü de bunu mümkün olan en hastalıklı davranış biçimiyle ve sosyal olarak özürlü bir şekilde yapıyordum.”

“Birbirimize oldukça berbat davrandık.” Endişesini hissettim, elleri beni okşamaya başladı. “Demek istediğim, nasıl her şeye yeniden başlayabiliriz?”

“Yeni bir oyun zamanı. Yeniden Başlama Oyunu.”

Gülümsedim. Gözleri parlak, büyüleyici ve tamamen umut doluydu; bu şirket birleşmesi kesinlikle başıma gelen en heyecanlı, arzulu ve zorlayıcı şey olmuştu. “Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Lucy Hutton.”

“Joshua Templeman. Lütfen bana Josh de.” Karşılığında bana o kör edici parlak gülümsemesini sunduğunda ağlamaya başladım. Gözyaşları boynumdan aşağı akıyordu.

“Josh.”

“Senin ağzından çıktığında adım mutluluk veriyor.”

"Josh lütfen. Sadece bir dakikadır iş arkadaşısınız ve sen hemen flört etmeye başladın. Önce paltomu asmama izin ver."

Sutyenimin askısını çözdü. "Benim yapmama izin ver."

"Teşekkür ederim." Aynada Bakışma Oyunu'nu oynuyorduk ve bakışları kararmaya başlamıştı. Ellerini beyaz cildimle doldurdu.

"Bir çilek çiftliğinde büyüdüm. Ona benim ismimi vermişler."

"Çilekleri severim. Öyle bir sevdalıyım ki sürekli yerim. Sana lakap olarak Kurabiye diyebilir miyim? Seni sevdiğimi ele verecek bu."

"Beni seviyorsun! Daha bir dakika önce tanıştık."

"Seviyorum. Üzgünüm ama ben hızlı çalışırım. Umarım bunu söyleyerek çok ileri gittiğimi düşünmezsin ama gözlerin inanılmaz Lucy. Sen göz kırptığında ben ölüyorum."

"Sen zarıfsın. Nereden bilebilirsin ki? Ben de seni seviyorum. Hem de çok. O koyu mavi gözlerin bana her baktığında hafif bir elektrik çarpmış gibi hissediyorum."

Tişörtünü sıyırmak için arkama uzandım. Bana yardımcı oldu ve üzerinden çıkardı.

"Seninle tanıştığımдан beri, düzeltiyorum birkaç dakika öncesinden beri, o gömleğin altında ne olduğunu merak ediyorum. Tanrım, senin o vücudun! Ama ben seni aklın ve kalbin için istiyorum. Bu etkileyici dış görünüşün için değil."

Tavana baktı. "Sanırım bu hafta sonu odamı boyayacağım. Bunu yaptığım süre boyunca muhtemelen sinirli hissedeceğim. Ve şu an mevcuttaki uzun boylu, sıkıcı, sarışın kız arkadaşım Mindy Thailis'e veda edeceğim. Çünkü o, sen değil ve bu beni yiyip bitiriyor. Bunları en nihayetinde sana anlatma fırsatını yakaladığımda, Lucy mavisi odamda yalnız ve umutsuzca bekâr halde uyuduğum gerçeğini daha da romantik hale gelecek."

Beni çarşaflarının arasına kaydırды ve arkamdan sarıldı. Ya-nağım pazısının üzerine yaslanmıştı, boynumun yan tarafını öptü. Titriyordum.

“İyi bir plan gibi görünüyor. Karşılığını verecektir. Ümitsuzca ha? Peki söylesene Yeniden Başlama Oyunu’nun amacı nedir?”

“Diğerleriyle aynı. Senin beni sevmeni sağlamak.”

“Benimki seni gülümsetmektir. Ne kadar ezikçe.”

“Eğer bu senin daha iyi hissetmeni sağlayacaksa her gün işten eve dönerken arabada katıla katıla güleceğim.”

“Olabilir. Ama sen kazandın. Sonsuza kadar tüm oyunları senin kazandığını bilerek yaşamak zorundayım.” Dudağımın somurturcasına büküldüğünden emindim. Beni karnımın üzerine çevirdi ve sırtımdan öpmeye başladı.

“Artık her şeyi bildiğin konusunda bana inanıyor musun?”

Bir an için birbirimize ışık saçarak baktık, vücudum dudaklarının dokunuşuyla titriyordu.

“Evet. Ve eğer işi alırsan senin için mutlu olacağım.”

“Ben çoktan istifa ettim. Cuma son günümdü. Jeanette geldi ve evrak işlerini tamamladı. Şu anda tatildeyim.”

“Siktir, ne dedin?” diye ağzımdan kaçırdım.

“Sana sahip olamayacağım anlamına gelecek hiçbir şeyi istemiyorum. Hiçbir şey buna değmez.”

“Ama sana karşı yarışma fırsatını bulamadım.” Güleyim mi çığlık mı atayım bilmiyordum.

“Diğer adaylara karşı görüşmeni hâlâ yapmak zorundasın. Duyduğum kadarıyla bir tanesi gerçekten iddialı biriymiş. Bağışsız heyet senin tamamen uygun olmadığına da karar verebilir.”

Ona dirseğimle vurunca güldü.

“Ama işi senin alabileceğini her zaman biliyor olacaksın. Tartıştığımızda bunu benim önüme getirmenden endişeleniyorum.”

“Bir çözüm buldum. Makyavelist bir çözüm ve sen bile bu çözümün mükemmel olduğunu kabul edeceksin. Kimin daha başarılı olduğuna dair olan tüm bu saçma rekabetimizi de sürdürecektir.”

“Sormaya korkuyorum.”

"Sanderson Yayıncılık finans departmanının yeni müdürüyüm. B&G'nin en sert rakibinin."

"Josh. Ne? Hayır."

"Biliyorum! Ben şeytani bir dehayım!" Enseme bir öpücük kondu, bu arada ben de kıvrılıp yan tarafa doğru yuvarlandım.

"Nasıl oldu da bunu başardın?" Bayılacak gibi hissediyordum.

"Uzun zamandır biraz sohbet etmeye gitmem için beni arıyorlardı. Ben de kabul ettim ve tamamen batmalarından önce boku yemiş finansal durumları üzerinde çalışmak istediğimi söyledim. Tamam dediler. Kimse benden daha fazla şaşırmasdı buna ama çok iyi sakladım."

"Bu yüzden mi bir gün izin aldın?"

"Evet. Vesana da bir oyuncak araba almam gerekiyordu. Bana resmi teklif yapmaları çok uzun sürdü. Bu yüzden seni yenmek için yardıma hiç ihtiyacım yoktu. Seni yenmek istemedim."

Elimi omzunda ve kolunun muhteşem kıvrımında gezdirdim. "Demek bu yüzdendi."

"Birkaç çıkar çatışması açıklamasında bulunmak zorunda kaldım."

"Ne gibi?" Bu anıyı hatırlamak için gözlerini kısmasını izledim.

"B&G'de yakında Operasyon Müdürü olacak kişiye âşık olacağım gerçeğini açıkladım."

Onlara bunu açıklarkenki halini gözümde canlandırabiliyordum; havalı ve sakindi.

"Bunu yapmadın değil mi? Onlar için sorun olmaz mıymış?"

"Yeni patronum bunun bir şekilde hoş olduğunu düşünmüş gibi görünüyordu. Herkes biraz romantiktir. Bir çeşit gizlilik anlaşması imzalamak zorunda kaldım. Eğer sana bir şeyler anlatsam bana dava açacaklar. Neyse ki konu sen olduğunda duygularını hiç belli etmeyen biri olabiliyorum."

"Aman Tanrım, Bay Bexley ne kadar sinirlendi? O hiç de romantik biri değildir."

"Kudurdu. Güvenliği çağırmanın eşiğindeydi. Neyse ki Helene geldi ve ortamı sakinleştirdi. Ayrılmak için sebeplerimi söylediğimde oldukça anlayışla karşıladılar. Helene en başından beri bildiğini söyledi."

"Sebepler mi?"

"Senin beni sevmeni sağlamak için bir hafta sonum kalmıştı." Ağzım dehşetle açıldı. "Onlara bunu anlatmadın."

"Evet anlattım. Jeanette'ın suratını görmeliydin."

"Büyük bir kumarmış Josh. Her şey kötü gidebilirdi."

"Karşılığını verdi neyse ki."

Dudaklarını vücuduma bastırıyor, iç çekiyor ve sanki ben uyandırılmayı hiç istemediği bir rüyaymışım gibi derin derin nefes alıyordu.

"Bir gün pişman olmayacağına emin misin? Büyük bir fırsatı teptin Josh."

"Bütün gün rakamların içine gömüleceğim. Mücadeleme her seferinde bir yayınevini finansal çöküşten kurtararak devam edebilirim."

"İnsanları bundan sonra ağlatmamaya çalış lütfen. Artık gerçek sen gibi davranmanın zamanı geldi. Sen Bay Hoş Adamsın."

"Buna söz veremem. Ama benim için Sanderson'daki bu pozisyon açıkçası daha uygun. En iyi tarafıysa her akşam kanepemde senin oturduğun evime geliyor olacağım. Deneseydim bile daha doğru bir karar veremezdim."

"Her akşam mı? Eh, uzun hafta sonu tatili hariç. Bir haftalığına Gökyüzü Elmasları'na gidiyorum. O zaman meşgul olacağımı sanmıyorum."

"Beni de götür," dedi omuzlarıma öpücükler kondururken. "Yolu biliyorum, yolculuğu harita üzerinde inceledim. Uçuşları ve kiralık arabaları da. Babana yağ çekeceğim. Tam olarak ne söyleyeceğimi biliyorum."

"Seni ve orayı aynı anda düşünemiyorum."

"Oraya gitmem gerekiyor böylece en baştan başlayabilir ve senin hakkında her şeyi öğrenebilirim."

“Çilekleri kesinlikle seviyorsun.”

“Seni seviyorum Lucy Hutton. O kadar çok ki tahmin bile edemezsin. Lütfen benim en iyi arkadaşım ol.”

Çok saçma bir şekilde aşkıttım. Bunu sesli olarak söylemeye karar verdim. “Ben Joshua Templeman’ı seviyorum.”

Cevabı kulağımda bir fısıltıydı. “Sonunda.”

Geri çekildim. “Bilgisayarımın şifresini değiştirmem gerekiyor.”

“Ah, öyle mi? Ne yapacaksın?

“Ben Josh’ı seviyorum.”

“Sonsuza dek?”

“Şifremi mi kırdın?”

Beni sırtüstü çevirip parlak ve haylaz gözlerle bana gülümsemi.

Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Çarşafları beyaz bayrak gibi vücuduma sarıldığında Nefret Oyunu sona ermişti. Bu bir ilkti. Bir mucizeydi. Ve sonsuza kadardı.

“Pekâlâ, tamam. Sonsuza kadar. Şimdi hangi oyunu oynamalıyız?” Ona baktım ve gözleri hatıralarla ışıldayana kadar Bakışma Oyunu’nu oynadık.

“Veya Başka Bir Şey oyunu benim gerçekten çok ilgimi çekmişti. Bana nasıl oynandığını gösterir misin?”

Battaniyeyi üzerimize örtüp tüm dünyayı dışarıda bıraktı. Kahkaha atıyordu ve dünyadaki en sevdiğim ses buydu.

Sonra sadece sessizlik oldu. Dudakları vücuduma dokunuyordu.

Artık gerçek oyunların başlama zamanıydı.

Son

Teşekkürler

Bu kitap benim hayallerimin gerçeğe ulaşması.

Bu hayalin peşinde koşmam için beni cesaretlendiren mü-kemmel bir arkadaş takımım var: Kate Warnock, Gemma Ruddick, Liz Kenneally ve Katie Saarikko. Her biri beni desteklemek, iteklemek ve ilham vermek adına üstlerine düşen rolü çok iyi oynadı. Hepiniz çok özelsiniz.

Yazma gayretlerimi destekleyen ve beni Waxman Leavell Literary Agency'den temsilcim Taylor Haggerty ile tanıştıran Christina Hobbs ve Lauren Billings'e teşekkürler. Taylor, bu rüyayı başarmama yardım ettiğin için teşekkürler.

Harper Collins'deki dost canlısı ve yetenekli insanlara, özellikle de editörüm Amanda Bergeron'a beni aileden biri gibi hissettirdikleri için teşekkürler.

Aileden bahsetmişken ebeveynlerim Sue ve David'e, kardeşim Peter'a ve eşim Roland'a sevgilerimi yolluyorum. Rol, bana inandığın için teşekkürler. Pug köpeğim Delia, okuyamasa bile oldukça destekleyiciydi ve onu sonsuza dek seveceğim.

Carrie, kimsen ya da nerede isen: O iki kelime, *can düşmanı*, bana bir hediye idi. Tüm bu kitabı oluşturacak kıvılcıma sen sebep oldun. Bunu yaptığın için çok minnettarım.

SALLY THORNE

%99

%1 DANA VE
KİTAPLARI
SÜRPRİZ SÖZÜ

BENİM

YABANCI

VURULMAK (EYLEM):

Genellikle elde etme şansınızın olmadığı birine duyulan, güçlü ve çoğunlukla kısa süren aşk.

Darcy Barrett, dünyanın dört bir yanında erkekler üzerinde geniş çaplı bir inceleme yapmıştı ve kesinlikle söyleyebilirdi ki kimse Tom Valeska'nın tırnağı bile olamazdı. Ne yazık ki Tom aynı zamanda ikiz kardeşi Jamie'nin en yakın arkadaşıydı ve daima %99 ona sadıktı.

Büyükanneleri ikizlere yıkık dökük bir kulübe ve altından kolay kolay kalkamayacakları talimatlar bırakmıştı. Darcy'ye kalsa, restorasyon işlerine karışmaktansa ilk uçağa bir bilet alıp ardına bile bakmazdı. Fakat verandasında beliren tanıdık yüz, onun yorgun kalbinin tekrar çarpmasına ve yıllar önce kaybettiği şansına yeniden tutunmasına sebep olacaktı.

Çok geçmeden havada uçuşmaya başlayan kıvılcımların sebebi arızalı kablolar değildi. Darcy artık Tom'un kalbinin %1'i ile yetinmek yerine rolleri değiştirmeye karar vermişti: Bu defa Tom Valeska %99 onun olacaktı.

"Komik, içten, zekice ve seksi – %99 *Benim*'de bir aşk hikâyesinden istediğim her şey var! Sally Thorne hızla en sevdiğim yazarlardan birine dönüşüyor ve sıradaki kitabını okumak için sabırsızlanıyorum!"

—SARAH J. MAAS, #1 *New York Times* çoksatan *Cam Şato* ve *Güller ve Dikenler Sarayı* serilerinin yazarı

SALLY THORNE

Canberra, Avustralya'da yaşıyan yazar, günlerini fon hesapları ve sözleşme taslakları yazarak geçiriyor (çok sıkıcı!), bu yüzden işi bittikten sonra kendi yarattığı renkli hikâyelerde kaybolması şaşırtmıyor. *Nefret Oyunu* onun ilk kitabı.

